KEITH DOUGLASS

VIPERA ATACA

USS CARRIER 02

Keith Douglass

VIPERA

ATACĂ

Ebook v[2.0]

12 Ianuarie

09,20 Zone Time[1]
Mong-koi, Burma[2]

Generalul Hsiao Kuoping se aplecă pe sub elicea aflată încă în rotație și traversă pista cu pași mari, îndreptându-se către grupul care îl aștepta. Plouase noaptea trecută și pista era alunecoasă și plină de ochiuri de apă ce se învolburau în vârtejul iscat de elicea elicopterului.

Zborul de la Rangoon spre nord-est fusese lung și asta îl
enervase pe general. Cu douăzeci și patru de ore în urmă fusese în Bangkok. Călătoria, din capitala Thailandei până în acest colț îndepărtat al Burmei fiind periculoasă, șansele de a fi descoperit creșteau de fiecare dată când făcea drumul dintre cele două țări.

Hsiao nu era în uniformă, dar garda de onoare burmaneză și ofițerii îl salutară. Unul dintre cei trei ofițeri prezenți purta o uniformă austeră de general al Armatei Populare Chineze. Un altul, gras și îndesat, era îmbrăcat în uniforma de general al armatei burmaneze.

Cu ochelari, statură mică și păr cărunt, Hsiao arăta mai degrabă a profesor de liceu decât a ofițer, dar grupul care-l aștepta îl întâmpină ceremonios și cu mult respect. Pe vremuri fusese director al departamentului de externe al serviciilor secrete chineze. Teoretic încă mai era. Cei din Beijing nu știau că acum nu mai lucra pentru ei ci pentru el însuși.

Un tunet se rostogoli prin cer și Hsiao își ridică privirea.

[1] zone tume – ora locală.
[2] Burma (Birmania) - actuala Uniune Myanmar.

Două avioane chineze de luptă, Shenyang J-7S, coborâră în picaj prin văzduh, vârfurile lucitoare ale aripilor lăsând dâre albe prin aerul jilav al dimineții.

— Este o onoare pentru noi, spuse unul dintre ofițerii chinezi, generalul Xiang Xu, un bărbat scund, cu trup subțire,comandantul forțelor PRC, cu baza secretă în Burma. Am crezut că veți rămâne în Bangkok până la sfârșitul săptămânii !

— Da, așa intenționam, răspunse Hsiao cu o voce gravă și amenințătoare.

Xiang și colonelul chinez se mișcară stânjeniți de privirea
lui fixă. Ofițerul burmanez, care nu înțelegea limba chineză, părea încurcat.

— Din nefericire se pare că anumite evenimente au adus o schimbare a planului. Care cretin a ordonat suspendarea zborurilor din Fuhsingchen ? întrebă Hsiao.

— Eu...eu am dat ordinul,tovarășe general,spuse Xiang înghițind în sec.

Hsiao se uită fix la bărbatul cel scund până când Xiang își coborî privirea.

— Și motivul ?

— Cu două zile în urmă, am fost anunțat că un port-avion american a intrat în Golful Thailandei, pentru a veni probabil în ajutorul regimului de la Bangkok. M-am gândit că e mai bine să suspendăm zborurile de la Fuhsingchen decât să riscăm să fim descoperiți de americani.

— Și chiar sunt americanii atât de grozavi încât toate planurile mele să fie date peste cap ? Trebuie să anulez tot ceea ce am făcut până acum pentru că vreo câteva nave de-ale lor se apropie de coasta Thailandei ?!

— Domnule... tovarășe... am încercat să vă prevenim. Legăturile dintre baza noastră de aici și Bangkok sunt însă greoaie și nesigure.

— Ieri v-am transmis un mesaj prin care vă informam asupra situației, generale ! Credeam că vi s-a adus la

cunoș-tință, adăugă șoptit colonelul Wu Ying, privindu-l pe Xiang pe furiș.

— Exact,colonele.

Din nou se auzi tunetul și cele două avioane de luptă se
apropiară de aerodrom. Trenul lor de aterizare era coborât, flapsurile întinse, avioanele pregătindu-se să aterizeze pe pistă la capătul dinspre junglă.

— Văd că totuși continuă transferul de avioane.

— Da domnule, le-am reluat în dimineața asta, spuse Wu. Au sosit deja optsprezece cu tot cu astea două. Cele de la Fuhsingchen trebuie să ajungă aici în următoarele douăzeci de ore. Am ordonat ca zborurile să fie reluate imediat ce am primit mesajul dumneavoastră de azi dimineață.

Hsiao privi tăcut cele două avioane care aterizară ocolind locul în care se afla grupul. Parașutele lor de frânare se deschiseră.

Operațiunea fusese pusă la cale de câțiva ani. Era de o mare anvergură și de o vastă perspectivă și cel mai neînsemnat inci- dent ar fi putut da totul peste cap. Ordinul dat de Xiang de a se întrerupe transferul de avioane era un asemenea incident. Hsiao hotărî în cele din urmă:

— Colonele Wu, arestează-l pe generalul Xiang !

— Domnule ! spuse Wu înțepenind.

Doi dintre soldați înaintară încadrându-l pe Xiang. Unul dintre ei scoase pistolul generalului din toc.

— Protestez ! explodă Xiang. Am prieteni în Comitetul Central !

Hsiao nu-l băgă în seamă.

— Colonele Wu, acum tu preiei comanda aici.

— Tovarășe general, spuse colonelul umflându-și pieptul cu mândrie,mă onorați !

Hsiao știa exact ce-i trecea lui Wu prin minte, recunoaștere, avansare, promovare... Ce păcat că un ofițer

atât de capabil avea să fie dezamăgit. Wu era convins că se afla aici, în Burma, din ordinul celor de la Beijing, ca parte a unui program secret aprobat de Comitetul Central.

Colonelul Wu avea să fie surprins să afle că avioanelor chineze de luptă care se aflau acum la Mong-koi le fusese schimbată misiunea de către serviciul secret al lui Hsiao, Beijingul neştiind nimic despre această operaţiune. Avioanele erau asamblate la Mong-koi folosind aceleaşi filiere care ani de zile fuseseră ca o pâlnie între armata chineză şi guvernele revoluţionare ale lumii. Dar rechiziţiile şi aprobă-rile erau ale lui Hsiao şi nu ale Partidului.

Wu putea să se considere norocos dacă nu era împuşcat imediat ce avea să se afle despre rolul lui în această operaţiune. Cât despre Xiang şi prietenii săi de la Beijing, el nu va avea posibilitatea să ia legătura cu ei. Soarta lor nu-l interesa pe Hsiao. El trebuind doar să aibă grijă să nu-i trezească suspiciuni colonelului până când *Sheng li* nu era de partea lui.

Sheng li. Aceste cuvinte, care în chineză însemnau *victorie*, sunau ca un marş popular triumfal în creierul lui Hsiao. Curând, curând...

— Menţii acelaşi orar pe care l-am întocmit, îi spuse Hsiao lui Wu. Evenimentele din Thailanda au ajuns la un punct în care nimic nu trebuie să împiedice finalizarea acestei operaţiuni. Nimic !

— Am înţeles tovarăşe general ! Şi generalul Xiang ?

Hsiao îi aruncă generalului o singură privire. Omul stătea între cei doi gardieni ai săi, pe jumătate sprijinit de către ei.

Ochii îi erau sticloşi şi arăta de-a dreptul şocat.

Hsiao ştiuse de la bun început că Xiang era un prost. Singura lui calitate fusese uşurinţa cu care se lăsase manevrat de Hsiao, care avusese nevoie de o marionetă cu grad superior la baza din Fuhsingchen, în sudul Chinei, pentru a schimba cursul avioanelor furate.

Dar acum nu mai era nevoie de el, slăbiciunea lui făcându-l de prisos.

— Împuşcaţi-l !

— Nu ! Sunt un general fidel Republicii Populare ! Nu poţi face asta ! strigă Xiang luptându-se cu gardienii săi. Ameninţările şi strigătele sale de protest se auziră tot mai slab în timp ce gardienii îl târau departe.

— Insist să-mi spuneţi ce se petrece ! zise generalul burmanez n burmană.

Faţa rotundă şi roşie a generalului Nung Kol îţi lăsa impresia că se sufocă în haina sa plină de decoraţii.

— Nimic care să vă poată îngrijora, generale, spuse Hsiao vorbind şi el cu uşurinţă în burmană. A fost pedepsită o încălcare a disciplinei !

Zgomotul puternic al împuşcăturii întări răspunsul liniştitor al lui Hsiao. Kol îşi holbă ochii umezindu-şi buzele şi spuse repede:

— L-am avertizat pe generalul Xiang că zborurile din China nu trebuie întrerupte. L-am avertizat.

— *Sheng li* continuă conform planului, spuse încet Hsiao întrerupându-l.

Generalul Kol se uită încruntat spre cer. Comandant al noii baze militare de la Mong-koi,era îngrijorat tot timpul de prezenţa chinezilor aici, neaprobată de superiorii lui de la Rangoon. În felul lui era şi el un trădător ca şi Hsiao.

— Generale Hsiao, eşti sigur că americanii nu vor descoperi aceste avioane cu ajutorul satelitului lor ? Am auzit că pot vedea prin întuneric şi că pot citi ziare din spaţiu...

— Linişteşte-te, generale. Nici măcar americanii nu pot urmări şi supraveghea tot ce se întâmplă în lume. Şi dacă le-ar vedea, ce-i cu asta ? Americanii pot protesta la Rangoon, iar Rangoonul va nega totul şi chestiunea va fi înmormântată pentru că americanii nu vor mai insista. Te asigur, generale Kol, că ei nu vor avea nici cea mai mică

idee asupra adevăratei situaţii decât atunci când va fi prea târziu.

— Americanii pot deveni totuşi o problemă serioasă, insistă generalul burmanez. Thailanda a fost favorita lor ani de-a rândul. Şi un portavion american...

Hsiao arboră o mască zâmbitoare. Kol era la fel de prost pe cât era de corupt, o unealtă folositoare din structura armatei burmaneze, plătit şi de unele grupuri de contra-bandişti din Triunghiul de Aur. Hsiao reuşise să-l contro-leze destul de uşor, ameninţându-l că-i va da în vileag legă-turile financiare. Curând avea să se lipsească însă de ajutorul militarului burmanez. Până atunci nu era cazul să ştie că *Sheng li* era destinată nu să destabilizeze guvernul thailandez, cu toate că şi asta făcea parte din plan, ci să aducă Thailanda şi Burma pe picior de război.

— Ştiu despre portavionul american *Thomas Jefferson*, generale, spuse Hsiao. Dar aşa numitele superportavioane nu sunt chiar aşa de invulnerabile cum te-au făcut să crezi. Poţi să le laşi în seama mea.

Kol urmări avionul încetinind la capătul pistei şi apoi întorcându-se în direcţia hangarelor camuflate.

— Avioanele astea sunt suficiente pentru a face faţă portavionului american ? întrebă el.

— Douăzeci şi cinci de Shenyang J-7S au sosit deja. Şi

zece bombardiere Nanchang Q-5. Un portavion ameri-can nuclear precum *Jefferson* dispune de nouăzeci de avioane. Au mai multe decât noi. Dar nu despre asta este vorba.

— Pari destul de sigur pe tine, spuse Kol pe un ton înţepat.

— Aici trebuie să ai încredere în mine, dragul meu. Când va veni vremea, oamenii tăi vor avea de-a face cu Armata Regală Thailandeză, iar colonelul Wu se va ocupa de forţele lor aeriene, spuse zâmbind. Iar eu voi avea grijă de *Jefferson* !

Colonelul Wu zâmbi.

— Va fi o victorie răsunătoare,tovarășe general,spuse el în burmaneză. Comitetul Central vă va face Erou al Popo-rului !

Hsiao urmări ultimul Shenyang J-7S dispărând în hangar,la capătul aerodromului. Patriotismul lui Wu era amuzant. Dacă Beijingul afla prea devreme ce făcea el, asta însemna dizgrația... apoi moartea. Dar, oricum, răsplata merita orice risc. Bogăția și puterea fără de margini, cu neputință de dobândit în serviciul statului, aveau să fie nu peste multă vreme ale lui... numai ale lui.

Hsiao zâmbi.

— Da, încuviință el. Va fi o victorie cum lumea n-a mai cunoscut !

Capitolul 1

13,12 Zone Time,
Tomcat[3] 201, catapulta unu, USS[4] Thomas Jefferson

USS *Thomas Jefferson,* CVN[5]-74*,* plutea pe ape liniștite. Puntea de zbor era plină de agitația zgomotoasă a oamenilor îmbrăcați cu veste colorate[6] care se pregăteau să trimită în văzduh două avioane a patruzeci de milioane de dolari bucata.

În carlinga avionului său Tomcat F-14D, prins la catapulta numărul unu de decolare a portavionului, locotenentul-comandant Matthew „Tombstone”[7] Magruder, făcu o ultimă verificare a sistemelor avionului, aruncând o privire peste indicatoarele și cadranele tabloului de bord pentru a descoperi dacă nu-i indicau o funcționare defectuoasă. Răsucindu-se în scaunul său ejectabil, privi peste umăr și văzu lumina galbenă a semnalului de acces strălucind sus, la turnul de control al portavionului.

La tribord[8] îl zări pe ofițerul de pistă purtând o vestă galbenă și o pereche de căști de radio cunoscute sub numele de „urechile lui Mickey Mouse“. Ofițerul își roti mâna cu putere pe deasupra capului. Tombstone acționă

[3] Tomcat F-14 avion de vânătoare american, cu geometrie variabilă.
[4] USS – United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite ale Americii
[5] CVN - Nuclear Powered Aircraft Carrier - Portavion cu propulsie nucleară
[6] Personalul tehnic de deservire de pe portavion poartă veste de diverse culori, conform cu specializarea tehnică.
[7] Tombstone – Cavou (toți piloții militari americani au câte o poreclă-cod)
[8] tribord – partea din dreapta a unei nave privită de la pupa spre prora.

cele două supape de sub mâna sa stângă, simțind cum Tomcat-ul se cutremură datorită puterii și zgomotului celor două motoare. Aruncând încă o privire văzu cum aerul de deasupra pistei se învolbură din cauza jetului fierbinte al reactorului său împrăștiat de deflectorul catapultei.

Semnalul luminos de catapultare clipi verde. Erau gata de decolare.

— Acolo-n spate totul e-n regulă ? întrebă Tombstone.

— Gata de plecare, domnule Magruder, îi comunică radaristul[9] său prin interfonul avionului.

Locotenentul Jerry „Dixie” Dixon, era ofițerul radarist al lui Tombstone și se afla pe locul din spate în acest zbor.

La pupa[10], un alt Tomcat, gri-pal, trepida pe pista de decolare în dreptul catapultei numărul trei în timp ce pilotul acționa supapele. Pe botul Tomcat-ului era înscris numărul 232 iar pe coadă era desenat un șarpe de culoare roșie, simbolul Escadrilei VF-95, Viperele. Avioanele urmau să decoleze împreună.

Tombstone se mai uită o dată la tribord și schiță un gest de salut înspre ofițerul de pistă care stătea aplecat, anunțându-l că era gata de zbor. Ofițerul privi în stânga și-n dreapta verificând întâi observatorul de siguranță care stătea aplecat la locul său, cu brațul întins, cu degetul mare îndreptat spre cer și cu arătătorul spre consola de control a catapultei, apoi mai cercetă o dată dacă Tomcat era complet degajat. Abia atunci îi răspunse lui Tombstone la salut, răsucindu-și grațios mâna lateral-stânga și arătând înainte. Apoi se lăsă într-un genunchi și atinse pista.

Deasupra punții de zbor țâșniră aburi din catapultele de lansare și trenul escamotabil atașat roții din față zvâcni, trăgând după el avionul care lăsă în urmă vălătuci albi de abur.

[9] RIO - Radar Intercept Officer.

[10] pupa – partea din spate a corpului unei nave.

Șocul îl aruncă pe Magruder spre înapoi. Din pricina accelerației își simți ochii duși în fundul capului și i se tăie respirația. Când avionul zvâcni înainte se auzi scrâșnetul ascuțit al roților. Avionul căpătă o viteză de o sută optzeci de mile[11] pe oră în mai puțin de trei secunde. Pentru o clipă el rămase suspendat în văzduh deasupra prorei[12] port-avionului apoi aripile tăiară văzduhul. Cu mâna stângă Magruder prinse mânșa și echilibră aparatul, apoi o trase înapoi înscriind Tomcat-ul în urcare sub un unghi de zece grade.

— Tomcat doi-zero-unu, decolare bună, spuse Tombstone anunțând portavionul că Tomcat-ul său avusese destulă putere să-l poarte spre înălțimi în siguranță.

— Doi-trei-doi, desprindere bună, spuse o voce ceva mai târziu.

Și cel de-al doilea avion se afla acum în aer. Tombstone încetini până când coechipierul său de aripă îl ajunse din urmă. Unul lângă celălalt, cele două avioane continuară să urce îndreptându-se spre un covor de nori printre care se zărea cerul albastru.

— Te auzim, Sharpshooter[13]! se auzi vocea controlorului de zbor de pe portavion. Numai bine.

— Recepționat, zise Tombstone schimbând frecvența. Sharpshooter doi, aici șefu'. Cum mă auzi ? Terminat.

— Te recepționez foarte bine, Stoney.

Colegul său de aripă era locotenentul E.E.Wayne „Batman"[14].

— Se pare că avem plafon și vizibilitate nelimitată[15] până la Bangkok,spuse Batman.

Tombstone privi într-o parte. Tomcat 232 își menținea poziția chiar în stânga, în dreptul aripii. Văzu căștile lui

[11] o milă marină = 1.852 metri.
[12] proră – partea din față a corpului unei nave.
[13] Sharpshooter – Țintașu'
[14] Batman – Batman.
[15] CAVU - Ceiling And Visibility Unlimited

Batman şi ale radaristului său, locotenentul Ken „Malibu” Blake.

Batman ridică degetul mare în sus.

— Ay-firmativ[16], încuviinţă Tombstone.

Plafon şi vizibilitate nelimitată. Era o zi splendidă pentru
zbor.

— Următoarea escală, doamnelor şi domnilor, Thailanda cea exotică...

Cele două avioane îşi continuară urcuşul până când atinseră douăzeci de mii de picioare[17]. În urma lor pluteau norii împrăştiaţi, vizibili datorită umbrelor lor de pe suprafaţa oceanului. La aproape trei sute cincizeci şi cinci de mile pe oră, aripile cu geometrie variabilă ale Tomcat-urilor se retraseră, avioanele semănând acum cu două săgeţi spintecând cerul albastru. USS *Thomas Jefferson*, o combinaţie plutitoare între un aeroport şi un oraş adăpostind şase mii de oameni, se topise în zare pierzându-se pe apele fără sfârşit.

— Sharpshooter, aici Homeplate[18] !

Tombstone recunoscu vocea comandantului Stephen Marusko cunoscut sub numele de CAG[19], Comandantul Grupului Aerian. Farfurioară era numele de apel al port-avionului *Thomas Jefferson*.

— Aici Sharpshooter. Dă-i drumul, Homeplate.

— Ca să nu uitaţi, măi băieţi, spuse CAG. Aduceţi-vă aminte de ROE[20] !

ROE nu însemnau altceva decât regulile de angajare în luptă şi fuseseră fixate şi discutate cu meticulozitate în timpul şedinţei dinaintea zborului, în această dimineaţă. Aviaţia de pe USS *Thomas Jefferson* venea în sprijinul

[16] Combinaţie între „Aye aye”- am înţeles şi „afirmativ”.
[17] un picior = 0,3048 metri.
[18] Homeplate - Farfurioara
[19] CAG – Commander, Air Group
[20] ROE - Rules of Engagement

Forței Aeriene Regale Thailandeze, misiunea presupunând intra-rea într-o zonă de luptă. Fuseseră atenționați să nu se amestece oricum. ROE prevedeau pentru această operați-une un plafon de zece mii de picioare limită sub care nu le era permis să zboare și stabileau un protocol prin care ar fi putut deschide focul numai după ce ar fi fost atacați, sau dacă ar fi primit ordin de pe portavion.

Nu va fi nici o problemă. Până acum,forțele de gherilă care luptau împotriva armatei thailandeze și a unităților aeriene, erau dotate doar cu puțin periculoasele SA-7 Graal, rachete la purtător, cu lansare de pe umăr, care nu se puteau ridica la altitudinea de zece mii de picioare, ceea ce explica interdicția de a coborî sub acest plafon. Planul operațiunii Sharpshooter prevedea o întâlnire cu unul dintre avioanele-cisternă de pe *Jefferson*, în nordul Bang-kok-ului, pentru realimentare, după care urmau să se îndrepte spre o zonă la nord de Chiang Mai[21]. Două Tomcat de pe *Jefferson* escortau deja aparatele de zbor thailandeze, având ordinul să nu se amestece în luptă. Se credea că simpla prezență a americanilor îi va convinge pe adversari că americanii sunt gata să-și sprijine aliații.

Până acum totul fusese liniștit, prima patrulă decolând în această dimineață la orele șase.

— Te aud, Farfurioară. O să fim cuminți, spuse Tombstone.

— Comandante ! se auzi vocea aspră a lui Dixie. O lumină intermitentă apare pe radarul meu.

Tombstone auzea pulsul în căștile sale, asemenea zumzăitului unei corzi de contrabas, repetându-se la câteva secunde.

— Căutare radar, spuse. Probabil e aeroportul Phu Quoc[22].

[21] Chiang Mai – capitala provinciei thailandeze cu același nume situată în nord-vestul țării.

[22] Phu Quoc – localitate în insula Dao Phu Quoc, situată în sud-vestul Vietnamului și aparținând acestuia.

— Da-i cam nasoală chestia !

— Nu-i prea mare lucru, Dixie.

Privi prin cupolă spre dreapta. în direcția aceea, la o sută de mile depărtare, se întindea coasta Vietnamului, pierdută printre nori. Spre nord-est văzu insulele Koh Tang aparținând Kampuchiei. *Vietnam*. Se gândi la tatăl său, doborât într-un raid aerian deasupra Hanoiului.

— Sunt doar cu ochii pe noi, asta-i tot.

— Da, domnule.

Se auzi foșnetul respirației radaristului în microfon.

— Cred că-i cunoașteți foarte bine pe tipii ăștia, domnule
Magruder ! Mă gândesc că după toate câte s-au întâmplat la
Wonsan[23]...

Tombstone nu prea știa cum să-i răspundă. Dixon era nou aici.

Urcase la bord în Yokosuka[24], ultimul port în care ancorase *Jefferson*, cu trei luni în urmă. Era boboc, trimis în Japonia ca să-l înlocuiască pe unul dintre cei căzuți în raidul deasupra Coreei de Nord. Era fericit să zboare pe locul din spate împreună cu Tombstone Magruder, eroul zilei.

Erou. Cuvântul îi dădea un gust amar. Niciodată nu-și dorise să fie numit așa, niciodată nu-și dorise atâta agitație în jurul lui...

Matthew Magruder nu găsea nici o urmă de eroism în acțiunile sale deasupra Coreei, de-acum trei luni. Doar... s-a întâmplat. Conducea patrula aeriană care acoperea elicopterele Marinei ce transportau echipajul unei nave americane de spionaj, din Coreea de Nord, asigurându-le securitatea. A avut loc o luptă pe viață și pe moarte cu avioanele nord-coreene MiG-21. În timpul încleștării,

[23] Wonsan – port nord-coreean la Marea Japoniei. Aici se face referire la acțounea descrisă în primul roman din seria „Carrier”

[24] Yokosuka – bază navală a SUA situată în Golful Tokio, Japonia.

Tomcat-ul lui Magruder a fost lovit deasupra Wonsan-ului. Radaristul lui a fost grav rănit. Refuzând să se catapulteze și să-și părăsească tovarășul de luptă, el reușise să aducă cu greu avionul pe *Jefferson*, într-un singur motor, nimerind într-o baricadă de pe pista de zbor și dărâmând-o.

Pentru Tombstone nici n-a fost vorba de eroism. Nu era deloc vorba despre asta, trebuise doar să-și facă datoria și să nu-l lase pe radarist să se înece în apele reci ale Wonsan-ului.

Medalia pe care i-au dat-o era o chestie drăguță, o cruce malteză de aur pe fundalul unui soare, având în centru imaginea unei corăbii navigând. Panglica era de un albastru închis, despărțită în două de o dungă albă. Atunci a fost numit locotenent-commander, menționându-se că în peri-oada 26 – 30 septembrie a acelui an „s-a distins printr-un extraordinar eroism în operațiunile militare împotriva armatei inamice“. S-au mai menționat și cele șase avioane inamice doborâte în luptă, precum și faptul că-l salvase de la moarte pe ofițerul radarist.

„Navy Cross“ era cea mai înaltă decorație posibilă pe care o putea primi cineva, un fel de Medalie de Onoare a Congresului care se acorda numai pentru acțiuni îndreptate împotriva unei națiuni cu care Statele Unite se aflau în război. Atacul de la Wonsan nu făcea parte dintr-un război în sens tradițional. Era, în schimb, tipic pentru noua politică internațională. Era tipic pentru această nouă eră când națiunile se amenințau și manevrau din culise, când nave și avioane se ciocneau, când victoriile erau câștigate sau pierdute de politicieni.

Oamenii erau totuși răniți sau uciși, de dragul acestor victorii, ca-ntr-un război adevărat. Aceasta era tragedia pe care nici o medalie n-o putea releva.

Își alungă gândul din minte. Tombstone era convins că tatăl său ar fi fost mândru de el. Sam Magruder avusese și

el parte de o grămadă de medalii, inclusiv „Steaua de Argint“ și „Crucea de Zbor“ pentru întreaga sa carieră.

Numai că „Silver Star“ i se acordase post-mortem iar expresia întipărită pe fața mamei sale în momentul când a aflat că Sam Magruder murise, îl chinuia și acum. Zborul era acum toată viața lui, dar când era vorba de medalii dădea dovadă de cinism. Personal el era cu mult mai mândru de escadrila Viperele care câștigase lupta de la Wonsan.

Se scutură încercând să scape de gândurile negre care încercau să pună stăpânire pe el.

— Leader către Sharpshooter doi. Mai ești acolo, Batman ?

— Sunt cu tine, Stoney !

— Să ieșim din lâncezeală ! Simt nevoia de viteză !

— Și eu.Hai s-o facem !

— Dă-i pe arzător[25] ! La semnalul meu, trei, doi, unu... acuuum !

Tombstone acționă supapele înainte până la puterea maximă. Noul impuls zdruncină aparatul împingându-l înainte. Pe măsură ce viteza creștea, crescu și tremurul Tomcat-ului... apoi dispăru dintr-o dată căci avionul sparse zidul sonic. Avionul lui Batman nu se lăsă nici el mai prejos.

În urma lor, radarul de la Phu Quoc continua să zumzăie în aceeași notă gravă.

13,58 Zone Time
Tomcat 101,
lângă granița thailandezo-burmaneză

[25] postcombustie

Locotenentul-commander John „Made-It”[26] Bayerly, ofițer comandant al escadrilei VF-97, War Eagles[27], își lăsă Tomcat-ul pe-o parte să poată vedea mai bine valea ce se întindea sub el. În această zonă relieful era muntos, piscuri împădurite ridicându-se deasupra văii șerpuitoare. Nimic nu se zărea prin acoperișul de verdeață de jos, o rază de soare doar, reflectându-se în apele râului.

Spre sud, Bayerly zări niște dâre prelungi, albe, deasupra frunzișului întunecat care acoperea pământul în întregime.Patru avioane de tip Falcon ale Forței Aeriene Regale Thailandeze atacau pozițiile grupurilor de gherilă de pe malul râului Taeng[28], Nam Mae Taeng, cum era trecut pe hărțile thailandeze. Drumurile din această zonă erau ca și inexistente, noroioase, controlate de contrabandiști, dar Serviciul de Informații Thailandez era de părere că în zonă există un parc auto și o tabără militară. Dacă grupările de gherilă primeau ajutoare de la guvernul socialist burmanez atunci ele ar fi putut fi stocate și distribuite într-o astfel de tabără.

În orice caz, era o bună ocazie pentru aviația thailandeză să-și înceapă urmărirea. Avioanele americane Falcon F-16 fuseseră trimise de curând guvernului thailandez. Avionul, zvelt, cu dublu scop, putea transporta mai mult de zece mii de livre[29] de încărcătură pentru atac la sol. În această după-amiază însă încărcătura lor era mult mai ușoară. Fiecare avion purta câte patru bombe de tipul Rockeye II CBU-59 care, explodând, puteau împrăștia sute de bombițe pe cărările junglei. Efectul lor era devastator asupra trupelor de gherilă lipsite de apărare.

De acolo, de sus, Bayerly nu putea să observe atacul cu ușurință, dar zărea scânteierile bombelor în clipa în

[26] „Made-It” - Gata Treaba
[27] War Eagles - Vulturii Războiului
[28] Taeng – râu în nord-vestul Thailandei, la granița cu Burma; se varsă în lacul Ping.
[29] o livră = 453,6 grame.

care explodau printre copaci, şi putea vedea oglinda de apă a râului învolburându-se atunci când avioanele Falcon bombardau întreaga vale. O rachetă lansată din junglă se înălţă pe deasupra malului descriind o traiectorie stranie şi întortocheată asemenea unui tirbuşon în timp ce urmărea avioanele thailandeze. Asta-i o SA-7, gândi Made-It. Era motivul pentru care regulile de angajare în luptă îi obligau pe piloţii americani să nu se apropie la mai puţin de două mile de locul acţiunii.

După părerea lui Bayerly, regulile astea n-aveau nici un sens.

La ce să fi folosit aşa-zisul ajutor american acordat guvernului thailandez, dacă avioanele americane zburau atât de sus pe deasupra junglei încât grupurile de gherilă habar n-aveau de existenţa lor ?

Dedesubt, coada de fum a rachetei Graal devenea tot mai vizibilă pe măsură ce-şi consuma combustibilul, iar focosul se pierdu pe neobservate printre copaci. Odată încheiată misiunea, avioanele thailandeze luară altitudine, în timp ce în urma lor bombele explodau despicând aerul umed al junglei.

Made-It micşoră viteza,cercetând întâi indicatoarele de pe tabloul de bord apoi vitezometrul. Tunetul celor două motoare ale Tomcat-ului scăzu în intensitate până când se preschimbă într-un mormăit, aripile revenind în poziţia lor iniţială şi avionul începu să zboare pe deasupra covorului verde al junglei. Coechipierul său de aripă, locotenentul Peter „Hitman”[30] Costello, trecu cu avionul în stânga sa.

— Hai, Made-It ! strigă radaristul său în microfon. O informaţie de la Sierra Bravo patru-şase. Sharpshooter îşi face plinul în drum.

— Pe toţi dracii ! zise Made-It. Singurul pericol care ne pândeşte e o plictiseală de moarte !

[30] Hitman - Băftosul

Locotenentul „Kid”[31] Stratton, radaristul, chicoti în spate, pe locul său.

— Ei, o să-i cedăm eroului rândul la patrularea de binefacere ! Iar eu o să pot face un duș și să beau o cafea !

Bayerly nu spuse nimic. Tombstone Magruder și zarva pe care o stârnise în jurul său după Wonsan ajunseseră să-l pună pe gânduri pe Made-It. În timp ce piloții se amuzau copios pe seama faptului că numele lui Magruder apărea pe prima pagină a jurnalelor și în mai toate conferințele de presă, lui Made-It toată tevatura îi amintea că, totuși, cariera lui era pe sfârșite.

— Magruder poate să se ducă-n...

— Stai ! îl întrerupse Kid. Ceva de la Sierra Bravo !

— Dă-i drumu’.

Radaristul îi făcu legătura lui Bayerly. Sierra Bravo patru-șase era unul din radarele portavionului *Jefferson* de tipul E-2C Hawkeye și supraveghea zborurile. Supranumit „multiplicator de forță“, un astfel de radar sporea capacitatea de acțiune a avioanelor detectând ținte aflate la mare distanță care nu puteau fi depistate de sistemul radar al unui Tomcat și ghida avioanele atât în misiunile de patrulare cât și în luptă.

— Cowboy, aici Sierra Bravo patru-șase, se auzi vocea observatorului. Am descoperit niște *codițe*, distanța trei-cinci-zero de la voi, nivelul cinci-doi. Puteți confirma ?

Urmă un moment de tăcere încordată.

— Nu, nu-i pot găsi, Made-It, spuse Stratton. E-un talmeș-balmeș ! Nu-i pot vedea. Cred că zboară la altitudine foarte mică.

Made-It deschise radioul.

— Sierra Bravo patru-șase, aici Cowboy. Nu dăm peste *codițele* semnalate de tine. Repet, n-am găsit nici o urmă. Treminat.

[31] Kid - Copilu’

Era ridicol. Dacă radarul Hawkeye se aştepta ca piloţii să descopere ţintele ascunse-n munţi, trebuia măcar să li se fi permis să coboare sub plafonul fixat. De aici n-aveau cum să descopere o ţintă; doar dacă s-ar fi aflat chiar deasupra ei.

— Cowboy, aici Sierra Bravo. Codiţele pot fi nişte incursiuni ale burmanezilor în spaţiul aerian thailandez. Homeplate vă transmite să schimbaţi cursul la trei-patru-cinci. Terminat.

— Am înţeles Sierra Bravo.

Made-It trase de manşă urmărind capul compasului trecând peste numere până când Tomcat ajunse la coordonatele cerute. Acţionă cu mâna stângă supapa înainte, şi avionul începu să prindă viteză. Aparatul lui Costello îl urmă.

— Iuhuu ! I-am prins ! strigă Stratton. Două *codiţe*, coordonate trei-cinci-unu, nivelul patruzeci.Rahat, asta-i peste linia verde, Made-It. Crezi într-adevăr că-s burmanezi ?

Linia verde semnifica graniţa thailandezo-burmaneză.

— Probabil că-i o pereche de avioane de recunoaştere thailandeze care s-a rătăcit, răspunse Made-It. Sierra Bravo, aici Cowboy. Avem codiţele şi-am vrea să vedem cine sunt !

Cele două Tomcat se lansară înainte împreună, distanţa dintre ei şi cele două codiţe micşorându-se vertiginos. Bayerly aruncă o privire spre jungla ce se întindea sub burta Tomcat-ului său. Zburau acum deasupra teritoriului thailandez dar, undeva, dincolo de defileele de jos, se întindea districtul Shan din Burma de Est. Pe hartă linia verde se vedea foarte clar, dar realităţile politice erau mai puţin clare, iar de la zece mii de picioare nu mai ştiai care-i o ţară şi care-i alta.

Bayerly deschise radioul.

— Cowboy unu către Cowboy doi, spuse Made-It. Stai în spatele meu Hitman, să mă acoperi.

— OK, Made-It. Fii atent la plafon !

Tomcat-ul lui Costello îşi reduse viteza şi viră spre dreapta.

În doar câteva secunde avionul lui Bayerly zvâcni mult în faţă.

— Codiţele se apropie, spuse Stratton. Hei, Made-It ! Nici una nu cârâie ! Am un semnal de la două avioane thailandeze F-5 care sunt mai jos, dar nici un bip de la codiţe !

— În curând o să dăm nas în nas şi-o să fim cu ochii pe ei !

— Uite-i pe şmecherii noştri în dreptul orei zece[32] !

Bayerly privi în direcţia indicată. Două Freedom Fighter thailandeze zburau paralel cu direcţia nordică a Tomcat-ului, mai jos cu trei mii de picioare şi cu o jumătate de milă mai în faţă, asemenea unor pumnale şi la fel de mortale.

— Hai că le-am prins !

Made-It privi spre nord. O mişcare îi atrase atenţia.

Două puncte negre se mişcau chiar pe deasupra junglei.

— Tally-ho ! Acum vedem codiţele ! strigă el.

Dintr-o dată, punctele se măriră şi trecură atât de repede încât nu reuşiră să reacţioneze, identificarea fiind aproape imposibilă...Dar Bayerly apucase să zărească într-o fracţiune de secundă aripile Delta centrate pe un fuselaj în formă de tub.

— Sierra Bravo ! strigă în microfonul din masca de oxigen. Aici Cowboy unu. MiG-uri ! Sunt MiG-uri !

Bayerly trase manşa înapoi şi apoi spre stânga, înscriind Tomcat-ul într-un viraj strâns.

— Cowboy unu, aici Sierra Bravo !spuse observatorul cu o voce calmă, depărtată. Homplate cere verificarea identităţii *banditului* !

[32] în dreptul orei zece – la 60^0 stânga faţă de carlinga avionului; adică direcţia arătată de limba mică atunci când ceasul arată ora 10.

Bayerly își dădu seama că se îndoiau de ceea ce le raportase.

Nici lui nu-i venea a crede. Nimeni nu se aștepta ca vreun MiG să se vâjâie pe-aici.

— Verificat pe dracu' ! strigă Made-It. Două MiG-uri, sunt două MiG-uri și se apropie-n viteză !

Capitolul 2

14,05 Zone Time
CATCC
USS Thomas Jefferson

Centrul Controlului Traficului Aerian, uzual numit *cat-see* de ofițerii și echipajul de pe portavion, era format dintr-o suită de compartimente întunecoase aflate pe puntea 0-3, direct sub „acoperiș", adică sub *flight deck* (pista de zbor) a portavionului. Luminat de lucirile verzi și sclipirile de chihlimbar ale ecranelor radarelor și ale panoului de comandă, era un loc sinistru, unde oamenii vorbeau repede, dar cu voce joasă, unde ofițerii se foiau de colo-colo măsurând puntea cu pași mari în spatele operatorilor care ascultau mesajele transmise prin radio.

Comandorul Marusko se trânti într-unul din fotoliile elegante rezervate căpitanului portavionului sau amiralului, când acesta se afla în CATCC, și, sprijinindu-și cana cu cafea de unul din brațe, întrebă:

— MiG-uri ? Ale cui ?

— Nu avem încă identificarea, CAG, spuse un ofițer îndesându-și cascheta pe-o ureche. Sierra Bravo spune că-i posibil să fi venit traversând Burma, dar nu-i nimic sigur.

— Să se uite careva în World's pentru mine.

World's Air Forces era un catalog în care erau inventariate forțele aeriene ale tuturor țărilor. Un radarist de clasa a treia verifică.

— Republica Socialistă a Uniunii Burma, spuse el citind. Au douăzeci şi două de avioane de luptă PC-7 şi AT-33. Nu se pomeneşte nimic despre MiG-uri !

Al naibii de ciudat, îşi spuse Marusko. Dacă burmanezii nu aveau MiG-uri atunci ale cui erau cele două ? Cowboy se afla la mare distanţă de Laos, iar China era despărţită de Thailanda de o sută de mile de teritoriu burmanez.

— Daţi-mi legătura cu amiralul, spuse Marusko. Spuneţi-i că-i vorba de o situaţie specială !

— MiG-urile s-au apropiat de cele două F-5 thailandeze, anunţă un ofiţer. Sierra Bravo ne trimite chiar acum informaţii de la Cowboy.

— Treci pe recepţie.

Se auzi un sâsâit, apoi îi urmă un pocnet şi microfonul din carlingă fu cuplat.

— Se apropie ! se auzi vocea radaristului lui Bayerly. Holy shit ! Lansare ! Lansare !

— Cine trage în cine ? întrebă CAG.

— Unul dintre bandiţii albaştrii[33] trage în F-5 ! strigă Stratton.

Rachetă-n aer !

Urmă un alt sâsâit, apoi un pocnet după care se auzi vocea lui Bayerly:

— Sierra Bravo, aici Cowboy unu ! spuse el neştiind că vorbele lui se auzeau direct pe *Jefferson*. Cer liber la arme ! Repet, cer liber la arme !

— O clipă,Cowboy ! Homeplate, Homeplate, aici Sierra Bravo ! Aţi auzit cererea lui Cowboy ? Terminat.

— Spune-i să aştepte !strigă CAG.

Şi, întorcându-se spre unul din ofiţeri, întrebă dacă fusese luată legătura cu amiralul.

— Acum, CAG, i se răspunse.

Situaţia era din ce în ce mai greu de stăpânit. Dacă unul

[33] Blue bandits - agresori

dintre MiG-uri deschidea focul asupra unui Tomcat, acesta va trage și el. Un incident internațional era gata să izbucnească, iar Marusko habar nu avea cine-i este inamicul. Privi spre ecranele tablourilor de comandă pe care operatorii treceau datele de zbor ale altor Tomcat-uri.

— Sharpshooter, întrebă, unde ești Sharpshooter ?

— Trebuie să ajungă la întâlnirea cu Cowboy în cinci minute !

— Spune-le să se grăbească, trimite-i cât mai repede acolo !

— Am înțeles, domnule !

— Și sunați alarma la cinsprezece, adăugă CAG referindu-se la piloții care erau permanent gata să decoleze în cincisprezece minute. Mai vreau încă două aparate în aer !

14,06 Zone Time
Tomcat 101,
lângă granița thailandezo-burmaneză.

Cele două avioane thailandeze F-5 se despărțiră în clipa în care trecură MiG-urile. Bandiții se întoarseră luând un viraj foarte strâns, unul lângă altul, în așa-zisa formație „aripă sudată“, și se năpustiră pe urmele unuia dintre F-5, lansând o rachetă. Bayerly zări flash-ul și privea, nevenindu-i să creadă, cum se desfășura urma albă prin cer, ținându-se de avionul thailandez.

Iar singurul răspuns primit de pe *Jefferson* fusese „*Wait one*“[34]. Așteptarea îl înnebunea cu fiecare secundă care trecea. Cât timp o să le ia boșilor de pe *Jefferson* să dezbată problema ?

— Homeplate, aici Cowboy unu, spuse el. Avem două MiG-uri care urmăresc două F-5 thailandeze. Cer permisiunea să intervenim. Terminat.

[34] Așteaptă o clipă.

— Cowboy, aici Homeplate ! veni răspunsul după un moment de pauză. Negativ la cererea ta. Aşteaptă o clipă !

Racheta trasă de pe MiG se întorcea acum urmărind unul dintre cele două F-5. Avionul thailandez încercă să vireze spre dreapta, pilotul făcea tot posibilul să scape de ucigaşa rachetă aer-aer care se apropia cu repeziciune. Racheta se învârti în jurul cozii avionului şi-apoi dispăru în jetul fierbinte al motorului. Urmă un flash strălucitor după care explozia fărâmiţă avionul. Rămăşiţele incandescente se împrăştiară prin aer. Bayerly urmări una din aripi cum se prăbuşea împreună cu o bucată de fuselaj, într-o mare de fum, în verdele junglei.

— Homeplate ! Unul dintre avioanele thailandeze a fost doborât. Cer liber la arme !

— Te aud Cowboy. Aşteaptă.

— Kid ! se enervă Bayerly. Armează rachetele Sidewinder. O să stăm aşa blocaţi tot aşteptându-i pe ticăloşii ăştia să se hotărască !

— Armele-n poziţie !

Tomcat avea opt rachete mortale aer-aer de tipul AIM-9L, montate pe ghidajele de sub aripi.

Bayerly trase manşa, intrând în picaj. Unul din MiG-uri îi tăie calea de la dreapta spre stânga, o milă mai în faţă. Se
concentră însă asupra imaginilor de pe computer,dorindu-şi ca simbolul de pe ecranul lui să-i anunţe cât mai repede reperarea ţintei.

— Ai grijă de plafonul impus, îl atenţionă Stratton. Ai grijă de altitudine, omule !

— La dracu’ cu plafonul !

Vină scurt, iute, simţind cum forţa gravitaţională îl ţintuieşte de scaunul de catapultare. Ajunse în urma MiG-ului, aproape de coada lui, la jumătate de milă în spate. MiG-ul era la nouă mii de picioare şi cobora îndreptându-se spre nord. Bayerly îl urmări.

14,08 Zone Time
Tomcat 201

— Îl am, spuse Tombstone. Jos, la ora unu[35] !

— Tally-ho ! strigă Batman confirmând că și el zărea acum celălalt avion.

— Homeplate, aici Sharpshooter unu. Vedem unul dintre bandiți și pe Cowboy unu.

Își verifică altitudinea și-și dădu seama plin de înfiorare că Bayerly era cu mult sub cele zece mii de picioare ale plafonului impus.

— Cowboy e în urmărire strânsă !

— Te aud Sharpshooter, stai pe-aproape !

— Tombstone ! strigă Dixie de pe locul din spate. MiG-ul are coordonatele doi-șapte-cinci. Are de gând s-ajungă la ora șase[36] a lui Made-It !

Tombstone se uită spre stânga, cercetând cerul. Văzu un al doilea MiG, dedesubt, la o mie de picioare, deja pornit după coada lui Bayerly.

— Cowboy unu, aici Sharpshooter ! îl strigă Tombstone. Trezește-te Made-It ! Ai grijă de ora șase ! Se apropie un bandit din spate !

Dar știa că-i deja prea târziu să mai împiedice MiG-ul să tragă.

14,08 Zone Time
Tomcat 101

Bayerly auzi zumzetul tremurător din căști anunțându-l că avionul din față fusese reperat de căutătorul său de

[35] ora unu – 30^0 spre dreapta față de direcția de zbor.
[36] ora șase – 180^0 față de direcția de zbor; în coada avionului.

căldură. Ţinta se transformă pe ecranul computerului dintr-un pătrat într-un cerc, cu literele ACQ[37] strălucind dea-supra.

— Prins ţinta !

— Las-o mai moale, omule ! îi strigă Stratton.N-am primit încă ordinul de liber la arme !

MIG-ul din faţă rămase la două mii de picioare deasupra junglei. Bayerly îşi urmări ţinta. Printre munţii de verdeaţă, avionul îşi croia drum pe deasupra văii Nam Mae Taeng. Bayerly auzise avertismentul lui Tombstone şi ştia că coechipierul de aripă al MiG-ului se afla undeva, în spatele lui, dar se hotărî s-o ţină pe-a lui încă vreo câteva secunde. Mai era încă ceva timp...

— Ei, haide ! murmură Bayerly dorind cu nerăbdare ca portavionul să-i dea liber la arme. Haideţi, nenorociţilor !

Cercul care reprezenta ţinta pendulă pe ecranul computerului, dar Bayerly se ţinu strâns după coada MiG-ului. Un punct luminos ţâşni din ţintă, apoi un al doilea şi-un al treilea, toate purtând după ele câte un cerc subţiratic de fum. Banditul arunca flăcări încercând să spargă blocajul lui Bayerly.

— Made-It ! strigă Stratton. Îl văd ! Celălalt bandit e pe noi !

— Stai uşor, Kid ! Sunt pe ăsta !

— Oh,rahat ! Armele ne sunt blocate, omule !

— Cowboy unu, aici Homeplate. Cererea voastră de liber arme nu se aprobă. Repet, negativ. Respectaţi regulamen-tul. Trageţi numai când se trage asupra voastră.

— Kid, unde-i coada noastră ?

— La ora şase, la o milă ! Ne-a blocat ! Made-It,ne-a blocat !

Bayerly auzi un al doilea ton în căşti. Tomcat devenise ţinta celui de-al doilea MiG.

— Spune-mi când declanşează !

[37] ACQ - Acquisition (ţintă încadrată)

— Se apropie, Made-It ! Încă n-a făcut-o !
—Haide...haide...

14,09 Zone Time
Tomcat 201

Tombstone zări cel de-al doilea MiG luându-se după Tomcat-ul lui Bayerly. Auzise ordinul transmis de pe Homeplate dar nu putu face nimic în clipa în care inamicul trecuse asupra lui Made-It. Se lăsă pe aripa dreaptă și se înscrise într-un picaj periculos.

— Dă-te-n spate, Batmane ! strigă Tombstone. Intervenim !

— Dar depășim plafonul stabilit, Tombstone, îi răspunse Batman.

— Vorbim noi despre asta mai târziu !

Pe ecranul său, Tombstone văzu simbolurile a trei avioane, Bayerly prins între două MiG-uri.

— Dixie, înnebunește-l pe băiatul de colo cu un blocaj radar !

Porni pe urmele MiG-ului așteptând zumzetul melodios care avea să-i confirme blocajul. Dacă tot nu putea să tragă măcar să-l sperie puțin pe pilotul MiG-ului, care o să audă numaidecât zumzăitul blocajului radar în căștile sale. Va afla astfel că un avion american îi adulmecă urma.

— Ton ! strigă Dixie.

MiG-ul nici nu se mișcă. Ori pilotul nu descoperise blocajul radar, ori făcea pe nebunul încredințat că america-nii nu vor trage în el.

— N-a mușcat din momeală ! strigă Tombstone.

Acționă supapele la maximum. Accelerația îl aruncă în scaun. Imaginea MiG-ului se mișcă iute pe tot ecranul său.

Tombstone micșoră puterea arzătoarelor, apoi împinse manșa spre tribord, poziționându-și Tomcat-ul astfel încât să ajungă în dreapta MIG-ului, la câțiva metri distanță. Din apropiere, Tombstone putu vedea cu claritate fiecare nit din fuselajul celuilalt avion.Nu era un avion vândut de ruși ci un Shenyang J-7, o copie chinezească a MiG-ului 21, construit sub licență. Se mai întâlnise cu astfel de aparate când zburase pe deasupra Coreei. Suprafața avionului era vopsită în argintiu și roșu și-i putu zări numerele înscrise pe bot. Nu văzu însă nici un însemn național. Să fi fost chinez, burmanez sau al altcuiva ?

Celălalt pilot îl privi pe Tombstone cu ochii larg deschiși sub masca de oxigen. Tombstone trase manșa spre stânga micșorând distanța... mai aproape... și mai aproape. Pilotul de pe Shenyang nu mai avu nevoie de un al doilea îndemn. Când Tombstone își apropie Tomcat-ul de burta lui, viră brusc spre stânga, lăsându-l pe Bayerly și îndepărtându-se de Tombstone cu Burner la maximum. Tombstone își continuă cursul, descriind un cerc larg și urcând.

— Cowboy unu, aici Sierra Bravo ! auzi Tombstone apelul lui Hawkeye adresat lui Bayerly. Cowboy unu, te atenționăm că intri în spațiul aerian al Burmei. Revino la cursul unu-opt-zero. Execută ordinul imediat !

Tombstone se stabiliză la zece mii de picioare, scrutând orizontul spre nord. Dixie identifică avionul lui Bayerly pe radar și-i dădu coordonatele. Apoi, Tombstone îl văzu. Cel de-al doilea punct plutind pe deasupra junglei, la două mile spre nord,sub plafonul impus.

Granița nu se zărea, dar Tombstone știa că Bayerly trecuse deja de ea și că intra din ce în ce mai adânc în teritoriul burmanez cu fiecare secundă care trecea.

14,09 Zone Time
Tomcat 101

Degetul mare al lui Bayerly mângâia trăgaciul în timp ce MiG-ul creștea pe ecranul său.

— Cowboy unu, aici e Sharpshooter unu ! se auzi vocea lui Magruder prin radio. Las-o baltă, Made-lt. Las-o baltă !

— Cowboy unu, aici Homeplate ! adăugă o altă voce. încetează urmărirea ! Repet, încetează urmărirea și întoarce-te la bază !

Să se întoarcă ? Bayerly ezită. Era al naibi de tentat să tragă.

Dar nu, deja cariera lui se afla pe muchie de cuțit. O cascadorie ca asta l-ar fi putut trimite-n Iad.

— Rahat ! sări cu gura Bayerly.

Trase manșa cu sălbăticie împingându-și Tomcat-ul înspre înaltul cerului. MiG-ul continuă să se îndrepte spre nord, pierzându-se în cețurile de dincolo de orizont. La zece mii de picioare, Bayerly plană pornind spre sud. Zări avionul lui Tombstone în depărtare, cu Wayne și Costello rotindu-se în jurul lui. Gândul că urmărise MiG-ul în teritoriul burmanez îl îngheță. Privi grăbit în jurul Tomcat-ului său, dar nu zări nici urmă de avion inamic.

— Unde-i tipul care se ținea de coada noastră ?

— Tombstone l-a convins s-o taie ! spuse Stratton. Radaristul părea emoționat. Continuă: Banditul a șters-o-n grabă !

Bayerly mormăi în sinea lui. Din nou Magruder. Asta era cum nu se poate mai rău. Acționă supapele, gata, gata să mărească viteza. Bătălia aeriană, așa cum fusese, luase sfârșit.

14,11 Zone Time
Tomcat 201

— Cowboy unu, aici Sharpshooter ! strigă mânios Tombstone. Bayerly violase în mod deliberat două puncte ale regulamentului... trei dacă ţinea cont şi de clenciul cu avionul inamic. Hei, cu ce naiba te joci ?

— Lasă-mă-n pace, Magruder ! strigă Bayerly. N-am nici un chef.

— Să nu-i ridici pe ăia în capul nostru ! spuse Tombstone. Ai cam întrecut măsura.

— Asta să i-o spui lu' unchiu-tău, eroule ! sări cu gura Bayerly. Cuvintele-i erau pline de furie şi vocea aproape că-i explodă: Am mai văzut eu nenorociţi ca tine !

Tombstone deschise gura să-i dea un răspuns usturător, dar se opri. Se întâmplase ceva cu celălalt şi până nu afla ce anume n-avea rost să împingă lucrurile mai departe. Nu-l cunoştea aşa de bine pe Bayerly, dar înţelese că omul era foarte nervos.Poate că nu numai din cauza emoţiilor luptei. Ofiţerul comandant al escadrilei War Eagles era un tip tare şi stăpân pe sine care-şi mai ieşea şi el din când în când din fire, un pilot profesionist, însă. Altfel nu i s-ar fi încredinţat comanda unei escadrile !

Oricum, nu era sub conducerea lui, iar frecvenţa radio nu era tocmai potrivită pentru cearta lor. Trebuia să aibă răbdare până când vor ajunge pe puntea portavionului.

Vocea ofiţerului de serviciu de pe bordul lui *Jefferson* se
auzi în radio:

— Aici Homeplate. Nouăzeci şi nouă de avioane. Repet, nouăzeci şi nouă de avioane !

Apelul era adresat tuturor avioanelor portavionului de a reveni acasă.

— Asta-i, spuse Batman, ne cheamă acasă.

Nu era de mirare, gândi Tombstone. După povestea la care tocmai fusese martor, un incident urmărit prin radar de Hawkeye, nu mai era nevoie de raportul său pentru a stârni furtuna.

Atitudinea lui Made-It îi mai dădu însă de gândit lui Tombstone.

Să treci granița urmărind în draci un MiG, se mai putea înțelege.

În luptă nimic nu mai avea importanță în afara avionului tău și a celui dușman, iar adrenalina care îți răscolea sângele alunga orice alt gând din minte. Ceea ce îl surprinsese neplăcut fusese tonul amar și durerea din vocea lui Bayerly.

Asta și remarca la adresa unchiului său. În ultimele săptămâni, Made-It îi păruse retras, probabil îngrijorat de ceva de care nu putea scăpa și nici nu-l putea împărtăși cu ceilalți piloți. Tombstone se întrebă, pentru prima oară, dacă nu cumva problemele personale ale celuilalt erau mai importante decât zborul.

Aviatorii Marinei glumeau adeseori pe seama acelui „a trăi pe muchie de cuțit“, referindu-se cu siguranță la amestecul sălbatic de viteză, bravură și aroganță care careacteriza viața unui tipic pilot de luptă. Cel puțin în viziunea hollywoodiană și publică. Nu se vorbea despre ce înseamnă să treci dincolo de limită, să-ți pierzi încrederea în tine însuți când îți puneai zilnic viața în joc, săptămână de săptămână. Oare își pierduse Bayerly stăpânirea de sine ?

15,15 Zone Time
Tomcat 101,
Marshall Stack[38]

Bayerly mai clocotea încă, în timp ce-și menținea Tomcat-ul la două mii de picioare altitudine și la cincisprezece mile în urma USS *Jefferson*. Linia de menținere, numită Marshall Stack, era folosită de obicei pe

[38] Dispunere spațială a avioanelor în timpul zborurilor de patrulare/luptă

vreme rea sau pe timp de noapte, dar acum, cu toate avioanele înșiruite, câteva dintre ele cu combustibilul pe sfârșite, era soluția optimă. Avioanele erau poziționate eșalonat, pe înălțime, având prioritate la aterizare cele cu dificultăți. Ordinele le primeau din camera de operațiuni care urmărea evoluția lor. De la cinsprezece mile depărtare, portavionul *Jefferson*, cu propulsie nucleară, clasa Nimitz, arăta micuț, un dreptunghi cenușiu aproape pierdut pe marea întinsă, cenușie.

Celelalte nave ale Grupului de Luptă al portavionului erau împrăștiate în toate direcțiile. Bayerly distingea forma zveltă a lui *Vicksburg*, crucișătorul grupului, urmând portavionul, *Lawrence Kearny și John A.Winslow* flancându-l. Ceva mai departe,doar câteva puncte spre vest, două fregate, *Gridley* și *Biddle*.

— Tomcat unu-zero-unu, spuse conducătorul de zbor de pe *Jefferson* în căștile lui Bayerly. Acum, Charlie !

Era semnalul pentru a începe manevra de apropiere de portavion.

— Unu-zero-unu, recepționat !

Coborî la opt sute de picioare și se înscrise pe traiectoria finală deasupra siajului elicei portavionului. Bayerly aduse supapele la zero și scoase frânele aerodinamice. În timp ce Tomcat își reducea viteza sub trei sute de noduri[39], aripile lui începură să alunece ușor înainte.

— Să nu pici ca bolovanu' în capul nostru ! strigase Magruder.

Bayerly își ridică mâna să-și șteargă sudoarea și rămase cu ea lipită de vizorul căștii. Cuvintele lui Magruder îl ardeau ca un fier înroșit. Nemulțumirea îl chinuia pe Bayerly încă de când se consumase dramatica operațiune Righteous Thunder pe cerul Wonsan-ului, cu trei luni în urmă. Îi era greu să-și recunoască emoția, dar știa că era strâns legată de Tombstone și de idolatrizarea

[39] un nod = o milă marină pe oră.

lui şi mai puţin de raidul coreean. Toţi îl tratau ca pe-un erou: interviuri în ziare, la televiziune, Crucea Navală de la Secretarul Apărării... Nu era tocmai gelozie ce simţea Bayerly, dar era ceva pe-aproape, ca atunci când norocul chior îi juca o festă. Ca şi când nepotul amiralului ar mai fi avut nevoie de noroc !

Viteza scăzu cu repeziciune la două sute optzeci de noduri. Bayerly lăsă aripile să alunece înainte şi, controlând viteza, îşi coborî trenul de aterizare. La două sute treizeci de noduri coborî flapsurile, încetinind. Avionul coborî la şase sute de picioare deasupra valurilor şi la o milă de *Jefferson*.

Deşi portavionul părea acum ceva mai mare, în imensitatea apelor încă era o ţintă minusculă. Turnul de control se ridica la tribord, într-o ţesătură de antene radar şi de cabluri.

Bayerly zări avioanele aranjate pe punte, mici, contras-tând alburii cu culoarea întunecată a pistei. Trecând la pupa portavionului, îşi începu coborârea cu şase sute de picioare pe minut, aplecându-se cu douăzeci şi două de grade spre stânga. Puse în funcţiune aparatura de control pentru a se putea apropia de pistă. Zărea „lentilele Fresnel“ traversând pista de zbor dinspre turnul de control. Lentilele Fresnel, „mingea”, erau un aranjament de lumini care-şi schimbau poziţia în clipa în care el şi-o schimba pe-a lui, ajutându-l să se ghideze. Acum era timpul să „cheme mingea”.

— Unu-zero-unu, spuse, numindu-şi codul avionului său. Tomcat aterizează, combustibil 6.100 livre.

— Recepţionat, îi răspunse Comandantul Aerului din camera de control a zborurilor, Pri-Fly, cum îi spuneau ei în jargon. Confirmarea tocmai fusese transmisă ofiţerului care supraveghea aterizarea, aflat chiar sub lentilele Fresnel. Bayerly era acum la o jumătate de milă de pupa lui *Jefferson* secondând de departe cercul închis al punţii de zbor.

La naiba cu Magruder, oricum ! Cu el și cu aerele lui de Top Gun ! Niciodată nu se lăudase că făcuse Școala de Luptători Navali la Miramar, dar te făcea să știi asta fără să ți-o spună. Era de-o aroganță omul ăsta și de-o superioritate afișată !

— Mărește puterea !

La naiba ! Își micșorase viteza prea repede. Tomcat-ul său cobora prea rapid spre drumul luminos. Trase manșa și acționă supapele spre înainte. Tomcat se ridică... prea mult, la naiba !

— Îndepărtează-te, i se cântă în urechi. Îndepărtează-te !

Roțile atinseră puntea, mult prea departe, depășind cablurile de acroșaj întinse pe punte. Apăsă supapele și avionul se înălță din nou în aer.

— Atenție, grătarul ! Grătarul ! strigă ofițerul care supraveghea aterizarea, în timp ce avionul alerga pe pistă, ștergând, cu vârful aripii sale gri, turnul de control.

Apoi se desprinse de punte.

Capitolul 3

15,25 Zone Time
Flight deck, U.S.S. Thomas Jefferson

Tombstone privea pupa portavionului întinzându-se înaintea și dedesubtul avionului său,menținând constant unghiul de atac al aparatului. Mai aruncă o ultimă privire în jos și văzu că pista avea acum forma unui pătrat. Lăsă Tomcat să alunece lin spre pistă. Roțile atinseră puntea tresărind brusc și-n același timp Magruder încărcă supapele la putere maximă, pentru cazul în care cârligul din coadă nu s-ar fi agățat de unul din cele patru cable arestoare. Simți valul liniștitor al încetinirii vitezei și aduse supapele la poziția zero, în timp ce cârligul prindea cel de-al treilea cablu[40]. După ce-și verifică instrumentele folosite în caz de incendiu și luminile de avertizare, Tombstone își lăsă avionul să se retragă spre înapoi, ușor, ca să „scuipe cablul afară“. Apoi urmă semnalele manuale ale unui ofițer de punte îmbrăcat cu o vestă galbenă.

În văzduh, Tomcat este simbolul grației și abilității de manevrare, dar pe puntea portavionului are grația unei morse pe plajă. Mai ales atunci când puntea e umedă. Grijuliu, Magruder strânse aripile apoi acționă ușor sup apele, folosind pedalele palonierului, pentru a-l întoarce în spațiul destinat parcării.

Bob Smith, șeful echipei Tomcat 201, adusese deja scara sub carlingă când Tombstone deschise cupola.

— Misiune liniștită, comandante ?

— Nu prea, șefule !

Era încă îngrijorat din cauza lui Made-It. Auzise prin radio strigătul ofițerului care supraveghea aterizarea, și își

[40] Agățarea în cel de al treilea cablu arestor de pe puntea de zbor, însemnă că apuntizarea a fost perfectă.

dăduse seama că Bayerly trebuia să mai facă încă o încercare de a ateriza. Tombstone se hotărî să traverseze pista spre platforma unde se afla ofițerul cu aterizarea. Tomcat 232 mătură puntea grațios, Batman ducându-l spre cel de-al treilea cablu. Tombstone așteptă să se elibereze locul apoi, cu pași mari, porni spre pista de zbor, strecurându-se printre mulțimea de oameni care lucrau pe punte la întreținere.

Locotenentul comandant Ted „Burner”[41] Craig, stătea împreună cu un grup de ofițeri în spatele parbrizului montat pe consola platformei unde se afla ofițerul care răspunde de semnalizarea aterizării, LSO[42]. Burner, un blond înalt din Indianapolis, care-și arunca privirea când spre avioanele care aterizau, când pe monitoarele de control pe care apăreau imaginile lor, era LSO al VF-95. Într-o mână ținea „murătura“, un dispozitiv care aprindea lumina roșie de îndepărtare, iar în cealaltă mână ținea un interfon prin intermediul căruia comunica cu Șeful Aerian din Pri-Fly.

— Bună, Stoney, spuse Burner în timp ce Tombstone trecea pe pista de zbor intrând după parbriz. Așteaptă o clipă.

Tombstone privi următorul Tomcat, purtând indicativul doi-zero-trei, aliniindu-se pentru aterizare. În timp ce Tombstone și Batman se aflau deasupra Thailandei, alte avioane din escadrila lor patrulaseră în zona apropiată portavionului, asigurându-i securitatea. Avionul lui Ron „Prețu’” Taggart, era unul dintre ele. Burner spuse în interfon:

— Ai luat-o spre stânga, Prețu’ ! Vino spre dreapta, puțin !

Taggart își corectă poziția.

— Bine, bine...Nu prea mult. Puntea se apropie...

[41] Burner – Arzătorul.
[42] LSO - Landing Signal Officer.

Tomcat scârțâi pe pistă, motoarele duduind puternic în clipa în care roțile atinseră oțelul. Cârligul din coadă se agăță de cel de-al patrulea cablu și avionul se opri.

— Îi dau un „fair“[43] ! strigă vesel Burner, notând ceva pe
bordul din fața lui. Ca LSO al escadrilei, era de datoria lui să acorde câte-un calificativ pentru fiecare aterizare efectuată.

Calificativele erau „OK“ pentru o aterizare ca la carte, „fair“ pentru una acceptabilă, indicând că pilotul a făcut corecțiile necesare la timp și „No grade“ pentru cazul în care aterizarea ar fi pus echipajul și aparatul în pericol. Mai era și „Cut“ care semnifica un adevărat eșec finalizat adesea printr-un dezastru. Calificativele erau un bun motiv pentru o aprigă competiţie între piloți, fiecare calificativ fiind afișat la vedere, astfel încât să-l știe toată lumea.

Burner se uită la Tombstone.

— Asta-i escadrila ta, Tombstone. Ai venit să-l urmă-rești pe Made-It ?

— E ultimul rămas sus ?

— Da. Air Boss l-a trimis din nou sus acum vreo câteva clipe.Trebuie să aterizeze.

Locotenentul comandant „Di Di” Roberts, stătea lângă Burner. Era LSO al escadrilei VF-97 în această după-amiază, fiind însărcinat cu aducerea lui Made-It jos, pe punte.Când Burner îi dădu „murătura“ el vorbea deja în interfon.

— Puțin mai sus. Redu puterea...

Tombstone nu auzi răspunsul lui Bayerly, dar Tomcat răspunse micșorându-și puterea, zburând cu botul ridicat. Dar nu îndeajuns...

— La naiba, acum îi e frică de pistă, spuse cineva în spatele lui Tombstone.

[43] Fair - acceptabil

— Încă mai sus, spuse Roberts. Se uită pe monitor apoi din nou la avionul lui Bayerly. Redu puterea, încă puțin...

Avionul lui Bayerly se apropie, urmărindu-și propria-i umbră peste pistă, cu cârligul legănându-se chiar pe deasupra cablurilor de acroșaj.Roberts apăsă pe dispozitivul său, în timp ce-n spate clipi lumina roșie.

— Ratează, Ratează !

Roțile Tomcat- ului scrâșniră pe pistă apoi zgomotul fu înghițit de tunetul motoarelor turate la maxim. Avionul trecu asemenea unui fulger albastru-cenușiu pe lângă platforma LSO, năpustindu-se în văzduh pe deasupra pistei care trepida din cauza jeturilor fierbinți ale reactoarelor.

— E-n regulă, comandante, spuse calm Roberts prin radio. Se poate întâmpla oricui. Apropie-te din nou. Acum trebuie să reușim, old buddy[44] ! Opri interfonul și se uită în ochii lui Craig. Nu este prea liniștit, Burner !

— Enervat ?

— Cam așa ceva.

Telefonul de pe consolă sună și răspunse un alt ofițer.

— AirBoss, Di Di ! spuse el acoperind receptorul. Căpitanul vrea să știe dacă sunt ceva probleme...

— Nici o afurisită de problemă ! strigă Roberts. Doar două îndepărtări. O să reușească acum !

Tombstone traversă puntea spre balustradă și privi pe deasupra valurilor. Acum, Tomcat-ul lui Bayerly era doar un punctișor argintiu, lucind în soare. Mult mai departe de elicopterul de salvare care se afla în aer, la două mile de portavion.

De fiecare dată când un pilot rata o aterizare, încrederea în el și-n avion se zdruncina rău de tot, făcând următoarea încercare și mai grea.

Lui Tombstone i se întâmplase de mai multe ori și sentimentul pe care-l încercase nu fusese tocmai plăcut. Cunoștea piloți care făcuseră chiar și zece-douăsprezece

[44] old buddy – amice.

ratări până când reușiseră să aterizeze. Dintre toate operațiunile pe care trebuia să le execute un pilot de luptă, nici una nu era mai grea, mai stresantă și mai înfricoșătoare decât aterizarea pe pista de zbor a unui portavion.

— În regulă, Made-It ! spuse Roberts prin interfon.Acum
ești bine aliniat. Căpitanul întreabă dacă te poate ajuta manevrând nava, numai să-i spui ! Mai zi o dată ! OK... recepționat. Adu-l jos ! Ușurel, ușurel, ca și când ți-ai pipăi blonda...

Avionul lui Bayerly se înscrise pe pantă la trei sferturi de milă în spatele portavionului. Chiar și de la această distanță, Tombstone își dădu seama că pilotul e nervos; din ușoara fluturare a aripilor atunci când Bayerly se corectă. Prea mult însă. Lupta cu avionul îndreptându-l spre pistă. Fără succes, însă.

— Te-ai aliniat bine, spuse Roberts cu o voce caldă și mângâietoare. Puțin mai sus.Mai sus, mai...

— Rahat ! sări cu gura unul din spate. E prea sus !

Roberts se strâmbă, făcând o grimasă dureroasă și scuturâ cu putere din cap. Tombstone vedea aceleași lucru, și era la fel de îngrijorat. Bayerly se temea încă de punte.O să rateze iar.

— Ratează ! spuse Roberts în interfon. Ratează !

15,29 Zone Time
Tomcat 101

Bayerly zări lumina roșie de îndepărtare și trase o înjurătură dură. Ceea ce urmă apoi se petrecu prea repede pentru a mai avea răgaz să gândească și să hotărască. Trebuia să coboare pe punte, trebuia să aterizeze înainte de a-i ceda nervii cu totul, de a se face

de râs în fața celor din escadrilă, în fața tuturor din aviație, în fața lui Magruder...

Gândul morții nici nu intra la socoteală. Apăsând cu putere supapele, tăie puterea motoarelor și ridică botul avionului sus... sus... îl auzi pe Di Di Roberts strigând la el dar începuse deja manevra. Figura, cunoscută sub numele de „plonjare pe pistă“, nu era recomandată pentru aterizarea pe un portavion. Aiurea, se gândi Bayerly. Orice port pe vreme de furtună... Cum puntea se apropia vertiginos, acționă supapele în forță. Cârligul din coadă

agață cablul al patrulea chiar în clipa în care roțile se ciocniră de punte. Avionul se cutremură, Bayerly se izbi cu capul de ceva în timp ce Stratton scoase un strigăt de groază.

Tăie puterea motoarelor și rămase așa, incapabil de altă mișcare. Doar șocul... și... nu bucuria. Surpriza de a fi din nou jos îl copleși. Își smulse masca de oxigen și-și trecu mâna peste ochi. Mănușa i se umezi de-atâta sudoare.

Dar era jos !

17,05 Zone Time
CAG's office, 0-3 Deck, U.S.S*. Thomas Jefferson*

Comandantul Marusko se lăsă pe spătarul scaunului. Tombstone și Made-It stăteau în picioare, unul lângă altul, cu privirea ațintită către biroul lui supraâncărcat. Comandantul își mângâie chelia și spuse cu o voce amenințătoare:

— Deci, forțoșilor, aveți de gând să-mi spuneți ce dracu' s-a întâmplat acolo sus, sau o să stați până diseară să vă uitați la mine cu mutrele astea de rahați ?

Cei doi piloți îi ocoliră privirea, uitându-se undeva în spatele umerilor săi. Își schimbaseră combinezoanele de zbor și îmbrăcaseră uniformele kaki.

Încăperea era mică şi îngrămădită, ca mai toate compartimentele de pe *Jefferson*. Biroul era asemenea comandantului, vorbind clar despre el: diplome înrămate şi tablouri împodobeau pereţii... cei care nu erau ocupaţi cu rafturi de cărţi. Un model sugestiv al unui avion F/A-18 se afla pe un raft deasupra computerului IBM. Cărţi despre inginerie şi aviaţie se amestecau cu o grămadă de rapoarte. O fotografie color, înfăţişând o femeie atrăgătoare şi o adolescentă drăguţă, stătea deasupra unei poze cu vestita balenă Moby Dick.

Titlul de CAG, Comandantul Suprem al Grupului Aerian, Îl avea Marusko din zilele când portavionul era mai degrabă un grup aerian decât o brigadă de aviaţie dar, potrivit tradiţiei navale, termenul mai vechi se păstrase.

Din ce în ce mai mult, în navigaţia cu portavioane se folosea noţiunea de „Super CAG“, chiar dacă un comandant de brigadă de aviaţie era doar un administrator şi nimic mai mult, ca în vremurile din Vietnam, acum apuse, când mai şi zbura efectiv. Asta, hotărâse Marusko mai demult, era adevărata lui problemă. Îşi mai găsea încă timp să petreacă vreo câteva ore în aer, dar nu mai zbura împreună cu ceilalţi piloţi. Pentru un om ca Marusko, îndrăgostit atât de mult de zbor, asta era o durere sfâşietoare, permanentă.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule, spuse Bayerly. Privea drept înainte, cu degetul lipit regulamentare de pantalonii uniformei sale.

— O să-ncepem cu tine, domnule, spuse Marusko. Ai violat regulamentul de angajare în luptă în cel puţin trei puncte. Ai coborât sub plafonul impus, ai depăşit graniţa trecând în Burma... şi nu-mi spune că-i vorba de rahatul ăla de urmărire ! În plus, te-ai angajat în luptă cu nişte necunoscuţi, chiar dacă n-ai tras. La dracu', aţi fost atât de-aproape... Şi Marusko ridică degetul mare şi arătătorul arătând un spaţiu de un cm. Atât de aproape de un

schimb de focuri cu tipii ăia ! Ce aveţi de spus în apărarea voastră ?

— Domnule, noi... Vreau să spun, ordinele noastre erau
clare, trebuia să-i acoperim pe aliaţii noştri thailandezi. Am înţeles că trebuie să-i protejăm împotriva unor avioane ostile. Am fost obligat să cobor sub zece mii de picioare şi să mă poziţionez în caz că m-aş fi angajat în luptă.

— Mmm. Şi mica ta escapadă pe deasupra districtului Shan din Burma ?

— Mă ţineam după coada banditului, domnule.Eu... ei... l-am urmărit până la graniţă. Şi cu celălalt bandit pe şasele meu, nu puteam să ies de acolo fără să mă expun unui posibil tir inamic.

— La dracu' !strigă Marusko. Tu te jucai în timp ce avionul din coada ta ar fi putut trage în tine nestingherit ! CAG se uită urât la Tombstone. Şi tu. Explicaţia ta care-i, Magruder ? Ai coborât sub plafonul impus, ai violat regulamentul de angajare în luptă şi ai fost cât pe-aci să faci praf un avion de câteva zeci de milioane, printre munţi, într-o coliziune aeriană c-un avion străin.

— Nu prea am multe de spus despre asta, CAG, zise încet Tombstone. Lucrurile s-au petrecut rapid, acolo, sus. M-am gândit că poate comandantul Bayerly ar putea avea nevoie de ajutor. Banditul n-a reacţionat când l-am localizat cu racheta. Singurul lucru la care m-am gândit, ca să nu deschid focul, a fost să-l rad puţin.

— Iar dacă banditul ar fi făcut şi el la fel ca tine, o cascadorie, acum n-ai mai fi fost aici, iar unchiul tău ar fi trebuit să explice pierderea ta şi-a celor patruzeci de milioane ai contribuabililor la CINCPAC[45], Pentagon, CNO[46] şi, din câte ştiu, chiar şi la afurisita de Casă Albă.

[45] CINCPAC - Commander in Chief, Pacific Command
[46] CNO - Chief of Naval Operations

Marusko îl privi fix pe Tombstone, apoi îi aruncă o privire lui Bayerly.Când vorbi din nou,o făcu pe un ton liniștit:

— Domnilor, de la dumneavoastră așteptăm să răspundeți ordinelor ca niște adevărați profesioniști. Nu e nevoie să vă reamintesc nici unuia dintre voi că Marina a investit o grămadă de timp, efort și dolari în creierele voastre și că se așteaptă să vă luați cariera în serios. Nu suntem aici ca să ne jucăm, ci să îndeplinim niște ordine precise, așa cum le primim. Nu ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu avioane neidentificate. Nu ne permitem să ne lăsăm târâți în dispute internaționale. Și nu ne implicăm în jocuri aeriene care s-ar putea transforma în incidente internaționale grave ! Pricepeți ce vă spun eu ?

Cei doi răspunseră în cor:

— Clar, domnule ! Da,domnule !

— Amândoi sunteți piloți buni, cu rezultate excelente; amândoi sunteți comandanți de escadrile, care au la activ misiuni importante,de mare anvergură. Tu, Magruder, ar trebui să știi mai bine. Cred că unchiul tău așteaptă mai mult de la tine. Te rog să mă crezi că știu al dracu' de bine ceea ce spun. M-ați înțeles ?

— Da, domnule !

Marusko se lăsă din nou pe spătarul scaunului, jucându-se cu un creion luat de pe birou. își spunea că l-a atins la coarda sensibilă pe Tombstone. Gândi că mersese prea departe cu remarca despre unchiul său.

— Magruder, îți înțeleg pornirea.Ai văzut un camarad în necaz și i-ai sărit în ajutor. Dacă ar fi fost o luptă, ar fi trebuit să te felicit pentru luarea unei decizii rapide. Puse creionul pe birou, în fața lui. Dar, la naiba ! Astăzi n-a fost o luptă. Ordinele tale erau să sprijini forțele aeriene thailandeze deasupra regiunii Nam Mae Taeng.

— Scuzați-mă, CAG, spuse dârz Tombstone. Dar ce dracu' înseamnă să sprijini când noi nu ne putem angaja în luptă cu inamicul ?

— Înseamnă, în cazul ăsta, că eşti acolo sus ca să arăţi drapelul, să demonstrezi că Statele Unite sprijină guvernul thailandez... nu să porţi tu războiul pentru ei !

Marusko oftă. În mod sigur toţi ar fi vrut ca această poveste să fie îngropată, de la amiral până la preşedinte. Dar pur şi simplu nu era posibil. Incidentul avusese prea mulţi martori, de la pilotul avionului thailandez care supravieţuise, până la operatorul radar de la bordul Hawkeye şi de pe crucişătorul Vicksburg.

Şi Dumnezeu ştie câţi privitori fuseseră dincolo de graniţa thailandezo-burmaneză sau, mult mai spre nord, în Republica Populară Chineză. Povestea putea fi ţinută în secret din ce în ce mai greu.

— O.K., continuă el într-un târziu. Cum spuneam, Magruder, am înţeles de ce-ai acţionat în felul ăsta. Acum o lăsăm doar cu o beşteleală, dar data viitoare... Faţa i se înăspri: Vezi, să fii foarte sigur că n-o să mai fie nici o dată viitoare. Mă-nţelegi ?

— Da,domnule !

— Să interpretezi ordinele cum te taie capul e o şmecherie de avocat de mâna a doua. Mai fă-o doar o dată şi ţi-am rupt fundul. Pricepi ?

— Da, domnule !

— Cară-te de-aici !

— Am înţeles, să trăiţi !

— Bayerly,tu rămâi pe loc.

Tombstone se grăbi să iasă. Bayerly rămase pe loc, atent.

Marusko îl mai cercetă o clipă. Avea pe birou raportul locotenentului cu aterizarea. Nu era îngrijorat din pricina ratărilor, mai devreme sau mai târziu, orice pilot trece prin asta, dar calificativul „No grade“ spunea mult. Bayerly riscase enorm prin coborârea nebunească de pe punte. Şi chestia asta nu putea rămâne nepedepsită.

— Bayerly, spuse încet Marusko, tu şi cu mine avem o problemă. Dacă ar fi fost vorba doar de regulament ţi-aş fi

tras un picior în fund și te-aș fi scos din birou ca pe Tombstone. Dar trucul tău de pe „acoperiș“, din după-amiaza asta, mă neliniștește. Ai plonjat pe punte... și erai cât pe-aci s-o mierlești, împreună cu radaristul tău și cu jumătate din băieții aflați acolo, la post. Aștept un răspuns. Ei,n-ai nimic de zis ?

— Nu, domnule. Cred... cred că mi s-a întâmplat ceva rău, CAG.

— Ceva rău... ce-ar fi să zicem o judecată proastă ?

— Da, domnule.

Marusko îl studie o clipă.

— Fiule, de vreo câteva săptămâni nu ești în apele tale. De când cu Wonsan, de fapt. Am dreptate ?

— Dacă spuneți dumneavoastră, CAG.

— Vrei să vorbim despre asta ?

— Nu prea am ce să spun, domnule, zise Bayerly cutre-murându-se. Am cam dat-o-n bară astăzi, asta-i tot.

— Deocamdată n-o să mai zbori, Made-It, spuse Marusko dând din cap. O să fii la dispoziția mea până când voi hotărî eu.

— Dar, CAG... îngăimă Bayerly surprins.

— Rămâne așa ! zise CAG bătând cu degetul în rapoartele de pe birou. Ești consemnat la sol. Sunt motive serioase care cer investigaţii suplimentare.

— Da, domnule, spuse Bayerly, cu o fața impenetrabilă.

— Liber.

— Aye, aye, sir !

Bayerly salută regulamentar și ieși. Marusko privi ușa mult timp după plecarea lui. Nu-i plăcea ceea ce fusese obligat să facă,dar nu găsise pe moment altă rezolvare. De când cu Wonsan, Bayerly era mai tot timpul mohorât. Era un semn rău. Când simțămintele unui pilot începeau să-i influențeze performanțele, mai era doar o chestiune de timp până când se producea accidentul.

Acum însă, Marusko trebuia să se gândească cum va suna raportul său. Nu voia să vadă cum cariera lui Bayerly e pusă-n pericol, dar băiatul se apropia de momentul în care cariera lui de pilot avea să ia sfârșit pentru totdeauna.

Uneori, lui Marusko chiar nu-i plăcea slujba asta.

17,12 Zone Time
0-3 Deck, USS Thomas Jefferson

Tombstone aştepta împreună cu Dixie şi Kid în pasajul din faţa biroului lui CAG. Se întoarseră spre uşă în clipa în care, palid la faţă, ieşi Bayerly.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Tombstone.

— Ei, Made-It, am auzit nişte urlete.

— Nimic, spuse Bayerly frecându-şi mustaţa şi încruntându-se. Ascultă, Magruder, mă descurc şi fără să mă acoperi tu ! Dă-te din calea mea ! adăugă ocolindu-l pe Tombstone.

— Hei, uşor, băiete, zise Tombstone mâniat de cuvintele lui Bayerly. Ceva îl necăjea pe Made-It şi era timpul să spună lucrurilor pe nume. Ai fost în cădere liberă săptămâni întregi şi azi era cât p'aci să rămâi pe din'afară... Dar ce dracu-i cu tine acum ?

Bayerly îşi ieşi din pepeni:

— Las-o baltă, Magruder. Medalia ta nu mă impresionează ! spuse şi-şi continuă drumul pe culoar. Rahat ! adăugă uitându-se la Dixie.

— Ce-i trebuie lui Made-It, Tombstone ? întrebă acesta.

— Nu ştiu Dixie !

Mai rău era însă că nu ştia cum să afle. Era o problemă personală, dar ce ? Bayerly pomenise de medalie, deci era vorba de invidie dar un fleac atât de mic nu putea să-l zdruncine pe un pilot de talia lui Made-It. Tombstone îi urmări silueta pierzându-se pe culoar şi se întrebă dacă s-ar putea lămuri în vreun fel treburile între ei doi. Probabil că Bayerly avea nevoie de timp. Tombstone se hotărî să încerce o apropiere, dar mai târziu, când se mai potoleau lucrurile, poate când *Jefferson* ajungea în Thailanda.

19,00 Zone Time
CVIC[47], USS Thomas Jefferson

— Gooooood evening, Jefferson ! strigă vesel în microfon Raymond C. Buckley, Jr., imitând perfect tonul lui Pat Sajak, care în fiecare dimineaţă îi trezea pe soldaţii americani din Vietnam cu celebrul:
„Goooooooood morning in Vietnam !“

Din acest Centru de informaţii, care era în acelaşi timp şi
studio TV, se transmiteau de două ori pe zi emisiunile TV pentru întregul echipaj al portavionului. Din colţurile studioului conurile de lumină ale reflectoarelor scăldau chipul lui Buckley, în timp ce lansa familiarul apel:

— Aici şeful de echipaj, cu o nouă ediţie a emisiunii „Ce se mai întâmplă...“

Buckley era şef de echipaj pe navă şi era singura legătură directă între membrii de grade inferioare ai echipajului şi ofiţerii de pe navă, cunoscut de către toţi, respectat, apărând pe ecran în cele peste două sute de compartimente ale lui Jefferson cu un cuvânt prietenos sau cu un sfat bun. Căpitanul James Fitzgerald, comandantul navei şi căpitanul Vincent C. Glover, secundul, apelau la Buckley atunci când voiau să afle starea de spirit a echipajului şi puteau conta pe el când era nevoie să-şi asume câte-o evaluare corectă atunci când vreun marinar era scos la Raport la comandant pentru vreo abatere minoră, sau când se iscau tensiuni rasiale în sala motoarelor. Pe de altă parte, personalul civil şi soldaţii aveau nevoie de Buckley pentru a afla ce se mai întâmpla atât pe portavion, cât şi pe navele care-l însoţeau. Oamenii de la bord trăiau într-o chinuitoare nesiguranţă. Ori asta putea dăuna moralului echipajului. Vor avea permisii în următorul port ? Li se va permite

[47] CVIC - Carrier-Based Intelligence Center – Centrul de Informaţii de pe portavion

familiilor să-i viziteze când se vor înapoia în Japonia ? Din această cauză exista emisiunea „Ce se mai întâmplă...“, un mijloc ideal de a ține echipajul la curent cu ultimele noutăți.

— S-au vehiculat tot felul de zvonuri în privința următoarei noastre escale, spuse Buckley sprijinindu-se de pupitru și privind țintă în obiectivul camerei de luat vederi. Și mult mai aprige discuții despre ce vom face în următorul port !

Buckley se întoarse către o hartă a Asiei de Sud-Est.

— Cunoașteți cu toții obiectivele, desigur, spuse el. Câțiva dintre cei mai vechi de pe punte cunosc chiar foarte bine următorul port în care vom arunca ancora. Bangkok !

Buckley zâmbi auzind murmurul unor voci din depărtare, ajungând până la el de-a lungul culoarelor placate cu oțel ale portavionului. Vreo câteva sute de oameni strigau de bucurie pe punte... și strigătul se reverberă pe întreaga navă. Bangkokul avea ceva reputație...

— Au mai circulat zvonuri și în legătură cu posibilitatea de-a primi permisii în Thailanda. Insurecția izbucnită în nordul țării a avut repercursiuni, în ultimele săptămâni, chiar în Bangkok, unde au avut loc manifestații studențești. Pot să vă spun că se vor da permisii ! În acest moment lucrurile s-au liniștit în Bangkok. Ordinea a fost reinstaurată în stradă și, așa cum decurg lucrurile, timp de zece zile vom vizita această bijuterie din Asia de Sud-Est.

Murmurul îndepărtat al vocilor crescu în intensitate, iar cei aflați în spatele camerei de luat vederi aplaudară și fluierară.

Doar după vreo câteva minute bune, se făcu din nou liniște în studio.

Libertatea era un subiect întotdeauna la ordinea zilei la bordul portavionului, ea semnificând sfârșitul monotoniei și al rutinei într-o lume în care zilele se

scurgeau unele după altele după același tipic neschimbat. Media de vârstă pe Jefferson era de nouăsprezece ani, un soldat de vârsta asta fiind atras de exotic și chinuit veșnic de dorul de casă.

Rumoarea din studio încetă și Buckley spuse râzând:

— Aș putea să vă spun multe despre locul către care ne îndreptăm. Dacă n-o să vă mai gândiți la fete, o să vă spun ceva despre ținut.

Și începu să vorbească despre Thailanda folosindu-se de hărțile din fața sa. Pentru că era singura țară din Asia de Sud-Est care nu fusese niciodată colonie a vreunei puteri europene, și pentru că Thai însemna „libertate“, Thailanda îl fascina nespus pe Buckley. *Muang Thai* înseamnă „Ținutul celor liberi“ și thailandezii erau nemaipomenit de mândri de această moștenire.

— Știm cu toții, capitala e la Bangkok. Și nu uitați că thailandezii o numesc *Pra Nakhorn*, „Capitala Cerească“ sau *Krung Thep*, adică „Orașul îngerilor“. Voi, băieții din Los Angeles, ar trebui să apreciați chestia asta.

Buckley continuă să le explice cât de importantă era Thailanda pentru interesele americane în regiune. Thailanda se învecina cu Laos şi Kampuchia, ambele comuniste, şi cu Burma. Din 1962, Uniunea Socialistă Burma se afla sub dictatură marxistă. Recentele alegeri libere aduseseră cu ele promisiunea unei reforme democratice, dar în prezent, armata continua să conducă această ţară şi aşa împovărată.

— Thailanda este membră în SEATO[48] şi ASEAN[49], spuse Buckley. Este unul dintre cei mai puternici aliaţi ai noştri. Desigur că mulţi dintre cei mai în vârstă îşi amintesc cât de importantă a fost Thailanda în timpul războiului cu Vietnamul. La sfârşit ne-am întors la bazele noastre din Thailanda, ne-am împachetat lucrurile şi-am

[48] SEATO - Organizaţia Tratatului Asiei de Sud-Est.
[49] ASEAN - Asociaţia Naţiunilor din Asia de Sud-Est.

pomit-o din nou prin lume. Ăia care le ştiu pe toate în ale politicii, estimau că Thailanda va avea soarta Kampuchiei şi a Laosului doar în câteva luni. Dar nu s-a întâmplat aşa. Politica thailandeză este unică în felul ei, pentru că fiecare thailandez îşi iubeşte şi-şi respectă regele. Thailanda este o monarhie constituţională.

Buckley facu o pauză ca să-şi aşeze ochelarii pe nas şi privi un cartonaş din faţa lui.

— Numele regelui... mai bine-l citesc, ca să-l spun ca lumea... numele regelui este Bhumibol Adulyadej. El exercită o influenţă benefică asupra tendinţelor politice în Thailanda echilibrându-le. În timpul unei crize politice, el rămâne neutru, conform constituţiei... aşa că şi în cazul unei lovituri de stat, rebelii jură credinţă coroanei. Thailandezii de rând îşi venerează monarhul.

Nici un revoluţionar n-ar reuşi să-şi ducă revoluţia prea departe dacă nu s-ar închina monarhului aşa cum o fac ei. În 1981, spre exemplu, un grup de ofiţeri din armată au pus la cale o lovitură de stat. Erau profesionişti, bine înarmaţi şi comandau o mare parte din trupe. Dar, imediat ce s-a aflat că nu aveau binecuvântarea monarhului, în ciuda neutralităţii oficiale, mişcarea lor a rămas fară sprijin din partea maselor, şi grupul ofiţerilor s-a destrămat. Sub monarh, guvernul Thailandez este un amestec de demo-craţie şi autoritate militară. Se bazează pe sistemul englez, cu un prim-ministru şi-un parlament cu două camere, Senat şi Adunarea Naţională, amândouă păţind a fi dominate de ofiţeri. În Thailanda, orice ofiţer din armată poate face afaceri, poate conduce o bancă, poate fi proprietar de hoteluri sau poate fi membru al guvernului... şi să-şi continue cariera militară. Ofiţerii se conduc după Constitu-ţia thailandeză. Monarhul este, nu întâmplător, şi şeful forţelor armate...

Buckley continuă să vorbească, promiţând că va difuza documente şi filme în următoarele zile, dar era sigur că o bună parte din echipaj nici nu-l mai asculta. Nu

era pentru prima dată, încă de pe când se afla în Nam învăţase că marinarii erau mai mult atraşi de cele povestite de veteranii care fuseseră în Bangkok. Poveşti care aveau puţine puncte comune cu istoria şi cultura Bangkok-ului, dar erau pline de picanterii despre sex. Bangkok-ul avea reputaţia unui oraş al desfrâului şi nici Buckley şi nici filmele educative n-ar fi putut schimba acest prost renume.

Buckley aruncă o privire la ceasul din perete şi văzu că mai avea doar câteva minute de emisie.

— Iată c-am ajuns şi la misiunea lui *Jefferson* în aceste ape. Portavionul nostru a primit ordinul de-a intra în Golful Thailandei pentru a se şti că americanii sprijină actualul guvern al ţării. În ultimele săptămâni luptele din nordul ţării s-au înteţit şi se vehiculează zvonuri nefondate despre o posibilă lovitură de stat asemenea celei din 1981. Sunt câţiva ofiţeri care cred că guvernul ar trebui să reacţioneze mai ferm la ameninţările rebelilor. Aşa cum ştim cu toţii, operaţiunile noastre comune cu armata thailandeză au debutat în această dimineaţă cu misiuni în nordul ţării. Cred c-aţi auzit că nişte avioane de-ale noastre s-au întâlnit în aer cu avioane neidentificate, în apropierea graniţei thailandezo-burmaneze. Vă pot spune, în mod categoric că, după ce le-au interceptat, avioanele noastre s-au întors fară să fi schimbat un foc ! Intervenţia noastră în Thailanda este doar un gest care exprimă faptul că sprijinim guvernul de la Bangkok. Aşa că mâine vom ancora la baza militară navală thailandeză de la Sattahip. Dacă lucrurile nu s-au precipitat pe ţărm, toată lumea o să primească permisii prin rotaţie, începând cu orele 17.00, mâine seară.

Directorul îi facu un semn scurt să se apropie de final şi camera îi luă un prim-plan.

— Ei, tipilor, se pare că mi s-a cam dus timpul. Aici căpitanul Buckley. Emisiunea „Ce se mai întâmplă...“ s-a sfârşit.

Luminile scăzură în intensitate şi directorul păşi în faţa camerei de luat vederi.

— Bună treabă, şefule.

— Mulţumesc, Pete. Crezi că m-a ascultat careva ?

Directorul râse.

— Au auzit cu toţii, zece zile-n Bangkok. Cred că portavionul s-a cutremurat în clipa aia. Hei, ţi-ai făcut vreodată un masaj ca lumea în Patpong ? Cred că aşa s-au simţit băieţii.

— De mai multe ori, şefule. Foarte relaxant, spuse zâmbind.

— Deci, ce părere ai ? Sunt şanse ca lucrurile să rămână liniştite în astea zece zile ?

Buckley zâmbi în timp ce-şi scoase microfonul de la gât. Probabil că toată lumea de la bord se întreba exact acelaşi lucru. Dacă studenţii thailandezi începeau să arunce iar cu pietre, permisia ar fi fost contramandată la fel de repede cum s-ar fi învârtit scăfârliile servanţilor unui tun.

— Habar n-am, Pete. Tot ce ştiu e că armata thailandeză e stăpână pe situaţie. Şi sper că aşa vor rămâne lucrurile.

Acum se întrebă însă ce era cu piloţii chinezi. Toată lumea ştia că Burma nu avea avioane de tipul Shenyang J-7S. Aşa că de unde veneau ? Şi de ce ? Nimeni nu l-ar fi putut convinge că aparatele erau pilotate de rebeli thailandezi comunişti !

Buckley era un optimist, dar de data asta avea o neagră presimţire. Prea multe necunoscute... inclusiv identitatea inamicului. Spera doar ca *Jefferson* să nu plutească spre nişte ape din care să nu mai iasă vreodată.

2010 Zone Time

Crew's lounge[50], USS Thomas Jefferson

[50] Crew's lounge - Compartimentul echipajului

Cea mai mare parte a echipajului de pe *Jefferson* auzise ce spusese Buckley în emisiunea sa. Cei care n-o urmăriseră, aflaseră repede de la camarazii lor. Indiscutabil, Bangkok-ul era un port grozav şi de acum încolo la bordul lui *Jefferson* nu se mai discuta decât despre asta.

Patru dintre marinarii care-şi terminaseră serviciul stăteau la una dintre mesele rotunde din încăpere. Nu erau singurii. Alţii, în grupuri mici, erau împrăştiaţi prin sală, citind, uitându-se la televizor, sau jucând jocuri electro-nice. De sus, de pe punte, se simţea o vibraţie continuă. Compartimentul echipajului se afla aproape deasupra celor patru masive elici de şapte metri diametru. Pulsul navei facea de-acum parte din fundalul sonor de mult acceptat şi uitat.

Marinarul David Howard intrase în Marină în aprilie, la trei zile după ce împlinise 18 ani. După trei luni de antrenament la „Centrul de instruire al Recruţilor" din San Diego, şi după două grele săptămâni de instrucţie într-o companie, el primise ordin să se îmbarce pe prima lui navă, portavionul *Thomas Jefferson*. Trecuseră cinci luni de când se afla pe mare cu excepţia a două spătămâni petrecute în Yokosuka. După atâta timp încă nu se hotărâse dacă faptul că se afla pe *Jeff* era un noroc sau nu. Majoritatea marinarilor urau serviciul pe un portavion, atât de mare încât te rătăceai prin el. Pe lângă asta mai avea şi nişte compartimente înghesuite ca barăcile pe o plaje cu nisip, fară rechini. Iar serviciul de douăsprezece-paisprezece ore de muncă pe zi era o normă obişnuită, nu o excepţie. Lui Howard nu-i plăcea să muncească din greu şi devenea aproape romantic atunci când avioanele se ridicau de pe punte, învăluite de aburi. De fapt, cele mai multe greutăţi le întâmpina Howard în viaţa socială.

Era un tip liniştit, chiar timid, şi nu-şi facea prieteni cu uşurinţă. Camarazii lui păreau destul de buni, chiar dacă

uneori erau gălăgioşi şi vulgari, dar Howard încă nu reuşise să-şi deschidă sufletul atunci când se afla printre ei. Adeseori renunţa la conversaţii chiar dacă în sinea lui ar fi vrut să participe la ele.

— O, rahat, omule ! spuse semnalizatorul Charles Bentley lăsându-se pe spate, cu mâinile lipite de ceafa-i blondă. Zece amărâte de zile în frumosul Bangkok ! Domnilor, am pus-o !

— Tu ai mai fost acolo, Bentley, nu-i aşa ? întrebă operatorul radar Fred Paterowski. Haide ! Povesteşte-ne şi nouă !

— Ce chestie a fost ! Era prin... stai să-mi aduc aminte. Prin ’88, parcă. Eram *pe Arkansas* pe vremea aia.

Howard sorbi dintr-o Coca Cola ascultând cu atenţie. Nu prea ştia ce fel de om era Bentley, care părea destul de deştept, dar care, după opt ani de serviciu la Marină, avea trei clase. Probabil că-i băgase careva vreun fitil, de vreme ce majoritatea primeau clasa a doua după primii patru ani. Howard nu putea să nu se întrebe ce făcuse tipul... sau pur şi simplu nu-i păsa ?

Compartimentul echipajului era destul de spaţios. Pe pereţi atârnau reproduceri cu scene din istoria Marinei, iar în jurul meselor rotunde erau scaune confortabile, sub luminile fluorescente. În capătul sălii, pe un mic piedestal se găsea un pupitru de lemn. Howard îşi aduse aminte că în urmă cu cinci luni stătea în aceeaşi cameră ascultându-l pe căpitanul Fitzgerald, vorbind de la pupitru despre responsabilitate, despre faptul că trebuiau să nu-şi piardă timpul atât cât lucrau pe *Jefferson*.

În cinci luni, Howard se străduise să fie un marinar bun. Se obişnuise cu rutina, făcând ceea ce i se spunea, şi se ferise de necazuri. Era unul dintre cele câteva sute de oameni de la bord care erau disponibili pentru îndatoririle generale, făcând parte din patrula de prevenire a incendii-lor, sau din cea de securitate, supraveghind nava. Cu o săptămână în urmă fusese transferat la

Operaţiunile Aeriene (Air Ops), ca furier.

În aceste timpuri ale radioului şi satelitului, furier însemna să aducă cafea pentru ofiţeri. Lui îi plăcea însă pentru că se afla în ceea ce el considera a fi inima portavionului, o sală imensă, cu oameni lucrând în faţa ecranelor radar, în semiîntuneric, murmurând în căştile lor radio, comunicând cu avioanele aflate la sute de mile depărtare. Asta-l facea să se simtă important, chiar dacă nu ştia cu exactitate ce se petrece acolo. Aşa îl cunoscuse pe Paterowski şi fusese atras în cercul lui de prieteni, operatori radar.

— Am auzit că Bangkok-ul e-n fierbere ! spuse marinarul Emesto Rodriguez.

Şi el lucra la Air Ops, căznindu-se să ajungă radarist. Scuturâ din cap şi dinţi-i străluciră luminându-i faţa negricioasă:

— Ai-ai-ai !

— Rahat, omule ! zâmbi Bentley, simţindu-se în elementul lui atunci când povestea întâmplări trăite. Bangkok-ul nu-i unul din oraşele tale amărâte, Ernie ! Acolo găseşti orice, înţelegi ? Mi-amintesc cum m-am dus cu băieţii în Patpong ! Ăla-i locu’ pierzaniei copilaşilor ! Ah, rahat ! spuse răspicat, savurându-şi vorbele. Ar trebui să trageţi o raită pe-acolo ! Perdele roşii, mărgele de sticlă, se pricep la chestii d-astea ! Şase fete vin să te ia în cameră, ştiţi ? Şi se dezbracă de tot, ştiţi ? Şi te despoaie şi pe tine şi te întind pe-o masă ca asta. Şi, mă jur pe Dumnezeu, se-adună-n jurul tău şi-ncep să te pupe şi să te lingă peste tot... pe călcâie, pe degete, peste tot !

Ceilalţi izbucniră-n urlete şi fluierături bătând cu pumnii în masă. Paterowski îşi ţinea bereta pe genunchi şi-şi tot băga pumnul pe dedesubt prefacându-se că se masturbează.

— Şi când nu mai poţi, una din fete urcă pe tine şi te cuprinde, ce mai, drăguţ şi uşor ! Şi în timpul ăsta fetele te ling, da...

Howard se uită într-altă parte, simţindu-şi faţa arzând de ruşine... pentru că-i era ruşine. Până acum nu avusese permisie decât în portul Yokosuka. „Yokuska“, cum îi spuneau ceilalţi. Portavionul ancorase acolo timp de două săptămâni, după Wonsan. Howard reuşise atunci să meargă de două ori la Tokyo.

Vizitase Palatul Imperial de pe aleea jogging-ului şi un talmeş-balmeş de palate, clădiri guvernamentale, magazine care acum se-nvălmăşeau cu toatele în mintea lui. Nici nu mai era sigur că fusese la Tokyo. Poveştile colegilor săi, auzite după ce portavionul părăsise portul, îi sporiseră îndoiala.

— Da’ tu , Howie ? îl întrebă Paterowski.

— Ce ? clipi Howard simţindu-se prost. Îmi pare rău, ce ziceai ?

— Trezeşte-te, băiete ! Noi încercăm să te instruim în privinţa celor mai delicate chestiuni ale vieţii, iar pe tine te doare-n cot !

— Ştiţi ce-i trebuie lui Howie ? întrebă Rodnguez. Să-l ducem într-o noapte în Patpong !

— Daa ! Cred că i-ar prinde bine-n Patpong !

— Ce spui, scumpule ? întrebă Bentley. Ţi-ar surâde ?

— Eu... nu ştiu, băieţi... vreau să zic, trebuie să mă gândesc.

— Ei, pe dracu’ să te gândeşti, când poţi să te uşurezi ! râse Rodriguez. Rahatu’ dracului, omule ! Mai scuteşte-mă !

Howard se emoţionă. Ar fi fost OK, nu ? Dacă l-ar lua băieţii ! Nu voia ca să-şi închipuie cumva că nu-i place cu ei, sau că se credea mai bun decât ei... Nu ştia dacă-şi dorea o permisie în Bangkok. Se simţea deja stânjenit şi vinovat, dar poate că aşa avea şansa să afle de ce se simţea vinovat. Iniţierea novicelui în cercul intim şi misterios al Marinarului Experimentat.

Atâta timp cât Charlene, prietena lui de acasă, din Colorado, n-ar fi aflat niciodată

15 Ianuarie

12,00 Zone Time
Bangkok, Thailanda

În momentul în care portavionul *Jefferson* ancora la docurile din Sattahip, mai multe limuzine negre oficiale îi aşteptau pe cheu. Apropierea de ţărmul Bangkok-ului durase aproape nouăzeci de minute căci trebuiseră să se înscrie pe un canal liber, destinat Rutei 3.

Câteva camioane ale armatei şi nişte jeepuri însoţeau convoiul, dar escorta era mai mult pentru spectacol decât pentru apărare. Trecură pe lângă un grup de demonstranţi adunaţi la poarta de nord. Erau douăzeci sau treizeci de localnici cu priviri nefericite care ţineau drapele şi pancarte şi cântau ceva în thailandeză. Pe una din pancarte scria: „Imperialişti Yankei, afară din Asia !” în timp ce o alta spunea: „Măcel sângeros la Wonsan˝. Vreo câţiva thai-landezi, care nu păreau să participe la zgomotoasa manifestaţie stăteau şi priveau pur şi simplu, cei mai mulţi zâmbind, câţiva fluturându-şi mâinile la trecerea convoiului.

Contraamiralul Thomas J. Magruder, într-o uniformă albă, imaculată, se răsuci pe locul său din limuzină în clipa în care convoiul îşi mări viteza. Privi pe fereastră pentru a se asigura că limuzinele în care se aflau ofiţerii care îl însoţeau mai erau încă în convoi. La Sattahip nu purtase decât o discuţie foarte scurtă cu ofiţerii armatei thai-landeze. Adevărata problemă avea să fie discutată mai târziu, în Bangkok şi nu voia să-şi piardă jumătate din ofiţeri pe drum.

— Ei , CAG, trecem pe lângă demonstranţi !

Comandantul Marusko îşi ridică ochii de pe hârtiile ce le citea.

— Da, domnule. Nu-i nici o problemă. E doar un grup de radicali.

— Probabil că i-a plătit cineva ca să poarte pancartele alea, zâmbi amiralul Magruder. O treabă murdară. Dar trebuia s-o facă cineva şi pe asta.

— Da. Ştii, amirale, într-un fel mie nu mi se pare că Thailanda e un loc prea nimerit pentru o revoluţie comunistă.

Amiralul Magruder trebui să-i dea dreptate. Bangkok-ul era un amestec oriental între Est şi Vest, un oraş caTokyo, Singapore sau Hong Kong. Peste tot, acoperişurile şi turnurile aurii ale templelor budiste se ridicau şi se topeau printre monoliţii de sticlă ai arhitecturii modeme. Din multe puncte de vedere oraşul era occidental. Insurecţia comunistă izbucnise în mai multe puncte ale ţării încă din 1970. Dar de-abia în ultimele luni situaţia devenise critică. De aceea *Jefferson* primise ordinul de a intra în aceste ape.

Haos, fu cuvântul care-i veni în minte amiralului Magruder când părăsiră drumul principal şi intrară pe strada Sukhumvit. Acum rulau de-a lungul unor străduţe unde se ridicau casele aparţinând celor din vârful piramidei sociale.

Străzile din inima oraşului erau sufocate de cozi nesfârşite de automobile, camioane, autobuze, trăsuri, pietoni şi acele ciudate scutere pe trei roţi pentru transportul oamenilor, numite tuk-tuk. Pretutindeni, reclamele firmelor „Rolex“ şi „Pepsi Cola“ se amestecau cu afişe scrise în thailandeză sau purtând ideograme chinezeşti. Un panou uriaş, având imaginea unei actriţe negricioase şi cu sânii dezgoliţi, se înălţa pe deasupra acoperişurilor templelor, pe vreo trei etaje în sus, între doi zgârie-nori de sticlă.

Oamenii mişunau pe trotuare şi pe străzi fară să ia în seamă traficul. Thailandezi şi străini, îmbrăcaţi în haine occidentale se amestecau cu călugări care aveau capul ras, cu fermieri care-şi vindeau produsele la tejghea, cu negustori ce ofereau statuete ale lui Buddha drept amintire, cu turişti de prin toate ţările lumii, zgomotoşi şi înarmaţi cu aparate de fotografiat şi camere de luat vederi japoneze. În doar eâteva clipe, amiralul Magruder văzu defilând prin faţa ochilor săi haine din Occident, barong-uri[51] filipineze, sariuri[52] indiene, chimonouri[53] japoneze, sarong-uri[54] indoneziene, bărbi şi turbane Sikh, rochii tradiţionale chinezeşti, fuste scurte, tricouri, şi peste tot, dar peste tot, blugi ! Deşi geamurile limuzinei erau închise iar instalaţia de aer condiţionat funcţiona, zgomotul străzii se auzea înăuntru. Rugăminţi pe un ton ridicat, înjurături strigate-n gura mare, ţipete şi saluturi în toate limbile, claxoane, motoare de maşini, toate amestecându-se.

Din cauza traficului intens, convoiul mai mult se târa acum, claxonând cu putere. Trecu pe lângă elegantul hotel „Intercontinental“ şi pe lângă uriaşe magazine. Apoi, convo-iul viră la dreapta continuându-şi drumul de-a lungul unuia dintre canalele numite klong care, deşi groaznic de murdare, îi asiguraseră Bangkok-ului reputaţia de Veneţia Orientului.

Sediul guvernului thailandez era pe malul nordic al Klong Phadung-ului. Amiralul Magruder se aştepta să vadă un palat bogat ornamentat şi frumos colorat. De aceea fu surprins să descopere că guvernul îşi desfăşură activitatea într-un complex de zgârie-nori, la câteva

[51] barong - o cămaşă tipic filipineză, fin brodată, dintr-o ţesătură din fibre de ananas sau bananier, la origine fiind purtată doar de bărbaţi.

[52] sari - îmbrăcăminte femeiască, tipic indiană, lungă şi amplă, care acoperă un umăr, lăsându-l dezgolit pe celălalt.

[53] chimonou - halat cu mâneci foarte lungi, folosit ca îmbrăcăminte în Japonia.

[54] sarong - un fel de jupon purtat de către malayezieni.

blocuri depărtate de vechea clădire a Adunării Naţionale, de palatul regal şi de grădina zoologică. Convoiul intră într-un garaj întune-cat, aflat undeva la subsol. Ofiţeri ai Marinei thailandeze, în uniforme albe, şi ofiţeri de armată în kaki îi conduseră de-a lungul coridoarelor luminate de lămpi fluorescente, prevă-zute cu instalaţii de aer condiţionat, totul părând a fi la o distanţă uriaşă de forfota străzilor.

Într-o elegantă sală de şedinţe, americanii fură întâmpinaţi de un căpitan de marină care, făcând o plecăciune, le adresă, cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune, salutul wai.

— Domnilor, daţi-mi voie să vi-l prezint pe generalul-maior Duong Rangsit din personalul superior al Forţelor Regale Thailandeze, spuse el în timp ce se deschise o uşă şi intră un ofiţer scund şi îndesat.

— *Savahtdi* ! spuse generalul plin de căldură. Salută ceremonios apoi îi strânse mâna amiralului Magruder cu cordialitate, în stil american. Maiestatea Sa Regele m-a însărcinat să vă întâmpin şi să vă urez bun venit în Oraşul îngerilor !

— Plăcerea e de partea mea, generale Duong.

Un alt ofiţer, înalt, subţire, cu ochi negri, îl urmă pe general în încăpere.

— Acesta este principalul meu colaborator, colonelul Kriangsak Vajiravudh, spuse Duong. A fost desemnat ca ofiţer de legătură între noi, atâta timp cât veţi rămâne în ţara noastră.

Urmă o jumătate de oră de amabilităţi, şi apoi conversaţia, părăsind subiectul Wonsan, avu ca temă recenta încercare de lovitură de stat din Filipine. Între timp, ceaiul fu servit de soldaţi în uniforme albe.

— Cred c-ar trebui să luăm în discuţie principalul motiv pentru care ne aflăm aici, spuse amiralul Magruder.

Un aghiotant îi întinse o copie a ordinului de luptă al portavionului. Amiralul îl puse pe masă, în faţa lui Duong.

— Aşa cum puteţi citi acolo, am primit ordinul să asistăm guvernul thailandez prin orice mijloace. Şefii noştri au ajuns la concluzia că anumite operaţiuni de luptă, care să presupună misiuni de zbor americane împotriva insurec-ţiei din nordul Thailandei, n-ar fi de folos pentru nici una din părţi.

Duong zâmbi ciudat în timp ce răsfoi paginile ordinului de luptă.

— Înclin să fiu de acord, amirale. Mai ales după valul de demonstraţii antiamericane din ultima vreme, spuse dând trist din cap. N-am mai văzut aşa ceva la noi. Uneori stau şi mă întreb dacă nu cumva zvonurile despre amestecul unor forţe străine în aceste demonstraţii sunt adevărate. Majoritatea thailandezilor îi iubesc pe americani !

— Într-un anume fel, situaţia pare de-a dreptul stranie, spuse amiralul Magruder. Pe de o parte se aşteaptă sprijin din partea noastră. Pe de altă parte trebuie să ne ţinem la distanţă pentru a ne feri de posibile atacuri. Ordinele noastre, uneori, pot fi oarecum contradictorii !

— E chiar esenţa birocraţiei ! Oricum, n-o să fie nici o problemă, râse Duong. Poporul nostru va prinde curaj aflând că un portavion american se află ancorat la Sattahip. Piloţii noştri vor fi încântaţi să zboare alături de ai dumneavoastră. Dar, cu siguranţă, nu ne imaginăm că veţi fi antrenaţi într-o luptă deschisă.

— Atunci care-i situaţia militară ? întrebă amiralul Magruder. N-am primit prea multe informaţii de la sursele noastre.

— Serviciul nostru de informaţii e de părere că insurecţia din nord nu-i decât o reeditare a ofensivei gherilei comuniste, spuse Duong dând din umeri. Partidul Comunist Thailandez n-a fost în stare niciodată să fie o forţă puternică prin cei care îl reprezintă. Nu prea am mai avut probleme cu ei de când i-am bătut în munţii ChongCham, în 1982. Se pare că... această nouă mişcare

a început cu şase luni în urmă. Dacă-i vorba cumva de vechii comunişti, atunci înseamnă că partidul a fost reînfiinţat şi are noi conducători, surse de aprovizionare cu arme, şi toate celelalte. Sunt puternici, bine înarmaţi şi bine echipaţi. Se pare că sunt disciplinaţi şi că au o conducere bună. Totuşi, individual vorbind, soldaţii lor nu sunt la fel de experimentaţi ca ai noştri, şi nici la fel de bine antrenaţi.

— Au avut loc lupte decisive ? Cât de critică este acum situaţia acolo ?

Duong îşi muşcă buzele şi apoi dădu din mână vrând să spună „aşa-şi-aşa“.

— Din punct de vedere militar insurecţia nu este o problemă, deşi suntem puţin îngrijoraţi. Până acum n-au fost decât incursiuni şi încercări de-a lua populaţiei orezul şi alte provizii. Pericolul mai grav nu e atât de evident, spuse schimbând o privire cu colonelul Kriangsak.

— Trebuie să vă spun că un grup de ofiţeri thailandezi cred că politica dusă de guvern faţă de comunişti e prea îngăduitoare, asta făcând posibilă o lovitură de stat, spuse încet colonelul.

— Vor s-arunce vechea gardă ca să facă lucrurile aşa cum trebuie, spuse amiralul Magruder.

— Am răspuns ameninţărilor în forţă, spuse Duong. Am transferat câteva unităţi la graniţă iar altele vor pleca în câteva zile. Grupurile aeriene au fost deplasate în nord la Chiang Mai şi Chiang Rai[55].

— Şi despre posibilitatea ca rebelii să primească ajutor din Burma ? întrebă Marusko. Sunt tare îngrijorat din cauza celor două MiG-uri.

— Sunt câteva semne că rebelii ar primi ajutor de peste graniţă, spuse Duong. Dar nu avem încă dovezi...

— MiG-urile alea sunt o dovadă elocventă pentru mine, spuse Marusko. Grupurile de gherilă din junglă nu pot avea MiG-uri în propria lor dotare.

[55] Chiang Rai - localitate în NE Thailandei.

— S-ar putea ca burmanezii să-i ajute, recunoscu Duong.

— N-am reuşit să obţinem confirmarea faptului că ei deţin MiG-uri. Rangoon-ul a negat incidentul.

— Dar nu există nici o explicaţie rezonabilă, spuse Duong scuturând din cap. Cred că MiG-urile puteau fi chineze, dar ce motiv ar avea Partidul Comunist Chinez să ordone avioanelor să traverseze sute de kilomentri de teritoriu burmanez pentru a ataca un pilot de-al nostru ? se întrebă el dând din mâini neputincios. Mi se pare lipsit de sens !

— Burma pare a fi totuşi un inamic potenţial, adăugă colonelul Kriangsak. E duşmanul tradiţional al Thailandei de secole şi nu ne îndoim asupra faptului că ea i-ar putea aproviziona pe rebelii din nord.

— Trebuie să ştim dacă zborurile noastre mai pot continua deasupra Thailandei, spuse amiralul Magruder, luând o înghiţitură de ceai. Am oprit ieri toate zborurile cu excepţia unora de recunoaştere. O chestie de rutină. Nu vreau să fim amestecaţi într-un conflict până când nu aflăm cum stau lucrurile.

— Se înţelege că şi noi vom intensifica patrularea avioanelor la graniţă, spuse Duong. Cred că nu e nici o problemă dacă vă continuaţi zborurile. Guvernul nostru abia aşteaptă să folosească posibilităţile radarelor america-ne de pe Hawkeye.

Amiralul Magruder dădu din cap:

— Nu e nici o problemă. Vom folosi de asemenea şi fotografiile luate din satelit în zona graniţei. Poate aflăm ceva clar. Şi încă ceva, spuse amiralul întinzându-i lui Duong alte hârtii. Am discutat cu ofiţerii mei posibilitatea de a vă împrumuta, pentru câteva zile, avioanele noastre TARPS şi câţi va piloţi buni.

— Mă scuzaţi, spuse Duong. Aţi spus TARPS[56] ?

— E vorba de Sistemul de Recunoaştere Tactică

[56] TARPS - Tactical Air Reconnaissance Pod System (USN)

Aeriană ! explică Marusko. E un dispozitiv prevăzut cu camere de luat vederi în infraroşu. Se agăţă de burta unui Tomcat. Aşa luăm fotografii de-aproape. Mai bine şi mai repede decât o putem face prin satelit !

Duong examină atent hârtiile şi apoi le împinse către Kriangsak. Spuse:

— Ne-ar fi de mare ajutor ! Am înţeles că aveţi ordin să evitaţi angajarea în luptă. Dacă acele MiG-uri reapar. ..

— Generale, dacă se mai întâmplă lucrul ăsta, poate că o să aveţi confirmarea amestecului burmanez, zâmbi amiralul Magruder.

— Nu cred c-ar fi înţelept, generale, şopti colonelul Kriangsak. Cu tot respectul pentru prietenii noştri americani, riscul de-ai angaja într-un incident este foarte mare. S-ar putea ca data viitoare, burmanezii să încerce să doboare un avion american nu unul de-al nostru. Ar fi o situaţie nefericită.

Degetele grăsuţe ale lui Duong bătură darabana în masă.

— Punct ochit, punct lovit, colonele !

— Mai e şi-o altă dificultate, continuă Kriangsak. În ceea ce-i priveşte pe ofiţerii dizidenţi. Să ne bazăm prea mult pe ajutorul americanilor înseamnă acelaşi lucru ca şi slaba reacţie la acţiunile comuniştilor. Trebuie să dăm impresia că ne descurcăm singuri...

— Cred c-am putea face în aşa fel încât să rămânem neobservaţi, colonele, zâmbi amiralul Magruder. Uite ce putea face...

Şi continuară să pună la punct detaliile operaţiunilor thailandezo-americane.

Thailanda câştigase lunga-i bătălie împotriva comunismului, dar Bangkok-ul pierduse de-a lungul anilor un alt război. Cel împotriva magnaţilor drogurilor din Triunghiul de Aur din nordul ţării. Acum, acest război era de o importanţă majoră pentru Casa Albă. Washingtonul se întreba dacă nu cumva renaşterea gherilei comuniste

avea de-a face cu comerţul de droguri aşa cum rebelii marxişti din America de Sud şi America Centrală îşi făcuseră rost de fonduri ocupându-se cu traficul de cocaină.

În Thailanda, traficul de droguri era controlat de câţiva şefi locali care, la rândul lor, executau ordinele unui cartel chinez cu baza în Hong Kong.

Odată cu ajutorul acordat de americani armatei thailandeze în cadrul operaţiunilor ei împotriva gherilei, CIA şi alte servicii de informaţii îşi puteau face o mai bună imagine despre afacerile cu droguri din zonă. Forţele de gherilă şi traficanţii ar fi putut folosi aceleaşi surse şi aceleaşi tabere. Cum acţionau în Triunghiul de Aur, era lesne de înţeles că rebelii aveau legături cu traficanţii de droguri. Nimeni, nici chiar armata nu putea trece prin partea de nord a ţării fără acordul lor.

Nimic din toate acestea n-a fost discutat deschis cu generalul Duong, desigur. Sistemul TARPS avea să folosească armatei thailandeze, dar informaţiile obţinute aveau să fie folosite de americani şi în alte scopuri.

După aproape o oră de discuţii, Duong se dezmorţi şi spuse:

— Înclin să vă accept oferta, amirale. În special dacă armata noastră îşi va lua responsabilitatea de a vă proteja oamenii. Avioanele voastre... TARPS ar putea avea ca bază un aerodrom din zonă, unde le putem asigura şi paza.

— Asta ar fi suficient, spuse amiralul Magruder. Vă sugerez să folosim două avioane. Unul pentru TARPS, celălalt drept coechipier de aripă, adăugă amiralul Magruder nedorind ca întreaga răspundere să cadă în sarcina armatei thailandeze.

Duong dădu din cap.

— Nu s-ar putea spune despre două avioane că reprezintă o asistenţă americană de anvergură. Iar baza la care mă gândesc e undeva mai departe.

— Unde ?

— La nord de Chiang Mai. E o micuţă bază aeriană numită U Feng, la vreo douăzeci de kilometri de graniţă ! spuse Duong, întorcându-se către colaboratorul său. Colonele, cred că ai lucrat acolo, nu-i aşa ?

Kriangsak încuviinţă:

— Da, domnule. Am fost şeful personalului vreo doi ani de zile.

— Înseamnă că dispui de toate informaţiile necesare acestor domni. Îi las în seama ta.

Pe cine să trimită la baza aceea din nord ? se întreba amiralul Magruder. Era de fapt o misiune pentru voluntari, pentru că cei care urmau să plece nu mai primeau permisie în Bangkok. Pentru un asemenea zbor de recunoaştere avea nevoie de un pilot cu experienţă, care să ştie să folosească dispozitivul TARPS. Cei mai mulţi dintre piloţii de pe Tomcat erau obişnuiţi cu el, dar unii erau aşi în utilizarea dispozitivului.

Amiralul zâmbi în sinea lui. Un singur ordin dat nepotului său, locotenent-comandorul Matthew Magruder ar fi rezolvat mai multe probleme în acelaşi timp. Auzise zvonurile şi glumele care circulau pe seama nepotului său decorat cu Navy Cross. Într-o astfel de situaţie cu greu puteau fi evitate bârfele pe seama favoritismului său. După tot ceea ce se întâmplase la Wonsan, amiralul se gândi dacă nu cumva, trimiţându-l pe Tombstone la U Feng, va pune capăt tuturor zvonurilor.

Deci, Tombstone împreună cu radaristul său şi un alt Tomcat cu echipajul său. O săptămână la U Feng va fi de ajuns pentru a fotografia întreaga regiune aflată în Triunghiul de Aur.

Spera că nepotul său va înţelege. Deşi nu-i pregătea tocmai un sejur plăcut după viaţa monotonă de la bord.

21,40 Zone
VF-95 Ready Room[57], U.S.S. Thomas Jefferson

Tombstone, Batman, Nightmare Marinaro şi Price Taggart, stăteau cu toţii cuibăriţi în scaunele de piele sintetică, bând Coca Cola şi depănându-şi amintirile. Potrivit consemnului, erau în „Alert 15”[58], dar spre norocul lor fusese o noapte liniştită şi nu mai aveau decât douăzeci de minute de serviciu. Atmosferă relaxată, plină de poante şi de bancuri.

Tombstone îi tot facea să râdă încreţindu-şi nasul. Se ciorovăiau:

— Hai, mai termin-o Batman ! Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti ! N-ai fost niciodată acolo !

— Ai îneredere-n mine, omule ! Ai încredere. Mergeam acolo c-o blondă din SUA, dacă vrei să ştii ! O stewardesă de la compania TWA ! Pămpălăii ca tine nu cred, oricum ! Şi ea mi-a spus că la hotelul „Aeroport“ se cazează toate stewardesele când sunt în oraş.

— Prostii ! râse Nightmare. Vrei să spui că prietena ta ţi-a spus unde poţi găsi fetiţe din State pe-aici ?

— Hei, da’ ea n-avea de unde să ştie atunci că eu o să ajung vreodată la Bangkok ! Eram amândoi în pat şi-o vrăjisem mişto de tot... Înţelegi ce vreau să spun !

— Poate c-ai s-o reîntâlneşti când o să te duci acolo, spuse Tombstone dând din cap.

— Nu prea cred. S-a lăsat de zboruri şi s-a măritat c-un avocat din Duluth. Doamne, ce ţâţe avea ! Era prima în topul lui Batman !

— Iar delirezi, băiete ? spuse întristat Price, adăugând

[57] Ready Room – Sala de pregătire a misiunilor de zbor
[58] Alert 15 – Stare de Alarmă cu decolare în 15’

în timp ce scutura o cană goală: Prea mult zahăr produce halucinaţii.

— Îhî, fu de acord Tombstone.

— Pe dracu' ! strigă împăciuitor Batman. Sunteţi geloşi, asta-i. Cred şi eu, la marginea graniţei, ca voi, printre crocodili...

— Punct ochit, punct lovit ! spuse Nightmare. Batman şi cu mine o să dăm o raită pe la Patpong, iar voi o să omorâţi ţânţari în junglă ! Nu vă faceţi griji. O să le amintim fetelor de voi !

— Îi ucizi tu sau îi ucid eu ? îl întrebă Price pe Tombstone.

— Lasă-i în viaţă. Ăştia doi n-au avut copilărie ! Poate că-i cazu' să v-aduc aminte că tre' să şi munciţi, gagiilor ! Tre' să şi zburaţi. C-un Tomcat. Cu thailandezii ăştia !

— Asta era ! spuse Nightmare. Ziua muncim cu ei, iar noaptea ne jucăm cu ceva fetiţe thailandeze...

— Oho ! strigă Batman dând din cap. Nu-i de mine chestia asta. Nu-mi plac thailandezele. Prefer hotelul Aeroport.

— Dar ce-ai cu fetele de pe-aici ? întrebă Price. Ai prejudecăţi sau ce ?

— Nu, dar asta-i plăcerea mea. Stewardesele se dau în vânt după piloţii de luptă...

— Ai fi număru' unu' cu medalia ta, Stoney, spuse Nightmare. Intri în bar, te uiţi roată, te aşezi lângă o gagică singurică şi-i spui, ca din întâmplare, că eşti erou american, decorat cu Navy Cross... Şi dintr-o dată te trezeşti în braţe cu vreo douăzeci de piţipoance mişto de tot, pipăindu-te şi implorându-te să le iei cu tine-n cameră, continuă Batman.

— Pare cam aglomerat !

— Asta-i, prietene, marea tragedie a eroului american ! Singur, neiubit, nepreţuit, îndurând, fară îndoială, capriciile destinului nemilos.

— Ştii, Stoney, chiar acum mă gândeam să-mi

împrumuţi panglica ta albastră. Mi-ar fi de mare folos !

— Daa, râse Nightmare. Nu de alta, dar ce rost ar avea ea acolo-n junglă ?

Tombstone râse, dar, aducându-şi aminte de medalie, se simţi vinovat. Nu era prea bucuros când se pomenea de ipostaza lui de erou şi-şi dori ca băieţii să schimbe subiectul.

— Ei, Stoney, spuse încet Batman. Îţi spun eu, o să mă gândesc la tine când o să fii acolo-n junglă ! Prima stewardesă care-o să-mi cadă la pat o să fie în cinstea ta. O să spun, Stoney, asta-i pentru tine !

— Ce generos eşti ! spuse Tombstone privind o uriaşă fotografie înfaţişând zece avioane VF-95 zburând înspre aparatul de fotografiat pe deasupra portavionului *Jefferson*.

Escadrila. În ciuda greutăţilor, Tombstone dorise el însuşi să plece la U Feng, de când CAG îi vorbise despre asta. Nu era atras de viaţa de noapte şi nici nu era mânat de pofte sexuale ca ceilalţi. Cum era Batman, de exemplu. N-avea decât să-şi vadă de stewardesa lui. Tombstone nu dorea decât să ajungă să vadă măcar o parte din acel ţinut îndepărtat şi legendar.

De un lucru era sigur. Plecarea lui la U Feng îl îndepărta de portavion timp de o săptămână. O săptămână fară Batman. Îi plăcea tipul, dar îl călca pe nervi uneori cu aerele lui de superpilot.

Tombstone se lăsă pe spate şi se întinse în scaunul de piele sintetică într-o poziţie confortabilă. Da, Batman n-avea decât să se destrăbălеze cu stewardesele lui până când i s-o învineţi... O săptămână în jungla Triunghiului de Aur părea să fie pentru Tombstone vacanţa de care avea nevoie.

16 Ianuarie

Capitolul 6

09,30 Zone Time
Flight Deck, USS Thomas Jefferson

— Atenţiune ! Atenţiune ! Locotenent-comandorul Magruder să se prezinte imediat în biroul amiralului !

— Ce dracu... facu Magruder întorcându-se surprins către difuzorul montat undeva, sus, pe tumul de control.

Bob Smith îşi ridică privirea de pe raportul de întreţinere pe care-l examina împreună cu Tombstone şi spuse:

— Ce dracu' ai mai făcut, comandante ?

— Habar n-am, Smith, spuse Tombstone întinzându-i un alt teanc de dosare. Dar o să aflu !

Se îndreptă spre avioanele aliniate la capătul pistei, cu cozile atâmând deasupra apei asemenea unor păsări uriaşe. Tehnicieni în veste verzi trebăluiau în jurul elicopterului *SH-3D Sea King* care aterizase cu douăzeci de minute în urmă. Tombstone văzuse când coborâse pe punte, dar nu-i zărise pe pasageri. Se întrebă dacă nu cumva sosirea elicopterului avea vreo legătură cu chemarea lui la amiral.

Când să intre în insula portavionului, dădu nas în nas cu Batman care tocmai ieşea pe punte.

— Hei, Stoney, ai auzit ?

— Am auzit !

— Te duci la o şuetă cu unchiu-tău, sau ce ?

Tombstone îşi scoase casca şi jacheta pe care le purta de obicei în timpul zborului şi-l lovi cu ele la „biluțe”.

— Orice-ar fi, să mă ia dracu’ dacă mai ascult vreo porcărioară de-a ta !

Batman râse.

— Ei, eşti doar gelos, Stoney, asta e !

Micul dejun luat în Dirty Shirt Wardroom (camera cămăşilor murdare˝ - cum era numită în derâdere sala de mese), fusese animat de poveştile lui Batman despre o stewardesă atrăgătoare şi apetisantă, pe nume Becky, cu care urma să se întâlnească în Bangkok.

— Ar trebui să vii cu mine diseară-n oraş. Becky a mea o să-şi aducă o prietenă.

— Nu în seara asta, spuse Tombstone surâzând. Am o grămadă de hârţoage de scris !

Tombstone îşi continuă drumul pe coridoarele placate cu oţel, apoi urcă un şir de scări în zig-zag ce duceau spre inima insulei. Câteva minute mai târziu ajunse în faţa biroului în care se afla amiralul, la nivelul punţii 0-9. Deschise uşa şi dădu de un gradat-secretar:

— Domnul Magruder ? Intraţi numaidecât !

Compartimentul amiralului părea mai degrabă biroul unui civil decât biroul unui ofiţer de pe o navă de luptă. Pereţii erau îmbrăcaţi în lemn şi podeaua era acoperită de un covor gros. Mobilierul precum şi tablourile păreau scoase dintr-un club rezervat doar bărbaţilor.

Protocolul îl stânjenise întotdeauna pe Tombstone, mai ales că avea un unchi cu două stele de amiral. Uniforma lui şi bunul simţ îl obligau să se poarte ca şi cum între ei n-ar fi fost vreo relaţie de rudenie.

Era ca şi cum nu l-ar fi cunoscut pe tip... asta măcar

până când rămâneau singuri şi puteau discuta orice lucru care n-avea legătură cu serviciul.

Amiralul nu era singur. Se mai aflau acolo căpitanul Fitzgerald împreună cu trei civili aşezaţi pe scaune în faţa amiralului.

Tombstone îşi spuse că cei trei trebuiau să fie pasagerii elicopterului. Doi dintre ei erau bărbaţi, unul scund, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum boţit, celălalt mai înalt, smead cu o cămaşă înfloratăşi o mustaţă rebelă. Al treilea pasager era o femeie. Înântătoare, cu o fustă gri şi o jachetă care nu se potrivea însă cu părul ei blond, învolburat din cauza căştii pe care o purtase pe timpul zborului. Avea ochi albaştri, palizi şi tăioşi.

— Sunt Pamela Drake, comandante, spuse ea pe un ton neutru, dar crispat, în timp ce se ridica.

Era limpede că dintre cei trei ea era şefa.

— Sunt de la postul de televiziune ACN. Acesta este cameramanul meu, Bob Griffith, iar el, operatorul de sunet, Hugh Baughman.

Tombstone strânse mâna celor doi. Cel cu mustaţă era Griffith, cel cu ochelari, Baughman. Tombstone schimbă o privire cu amiralul Magruder.

— Bine aţi venit pe barcă, domnişoară Drake, spuse Tombstone.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, comandante, răspunse ea. Dar de ce-i spuneţi „barcă“ când e ditamai vaporul ? întrebă ridicând din sprâncene şi privind spre amiral.

— La drept vorbind, domnişoară, e corect, spuse Fitzgerald. Aşa vorbesc piloţii despre portavionul lor. Îi spun barcă. Dumnezeu ştie de ce. O spui chiar şi-atunci când îmbătrâneşti zburând, ca mine, sau ca amiralul Magruder.

— Căpitane, fii manierat ! spuse amiralul zâmbind. Apoi se întoarse spre Magruder: Fiule, se pare că eşti o celebritate.

Domnişoara Drake a venit pe *Jefferson* cu intenţia de-a

face câteva clipuri pentru programul ei de ştiri. Când a aflat că eşti la botd...

— Nu înţeleg, spuse Tombstone.

— N-ai auzit niciodată de un program de ştiri TV numit „World Focus“ ?

— A, da. E un program renumit care se difuzează în SUA mai ales noaptea. Uşor liberal, adresând critici caustice la adresa actualei administraţii şi-a politicii sale externe ! spuse Magruder, deşi programul nu-l interesa atunci când se afla acasă. Nu l-am urmărit de când am fost ultima oară în SUA !

— E un program de şaizeci de minute, spuse Pamela. Cinci nopţi pe săptămână, cu câteva subiecte obişnuite. Ultimul sfert de oră l-am alocat prezentării rubricii „Aproape de final". De obicei ne ocupăm de un singur subiect în fiecare noapte, întorcându-l pe toate feţele şi ilustrându-l într-o serie de interviuri. Şi tot aşa.

— Şi ce-are de-a face asta cu mine ? întrebă Tombstone, simţindu-se stânjenit.

Jovialitatea Pamelei şi felul în care i se adresa îl faceau să se simtă ca în faţa aparatelor de filmat.

Pamela îşi ţuguie buzele.

— Data viitoare vom prezenta un „Aproape de final" despre portavioane, dacă ele sunt necesare în lumea de azi. Va avea legătură cu celelalte reportaje ale emisiunii şi va fi transmis odată cu ştirile despre mişcările din Thailanda.. . de ce suntem aici, ce pericole ar putea apare dacă ne-am implica, chestii de genul ăsta.

— Şi presupun că aveţi nevoie de unul ca el pentru interviu, spuse căpitanul Fitzgerald.

— Chiar aşa, zise Pamela privindu-l pe Tombstone dintr-o parte. Eroul de la Wonsan, aşa l-a numit presa acum vreo câteva săptămâni. Cred c-ar trebui să-i luăm un interviu potrivit emisiunii despre portavioane. Cine este el ? Cum a fost când a doborât şase nord-coreeni ? Ce-a simţit ?

— Staţi naibii o secundă... n-am facut-o ca să mă distrez !

— Nimeni n-a spus asta ! Dar acum te afli în Thailanda, probabil îndeplinind noile misiuni încredinţate de guvern. Ce faci ? Cum vezi tu lucrurile ? spuse ea zâmbind pe neaşteptate. Cred că, de fapt, contribui din plin la punerea în practică a politicii guvernului, comandante.

— Instrucţiunile noastre sunt să cooperăm cu dumnea-voastră, domnişoară Drake, spuse amiralul. Vei ţine legătura cu căpitanul pentru tot ceea ce vrei să faci la bordul lui *Jefferson*.

— Mulţumesc, aşa voi face. Acum că eu şi oamenii mei ne aflăm aici am putea vizita nava ? zâmbi din nou Pamela dezvelindu-şi dinţii strălucitori asemenea unui şirag de perle albe.

— Nu văd de ce nu, spuse căpitanul Fitzgerald. Tombstone, n-ai vrea să le arăţi ce se întâmplă pe-aici ?

Tombstone n-avea nici un chef, dar nimeni n-ar fi putut să-i spună căpitanului aşa ceva.

— Desigur, domnule.

— Cinaţi cu noi, astă-seară, domnişoară Drake ? întrebă amiralul încercând să fie fermecător, dar fară succes pentru că Pamela părea atrasă de Tombstone.

— Regret, dar trebuie să ne întoarcem la hotel. Ne-ar fi de altfel mult mai uşor să-i luăm un interviu în Bangkok eroului nostru. Am putea s-o facem la hotel ?

— Cum doriţi. Cât timp aveţi nevoie de el ?

— O, bănuiesc că ne sunt de-ajuns două-trei întâlniri. Sper ca în următoarele seri să ne putem vedea.

Tombstone mormăi:

— Dacă-mi permiteţi, domnule amiral, aş vrea să vă reamintesc că, temporar, am fost pus de serviciu, spuse Tombstone cântărindu-şi cuvintele, având în vedere că presa era de faţă.

— Nu cred că va fi o problemă, Stoney. Te putem

înlocui. Îţi aminteşti, „Cooperare totală˝ !

Douăzeci de minute mai târziu, Tombstone îi conducea pe cei trei prin măruntaiele încâlcite ale portavionului. Fiecare nou vizitator era surprins de lungile coridoare interioare. La fiecare treizeci de paşi, ele se întretăiau printr-un fel de uşi ovale (numite knee-knocker pentru ca obligau persoanele înalte să se opreasca/aplece/păşească peste pragul înalt). Când te întâlneai cu cineva parcă-ţi vedeai propria imagine reflectată într-un şir nesfârşit de oglinzi arcuite.

— Dumnezeule ! strigă Baughman cu respiraţia tăiată, când dădu un colţ ivit pe neaşteptate şi văzu o altă serie de intrări. Câte mile de tunel aveţi aici ?

Tombstone zâmbi.

— Nu le-am numărat. Dar v-aţi putea face o impresie dacă v-aţi gândi la *Jefferson* ca la o clădire de optzeci de etaje, răsturnată pe-o parte. În felul lui, e un mic oraş. Are o populaţie de peste şase mii de suflete, un post de radio şi unul de televiziune, o frizerie, un spital, un cabinet stomatologic, un birou de presă şi-o tipografie, o spălătorie, un magazin...

— S-a pierdut vreodată cineva pe-aici ? întrebă Pamela facând un pas înapoi când trei marinari, cu tricouri în dungi, trecură pe lângă ea înghesuindu-se.

— Tot timpul, spuse Tombstone. Cum urcă pe punte, fiecare primeşte o hartă. După aia, eh... şi eu m-aş rătăci în alte zone de pe portavion, deşi sunt aici de şase luni.

— Alte zone ?

— Mă refer la compartimentele tehnice de dedesubt. Nu te speria. Nu mergem acolo.

— Da’ măcar ştii unde mergem ? întrebă Giiffith nemaiputând respira din cauza camerei de luat vederi care i se balansa, grea, pe umăr.

— Sigur, domnule, pe-aici.

Intrară într-un alt coridor, la capătul căruia se afla o scară circulară care cobora în adâncurile portavionului.

Pamela se descurca foarte bine prin acele locuri întortocheate şi abrupte, chiar dacă era îmbrăcată cum era, Tombstone fiind nevoit să fie pe fază mereu şi să strige „make a hole” (faceţi gaură - faceţi loc) pentru a-i avertiza pe marinarii care se foiau de colo colo. Se pare că sistemul informaţional funcţiona foarte bine pe *Jefferson*. Vestea că o femeie se află la bord se împrăştiase repede.

— Suntem pe pista de zbor 0-3, spuse Tombstone când ajunse la capătul scării şi-o luă brusc spre dreapta. Acesta este nivelul aflat imediat sub „acoperiş”, adică pista de zbor. Ajungem acum la puntea 0-l şi ne îndreptăm spre hangar.

— Asta înseamnă c-am ajuns pe fundul portavionului ?

— Nu prea. Asta înseamnă că punţile de dedesubt sunt numerotate altfel. Cu tot cu corpul principal, sau insula, cum i se mai spune, *Jefferson* are înălţimea a douăzeci de etaje.

O luară încă o dată la dreapta şi ajunseră într-o hală imensă, din oţel. Toţi cei care urcau pe *Jefferson* să-l viziteze, odată ajunşi aici, aveau aceeaşi reacţie la vederea hangarului: uimire totală. Adânc de trei sute de picioare, pe două treimi din lungimea portavionului şi acoperind doi acri[59], uriaşa hală părea burta unei balene gigantice. Mai tot spaţiul era plin de avioane cu aripile strânse, fiecare tip de avion după tipicul său: F-l4 cu aripile lipite de flancuri, Intruder A-6 cu ele frânte la mijloc şi strânse pe lângă antenă. Un Hawkeye singuratic cu aripile răsucite în unghi drept şi rotite înapoi, evitând cupola din spate a echipamentului radar. Restul spaţiului era plin de tractoare galbene, poreclite „măgari“, care-şi faceau de lucru învârtindu-se într-un balet metalic cu o coregrafie stranie.

— E enorm ! exclamă Pamela.

— Da, răspunse Tombstone. Urmaţi-mă.

[59] un acru = 0,404686 hectare.

— Ce-i cu mirosul ăsta ? întrebă Baughman.

Tombstone trase aer în piept. Curios lucru, simţea parfumul Pamelei, un amestec fin de trandafiri şi vanilie şi rumic mai mult.

— Probabil miroase a ulei şi-a JP5. Asta-i carburantul nostru. O să vă obişnuiţi.

— Aveţi o grămadă de carburant la bord, nu-i aşa ? întrebă Pamela.

— Cam două milioane de galoane[60] !

— Dumnezeule ! E un material exploziv, nu ?

— Da. Trebuie să fim atenţi cu el.

— Şi de ce transportaţi atât de mult ? întrebă Pamela aruncându-i lui Tombstone o privire iscoditoare.

— De fapt nu ne ajunge, râse Tombstone. Uneori avem câte şaizeci de avioane în zbor. Fiecare se ridică în aer de două ori pe zi şi de fiecare dată se duc cam trei sute de galoane. Deci cum vedeţi, două milioane de galoane nu ne ajung. Trebuie să ne împrospătăm rezerva săptămânal.

— Credeam că portavioanele nucleare nu necesită reîncăreare.

— Pentru funcţionarea motoarelor, nu. Provizia de combustibil nuclear a portavionului e de-ajuns pentru şaizeci de mii de mile anual, pe o perioadă de cincisprezece ani, iar uraniul are nevoie de un spaţiu foarte mic pentru depozitare, spre deosebire de ulei. De fapt, din această cauză, putem transporta mai mult carburant pentru avioane decât un portavion obişnuit. Dar oricum, trebuie să ne împrospătăm proviziile foarte des. Nu doar cele de carburant dar şi mâncarea şi multe altele. O operaţiune ca Wonsan te lasă şi fără muniţie. De-aia ne-am oprit în Japonia. Pentru aprovizionare.

În timp ce vorbea, îi conduse prin hangarul uriaş spre una din marile deschizături ovale.

— E unul din lifturi ? întrebăGrifFith.

— Aşa e. E o porţiune de punte care se mişcă pe şine

[60] Galon - măsură pentru capacităţi; în SUA 1 galon = 3,78 litri.

dintr-o parte într-alta a navei. Avem patru lifturi. Fiecare poate ridica şaizeci şi cinci de tone o dată. Le folosim pentru a transporta avioanele din hangar pe punte şi invers.

Când trecură de banda galbenă de avertizare, care făcea legătura dintre punte şi lift, Pamela se opri la deschizătură. Era destul de largă ca să poată trece un avion cu aripile strânse.

— Ştii, comandante, s-a tot dezbătut o problemă zilele astea la Capitoliu, dacă portavioanele nu sunt cumva prea vulnerabile pentru a mai fi folosite într-un război modern. Şi acum, că văd unul, mă întreb dacă aceste critici nu cumva sunt îndreptăţite.

— Ce vrei să spui ? întrebă Tombstone ferind grupul de un „măgar“ şi de un grup de oameni de întreţinere care manevrau un Tomcat F-l4 spre lift. Apele întunecate ale golfului Sattahip învăluiau bordul navei la şapte metri mai jos.

— Ce spuneai... două milioane de galoane de carburant aviatic ? Ce se întâmplă dacă o rachetă inamică nimereşte aici ?

— Această discuţie se tot poartă de la războiul din Insulele Falkland. Datorită acelui război, Marina şi-a dat seama că o rachetă prăpădită poate face praf o navă de sute de miliarde.

— Şi povestea cu *Stark în* Golful Persic, adăugă Pamela. Poţi într-adevăr să justifici cheltuirea a miliarde de dolari pe ceva care poate fi distrus de-o simplă „Exocet” care costă, hai să zicem, câteva sute de mii de dolari ?

— În primul rând, *Jefferson* nu e *Sheffield* spuse încet Tombstone.

— *Sheffield ?*

— Un distrugător cu rachete teleghidate, sub pavilion britanic, scufundat de-o rachetă „Exocet” în Insulele Falkland, explică Magruder. Fii atentă, *Jefferson* are peste

două sute de compartimente etanşe, impermeabile. E ca şi cum ai vrea să scufunzi o bucată de polistiren.

— Cam acelaşi argument l-au pus în discuţie şi când cu povestea scufundării *Titanicului*, spuse Pamela şi ochii-i licăriră, părând că-i place să-l provoace. În război îţi ia timp să ascunzi aşa o navă de sateliţii ruşilor. Şi-apoi o rachetă nucleară... unde ţi-o mai fi polistirenul ?

— Ştii ce, dacă şi noi şi ruşii începem să ne aruncăm unii altora în cap bombe nucleare, vom pierde mult mai mult decât nişte portavioane. *Jefferson* poate purta de unul singur un război nuclear, dacă n-are încotro, dar principalul lui scop e de intimidare... şi de a oferi preşedintelui câteva opţiuni nenucleare pe timp de criză.

— CaWonsan.

— Exact.

— Atunci să rămânem la armele convenţionale ! Tot sunteţi vulnerabili. O rachetă „Exocet” se poate strecura prin deschizătura asta şi-apoi să explodeze printre avioane... şi... buuum !

— Pe timp de luptă, deschizăturile sunt închise cu panouri blindate. Le ţinem deschise doar pe vreme bună şi doar în port, ca să aerisim hangarul. Le putem închide atunci când e nevoie. Acum uită-te acolo, spre pupa. Vezi grupul ăla de şase ţevi ? E Super RBOC[61] (are-bock). Ţevile astea pot scuipa afară nori de fibre reflectorizante radar, numite „pleavă”. Când sunt descoperite rachete duşmane, intră-n funcţiune ţevile şi pleava schimbă cursul rachetelor care nu se mai ţin după portavion. Şi avionul meu poate arunca-n văzduh pleavă dintr-asta. Acum uită-te colo. Sus, pe pilonul acela. Vezi chestia aia care seamănă cu o trestie cu capătul boltit ? E sistemul Phalanx 15.0 adică CIWS[62] (sea-whizz), armă de mare putere, controlată de computer şi dirijată de radar, care poate năuci şi lovi orice, cu rafale de proiectile de calibrul

[61] Rapid-Bloom Offboard Chaff
[62] CIWS - Close-In Weapon System

20 mm pe bază de uraniu. Poate distmge o rachetă încă aflată-n aer întrucât aruncă cinci proiectile pe secundă. Avem trei asemenea sisteme pe *Jefferson*.

Cei de la întreţinere îşi încheiaseră manevrele cu Tomcat-ul. Se auzi o sirenă de atenţionare şi liftul începu să urce.

— Phalanx ? spuse Pamela gânditoare. Nu era oare sistemul de pe *Stark* care a fost utilizat atunci când n-a fost nevoie de el ?

— Da, ăsta e, spuse Tombstone privind-o drept în ochii-i reci. — Desigur, asta nu se poate întâmpla pe *Jefferson*.

— Nu, nu-i posibil.

Liftul se opri în dreptul pistei. Acolo parcă te-ai fi aflat pe un aerodrom de pe uscat, turnul de control înălţându-se departe, la capătul pistei de culoare închisă. Avioanele parcate la capătul pistei, elicopterul care se odihnea în faţa structurii principale a portavionului, insula, siluetele abia vizibile ale muncitorilor, toate scoteau în relief mărimea uriaşă a portavionului. Cum nu se efectuau zboruri, pista era neobişnuit de tăcută.

— Tot nu m-ai convins comandante, spuse Pamela când ieşiră din lift şi se îndreptară spre pistă. Se opri, sprijinindu-se de umărul lui Tombstone şi privi către vest. Trei nave din suita lui *Jefferson* erau împrăştiate în docurile din Sattahip. Cel mai apropiat era crucişătorul *Vicksburg*, iar în planul depărtat *Kearny* şi fregata *Biddle*. *Winslow* şi *Gridley* se aflau în larg, în misiune de patrulare la intrarea în Golful Thailandei.

— Uite, aveţi un portavion de nouă miliarde de dolari şi tot mai aveţi nevoie de navele astea ca să-l protejaţi, continuă Pamela.

Tombstone izbucni în râs.

— Ce-i aşa de amuzant ?

— Scuză-mă, dar ai o viziune complet greşită asupra acestor lucruri ! spuse Tombstone.

— Toate aceste nave nu protejează portavionul ?

— Oh, într-o anumită măsură, desigur. Fregatele sunt folosite de obicei în lupta împotriva submarinelor şi sunt desfăşurate pentru a supraveghea inamicul şi a-l nimici. Dar existenţa avioanelor pe *Jeff* este îndreptăţită. Imagina-ţi-vă harta SUA. *Jeff* se află în Washington DC, da ?

— O.K.

— Fregatele l-ar putea escorta până-n Pennsylvania sau Carolina de Nord. Dar Tomcat-urile lui *Jeff* pot zbura peste Maine, Carolina de Sud, Tennessee şi Michigan.

— Dumnezeule !

— Avioanele sale tip Viking ar putea ajunge să survoleze Ohio. Dacă e nevoie de un bombardament rapid, Intruder A-6 pot atinge Chicago.

— Doamne Dumnezeule ! Nici nu mă gândeam că voi, băieţi, puteţi acoperi un teritoriu atât de vast ! spuse Baughman. Sunt profund impresionat.

— Plasaţi acelaşi grup de luptă în Marea Mediterană, continuă Tombstone. Cu *Jeff* în Grecia, avioanele noastre pot acoperi nordul Italiei şi Siria, Odesa peste Marea Neagră şi deşertul Libiei.

Făcu o pauză, brusc intimidat, apoi zâmbi şi arătă spre *Vicksburg:*

— Vedeţi, în ceea ce ne priveşte, noi suntem cei care-l protejăm !

Pamela râse încetişor şi întinse mâna atingându-i braţul:

— Trebuie să spun, comandante, că-ţi admir dragostea pentru portavionul tău. Barcă, se corectă ea. E un adevărat spectacol când vorbeşti despre ea !

— Dacă crezi că nu-i bine, aşteaptă să-ţi vorbesc despre zbor. Acesta-i marea mea dragoste !

Pamela deveni serioasă:

— Da, îmi imaginez c-ar putea fi. Îl privi o clipă pe Tombstone apoi , brusc, se întoarse: în regulă băieţi. De

ce-aţi mai avea nevoie ?

— Asta ar putea fi, spuse Griffith, strângându-şi camera. Avem cam zece minute.

— V-am putea aduce la bord mâine sau poimâine, pe puntea de zbor. Aţi putea filma nişte lansări formidabile... sau operaţiuni de aterizare, se oferi Tombstone. Este mult mai interesant decât mile şi mile de pasarele de oţel !

— Te-am putea filma şi pe tine acolo sus, spuse Pamela. De-acum încolo ar trebui să stabilim o oră la care să ne întâlnim în Bangkok.

Vreau şi eu să obţin pe bandă câte ceva din ceea ce mi-ai spus astăzi. Poţi fi foarte convingător atunci când vrei să fii, comandante.

— Cred că sunt convingător pentru că, uite, m-au pus să fac pe ghidul, spuse el. Păstrează-ţi pentru emisiune şi partea asta.

— Ei, să vedem, zâmbi ea. Mă iau după programul tău cu amiralul. Apropo... Amiralul Magruder e unchiul tău, nu-i aşa ?

Fir’ar să fie, iar !

— Da, este, domnişoară.

Ea râse:

— E un lucru ce-ţi convine !

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Chestia asta începuse să-l sâcâie.

După Yokuska şi bătălia de la Wonsan presa a făcut mare tapaj asupra faptului că era nepotul comandantului grupului de luptă. Fără să i se clintească un muşchi pe faţă, Tombstone se întoarse:

— Pe aici, vă rog.

Conducându-i pe civili dincolo de puntea de zbor, Tombstone nu putu face o legătură între stinghereala aparentă a Pamelei şi liniştea ei, aparent ostilă ideei de portavion. Pentru ea, portavionul nu însemna decât miliarde risipite şi probabil că nu căuta decât argumente pentru a-l ataca.

Şi-acum el simţi că l-au şi atacat.

Capitolul 7

CAG's office, U.S.S. Thomas Jefferson

— Vă ascult, domule ! spuse CAG glacial.

Batman renunţă la gândul de a sta de vorbă prieteneşte, pe un ton familiar şi devenit ţeapăn, îşi pironi privirea undeva pe peretele din spatele lui Marusko şi spuse:

— Da, domnule !

Marusko examină raportul patrulei de coastă şi scutură uşor din cap, ca şi când nu-i venea a crede ce scria în el.

Un tufiş ornamental. Două straturi de flori. Urme de cauciucuri pe pajişte. O grădină cu alei pietruite, un mormânt budist şi un nenorocit de palmier.

— Cum naiba ai reuşit să parchezi maşina în terenul de tenis al hotelului ? întrebă CAG, aruncând o privire pe deasupra ochelarilor. Terenul de tenis este împrejmuit de un gard, nu ?

— Da, era. Intr-un fel.

— Maşina închiriată.

— Da, domnule. Vedeţi, nu prea-i ţineau firmele, şi...

— Cât băuseşi ?

— Isuse, nu prea sunt sigur, CAG. Intâi ne-am oprit la „Oriental”. Apoi am mers la „Intercontinental”. Fetele se tot ţineau de mine, vedeţi...

— Ai condus fiind beat. Daune în paguba avutului public. Grav, domnule. Al naibii de grav.

— Da, domnule.

— Apoi mai e şi chestia asta... o plângere de la acelaşi

hotel. Un bărbat, neidentificat, purtând un pantalon sport şi două... doamne îmbrăcate pe jumătate alergau pe hol deranjând oaspeţii hotelului. Să nu-mi spui că e vorba din nou despre tine şi prietenele tale...

— Ei, nu. Nu cred, CAG. Vreau să spun că nu-mi amintesc mare lucru după...

— Bărbatul în pantaloni sport striga „Escadrila Viperele, lansarea când sunteţi gata ! “. Din toţi rărunchii striga. Ţi-aduci aminte de aşa ceva ?

— Nu, domnule.

— Şi-apoi, la sfârşit, bărbatul şi femeile s-au dezbrăcat şi, goi puşcă, s-au scăldat în piscina hotelului.

— Chiar că nu ştiu nimic despre asta, domnule.

— Se pare că unul dintre restaurante avea o fereastră foarte mare care dă spre bazin. Chiar sub apă. Era ceva atmosferă, înţeleg...

— Da, cred că da.

— Bărbatul se zbenguia cu una din femei în apă de parc-ar fi făcut dragoste cu ea. Sub privirile a cel puţin cincizeci de oaspeţi ai hotelului care se aflau întâmplător în local.

— Sunt sigur că dac-ar fi ştiut că-i privit, n-ar fi facut-o.

— Răspunzând chemării hotelului, o patrulă te-a găsit într-un târziu pitit în cabina piscinei, ascunzându-te de oamenii de ordine ai hotelului, gol-puşcă şi ud din cap până-n picioare, spuse CAG ridicându-şi privirea de pe raport. Nu scrie ce s-a întâmplat cu însoţitoarele tale.

— Ei, erau din hotel. Bănuiesc că s-au întors în camerele lor.

— Afurisitule ! Într-o singură noapte ai reuşit să-ţi faci de râs uniforma, escadrila...

— De fapt, nu purtam uniformă în momentele acelea...

— La dracu’, Wayne, nu te juca cu mine ! strigă CAG aruncând raportul pe masă. Pot să-ţi scot fundul puturos de pe navă cu raportul ăsta ! Pricepi ? Pot să am aripile tale pe tavă !

Batman înghiţi în sec. Era mai rău decât îşi închipuise.

— Da, domnule !

— Acum mai ai o şansă, domnule. Dacă putem aranja chestia asta aici, numai între noi doi. Dacă nu, am putea merge la amiral. Ştii ce-o să se întâmple atunci ?

— Aş fi tare bucuros dacă ar rămâne între noi, domnule.

— Bine, încuviinţă Marusko. Bine. Şefului nu i-ar place să fie deranjat cu rahaturi dintr-astea. Şi-acum vestea cea bună. Ai avut, într-un fel, mare noroc şi-n chestia asta.

Conducerea hotelului a fost de acord să renunţe la acuzaţii dacă plăteşti pagubele, spuse CAG privind din nou în raport. Da. Două mii nouă sute cincizeci de dolari pentru ofense aduse oaspeţilor. Se pare, totuşi, că nu te-au surprins în piscină pentru că n-au ridicat nici o pretenţie în privinţa asta. Sau, cine ştie, poate că s-au gândit să prezinte de acum show-uri sexy pentru clientela lor.

— Trei... trei mii de dolari, domnule ?

CAG luă altă foaie de hârtie.

— La care se adaugă opt sute de dolari de la agenţia de închiriat maşini. Coliziunea cu palmierul şi smulgerea gardului de sârmă de la terenul de tenis au lăsat nişte urme pe maşină.

Marusko îşi scoase ochelarii. Când reîncepu, vocea îi era gravă, aproape liniştită. Era tonul pe care vorbea când se afla în cea mai periculoasă dispoziţie.

— Deci, patru miare ar rezolva treburile cu civilii şi poţi spune c-ai avut noroc dar, pe Dumnezeul meu, tot n-ai terminat-o cu mine, Wayne. N-o să scapi aşa de uşor ? Pricepi ?

— Da, domnule ! Perfect, domnule !

Aproape patru mii de dolari ! Ca locotenent de aviaţie, Batman primea lunar 2596 de dolari, sumă ce includea şi plata orelor de zbor şi o bonificaţie pentru zborul de luptă în Coreea, aşa că trebuia să se împrumute ca să strângă

toată suma. Şi tot avea să plătească datoria asta.

— M-am gândit la o schimbare de decor care ţi-ar prinde bine. Te-ar feri de tentaţiile exotismului oriental din Bangkok... şi-ai dispare din faţa ochilor mei. Se întâmplă să am un loc vacant pentr-o misiune ceva mai specială. U Feng îţi spune ceva ?

Batmanui i se lungi faţa.

— U Feng ? Dar asta-i... un rahat !

— Ai ceva de comentat ? întrebă Marusko, vocea devenin- du-i din nou hotărâtă şi autoritară.

— Nu, domnule ! Nici o problemă ! U Feng !

Şi ceea ce era mai rău, era că nici măcar nu reuşise s-o facă cu Becky sau cu Ariene. Chestia din bazin fusese aşa... un eşec după cât băuse. Becky îi mai oferise o şansă în noaptea asta.

— Acum e nouă şi-un sfert. Vreau ca tu şi cu radaristul tău să fiţi echipaţi şi gata de plecare la orele paisprezece şi jumătate. La orele cincisprezece vreau să decolaţi.

— Da, domnule !

Nu mai era nimic de spus.

— Plimbă-ţi fundu' de-aici !

— Am înţeles, domnule !

În urma lui, Marusko luă raportul şi începu să-l recitească. Nemaiputându-se abţine, se lăsă pe spate izbucnind într-un hohot derâs.

14,45 Zone Time
CATCC[63], USS Thomas Jefferson

Made-It Bayerly îşi încrueişă braţele şi se sprijini de peretele camerei întunecate.

— Comandantul lansării spune că sunt gata cu catapulta unu şi trei, spuse unul din radariştii de gradul trei, de la consolă.

[63] CATCC - Carrier Air Traffic Control Center

— OK, Paterowski, zise comandantul Hansen. Spune-le că suntem gata, adăugă plictisit, aşa cum stătea pe scaunul de comandă din fundul camerei, cu o cană de cafea în mână şi cu căştile acoperindu-i doar o ureche.

— Vor lansa întâi elicopterul.

— Mi se pare corect.

Bayerly privi spre bord, unde un tânăr radarist, clasa a treia, nota ceva pe plasticul transparent. Misiunea elicopterului Sea King era legată de Bangkok, un zbor până la heliportul „Liniile Thai“ şi înapoi.

Ăsta probabil că era elicopterul lui Tombstone Magruder.

Să-l ia naiba, oricum. Gândurile lui Bayerly erau toate numai durere. Zvonul că trei civili de la un post de televiziune american vizitaseră portavionul se răspândise cu repeziciune. Şi printre ei era o femeie care arăta al naibii de bine. Ceruseră să-i ia un interviu special lui Magruder, aşa că acum ticălosul cel băftos se afla în drum spre Bangkok.

Bayerly privi spre stânga. Câţiva ofiţeri de la diverse escadrile se aflau acolo, odihnindu-se sau, pur şi simplu, plictisindu-se. Era o practică obişnuită ca piloţii să vină la Air Ops să dea o mână de ajutor în unele situaţii critice, mai ales când era vorba de un om din escadrila lor.

De când i se interzisese să mai zboare, era normal ca Bayerly să stea mai mult decât i se cerea pentru zborurile escadrilei VF-97. Totuşi nu-i plăcea. Nici un pic.

Toţi ceilalţi ofiţeri îl ocoleau de când fusese suspendat, de parcă-şi pierduse deja aripile. Chiar şi-acum McConnell, Rostenkowski şi ceilalţi păreau să-i evite privirea, el putându-şi imagina comentariile sarcastice pe care le faceau la adresa lui.

Durerea care-i ardea stomacul era ca gelozia, cu toate că ştia că nu-i gelozie. Era disperarea pricinuită de apropiatul sfârşit al carierei sale. O ştia, o simţea de câteva luni. În urmă cu trei luni, în timpul operaţiunilor de

la Wonsan, nu din întâmplare CAG l-a trimis în misiune pe Tombstone Magruder, iar pe el l-a trecut la zboruri de rutină în zona portavionului.

Magruder a doborât şase MiG-uri şi-a luat şi Navy Cross. Şi toate astea din cauza celor întâmplate cu un an în urmă.

— Elicopterul a decolat, spuse un radarist.

Mai multe monitoare TV transmiteau imaginea burtosului elicopter care-şi luase zborul de pe pista din mijloc, îndreptându-se spre nord. Alte monitoare transmiteau imagini mai îndepărtate.

Două Tomcat erau gata de lansare. Un ofiţer de pe pistă dădu semnalul pentru aducerea motoarelor la putere maximă.

Bayerly se întrebă ce simţea Batman Wayne acum, că fusese trimis la U Feng în locul lui Magruder. Zvonul despre escapada lui Batman se răspândise iute pe navă.

Oftă. Trebuia să fie o cale de-a schimba lucrurile... trebuia ! Dacă nu, următorul lui post avea să fie Adak[64], Alaska... şi-apoi urma ieşirea la pensie ca locotenent-comandor, titlu care nu era pe măsura celor doisprezece ani de serviciu.

Doisprezece ani !

Ofiţerul de pe monitorul care transmitea lansarea de la catapulta unu se aşeză într-un genunchi şi atinse pista. Tomcat 232 se avântă într-un nor de aburi, în timp ce părăsi puntea portavionului. Aproape în acelaşi timp, Tomcat 203 decolă şi el. Împreună, cele două avioane câştigară altitudine, cu arzătoarele bătând spre portocaliu.

Bayerly le urmări cum se îndreptau spre nord, încă urcând, şi-şi încleştă pumnii de mânie.

[64] Adak - insulă din Arhipeleagul Aleutine.

20,00 Zone Time
Hotel Dusit Thani, Bangkok

— Nu ştiu, spuse Tombstone. Cred că nu prea m-am gândit la asta.

Stătea stingherit pe marginea unei canapele confortabile şi nu prea se simţea în apele sale. Camera, mobilată luxos, fusese pusă la dispoziţia Pamelei ca studio, de către conducerea hotelului. Tombstone încercase să-i sugereze că la bordul portavionului aveau toate condiţiile pentru înregistrări, dar Pamela afirmase că împrejurimile erau prea reci şi prea anoste şi că nu s-ar fi potrivit cu ideile ei.

Pamela stătea pe un divan în faţa lui, o măsuţă joasă, pentru servit cafea, aflându-se între ei. Câţiva paşi mai încolo se afla Griffith privind prin obiectivul camerei de luat vederi, în timp ce Baughman îşi facea de lucru cu echipamentul de sunet. Alţi membri ai echipei de filmare se fâţâiau prin spate, ascunşi de luminile orbitoare. Tombstone auzi bâzâitul camerei în timp ce încerca să-şi adune gândurile, incomodat al dracului de microfonul agăţat de cămaşa sa albă.

— Sigur că te-ai gândit la asta, comandante, spuse Pamela.

Are o voce plină, seducătoare, chiar sexy, gândi Tombstone.

— Toate acele conferinţe de presă de-acasă, titlurile din ziare care pomeneau numele tău...

Tocmai îl întrebase ce credea despre faptul că era erou naţional.

— Nu pot să spun c-am fost erou. N-am fost mai presus decât alţi băieţi care-au luptat acolo.

Raidul de la Wonsan, din urmă cu trei luni, era principalul subiect al discuţiei. Tombstone ezita, bântuit

de amintiri. Îşi aduse aminte de comandantul Marty French, care murise în timp ce încerca să aterizeze cu avionul său lovit pe puntea lui *Jefferson*. Şi de prietenul său cel mai bun, Coyote Grant, care fusese luat prizonier de nord-coreeni şi care reuşise să evadeze, ajutându-i apoi pe cei din echipa de comando să ducă la bun sfârşit misiunea din spatele frontului. Şi de Batman care doborâse trei avioane coreene înainte ca acestea să atace flota.

Dar cum putea rezuma în câteva cuvinte tot ceea ce simţea ?

— Chestia e că toată lumea nu şi-a făcut decât datoria, continuă el. Nu e nimic emoţionant sau romantic, ştiu, dar aşa este. O navă americană, cu echipajul ei, a fost capturată în urma unui atac pirateresc, iar Preşedintele ne-a trimis pe noi s-o aducem înapoi. Şi-am adus-o.

— Sunteţi mult prea modest, comandante. Asta e Navy Cross ? întrebă ea aplecându-se înainte şi atingând una din panglicile decoraţiilor prinse de buzunarul stâng al cămăşii. Tombstone îi simţi parfumul tulburător.

— Da, astae.

— Ea doua ca importanţă dintre medaliile pe care le acordă Aviaţia Navală. De ce crezi că superiorii dumitale te-au remarcat dintre atâtea mii de piloţi ?

— Dacă ai tu vreo idee, spune-mi-o şi mie, zâmbi stânjenit Tombstone.

— Aşa cum reiese din raportul oficial, ai refuzat să te catapultezi din avionul tău avariat, deoarece copilotul tău era grav rănit şi n-ar fi supravieţuit dacă ai fi părăsit avionul.

— Radaristul.

— Poftim ?

— Era radaristul meu, nu copilotul.

— Şi nu consideri că meritai o medalie pentru asta ?

— Cred că băieţii de pe portavion ar fi trebuit să

câştige o medalie. Să-ţi spun ceva. Le-a trebuit mult curaj să mă lase să aterizez cu Tomcat-ul meu pe punte. Dacă mă izbeam şi luam foc chiar că produceam o catastrofa.

— Raportul mai menţionează că ai condus lupta deasupra Wonsanului şi că ai doborât şase avioane coreene.

— Da.

— Asta nu face din tine un erou ?

— Sunt mândru de treaba pe care-au facut-o băieţii. Se cerea făcută. Nu sunt mândru în mod special c-am doborât avioanele alea, nu.

Când spuse cuvintele astea, Tombstone ştiu că minte. De fapt era foarte mândru de victoriile sale. Era ceea ce fiecare pilot îşi dorea, dovada că antrenamentul lui şi multele ore de zbor n-au fost în zadar, dovada că avea stofa pentru lupte unu' la unu' cu inamicul.

Dar, în acelaşi timp, lui Tombstone nu-i plăcea să-şi amintească faptul că acele victorii însemnau şase oameni morţi. Nu conta că ei încercaseră să-l omoare pe el şi pe radaristul lui. În acele MiG-uri se aflaseră nişte oameni, nişte piloţi asemenea lui care aveau, probabil, o familie, soţii, copii...

Nu era un lucru de care să-şi aducă aminte, şi-şi dori din toată inima să schimbe subiectul discuţiei.

Pamela îi ghici gândul.

— Taie, spuse ea. OK, băieţi, luăm o pauză. Stingeţi luminile.

— Era bine, spuse Griffith. Dece te-ai oprit ?

Pamela se ridică şi se întinse mişcându-şi uşor umerii şi braţele.

— Sunt obosită. Ar trebui să ne odihnim.

Se întoarse spre Tombstone şi-i zârnbi, scuturându-şi buclele.

— Te descurci foarte bine, Matt. Te-a deranjat ceva la ultimele întrebări ?

— S-a văzut, nu ? întrebă Tombstone.

— Doar un reporter ca mine care a luat multe interviuri congresmanilor şi-ar putea da seama, spuse Pamela lăsându-şi degetele delicate pe genunchiul său. Te descurci splendid.

— Am fost puţin stânjenit. Nu-mi prea place să vorbesc despre mine ca despre un erou !

Ea râse.

— Nu numai frumos, dar şi modest ! Cum să facem să-ţi deschizi inima, Matt ?

Tombstone îşi dădu seama că ea încerca să-l încurajeze, să-l facă să se simtă în largul său şi-i displăcu faptul că ea încerca să-i manipuleze sentimentele, dar, pe de altă parte, o admiră pentru felul cum se purta cu el.

— Domnişoară Drake, eu...

— Te rog, spune-mi Pamela.

— Pamela, cum pot să te conving că a fi erou nu are nimic de-a face cu datoria ?

— Pe mine m-ai putea convinge, dar nu şi pe telespectatorii noştri. Eşti un as al aerului. Un Top Gun ! Ai intrat singur în luptă, în armură de argint, cu nişte arme vrăjite pentru care Buck Rogers din filmul Top Gun te-ar invidia cumplit. Din aşa ceva sunt făcuţi eroii !

— Dar credeam că emisiunea ta se ocupă de portavioane şi de cât de scumpe sunt ele.

Pamela râse din nou.

— Ajungem şi la asta, nu-ţi face probleme, spuse redevenind serioasă. Ceea ce vreau eu s-arăt e întreaga poveste. Şi oamenii şi maşinile. Nu poţi avea una fără cealaltă.

— De acord. Poate c-ar fi bine să-i filmezi pe băieţii obişnuiţi care-l fac să meargă pe *Jeff.* Mulţi dintre ei sunt nişte puşti de nouăsprezece ani sau douăzeci. Lucrează câte şaisprezece ore pe zi şi asta în mod obişnuit. Când e cazul, i-am văzut muncind şi câte patruzeci şi opt de ore. Jos, la motoare, se lucrează la temperaturi foarte ridicate. Sus pe punte fiecare e-n pericol de-a fi măturat de jeturile

de apă sau decapitat de cablurile de frânare. Ştii, puntea unui portavion poate fi locul cel mai periculos din lume, dar băieţii ăia lucrează acolo zi de zi. Ei sunt eroi, nu eu.

— Chiar poate exista un pilot atât de modest ? spuse Pamela şi buzele i se destinseră într-un zâmbet gânditor. Credeam că piloţii de luptă sunt aroganţi şi încrezuţi.

— Cred că e mai bine, zâmbi el. În ziua de azi e mai bine să te laşi dacă ai un temperament de maşină.

— N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei unul.

Se uită la ceas.

— Aş spune că e gata pentru azi . Băieţi ! Hai să strângem.

Tombstone îi studie o clipă profilul. În ciuda diferenţe lor dintre ei, Pamela îl atrăgea. Ea păru să simtă că este privită, se întoarse brusc şi ochii lor se întâlniră.

— Să-ţi spun ceva, începu el. E târziu şi n-am luat masa de seară. Ştii vreun loc cu mâncare thailandeză adevărată ?

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ar fi trebuit să te avertizez că nu mă încurc cu... cei intervievaţi de mine...

— Parca-ai fi o laborantă ! Iar eu, ce să fiu, un specimen rar ?

— OK. Să-ţi spun ceva. Sunt câteva restaurante chiar aici, în Dusit Thani. Restaurantul chinezesc Mayflower... sau Shogun, cu mâncare japoneză... mai e Hamilton cu bucătărie franţuzească. Cinăm numai dacă plătesc eu.

— Ei, cum ar putea un pilot adevărat să refuze aşa ceva ? Să mergem !

S-au hotărât pentru Mayflower. Mâncarea era foarte bună, dar Tombstone abia dacă remarca.

08.20 Zone Time
Piața Thonburi, lângă Bangkok

Aflat dincolo de râul Chao Phraya care-l despărţea de capitală, te-ai fi aşteptat ca Thonburi să fie un frate al Bangkok-ului, dar, din câte văzuse Pamela, zona era doar o prelungire a clădirilor sărăcăcioase şi dărăpănăturilor, cu temple budiste şi capcane pentru turişti.

Cartierul Klong Dao Kanong avea o reputaţie specială, cea a unui loc unde vizitatorii Thailandei mai puteau vedea o farâmă din viaţa pe care o duceau, cu multă vreme în urmă, thailandezii. Pieţele plutitoare de la Thonburi.

Pamela aruncă o privire, pe furiş, însoţitorului ei. Cât timp durase interviul, Magruder fusese rezervat, chiar timid. Acum se animase, plin de o exuberanţă băieţească în timp ce studia ghidul şi-i arăta priveliştile de pe malul apei. Pamela nu avea o fire închisă şi se întrebă dacă nu cumva serviciul în aviaţie îi răpise veselia lui Tombstone.

Totuşi, trebui să recunoască, se simţea bine... şi-i plăcea să fie împreună cu el. Escapada lor fusese pusă la cale în grabă şi acum nu era prea sigură că fusese tocmai o idee bună.

Aseară, Tombstone se hotărâse destul de târziu să înnopteze la hotel. Acum era sâmbătă şi pilotul avea week-end.

Nu trebuia să se întoarcă pe navă decât luni.

Aproape, aproape că-i sugerase să-şi petreacă noaptea cu ea dar statutul ei profesional o împiedicase să amestece plăcerile cu afacerile, ştiind că asta i-ar putea aduce necazuri.

Tombstone îşi luase o cameră şi nici nu-i făcuse avansuri pentru a împărţi patul cu ea. Pamela se simţi dezamăgită şi chiar regretă sincer. Nu că ar fi ţinut

neapărat ca pilotul să le lege de ea, dar nu era obişnuită cu o astfel de indiferenţă şi se întrebă dacă Tombstone o găsea sau nu atrăgătoare.

Îşi alungă gândul. Ceeace-i propusese în schimb Tombstone, se transformase într-o excursie încântătoare care o apropiase şi mai mult de bărbatul de lângă ea decât o tăvăleală nebună în pat. Ceruseră să fie treziţi la acea imposibilă oră cinci şi treizeci, se întâlniseră în cafeneaua hotelului pentru un mic dejun american şi apoi o porniseră către Docurile Orientale, la timp ca să prindă un vaporaş de croazieră la şase şi patruzeci şi cinci.

Vaporaşul i-a dus până în Thonburi navigând pe un canal supraaglomerat cu vase thailandeze de toate formele şi toate culorile, încărcate până la refuz cu produse tropicale. Aici, două tinere thailandeze drăguţe, cu pălării, cu siguranţă surori, îşi conduceau bărcuţa uşor spre ţărm ca să vândă în piaţă şiraguri de peşti uscaţi. Colo, un bătrânel cu barbă albă întindea rogojini împletite pe care stivuia banane coapte. Cei mai mulţi erau turiştii. Întreceau numărul thailandezilor care-i numeau *farangs*.

În zecile de magazine de pe ţărm găseai tot felul de suveniruri. Aerul atârna greu de atâtea mirosuri de mâncăruri tradiţionale. Zgomotul mulţimii o facu pe Pamela să se aplece spre Tombstone şi să ridice vocea ca să fie auzită.

— De ce eşti atât de serios ? strigă ea pentru că el devenise tăcut de vreo câteva clipe.

— Mă întrebam dacă tatăl meu a fost vreodată pe-aici. I-ar fi plăcut locul. Iubea oamenii.

Tombstone îi vorbise Pamelei despre tatăl său chiar în dimineaţa asta şi despre cum murise atunci când ataca un pod în Hanoi.

— Mulţi dintre cei care se aflau atunci în serviciu au venit pe-aici, nu-i aşa ? întrebă ea.

— Asta s-a întâmplat probabil când Bangkok-ul şi-a

recăpă-tat numele de oraş al păcatului.

Se opri în dreptul unei fete cu ochi negri care avea vreo doisprezece ani şi vindea dulciuri învelite în coajă de banană.

— Hai să încercăm din astea !

Tombstone îi arătă fetei că vrea două şi pescui din buzunar câteva monede ca să plătească.

— *Kawpkun* ! zise el în timp ce fata îi întindea legăturile din barcă.

Fata izbucni în râs, fie din cauza felului în care pronunţase cuvântul, fie de plăcerea provocată de faptul că turistul cel înalt încerca să vorbească în limba ei. Pamela n-ar fi putut s-o spună cu exactitate.

— Cu plăcere ! spuse fata într-o engleză curată.

— Nu ştiam că vorbeşti thailandeza, Tombstone, spuse Pamela, mirându-se apoi de ea însăşi pentru că nu-şi dăduse seama când începuse să-i folosească porecla. Oricum, părea atât de firesc.

— Ei, da’ ce, asta era thailandeză ? spuse el facând pe inocentul, dar devenind imediat serios. De fapt, mi-a spus cineva că trebuie să înveţi doar două cuvinte dintr-o limbă ca să te descurci.

— Şi care-s alea ?

— ”Te rog“ şi „mulţumesc.

— Şi cine era înţeleptul ?

— Tata, spuse Tombstone strângând din umeri. Chiar te ajută dacă încerci să înveţi câteva cuvinte în thailandeză. La urma urmei e ţara lor.

— Matthew Magruder, cu cât te cunosc mai bine cu atât mai puţin cred că eşti aviator. Ar fi trebuit să fii mai arogant !

— Îmi pare rău. Ai vrea să mă vezi copie fidelă a lui Tom Cruise din filmul „Top Gun“ ?

— Nu. Aviaţia marină are destui Tom Cruise. Încep să cred că-mi placi mai mult aşa.

El dădu din cap.

— Ce-ai cu Aviaţia ambarcată ? Când mi-ai luat interviul te-ai arătat interesată ca nimeni altcineva de programul portavionului.

Pamela îşi aducea aminte bine întrebările pe care i le pusese în faţa camerei şi înţelese la ce se referea. Cele mai multe ridicau problema Aviaţiei, vizând faptul că guvernul cheltuise zeci de miliarde de dolari pentru o flotă de cincisprezece portavioane de care n-ar mai fi fost nevoie. În timp ce-l provocase pe Tombstone să vorbească despre el, Pamela afirmase că portavioanele sunt prea scumpe şi prea vulnerabile, jucării supersofisticate, costisitoare, într-o vreme în care confruntarea nucleară cu ruşii nu mai era posibilă şi când ţările Lumii a Treia nu se mai supuneau politicii ţărilor puternic dezvoltate.

Şi Pamela ştia că făcuse o treabă foarte bună transmiţându-şi ideile în felul acesta. Cu toate astea i-a plăcut felul în care Tombstone i-a pasat mingea înapoi. El considera că portavionul era o extensie apoliticii externe prezidenţiale. Credea lucrul acesta cu convingere şi pasiune. Poate că asta i se părea cel mai fascinant la el.

— Ceea ce nu-mi place e că pierdem o grămadă de bani, Tombstone... spuse Pamela după câtva timp. Nu mai avem nevoie de asemenea nave de miliarde de dolari. Pe vremea când eram pe picior de egalitate cu ruşii, poate, dar...

— Dar nu numai ruşii sunt băieţii răi de pe glob, spuse el. Şi-n plus, acum sunt preocupaţi de problemele lor... dar nimeni nu poate să spună că-ntr-o bună zi nu vor ieşi din groapa lor mai răi şi mai îndârjiţi ca niciodată.

— Prostii, spuse ea cu o voce mai dură şi pe un ton mult mai sarcastic decât intenţionase. Războiul Rece s-a terminat, sau n-ai auzit încă ?

Îi aruncă o privire rece ca gheaţa.

— Pamela, am impresia că nu prea ne ai la inimă !

Acuzaţia o lovi ca un pumn în plex. Se opri în mijlocul drumului privindu-l pe Tombstone, incapabilă să-şi stăpânească furia.

— Să nu spui asta. Să n-o mai spui niciodată !

Faţa lui Tombstone arătă întâi mirată apoi îngrijorată.

— Pamela, ce-i cu tine ?

Încetul cu încetul ea încercă să se calmeze, descleştându-şi pumnii şi întorcându-şi privirea către mulţimea din jur. În ciuda viermuielii lor, locurile căpătaseră dintr-o dată un aer foarte personal. Pamela trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, comandante. E... ceeace ai spus.

— Ce-amspus ?

Ea tăcu pentru o vreme. Apoi spuse:

— Aş vrea să ştii un lucru. Ceva despre care nu-mi place să vorbesc. Am avut un frate, spuse repede, muşcându-şi buzele.

— Ai avut ?

Pamela încuviinţă dând din cap. Durerea era încă vie.

— Îl chema Bobby şi era cu trei ani mai mic decât mine. Pe atunci eram ziaristă la *Pitt* când el a terminat liceul. Familia noastră a făcut totul ca să-l trimită la colegiu, dar el nici n-a vrut s-audă. Vorbeşti despre conservatori. El îşi imagina că toţi colegii lui sunt liberali, era pe vremea lui Regan, şi că erau mijloace mai bune de a căpăta o educaţie. Fără să plăteşti patruzeci de mii de dolari pentru o bucată de hârtie pe care s-o agăţi de perete.

— Ce s-a întâmplat ?

— S-a înrolat în Marină, spuse trăgând aer în piept, surprinsă că amintirile o mai faceau încă să plângă. După o scurtă perioadă de instrucţie a pornit să cutreiere mările într-un pluton de puşcaşi marini. Beirut.

— Oh, Doamne...

— Octombrie 1983. Un nebun a pus o bombă în baracă, cu un etaj mai jos de dormitorul fratelui meu. Nici măcar n-au mai găsit mare lucru din el...

— Îmi pare... rău...

— Aşa că... să ştii comandante... chiar îmi pasă. Din cauza asta. Ca ziarist, da, la naiba, ca ziarist liberal, îmi face mare plăcere să scot în evidenţă pierderile militarilor, mai ales ale avortonului Washington care îmbarcă tineri ca Bobby şi-i trimite-n misiuni imposibile, în locuri unde nici măcar nu se pot apăra şi unde pot fi ucişi doar pentru că... pentru că...

Pamela nu-şi dădu seama când ajunse în braţele lui Tombstone. Nu se gândise la asta, dar nici nu încercă să se desprindă.

— Îmi pare rău, Pamela. N-am vrut nici o clipă să. ..

— Cum ai fi putut ? spuse uitându-se drept în ochii lui. Tombstone, eu... chiar eram interesată de tine în timpul interviului... Nu ca erou. Nu ca un argument folosit împotriva cheltuielilor inutile ale guvernului. Ca om. Pot să nu fiu de acord cu politica naţională şi totuşi să mă uit la tine... ca om, nu ?

Aproape că era să spună „prietene” dar, fară să ştie de ce, în ultima clipă îşi alungase cuvântul din minte. De multă vreme, Pamela nu se mai simţise atât de tulburată şi din pricina asta era aeumstâhjenită.

— Tare aş vrea, spuse Tombstone zâmbind. De ce crezi c-am trecut prin calvarul interviului ? Numai ca să fiu cu tine undeva departe de camera de luat vederi.

Ea privi înjur şi-şi dădu seama că localnicii le aruncau priviri întunecate.

— Cât despre asta...

Tombstone îi urmări privirea şi zâmbi.

— Obicei thailandez, spuse el. Nu le place ca sentimentele să fie expuse-n public. Nici măcar să te ţii de mână. ..

El încă o ţinea pe-a ei.

— Dar am văzut băieţi ţinându-se de mână !

— Prietenii îşi manifestă prietenia unuia faţă de celălalt în mod mult mai evident decât în Statele Unite. Dar băieţii şi fetele trebuie să se urmărească pas cu pas.

Ea îşi eliberă mâna.

— Mai bine ne-am vedea de noi atunci. Ar trebui să mă întorc, spuse uitându-se la ceas şi întrebându-se de ce o dureau cuvintele acelea. Or să creadă c-am fost răpită !

— Am putea lua un taxi, spuse el arătând spre râu.

Erau acum mai puţine bărci iar cele rămase se pregăteau de plecare. Turiştii colindau încă pe străzi, căscând gura prin magazinele pestriţ colorate.

— Haide ! spuse ea deşi nu avea nici un chef să se întoarcă la hotel.

12.45
Tomcat 232,
la graniță, 30 de mile nord-vest de U Feng

Batman stătea înşurubat în scaunul său din cockpit dând cu tristeţe din cap.

— Haide, Malibu. Mai lasă-mă-n pace. Crezi că mie-mi convine să mă joc c-o omidă târâtoare grosă ca pe mână ?

Se scuturâ scârbit. Miriapodul acela tropical pe care-l văzuse pe podeaua barăcii de la U Feng, noaptea trecută, nu era chiar aşa demare, dar...

— Hei, omule, spuse prin radio radaristul său. Tot ce ştiu e că mă bucuram de apropiata-mi permisie, când, dintr-o dată, m-am trezit că s-au schimbat ordinele. Dacă vor să te pedepsească trimiţându-te în Siberia, n-au decât. Dar de ce să-mi facă mie una ca asta ?

— Vinovăţie prin asociere, omule. Te-ai înhăitat cu cine nu trebuia !

— Data viitoare o să ştiu ce am de făcut. Fii atent. Se

văd primele imagini TARPS. Întoarce butonul... camerele funcţionează.

Pentru ochii lui Batman, acoperişul junglei de dedesubt rămânea de nepătruns, misterios şi secret. Dar pentru obiectivul HI-FI al camerei care atâma de avion jungla era mult mai transparentă.

Sistemul TARPS era alcătuit dintr-un cilindru plat şi neted ataşat la unul din lăcaşurile pentru rachete şi era conectat la computerul avionului. TARPS putea fi amplasat pe un Tomcat doar în câteva ore şi era utilizat pentru a-i ajuta pe piloţi să recunoască terenul şi locurile, atunci când era necesar. Sistemul era dotat cu o cameră de mare viteză KS-87, cu o cameră panoramică KA-99 şi, poate cel mai folositor din toate, un scanner în infraroşu AAD-4.

Dotat cu un astfel de sistem, un Tomcat putea să survoleze poziţiile duşmane şi să facă fotografii de maximă fidelitate şi utilitate care, de cele mai multe ori, puneau în evidenţă baterii antiaeriene. Camera panoramică laterală putea fotografia în detaliu porţiuni întinse de teren pe un format fotografic mărit la maximum.

AAD-4 obţinea o imagine a terenului foarte clară, care scotea în evidenţă orice lucru dubios aflat la sol. Batman examina acum fotografiile în infraroşu care înfăţişau umbrele căldurii avioanelor, locuri în care aterizaseră avioane sau fuseseră parcate, urme identificabile chiar şi la câteva ceasuri după ce avioanele fuseseră mutate de acolo; văzu căldura radiantă a unor rezervoare petroliere; văzu căldura motoarelor unor vehicule care străluceau ca focul prin frunziş şi reţele de camuflaj. Imaginea în infraroşu a junglei releva urme clare. Drumurile se vedeau foarte bine, iar vehiculele parcă ardeau.

Batman privi afară prin cupolă. Spre nord se afla Burma. În partea aceea se găsea o bază aeriană, cam la

cincizeci de kilometri de graniţă. Se numea Mong-koi. Îşi aduse aminte de MiG-urile care traversaseră graniţa cu patru zile în urmă. Acum nu vedea decât munţii, pe jumătate acoperiţi de nori plutitori. Spre sud, Tomcat-ul lui Price Taggart plutea leneş.

— Doi-zero-doi. Aici doi-trei-doi, spuse prin radio. Mă auzi Price ? începem turul.

— Te aud, Batman. Ia-o înainte, se auzi vocea lui Pieţu'.

— Am recepţionat mesajul, spuse Malibu. Începem turul, acum...

Imaginile luate de TARPS puteau fi stocate sau transmise unei baze, pentru ca fotografiile să fie imediat developate. De data asta imaginile vor fi analizate la bordul portavionului.

— Hei, voi de jos, zâmbiţi ! strigă Batman. Sunteţi filmaţi... cu Camera Ascunsă.

Minutele treceau. Deşi tehnologia TARPS permitea avionului de recunoaştere să se mişte cu o viteză destul de mare, Batman pilota cu aproape cinci sute de noduri. Necesitatea de a menţine o viteză constantă era o problemă stânjenitoare pentru orice pilot de luptă. Asta îl facea de-a dreptul vulnerabil, fiind previzibil pentru oricine l-ar fi privit. Nu că ar fi existat vreun indiciu despre un pericol real în hăul acela verde, în afara cobrelor şi a malariei... Dacă ar fi fost vreo rachetă SAM sau două...

Becky spunea că o să mai rămână în Bangkok câteva zile şi Batman se întrebă dacă CAG o să-l aducă înapoi la timp ca să mai prindă şi el un tur prin oraş cu ea.

— Hei, Batmane, vezi ceva acolo ?

Vocea lui Malibu, transmisă prin intercom, îl readuse la realitate. Sistemul TARPS prinsese o imagine tremurândă, în alb şi negru. Ciudat. Se vedeau o grămadă de puncte luminoase mişcătoare. Focuri de gătit ?

— Cred c-am dat peste unul din triburile alea ciudate

şi fermecătoare ale oamenilor-născuţi-la deal de care-am auzit câte ceva, spuse el.

Ciudat însă, erau prea multe focuri acolo, jos, în junglă.

Menţinu Tomcat-ul la un nivel constant, drept, micşorând viteza la mai puţin de patru sute de noduri, şi coborî la o altitudine de trei mii de picioare. Alungă gândul că ar fi dat peste o bandă de traficanţi. Dacă era o tabără ascunsă sub acoperişul junglei atunci trebuia să adăpostească mii de oameni. Acum vedea şi motoarele. Se părea că nimerise peste o adevărată armată. O armată. Acolo jos nu erau însă trupe thailandeze, nu aşa de multe, nu în această zonă.

Privirea lui Batman se îndreptă spre nord, zărind un verde neobişnuit. Întreaga regiune era propice pentru desfăşurarea de trupe, probabil pentru gărzile personale ale magnaţilor drogului. Fără îndoială că mulţi dintre ei operau şi de această parte a graniţei.

Orice-ar fi fost acolo, era foarte mare.

— Mă întreb ee-o să se facă eu asta la U Feng ? îi spuse lui Malibu.

— Să mă ia naiba daeă ştiu. Vrei să iau legătura ?

— Să terminăm raidul întâi. Doamne Dumnezeule, sunt nesfârşite ! Peste ce dracu’ am dat ?

12.48 Zone Time
Mong-koi, Burma

— Generale Hsiao ! Vă cheamă maiorul Sai ! spuse operatorul radio burmanez îndesându-şi căştile pe urechi.

În preajmă se aflau alţi bărbaţi în uniforma armatei burmaneze care stăteau în jurul consolei radar din tumul de control de la Mong-koi. Prin ferestrele mari şi curate ale turnului se zăreau pistele prelungi, ca nişte dungi late

prin junglă.

— Raportează două avioane americane deasupra poziţiilor sale ! transmise repede operatorul.

— Avioane americane ? Ce tip ?

Operatorul radio vorbi scurt în staţie apoi se întoarse iar.

— Domnule, nu ştie.

Ţărani ! gândi Hsiao. Ţărani care nu puteau deosebi un interceptor de un elicopter. Mulţi dintre soldaţii .Armatei Poporului care luptau acum în nordul Thailandei fuseseră recrutaţi din rândurile miliţiilor aflate, de cele mai multe ori, în serviciul unor magnaţi ai Triunghiului de Aur. Maiorul Sai lucrase până acum în serviciul cunoscutului şi celebrului magnat al drogurilor Khun Sah, un burmanez numit şi Prinţul Morţii. Trupele lui, Armata Unită Shan, încă mai controlau estul Burmei.

Dar nu pentru multă vreme. Odată ce agenţii lui Hsiao aveau să controleze Thailanda, atunci va putea să-i impună lui Shan propriile sale condiţii.

— Avion de recunoaştere american, spuse Hsiao. De pe portavionul de la Sattahip.

— Maiorul San cere infracţiuni. Să deschidă focul ?

Rachetele S A-7 ar fi putut doborî unul din avioane dar nu peamândouă. Şi, mai mult ca sigur, avioanele ar fi reuşit să se îndepărteze având şi coordonatele precise ale punctului din care s-a tras asupra lor.

— Spune-i să stea liniştit. Va primi întăriri în câteva minute.

— Da, domnule.

Hsiao îl simţi pe generalul Kol apropiindu-se.

— Generale Hsiao, ce-ai de gând ? întrebă burmanezul plin de nelinişte.

Hsiao îl privi pe solidul general, apoi căută din ochi formele umbroase ale câtorva MiG-uri aflate lângă reţeaua de camuflaj . Ignorându-l pe Kol, strigă:

— Colonele Wu !

— Da, domnule !

— Ai o patrulă gata de decolare ?

— Da, generale. Patru avioane şi-au făcut plinul şi-acum aşteaptă ordinul meu.

— Porniţi, atunci !

— Imediat, generale !

— Generale Hsiao, începu Kol, dar se opri când fostul ofiţer al serviciilor secrete chineze îi aruncă o privire de gheaţă, înghiţind în sec. Generale Hsiao, n-ar fi înţelept să intrăm intr-un conflict cu americanii. În fond şi la urma urmei, un plan atât de măreţ, atât de important... Să doborâm două avioane americane...

— Treaba dumitale, generale, spuse Hsiao pe un ton liniştit, e să ai grijă de baza asta şi de trupele de-aici. În ce-i priveşte pe americani, asta-i treaba mea.

— Dar o să le atragem atenţia şi vor afla că baza e aici !

— Asta nu contează, Kol, răspunse generalul Hsiao, omiţându-i rangul de general tocmai pentru a-i aduce aminte cine era şeful. Din seara aceasta n-o să mai aibă nici o importanţă ce ştiu sau nu americanii şi marionetele lor thailandeze !

— Desigur, generale, îşi coborî privirea Kol.

Vuietul sfrşietor al unei sirene se auzi, stins, prin ferestrele turnului de control. Pe pista de decolare, echipajele chineze aduceau primele avioane de luptă, Shenyang J-7S. Hsiao îi văzu deja pe cei patru piloţi îmbrăcaţi cu combinezoanele verzi de zbor, alergând cu căştile sub braţ către aparatele lor.

— În orice caz, n-ai de ce să-ţi faci griji, continuă Hsiao. Nu va fi decât un banal incident de graniţă, pentru toată lumea.

Primul pilot chinez pătrunse în carlingă. Cupola coborî în timp ce avionul începu să ruleze. Hsiao îi facu semn din

cap lui Wu care-şi îndesă căştile pe urechi.

— Să zboare la nivelul copacilor până când ajung la ţintă, colonele. Poate că-i luăm prin surprindere pe prietenii noştri, americanii !

Peste câteva clipe, primele două avioane rulară pe pistă şi-şi luară zborul vuind.

12.49 Zone Time
Tomcat 232

— Ce zici de încă un tur ? întrebă Batman.

Se întoarse să mai facă o trecere pe deasupra celei mai mari concentrări de căldură, traversând zona de la sud spre nord. Manevra asta îi aduse aproape de graniţa burmaneză, cu toate că se aflau încă ceva mai la sud de linia invizibilă.

— Din partea mea e OK, răspunse Malibu. Oricum, nu mi-ar place să vizitez Burma.

— Doi-trei-doi, explodă vocea lui Taggart în căştile lui Batman. Se apropie nişte codiţe, coordonatele trei-patru-zero la unu-patru mile !

— Asta-nseamnă că ţinta era dincolo de graniţă, în Burma. Recepţionat. Câte ?

— Două, răspunse Taggart. Repet, două codiţe. Cred că-s la o altitudine coborâtă. Îi pierd prin masa de arbori.

— Fii cu ochii pe ei, Malibu. I-ai prins ?

— Nici o veste, Batman... nu ! I-am prins ! Două codiţe, acum nivelul unu-zero mile. Rahat, Batman ! Vin direct spre noi !

Batman trase manşa urcând prin cer. Orice avea să se întâmple, avea nevoie de spaţiu ca să se mişte în voie. Codiţele continuau să se apropie.

Capitolul 9

12,50
Tomcat 232

— Hai să ne despărţim, poate-i vedem mai bine pe băieţii ăştia, spuse Batman.

Ridică avionul spre înaltul cerului sub un unghi ascuţit, răsucindu-se ameţitor. Pe măsură ce jungla se pierdea sub avion, soarele inunda interiorul carlingii.

— Recepţionat, spuse Taggart. Totuşi nu prea mult. Nu vreau să te pierd.

Piloţii americani nu prea foloseau formaţia de aripă strâns unită, dar preferau ceea ce numeau ei „loose deuce”[65]. Unul dintre avioane zburând în faţa celuilalt cu o milă mai sus sau mai jos, creşteau şansele de a descoperi inamicul. Iar pe radar imaginea ţintei devenea mult mai clară.

— Nivelul opt mile, spuse Malibu de pe locul din spate.

Batman plutea acum la nouă mii de picioare scrutând orizontul să descopere vreun semn al avioanelor care se apropiau.

— Încă se apropie cu şase sute de noduri !

— OK. Cheamă-l pe *Jeff* şi spune-le c-avem o problemă aici. Cred că...

— Rahat ! explodă Malibu. Avem patru codiţe acum, repet, patru codiţe !

Probabil că zburaseră aripă lângă aripă şi la un plafon foarte jos pentru a deruta radarul de pe Tomcat.

— Homeplate, Homeplate ! Aici Tomcat doi-trei-doi, strigă Batman prin radio. Mă recepţionezi ?

— Doi-trei-doi, Homeplate, răspunse o voce câteva

[65] loose deuce - dublu lejer

momente maitârziu.

Comunicările prin radio cu *Jefferson* erau retransmise prin intermediul unui avion Hawkeye care se învârtea deasupra Bangkok-ului.

— Te auzim.

— Homeplate, avem patru, repet, patru codiţe care se apropie de la trei-patru-zero la şase sute. Vin de dincolo de graniţă.

— Înţeles, doi-trei-doi. Treminaţi şi întoarceţi-vă.

— Recepţionat, spuse Batman. Ai auzit, Price ? E timpul s-o ştergem de-aici.

— Nu cred c-or să ne lase, Batman, spuse Taggart. Să-ţi spun o chestie. Cobor şi zbor printre ei.

Câteva clipe, Batman se gândi la asta. Nu era tocmai rea propunerea lui Taggart. Tomcat 232 avea două rachete Sidewinder pe lângă sistemul TARPS, dar erau insuficiente pentru o luptă, dacă avea să fie vreuna. Taggart avea însă opt rachete şi mult mai multe posibilităţi de manevră.

— Da’ unde naiba sunt escortele noastre ? strigă el.

— Avem cinci avioane thailandeze F-5 la unu-einci-nouă, spuse Malibu. La treizeci de mile.

— Grozav ! Când vor sosi, lupta va fi deja încheiată. Ai dreptate, Price, zise Batman hotărându-se. Distracţie plăcută şi nu uita de regulament !

Viră spre stânga într-unpicaj lateral, îndreptându-şi avionul către acoperişul junglei. Drept în faţă, munţii împăduriţi, semeţi, se pregăteau să-l întâmpine crescând până când pământul deveni o ceaţă verde fară contur.

Taggart îşi plasă avionul între urmăritori şi Tomcat-ul lui Batman. Respecta încă regulamentul. Nu putea să tragă până nu era atacat, dar manevrele lui Taggart îi dădeau posibilitatea lui Batman să vadă mai bine ce se întâmplă.

Batman rămase la două mii de picioare deasupra

junglei, spre sud. Îşi micşoră viteza până când aripile alunecară înainte.

Nu voia să se distanţeze prea mult de Taggart. Râul îi apăru brusc în faţa ochilor, şerpuind prin vale.

Batman văzu fulgerarea în aceeaşi clipă cu Malibu.

— SAM ! SAM ! strigă radaristul. La ora şapte !

— Am văzut ! strigă Batman trăgând manşa spre stânga din instinct şi întorcându-se spre rachetă pentru a o lăsa să-i treacă pe deasupra.

Recunoscu o SA-7, numită Graal în codul NATO.

— Se apropie !

— Ţine-o aşa, Malibu, strigă. Aruncă flăcări, răcni ştiind însă că n-o să meargă...

12,50 Zone Time
Tomcat 203

— Uite-i ! strigă radaristul lui Taggart. Vin după noi !

— Uşurel, Zig, mă descurc eu ! zise Taggart apăsând supapele până la capăt.

Îl auzi pe „Zig-Zag” Ziegler, mormăind în timp ce acceleraţia îi înfundă în scaune.

— Doi dintre ei s-au desprins, raportă Zig-Zag cu o voce tremurând de emoţie şi încordare. Doi s-au desprins. Vin după noi !

Tomcat începu să urce, urmat de perechea de MiG-uri chineze, în timp ce cealaltă pereche rămăsese la acelaşi plafon îndreptându-se spre sud. Taggart zări o săgeată solară izbucnind dintre aripile de argint şi despicând văzduhul jilav.

Trase repede de manşă oprindu-şi urcuşul brusc şi coborî spre junglă. Dacă MiG-urile porniseră în urmărirea lui Batman, erau acum prea departe...

— Ton ! strigă Ziegler. Price, ne-au prins pe radar !

Taggart auzi şi el ţiuitul radarului în căşti. Era clar că se ţineau după el pregătindu-se să lanseze o rachetă.

— Stai liniştit, Zig. Se joacă cu noi, atâta tot. O clipă mai târ-ziu, MiG-ul trase.

12,50 Time Zone
Tomcat 232

Nu mai era timp de pierdut pentru că racheta SAM venea drept spre Tomcat. Specialiştii militari afirmau că era uşor să contracarezi localizarea în infraroşu a unei rachete SAM. De cele mai multe ori nu era nevoie decât să tragi supapele înapoi până când concentrarea electronică pe motoarele avionului scădea.

Problema era că deja zburau destul de încet şi la altitudine joasă. Trebuia să prindă viteză ca să poată manevra...

Se lăsă pe aripa stângă, strângându-şi virajul. Zărea coada albă a rachetei urmărindu-l. Graal părea că ignoră flăcările momeală, urmărind neabătută căldura motoarelor. Batman îşi aminti că erau dotate cu filtre care purificau căldura flăcărilor momeală. Trebuia să mărească viteza acum...

Câştigând altitudine şi crescând viteza, Batman plonjă spre acoperişul junglei, urmărind încordat acul altimetrului.

Racheta îl urmă...

12,50 Zone Time
Tomcat 203

Taggart aduse Tomcat-ul într-un viraj strâns de 7G, lăsându-se pe aripa de plutire în timp ce încerca să întreacă racheta.

— Pleavă ! strigă el. Aruncă pleava !

Mii de bucăţi de aluminiu ţâşniră din coada avionului, dispersându-se într-un nor care învălui avionul. Taggart zări avioanele care-l urmăreau, două puncte unite, ceva mai jos.

— Homeplate ! Homeplate ! Aici doi-zero-trei. Lansare. Repet, bandiţii au lansat rachete. Cer liber la arme !

— Liber la arme ! veni prompt răspunsul.

Racheta urca prin cer drept spre ei.

12,51 Zone Time
Tomcat 232

Batman îşi suprasolicită arzătoarele şi 6G îl presară puternic în scaun.

— Dă-i drurnul... aruncă... aruncă flăcări ! mormăi înfrigurat.

Vârfurile copacilor se înghesuiră pe lângă aripa lui în timp ce trăgea manşa. Aruncă o privire peste umăr estimând unghiul de atac al rachetei Graal. Adrenalina îi zvâcnea ascuţindu-i simţurile şi fiecare senzaţie.

Racheta izbi în motorul avionului.

Batman auzi şi simţi explozia, un bubuit care se transmise ca o vibraţie în tot corpul avionului. Semnale roşii de avertisment inundară tabloul de bord. Pompa de combustibil de pe stânga era pe ducă... pedala stângă... Dumnezeule ! Fuseseră loviţi !

— Malibu, mă mai auzi ? Sunt în regulă dar nu ştiu dacă şi avionul !

Din motorul lateral ieşea fum. Aripa stângă se prăbuşi în gol şi avionul începu să se zguduie din toate încheieturile în timp ce Batman încercă să-l stăpânească. Îl auzi pe Malibu îngânând o litanie pentru avion în derivă.

— Aici Tomcat doi-trei-doi. Avem o urgenţă. Am fost

loviţi de o rachetă şi ne prăbuşim. Mayday[66] ! Mayday !...

12.51 Zone Time
Tomcat 203

Taggart întoarse avionul în timp ce racheta se apropia vertiginos. Se vedea ca o flacără minusculă, la capătul unei cozi de fum alb... se apropia din ce în ce mai mult... mai aproape... apoi plonjă în norul argintiu de pleavă şi explodă ceva mai departe.

— Asta e ! Am reuşit ! strigă Zig-Zag.

Blocajul radar se întrerupse.

— Acum să le trimitem şi noi una ! strigă Taggart.

Aduse Tomcat-ul uşor înapoi, plasându-se în spatele perechii de MiG-uri. Chinezii încercau acum să fugă văzând că americanul le scăpase şi că pornise în urmărirea lor.

De pe modulul de tragere, Taggart alese o ţintă. Pătratul deveni rotund şi se auzi sunetul rachetei Sidewinder în căşti.

— Localizat !

Se apropiară ca să-i termine.

12,51 Zone Time
Tomcat 232

— Batman ! strigă Malibu. Radioul e mort. Nu cred că ne mai aude careva !

Batman îşi privi busola. Erau latrei-nouă-patru... aproape spre nord, în direcţia graniţei burmaneze, dacă nu cumva şi trecuseră de ea. Încercă să întoarcă din nou

[66] Mayday – cod internațional pentru pericol iminent/cerere de ajutor

dar simţi avionul reacţionând sălbatic. La naiba ! Racheta aia îi zburase probabil jumătate din stabilizatorul lateral !

Folosind flapsurile în funcţie de tendinţa avionului de a se răsuci, reuşi să-l îndrepte oarecum spre sud. Nu credea că este posibil să ducă aparatul până la aeroportul din U Feng, dar, intenţiona să pătrundă cât mai mult posibil în interiorul Thailandei. Batman nu dorea cu nici un chip să fie oaspetele regimului militar dinBurma.

— Cât de rău e ? întrebă îngrijorat Malibu.

— Rău. Dar ne descurcăm noi, spuse Batman.

Verifică altimetrul. Menţinu nivelul constant la cinci sute de picioare.

— Îţi aminteşti istoriile despre Graal ? Tot mai avem o şansă !

În timpul războiului din ’72, din Orientul Mijlociu, aproape şaizeci la sută din avioanele israeliene lovite de rachete Graal se descurcaseră reuşind să ajungă pe aerodromuri prietene. O astfel de rachetă era grozav de neplăcută. Era mică, portabilă, ieftină, uşor de depozitat în cantităţi mari, dar prea mică să poată provoca pagube serioase unui avion de tipul Tomcat-ului.

Se aprinseră mai multe lumini roşii. O fi fost mică racheta, dar periculoasă... iar avioanele de luptă modeme erau totuşi fragile şi vulnerabile. Acum, uite, scădea presiunea hidraulică. Mai puteau scăpa dacă...

— Batmane ! strigă Malibu. Bandiţii ! La ora unu ! Fii atent ! Fii atent...

12,52 Zone Time
Tomcat 203

Taggart apăsă butonul de pe manşă care declanşa racheta, şi strigă:

— Fox[67] doi ! Fox doi !

Apelul era adresat unor posibile avioane prietene aflate în zonă, atenţionându-le că în aer era o rachetă căutătoare de căldură. MiG-ul ţintit viră la dreapta încercând din răsputeri să scape de racheta Sidewinder care se apropia de flacăra motorului, plină de încăpăţânare. Din coada MiG-ului ţâşniră flăcări momeală ca nişte artificii. Racheta prinse MiG-ul care fugea, ignorând flăcările. Un fulger, şi fum negru izbucni din coada MiG-ului. În flăcări, avionul atinse vârfurile copacilor. O minge de foc portocalie izbucni printre copaci desfăşurându-se asemenea unui şarpe încolăcit.

— Atins... strigă Zig. Terminat un MiG !

12,52 Zone Time
Tomcat 232

Celelalte două MiG-uri trecură rapid pe lângă Tomcat-ul avariat, îndreptându-se spre sud, înainte de a se întoarce şi a se plasa în spatele lui Batman.

— Unde-i Taggart ? întrebă Batman. Malibu, îl vezi pe Taggart ?

Dacă Tomcat 203 era prin apropiere încă mai aveau o şansă. Din nefericire, eşuase încercarea de a distrage atenţia MiG-urilor de la avionul TARPS, urmase o scurtă luptă, cele două avioane se despărţiseră zburând acum departe unul de altul.

— Negativ. Nu prind nimic. La naiba, Batman. Sunt ca şi mort !

Batman încercă din nou să întoarcă avionul lovit, să-i îndrepte botul ca să mai câştige altitudine, să facă ceva. Încet-încet, Tomcat începu să răspundă la comenzi. Avionul continuă să se scuture dar reuşi să intre într-un

[67] Fox – vulpe, cod pentru rachetă.

viraj uşor.

Apoi se auzi în căşti ţiuitul unui alt radar.

— Batman, ne-au localizat !

— Aud ! Aud ! La dracu cu toate localizările !

Tomcat continuă să se scuture intrând într-un viraj strâns.

— Lansare ! Au lansat racheta pe şasele nostru !

Virară dar nu de-ajuns. O clipă mai târziu racheta izbi coada Tomcatui şi cerul se umplu de flăcări.

—Tomcat 203

— Price, strigă Zig-Zag. L-am pierdut pe Batman !

— Cum adică l-am pierdut ?

— Nu-l mai am pe ecran ! Nu-l mai văd !

— Rahat !... Urmăreşte-n continuare. Poate-şi face apariţia !

— Mai avem două ţinte la doi-opt-trei, anunţă Zig-Zag. Distanța şapte mile, direcţia nord la şase sute !

— Unde-i linia verde ?

— La naiba ! Nu ştiu. S-ar putea să fim acum deasupra Burmei.

— Mai bine te-ai ruga să nu fim ! Dacă nenorociţii ăia l-au terminat pe Batman, îi vreau !

— Prea târziu, Price. Se cară spre Nord în mare viteză. Cred că le-a fost de-ajuns.

Dogfight[68] se sfârşise. Taggart încercă din răsputeri să se calmeze, să se relaxeze muşchi cu muşchi. Se terminase şi ei erau în viaţă. Dar unde erau Batman şi Malibu ?

12,53 Zone Time
Tomcat 232

Tomcat se desfacea în bucăţi în timp ce amândoi

[68] Dogfight – lupta aeriană între avioane de vânătoare

piloţii se prăbuşeau spre jungla neprietenoasă de dedesubt. Batman zări jungla trecând şuierând pe lângă cupola lor în timp ce încercau să se ferească de un deal înalt. Nu mai era nimic de făcut.

— Nu mai avem ce face ! spuse rapid Batman. Eject !

— Rog[69] ! Recepţionat.

Altitudinea era de opt sute. Acum ori niciodată. Batman apucă maneta de ejectare vopsită în galben şi negru şi trase.

Urmă o explozie şi cupola Tomcat-ului ţâşni în văzduh. Apoi scaunul de catapultare al lui Malibu sări în sus rostogolindu-se prin cer, urmat apoi de-o lovitură surdă în timp ce sistemul de catapultare luă foc.

Vântul îl plezni peste faţă şi-l izbi în piept, biciuindu-l ca o fiinţă vie şi, pentr-o clipă de groază, Batman se gândi c-o să fie sfâşiat în două... că forţa îi va rupe gâtul... că...

Paraşuta se deschise deasupra sa susţinându-l şi încetinindu-i căderea. Batman se uită repede în jur să-l zărească pe Malibu. Nu-l văzu.

Văzu în schimb Tomcat-ul căzând spre junglă. Din coada făcută farâme ţâşneau flăcări şi un fiim des, în evantai.

Privi în jos, conştient dintr-o dată de prezenţa junglei. Verdele nesfârşit de dedesubt începea să prindă din ce în ce mai repede contur şi diverse forme, în timp ce se ridica să-l înghită. Zări câteva ridicături de teren pe care nu le observase de sus. Se prăbuşi într-o vale pe care din avion n-o văzuse, dar care acum îi părea asemenea Marelui Canion.

Şi sub nici un chip nu putea evita copacii.

[69] Rog – prescurtare de la „Roger” = Recepţionat.

Capitolul 10

12,52 Zone Time
Tomcat 203

— Homeplate, Homeplate ! Aici Tomcat doi-zero-trei.

— Te ascult, doi-zero-trei.

— Homeplate, declarăm o urgenţă, spuse Taggart, continuând să cerceteze dealurile şi jungla de dedesubt în timp ce transmitea mesajul. Tomcat doi-trei-doi a fost doborât. Repet, doborât.

— Recepţionat, doi-zero-trei. Vezi vreo paraşută ? Treminat.

— Nici o paraşută, Homeplate. Nici măcar n-am văzut unde s-au prăbuşit. Nu erau în câmpul meu vizual când au fost doborâţi. Terminat.

Urmă o tăcere încordată. Într-un târziu, vocea controlorului de la Air Ops se auzi din nou.

— Tomcat doi-zero-trei RTB[70] ! Romeo-Tango-Bravo ! Te rog, confirmă !

— Negativ, Homeplate. Mai am carburant să plutesc până ar veni un avion Texaco să mă alimenteze. Încă două ore aş mai putea pluti la graniţă !

— Negativ, Tomcat doi-zero-trei. Întoarce-te imediat. Confirmi ? Treminat.

Taggart oftă. Dacă se învârteau mai mult timp ar fi avut o şansă să prindă radioul lui Batman, dar terenul era mult prea accidentat şi doar cu mult noroc ar fi putut să scape de acolo.

Homeplate avea dreptate. Fără îndoială că puseseră la cale o operaţiune de salvare împreună cu thailandezii.

— Afirmativ, Homeplate. Doi-zero-trei. Ne întoarcem

[70] RTB – Return to Base – Întoarce-te la bază.

acasă.

12,54 Zone Time
Deasupra frontierei thailandezo - burmaneză

Batman îşi aminti că citise cândva despre nişte paraşutişti britanici din serviciile secrete SAS, o unitate aeropurtată de elită antrenată în jungla malaeziană. Ideea fusese abandonată în cele din urmă pentru că nici o aterizare nu se putea face în siguranţă prin acoperişul junglei.

Vedea vârfurile copacilor cum se măreau, cum aproape îl atingeau. Gândul c-o să se izbească de copaci îi sfredelea mintea.

În timp ce pierdea altitudine, îşi dădu seama că vântul îl purta lateral. Deşi nu prea erau de mare folos, ridicătorii paraşutei îl puteau ajuta să menţină controlul. Începu să tragă de ei. Să aterizeze în mijlocul râului sau în noroi părea mult mai atractiv decât să se zdrobească de acoperişul verde.

Ultimul dintre giganţii vegetali ai junglei trecu pe sub el atingându-i ghetele şi apoi se trezi deasupra apei. Râul nu părea prea adânc, mai mult mocirlă decât apă şi bancuri de lut pe ambele maluri.

Trecu şi de râu. Se îndreptă spre celălalt mal. Copacii se grăbiră spre el ca un perete verde-gri. O pală de vânt îl dezechilibra şi alunecă neputincios pe un banc, aterizând drept în noroi. După câteva clipe, care i se părură o veşnicie, reuşi să-şi desfacă paraşuta şi să se ridice încetişor. Picioarele îi tremurau. Îşi scoase echipamentul de salvare dar hotărî să-l păstreze. Vesta avea o grămadă de buzunare în care se găseau trusa de supravieţuire, cuţitul, echipamentul de prim-ajutor, busola, radioul

SAR[71].

Avea să fie salvat, era sigur. Probabil că Price şi Zig-Zag îl căutau deja. Puse repede radioul în funcţiune.

— Mayday ! Mayday ! Aici Batman. Tomcat doi-trei-doi. Cer ajutor. Mă aude cineva ? Terminat.

Aşteptă o clipă apoi repetă mesajul. Şi din nou. Şi din nou. Nu se auzea nimic în afară de un fâşâit şi Batman se întrebă dacă nu cumva colinele din jur şi jungla opreau undele radio. Nu ştia prea exact unde se afla, dar baza de la U Feng se afla cu siguranţă cam la treizeci de mile spre sud-est. Schimbă frecvenţa:

— Malibu ! Malibu ! Aici Batman. Mă auzi ? Terminat.

Din nou doar fâşâitul, dur, deasupra sunetelor moi şi calde ale junglei. Batman începu să fie îngrijorat. Cu siguranţă că Malibu se afla în aceeaşi vale şi ar trebui să-l audă. Scutură radioul, întrebându-se dacă nu cumva transmiţătorul era de vină, sau poate că Malibu era inconştient, rănit sau... mai rău.

Şi tot prin zona asta mai erau tipii care lansaseră rachetele SAM asupra lor. Batman se întrebă dacă nu erau dotaţi cu echipamente de interceptare radio. Ăsta da, gând plăcut !

Jungla părea că se închide în jurul lui. Un verde atotputernic care ameninţa să-l înghită. Era singur, pierdut, de capul lui, fară nici un pistol cu care să se apere. Poate că Malibu avea nevoie de el şi el nu ştia încotro s-o apuce.

În apropiere o maimuţă sau o pasăre zburdă printre frunze scoţând ţipete aproape umane.

13,20 Zone Time
Turnul de Control, Aerodromul U Feng

[71] SAR - Search and Rescue

Maiorul Lin Thuribhopal de la Forţele Aeriene Regale Thailandeze îşi ridică privirea de pe harta aflată pe masă, încrucişându-şi privirile cu cele ale piloţilor din faţa lui. Cu toţii purtau costume de luptă oliv şi căşti. Elicopterul lor, un UH-l Huey „Slicks“ aştepta afară pe pistă cu motoarele pornite.

— Americanii au decis să se retragă şi să lase în seama noastră operaţiunile de căutare, le spuse. Este foarte important să găsim rapid piloţii avionului doborât, dacă au mai rămas în viaţă. În zonă s-au semnalat grupuri de gherilă.

— Vom avea acoperire în caz de luptă ? întrebă unul dintre piloţi.

— Da. Deja sunt în zonă cinci avioane F-5. Nu prea cred că burmanezii vor risca să treacă din nou graniţa.

Degetul lui trasă o linie pe hartă spre sudul graniţei burmano-thailandeze, de-a lungul văii Nam Mae Taeng.

— Aici, spuse el. Sectorul unu-şapte. Raportul celui de-al doilea avion american afirmă că primul s-a prăbuşit aici.

— Un ţinut accidentat şi dificil, comentă unul dintre piloţi.

— Mai bine i-aţi da drumu’ ! spuse maiorul Lin. Peste cinci ore începe să se întunece.

Piloţii elicopterului plecară lăsându-l singur pe maiorul Lin să cerceteze harta. Umbra unui zâmbet tremura pe buzele lui. Sectorul unu-şapte... se afla la cel puţin cincizeci de mile mai departe de locul unde se prăbuşise avionul. Dacă americanii supravieţuiseră n-aveau să iasă prea uşor din junglă. Şi dacă n-aveau s-o facă până seara, era prea târziu.

Strânse harta şi o introduse în tubul ei de metal. De afară se auzeau motoarele elicopterului care se pregătea de decolare.

Generalul Hsiao va fi mulţumit că nu va fi nici un

american amestecat în această ambuscadă. Mesajul codificat, transmis prin radio de general, insistase asupra acestui lucru. Dacă americanii erau găsiţi şi salvaţi, Hsiao avea să dea greş, nemaiputând captura baza U Feng şi apoi întreaga regiune. Şi asta nu şi-o putea permite. Nu acum.

Maiorul Lin puse cutia metalică în sertar şi se întoarse la îndatoririle sale, în tumul de control.

18,30 Zone Time
Fantail[72], USS Thomas Jefferson

Şalupa cu care erau transportaţi la ţărm cei care mergeau în permisie era mai tot timpul ocupată. Mai ales la sfârşit de săptămână, când activitatea la bordul port-avionului se reducea şi o bună parte a echipajului primea permisii. Drumul şalupei de la portavion până la docul din baza Sattahip şi înapoi dura patruzeci de minute. Şalupa, care era deschisă, fară cabină, aducând mai degrabă cu un vas de debarcare, putea fi chemată şi prin intermediul unei staţii radio montată la doc.

Tombstone reuşise să prindă un autobuz care facea naveta pentru personalul bazei navale de la Sattahip şi ajunsese la doc înainte de a se întuneca. De pe chei se zărea portavionul ancorat în golf. Panourile de la liftul pentru avioane erau deschise şi lumina din hangar se revărsa în noapte, reflectându-se în coama valurilor. Insula portavionului era şi ea luminată ca un pom de crăciun. Mai în jos se vedeau luminile liniei de plutire care înconjurau portavionul ca un colac de salvare.

Apele întunecate ale golfului erau pline de nave. Se zăreau luminile de avertizare ale navelor *Vicksburg* şi *Gridley,* care se legănau la ancoră cam la o milă distanţă.

[72] Fantail – Puntea pupa

Celelalte nave ale Grupului de Luptă se aflau încă pe mare, urmând să ancoreze ceva mai târziu la Sattahip, pentru a se bucura de liniştea portului. Acum patrulau în larg pentru a asigura zona de securitate a portavionului.

La această oră nu era nimeni pe chei lângă şalupa lui *Jefferson*, pentru a se întoarce pe portavion. Tombstone se urcă şi, când motoarele şalupei începură să duduie, îşi puse o vestă de salvare. Cheiul rămase în urmă şi începu să se piardă în întuneric, în timp ce luminile portavionului se zăreau tot mai clar.

Tombstone era puţin dezorientat. Ieri, când plecase spre Bangkok, era convins că Pamela ura portavionul şi va manevra în aşa fel interviul pe care urma să i-l ia, încât să slujească scopurilor sale. De aceea fusese surprins să constate că în timpul interviului Pamela se străduise să-l menajeze. În acelaşi timp constatase că Pamela fusese mai interesată de condiţia lui de erou, decât de proasta administrare a banilor contribuabililor de către Marină. A urmat apoi cina şi plimbarea de dimineaţă prin Thonburi. I se păruse că Pamela ar fi dorit să mai rămână cu el, deşi luase acea hotărâre bruscă de a se întoarce la hotel.

Pe deasupra valurilor bătea un vânt iute care azvârlea peste bord stropi mărunţi din creasta valurilor. Uniforma lui Tombstone se umezi în locurile neacoperite de vesta de salvare. Şalupa puse cap compas pe pupa portavionului şi începu să primească valuiile în prora. Digul de larg o proteja de hula necontenită care venea dinspre ocean. La pupa portavionului era un mic ponton de primire a şalupei. Parâma de amarare de pe şalupă fu azvârlită şi marinarul de pe ponton o fixă de o baba[73]. Şalupa îşi reduse motoarele şi acostă cu o mică zmucitură.

Scara pentru urcarea pe puntea pupa a portavionului

[73] baba - piesă metalică în formă de ciupercă fixată pe puntea unei nave sau pe chei pentru legarea parâmelor la acostare.

avea douăzeci de picioare lungime. Tombstone îşi scoase vesta şi privi în sus. Scara se rostogoli de pe punte până la nivelul apei, plescăind în valuri. Pontonul se legăna dezordonat, antrenat de valurile care veneau de la navele care intrau şi ieşeau din bază. Scârţâitul lui continuu era punctat de bufniturile înfimdate ale anvelopelor, care îl înconjurau, în momentul în care se izbea de coca portavionului.

Tombstone se căţără pe scara mişcătoare şi ajunse pe punte. Aci salută drapelul, apoi se întoarse şi-l salută pe ofiţerul de servici:

— Domnule, cer permisiunea de a urca la bord.

— Se acordă ! răspunse ofiţerul în timp ce-l saluta la rândul lui. Bine aţi venit labord, domnule.

Undeva în dreapta stătea aliniat un grup de marinari, îmbrăcaţi în haine civile, peste care purtau o vestă portocalie de salvare. Un ofiţer le explica pe un ton părintesc că personalul Aviaţiei Navale care primea permisii în Bangkok nu avea voie să frecventeze rău-famatul cartier Klong Toey, bine cunoscut pentru bordelurile sale. Tombstone trecu pe lângă ei, vrând să intre în pasaj , când se auzi strigat:

— Stoney ! Hei, Tombstone !

Se întoarse şi-l văzu pe Fred „Army”[74] Garrison. Pilotul stătea pe punte flecărind cu servantul de la mitraliera de calibrul 50 montată aici ca măsură suplimentară de siguranţă pentru perioada cât portavionul era ancorat în port.

— Salut, Army ! răspunse Tombstone folosindu-i porecla. Ce mai faci ?

Army îşi scoase ochelarii de pilot şi ridică capul făcân-du-i semn spre pasaj:

— Hai ‘năuntru. Vreau să-ţi zic ceva.

Intrară. Pasajul se deschidea spre un hangar de vreo

[74] Army - Militărie

doi acri, unde erau depozitate tot felul de bărci şi alte ambarcaţiuni mai mici. Army îl conduse într-un colţ mai retras:

— Trebuie să ţi-o spun eu mai ‘nainte s-o auzi de la şefi !

Pe portavion zvonurile circulau mult mai repede decât comunicatele oficiale.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Tombstone, pus pe gânduri de expresia de pe faţa lui Army, un amestec de grijă şi tristeţe care, de obicei, însemna veşti rele.

— Batman şi Malibu au fost doborâţi de nişte MiG-uri.

— Doamne Dumnezeule ! S-au paraşutat ? întrebă Tomb-stone aproape strigând.

— Price şi Zig-Zag s-au întors acum câteva minute, spuse Army dând din umeri. Când s-a întâmplat chestia, Batman şi Malibu nu erau în câmpul lor vizual. Nici un semn că s-ar fi paraşutat. Nici un apel prin radio... dar asta s-ar putea să însemne că erau departe, spuse Army ezitând înainte de a mai adăuga ceva. E o problemă cu operaţiunile de salvare. Ceva legat de cooperarea noastră cu thailandezii. Îmi pare rău, Tombstone. Cred că voiai s-auzi din prima veştile astea !

— Da, spuse Tombstone dând din cap. Da, mulţumesc.

Batman şi Malibu doborâţi... atacaţi în timp ce zburau în misiunea în care ar fi trebuit să plece el.

— Te simţi bine, şefule ? întrebă Army privindu-l atent.

— Da, mi-e bine, spuse Tombstone străduindu-se să nu se trădeze. Nici o problemă. Unde-i CAG ?

— Pe ţărm.

— Ce ? Unde ? în Sattahip ?

— Nu, în Bangkok. Împreună cu amiralul şi cu majoritatea boşilor. S-au cărat cu elicopterul lor pictat în culori de camuflaj.

Fără îndoială se duseseră să stabilească împreună cu ofiţerii thailandezi ce e de făcut. Vor fi pornite operaţiuni

de salvare, sau Batman şi Malibu vor fi lăsaţi să se descurce singuri în junglă ? Army surprinse căutătura lui Tomb-stone, o privire incendiară.

— Uite, sunt sigur că vor face tot posibilul ca să-i scoată de-acolo pe băieţii noştri, spuse Army.

— Da, zise Tombstone, întorcându-se să plece. Da. O să stau de vorbă cu CAG când se întoarce.

— Unde te duci, şefule ?

— În camera de pregătire. Dac-o fi să mă cauţi, o să fiu după aia în biroul meu.

Şi Tombstone plecă fară să mai scoată un cuvânt.

19,00 Zone Time
Kiong Toey, Bangkok

Generalul Hsiao intră în depozit în timp ce şoferul îi ţinu uşa deschisă. Clădirea se afla la periferia cartierului, un amalgam de magazii şi depozite pe strada At Narang.

Hsiao pătrunse pe coridoarele făcute din scânduri. O companie thailandeză, aparţinând agenţilor lui Hsiao, cumpărase depozitul cu un an înainte şi servea de cartier general şi loc de întâlnire, fiind ferit de priviri indiscrete.

Biroul lui Hsiao era un cub de plastic, aflat undeva, în spate, având un singur scaun şi un telefon, fiind luminat de un bec chior atâmat de tavan. Un tânăr înarmat cu un pistol-mitralieră AK-47 sări în picioare când intră Hsiao.

— Phreng ! strigă generalul. Unde eşti, Phreng ?

O clipă mai târziu, îşi facu apariţia în prag un thailandez cu pielea măslinie şi o cicatrice albă pe obrazul stâng.

— Generale, nu vă aşteptam să vă întoarceţi atât de curând, spuse Phreng rămânând nemişcat.

Hsiao se uită la el, cercetându-l cu luare aminte. Phreng Kitikachom fusese pe vremuri un găinar de două

parale, un furnizor de heroină şi opiu, până când intrase în organizaţia lui Hsiao, organizaţie care creştea văzând cu ochii. Contactele pe care Phreng le avea cu lumea interlopă din oraş se dovediseră foarte folositoare pentru Hsiao şi de aceea generalul îl ţinea în serviciul său pe thailandez.

— Lucrurile se precipită, spuse Hsiao. Se pare că americanii se vor implica curând în evenimente.

— Da, domnule.

— Trebuie să punem mâna pe câţiva marinari de pe portavionul ancorat la Sattahip ! Bangkok-ul o să fie plin de ei diseară... mai ales la Patpong.

— Da, domnule ! Phreng se înclină politicos, după obiceiul thailandez, apoi adăugă: Fetele mele s-au apucat deja de treabă.

— Bun.

Printre multe altele, Hsiao ştia că Phreng avea nişte târfe care lucrau pentru el în cartierul sexului şi păcatului cunoscut sub numele de Patpong. Începu să vorbească în engleză:

— Cred că este cazul să le pui să lucreze diseară. Trebuie să agăţăm doi, trei oameni de pe portavion. Dintre cei care lucrează la radar, la operaţiunile de zbor sau în centrul de control al traficului aerian, spuse Hsiao pronunţând rar fiecare cuvânt, asigurându-se apoi că Phreng a înţeles ce-i spunea.

Apoi vorbi iar în thailandeză.

— Grăbeşte-te să-ţi pui oamenii în priză !

— E o urgenţă, domnule ?

— Sigur că da, răspunse Hsiao dând din cap. Nu ştiu care va fi reacţia americanilor la pierderea unuia dintre avioanele lor. S-ar putea să-şi recheme toţi oamenii la bord. Trebuie să capturăm vreo câţiva înainte de a primi un astfel de ordin.

— Se face, domnule. Unde vreţi să-i duc ?

— Aici. Vom folosi încăperile de la subsol. Du-te acum !

Phreng îl salută politicos şi părăsi încăperea.

Generalul reflectă o clipă. Era târziu, programul de lucru se sfârşise, dar s-ar fi putut ca Sword să fie încă la birou. Probabil că agentul său se pregătea să-şi joace rolul în piesa de la U Feng. Hsiao ridică receptorul, formă un număr şi ceru legătura cu un post particular.

— Alo ! Den Phitsanuk e acolo ? întrebă atunci când îi răspunse o voce cunoscută.

Urmă o pauză lungă.

— Den îşi vizitează familia în Chiang Mai, spuse omul de la capătul firului.

Nu era altceva decât o parolă stabilită între ei pentru a se asigura că nu erau intruşi la celălalt capăt al firului.

— Poate c-am să dau de el acolo, spuse Hsiao. Într-o oră !

Era pe cale să închidă telefonul, îi comunicase lui Sword că vrea să-l vadă peste o oră. Dar se opri auzind respiraţia întretăiată a agentului său.

— Vă rog, o clipă ! Linia asta-i curată. Putem vorbi !

Hsiao se încruntă. Era o încălcare flagrantă a regulilor de securitate pe care le stabiliseră de la începutul operaţiunii. Nu se putea ca Sword să fi uitat asta.

— Vom vorbi într-o oră ! şuieră generalul furios.

— Nu. Acum ! insistă precipitat Sword. Avem necazuri... Un avion american a fost doborât la U Feng. Americanii au cerut o întrevedere cu membrii guvernului. Vor să obţină permisiunea de a începe o operaţiune de salvare în zonă. Poate că n-o să reuşesc să-i amân destul de mult...

— E deja şapte şi jumătate, spuse Hsiao privindu-şi ceasul. Nu-i o oră cam târzie pentru întâlniri la guvern ?

— Americanii sunt... foarte supăraţi.

— Mergi şi tu la întâlnire ?

— Desigur, domnule. Generale... oamenii noştri au

aflat despre intenţiile americanilor ! Vocea lui Sword era disperată. Am putea pierde totul.

Hsiao se strădui să rămână calm. Dacă îşi ieşea din fire acum, Sword s-ar fi speriat şi mai rău.

— Nu pierdem nimic, spuse Hsiao pe un ton binevoitor.

Acum, se gândi el, trebuia să-l îmbrobodească pe Sword cu vorbe dulci şi încurajatoare. Avea nevoie de el pentru a controla întâlnirea de la guvern.

— O să ne folosim de americani. Nu ne vom feri de ei.

— Vrei să spui că ne vom confrunta direct cu ei ? MiG-urile tale nu vor apuca să se apropie nici măcar la o sută de mile de portavion.

— Vorbeşti de *Jefferson* de parcă ar fi vrăjit. O fi o navă de război uriaşă dar nu şi invulnerabilă !

— Poate că ai tu vreo câteva vase de război ascunse. Sau poate un crucişător ?

— Avem ceva mult mai bun. O surpriză... şi sentimentul de siguranţă pe care-l au americanii pentru că se află într-un port prieten !

— Nu prea văd cum o să ne ajute.

— Tu, dragul meu, eşti cheia. Tu poţi face ca totul să meargă. Nu uita ! Te-am ales pentru că eşti într-adevăr în stare să pui birocraţia să lucreze pentru noi ! Rapoartele se pot rătăci, ordinele pot fi amânate, deciziile se pot schimba !

— Asta nu ne ajută prea mult în privinţa portavionului american dacă se hotărăsc să sfideze guvernul !

—Vor avea altceva la care să se gândească.

— Ce anume, generale ? întrebă Sword cu o voce nervoasă. Bărci cu motor sinucigaşe ? Nu ne putem pune cu un portavion nuclear !

— Da, un portavion cu putere nucleară. O navă foarte vulnerabilă. Mulţi susţin că e deja învechit, chicoti Hsiao. Punctul lui vulnerabil e dependenţa de celelalte nave din Grupul de Luptă.

— Ai tu o idee ! constată Sword. La ce te-ai gândit ?

— Nu prin telefon, Sword, râse Hsiao. Du-te la întâlnire şi raportează-mi după aia. O să-ţi spun ce am de gând.

Capitolul 11

21,15 Zone Time
Patpong, Bangkok

Permisia promitea să fie cu adevărat memorabilă, dar nu aşa cum se aşteptase David Howard. Începuse încă din şalupă, când Bentley, Paterowski şi Rodriguez îl înhăţaseră ca nişte păsări de pradă, escortându-l la ţărm, aşteptând împreună cu el autobuzul, împuindu-i capul cu poveşti sexy aproape două ore cât îi trebuise rablei de autobuz să ajungă în Bangkok.

Timp de o oră s-au plimbat pe străzi discutând aprins despre ce aveau să facă în continuare. Bentley avea chef să meargă la un bar din Klong Toey, despre care auzise de la nişte piloţi. Ideea îl speriase pe Howard pentru că li se spusese clar la plecare că nu au voie în acel cartier. Ceilalţi ar fi dorit însă o escapadă în Patpong-ul cu care Bentley le făcuse capul mare. Dar lui Howard nici ideea asta nu-i surâdea prea mult.

Până la urmă se hotărâră cu toţii pentru Patpong. Strada se dovedi a fi aidoma descrierii lui Bentley. Un şir scânteietor de baruri, teatre sexy şi hoteluri ieftine. Şoferul de taxi îi lăsă în faţa unei reclame uriaşe, luminată în roşu, pe care scria „TOPLESS”. Peste tot, cluburi de noapte aglomerate, localuri sufocante şi spectacole promiţătoare.

— *Sex ! Fetiţe pline de viaţă ! Pe scenă !*

Bentley spunea că ziua, Patpong-ul era o stradă ca oricare alta, dar că noaptea se transforma în centrul plăcerilor sexuale şi al păcatului. Traficul era intens cu toate că strada era îngustă, automobilele amestecându-se cu sutele de oameni veseli, Thailandezii se amestecau

cu străinii, mirosuri grele, de sosuri tradiţionale şi gunoaie, pluteau prin văzduh. Howard încercă să-şi potolească stomacul; se simţea stingherit, convins că locul lui nu era acolo.

Cinară la restaurantul japonez „Mizu’s Kitchen“ şi apoi bătură trotuarele timp de vreo oră, înainte de a intra într-un bar numit „Golden Coast“. Înăuntru era întuneric şi aglomeraţie. De cum au intrat, au fost întâmpinaţi de patru thailandeze strălucitoare. Fetele aveau pantofi cu tocuri înalte şi câte trei fâşii subţiri de mătase aurie care, chipurile, aveau rol de bikini. De sutiene aveau prinse o mulţime de paiete. Făcându-i cu ochiul şi dându-i un cot în coaste, Paterowski îi explică lui Howard că puteau să ceară patronului pe oricare dintre fete. La bar erau o mulţime, fiecare purta un număr şi râdea discutând cu clienţii.

Fata care îl întâmpinase pe Howard avea numărul 21 şi zâmbea nemaipomenit de dulce. Howard găsi că e cea mai drăguţă fată pe care o cunoscuse în viaţa lui, în afară de Charlene, prietena lui de acasă...

Dar Charlene nu purta niciodată un costum de baie ca aceasta. Când numărul 21 se întoarse să-l conducă la masa lor, Howard văzu că nu avea decât un şnuruleţ în loc de chiloţi şi se fâstâci văzându-i fesele goale. Cum să vorbeşti cu o fată care umbla aproape goală în public ? Simţi că-l trece un fior pe care nu-l mai simţise de când Charlene îl lăsase s-o sărute pentru ultima oară în maşina lui taică-său şi se ruşină că făcuse o asemenea comparaţie...

— Haideţi, băieţi ! Ce luăm ? întrebă nerăbdător Bentley aşezându-se la masă.

Comandară o băutură tare pe care fata o numi „Mekong Wine“ dar căreia Bentley îi zise „Pişat de panteră de Patpong“. Howie se ameţi după numai câteva pahare, dar dacă era din cauza băuturii, a emoţiei, sau a

fricii, nu putea spune.

— O, băieţi, spuse Paterowski lăsându-se pe speteaza scaunului şi frecându-şi mâinile. Privea spre scena luminată feeric din fundul sălii. Ia uitaţi-vă la asta !

Scena îl dădu gata pe Howie. Fata care dansa sub ploaia de lumină era goală-puşcă şi se mişca ritmic, unduindu-se plină de senzualitate. Howie se zgâi o vreme nemaidezli-pindu-şi ochii de ea.

— *Ai* ! exclamă Rodriguez. *Tal tetas*[75] !

— Eu rămân cu asta, spuse Bentley trăgând o fată mai aproape de el şi jucându-se cu ţâţele ei. Are clasă ! V-o spun eu.. .

Fata lui Paterowski zâmbi în timp ce îl mângâia pe sub cămaşă, coborându-şi mâna spre coapse:

— Şi tu, marinarule, spuse ea. Se vede !

— Te cred, iubito, spuse Bentley, luând încă o gură de Mekong“. Cel mai bun din flotă !

Howard se întrebă de unde ştia fata că sunt marinari. Erau cu toţii îmbrăcaţi în civil şi arătau exact ca nişte turişti, din câte îşi dădea el seama.

— Sunteţi cu toţii de pe *Jefferson ?* vru să ştie una din fete.

— Desigur ! spuse mândru Paterowski. Aţi auzit de noi ?

— Cred c-o s-auzim acum, chicotiră fetele ca şi cum ar fi avut ele un secret.

Numărul 21 se înfipse în Howard sărutându-l pe lobul urechii. Parfumul ei ameninţa să-l aiurească cu totul.

— Ce faci tu pe vas, marinarule ? întrebă fata.

— Of... transmit mesaje, spuse Howie.

Ţâţele numărului 21 se frecau de braţul lui, fiecare mişcare părând gata, gata să desfacă sutienul.

— Ei, da... of... duc mesaje.

— Hei, nu fii aşa de modest, Howie ! strigă Rodriguez.

[75] Tal tetas – ce țâțe

Nu-l lăsa să te păcălească puicuţo ! E chiar acolo în CATCC[76], împreună cu noi !

— Ce-i asta, CATCC ? îl întrebă fata cu numărul 15 pe Bentley. Ce este ?

— Inima portavionului, păpuşă ! Centrul întregului spectacol !

— Cu radarul ? Ştiu despre radar. Foarte important pe vas !

— Iubito, mare dreptate mai ai ! râse Paterowski. Lucrăm la radar. Dacă n-am fi noi acolo să-i ajutăm, zburătorii nici n-ar putea ateriza. Dar hai că n-am venit să discutăm despre serviciu !

— Ne plac bărbaţii importanţi, spuse fata lui Bentley. Pentru voi avem un tratament cu totul special. *Sanuk* !

— Ce-i aia, *sanuk* ?

Fetele râseră în hohote.

— Distracţie ! spuse fata lui Howard.

— Hei, îmi place cum sună, strigă Rodriguez.

— Daa ! adăugă Paterowski. Ce-ar fi să mergem undeva unde să ne putem distra în voie cu *sanuk* !

— Aşteaptă, spuse numărul 15 părăsindu-l pe Bentley. Aşteaptă o clipă. Ştiu eu un loc. O să ne distrăm nemaipomenit.

— Oau ! strigă Paterowski în timp ce o urmărea plecând. Avem nişte numere fierbinţi, nu, Bentley ?

— Ţi-am spus că Patpong e un loc grozav. Mă-ntreb ce are de gând.

Numărul 15 se întoarse după vreun sfert de oră. Purta acum o fustă de piele mini, o bluză roşie de mătase şi o geantă. Le spuse ceva în thailandeză celorlalte fete. Fata lui Howard răspunse în aceeaşi limbă, în mod automat. Howard o simţi cum se crispează şi cum se înfurie. Prima fată vorbi din nou pe un ton tăios şi gesticulă arătând spre bar. Celelalte cedară. Se ridicară pline de graţie şi se

[76] CATCC - Carrier Air Traffic Control Center

îndepărtară fară măcar să-şi fi luat rămas bun.

— Hei, strigă Rodriguez, unde se duc ?

— Crezi că pot merge pe stradă îmbrăcate aşa ? întrebă fata, întinzându-i mâna lui Bentley. Vin după noi în locul ştiut de mine. Ai să vezi.

— Ce spuneţi, băieţi ? întrebă Bentley. Hai la petrecere !

— Sunt al tău, omule ! strigă Paterowski ridicându-se.

Plătiră consumaţia şi ieşiră din „Golden Coast“, urmând fata.

Howard se întrebă cum o cheamă. Numărul 15 părea într-un fel cam trecută. Pe stradă, fata îi conduse cu abilitate prin aglomeraţie.

— Hei, unde mergem puicuţo ? întrebă Rodriguez.

— Nu prea departe, ai să vezi.

Traversară strada şi dădură colţul într-o alee îngustă. Howard se trase înapoi. Nu-i prea plăcea ce se întâmplă. Nu-i plăceau avansurile alea pe faţă. Se simţea murdar.

— Asta nu-i pentru mine, băieţi, spuse dintr-o dată. Mergeţi fară mine.

— Howie, se supără Rodriguez. Rahat ! Nu te lăsa acum, omule ! Vreu să spun că fetele astea sunt al dracu’ de fierbinţi !

— Uh...uh !

Teama şi nehotărârea păreau să se risipească. Nu, nu era bine.

— Duceţi-vă, băieţi. Eu o să mă duc acolo ! le spuse arătând spre un bar a cărui reclamă de neon nu promitea nimic sexy, în schimb oferea mâncare specific americană. Se întoarse să traverseze strada eroindu-şi drum prin mulţime, înainte ca ceilalţi doi să-l poată opri. Le strigă peste umăr:

— Mă luaţi când o să fiţi gata de plecare.

— Bine, omule, dacă aşa vrei tu... spuse Paterowski. Nu mai mult de două ore. OK ?

— Bine, spuse Howard îndepărtându-se printre taxiuri şi tuk-tuks fară să se mai uite înapoi.

23,25 Zone Time
U Feng

Maiorul Lin Thuribhopal urcă grăbit sărind câte două trepte la fiecare pas. Ţinea în mână un pistol-automat chinezesc, Tip 67, cu amortizor, care îi dădea o înfăţişare greoaie. Pe umăr purta un automat Uzi, israelian, tot cu amortizor. Lin aflase că Hsiao primise armele de la un magnat al drogurilor din Triunghiul de Aur.

Nimic din ceea ce facea Hsiao nu-l mai surprindea acum pe Lin. Membru de prim-rang al serviciului secret chinez, Hsiao avea o organizaţie care îşi întindea tentaculele în cel puţin trei ţări şi întreţinea legături la cel mai înalt nivel, cu guvernele din Rangoon şi Bangkok.

Dar acum, Lin era nemaipomenit de mândru , căci ştia că în acea seară, în acel moment, întregul plan *Sheng li* depindea în întregime numai de el.

Ajunse la parterul turnului de control al aeroportului. Parterul nu avea ferestre şi era împărţit în două compartimente: un birou mai micuţ, unde se planificau zborurile şi unul mai mare unde se cumulau datele despre starea vremii. În hol dădu peste un sergent plictisit care stătea la un birou şi citea un roman. Văzând că are un vizitator, sergentul se ridică:

— Da, domnule maior. Cu ce pot să…

Din pistolul-automat Tip 67, ţâşniră două focuri, unul după altul. Ochii sergentului se măriră de groază în timp ce două pete mari de sânge se întinseră pe toată tunica. Duse mâna spre revolver, dar Lin apăsă din nou pe trăgaci. Glonţul îl lovi pe sergent drept în gât, şi şocul îl trânti pe scaun.

Lin fu luat prin surprindere de zgomotul împuşcă-turilor. Credea că amortizorul va absorbi în întregime zgomotul aşa cum văzuse în filme. Dar de unde, împuşcăturile fuseseră la fel de puternice ca o lovitură la baseball.

— Sergent Pho ! strigă cineva din biroul vecin. Ce se întâmplă acolo ?

Mâinile lui Lin tremurau, dar era deja pregătit când ofiţerul de serviciu ieşi din biroul său. Apăsă din nou pe trăgaci, înainte ca locotenentul să apuce să-l vadă. Lovit, ofiţerul se sprijini de tocul uşii urlând de durere şi de uimire, cu ochii scoşi din orbite. Următorul glonţ îl lovi drept în frunte zburându-i creierii pe pereţi.

Asasinul aşteptă un timp, ascultând cu atenţie. Paza era anihilată. Singurii rămaşi în viaţă erau controlorii de trafic şi unul sau doi asistenţi de la consolele radar aflate la etajele superioare. Oare auziseră ceva ? Lin îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Nimeni. Mişcându-se rapid, maiorul târî cele două cadavre în biroul locotenentului şi închise uşa. Nu mai avea timp să cureţe petele de sânge de pe pereţi şi de pe podea, dar cu puţin noroc, nimeni nu va mai intra aici până când nu-şi va termina treaba.

Întru-cât nu ştia cu exactitate câţi oameni se mai aflau în tumul de control, Lin îşi băgă pistolul în toc şi îşi pregăti Uzi. Îi verifică încărcătorul şi piedica, apoi merse încet spre uşa care dădea spre scară. Ascultă un moment, apoi o deschise hotărât şi începu să urce. Scara era în spirală şi avea montate din loc în loc aplice laterale care luminau drumul.

Ajuns sus, Lin se opri în faţa unei uşi închise şi ciocăni cu ţeava armei. Câteva clipe mai târziu uşa se deschise şi Lin văzu luminiţele verzui ale ecranelor radar şi figura îngrozită a soldatului care îi deschisese. Ochii lui erau fixaţi pe armă. Încercă să trântească uşa, dar Lin trase o rafală scurtă. Rafala de gloanţe de şase milimetri reteză o

parte din uşă şi îşi continuă opera devastatoare pe pieptul soldatului, care se prăbuşi.

Zgomotul amortizat al acestei arme nu depăşea zarva făcută de pistolul automat pe care îl folosise mai devreme. Lin deschise uşa în grabă şi trecând peste cadavrul soldatului, pătrunse în încăpere. Sala principală a turnului de control era circulară. Câteva trepte duceau din dreptul uşii, unde se afla Lin, până pe platforma principală unde se găseau operatorii radar instalaţi la pupitrele lor. Unul dintre ei se întoarse de la consolă şi se ridică de pe scaunul său rotativ. Lin trase din nou. Operatorul se clătină pe picioare, apoi se prăbuşi peste consolă. Unul dintre gloanţe lovi în cerceveaua ferestrei şi geamul crăpă. Celălalt operator se întinse spre butonul de alarmă, dar Lin trase o nouă rafală şi omul se prăbuşi pe podea.

Întrucât încărcătorul armei se golise, Lin scoase pistolul din toc şi urcă cele câteva trepte. Cei doi erau încă în viaţă şi gemeau. Îi omorî trăgându-le câte un glonte în cap.

De aici, din sala de control a zborurilor, prin ferestrele largi, se vedea, întunecată, jungla nesfârşită care înconjura baza din toate părţile. La lumina Lunii care răsărise se vedea destul de clar liziera pădurii, deşi un strat subţire de nori facea ca lumina să fie difuză. Cam la o sută de metri de tumul de control, câţiva muncitori roboteau în jurul unui avion F-5, scăldaţi din plin de lumina reflectoarelor. Lin îi privi cu atenţie prin binoclul pe care îl găsise pe consolă. Nu păreau să fi auzit focurile de armă. Din fericire alarma nu fusese declanşată şi toate ferestrele turnului de control erau întregi. Una singură dacă s-ar fi spart , întregul aeroport ar fi fost în alertă.

Până acum, planul decurgea de minune. Lin se îndreptă spre radio şi căută o frecvenţă pe care o învăţase pe de rost. Apoi ridică microfonul şi începu să vorbească:

— Victoria, aici Săgeata ! Victoria, aici Săgeata ! Mă auzi ? Urmă o pauză. Se auzi un fâşâit sâcâitor. Apoi răspunse o voce metalică:

— Săgeata, aici Victoria. Te auzim. Continuă.

— Victoria, aici Săgeata. Executat. Repet, executat !

Vocea de la celălalt capăt confirmă, apoi tăcu şi se aşternu liniştea. Lin îşi încărcăarma, rostogoli cadavrul controlorului din scaun şi se aşeză cu faţa spre uşa pe care tocmai intrase. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte.

17 Ianuarie

00.38 Zone Time
Hawkeye Victor Kilo Two,
deasupra centrului Thailandei

E-2C Hawkeye era o aeronavă greoaie, purtată de două turbopropulsoare şi dotată cu radar foarte puternic de tipul APS-l25 UHF. În ciuda înfăţişării sale ciudate, Hawkeye era cel mai performant avion pentru cercetare radar şi control al traficului aerian, capabil să descopere mai mult de 250 de ţinte o dată şi să ţină legătura cu mai mult de treizeci de avioane de vânătoare. La bord se aflau cinci oameni, doi piloţi, un ofiţer CIC[77], un controlor trafic şi un operator radar. În mod obişnuit, *Jefferson* avea tot timpul în aer câte un astfel de avion; întregul Grup de Luptă folosindu-se de serviciile sale.

Ofiţerul CIC era locotenentul Dave Dunning. El se aplecă peste umărul operatorului radar ca să vadă mai bine codiţele.

— Aici sunt, domnule, spuse radaristul. Apar şi dispar. Cred că se ascund.

Pe ecran se învălmăşeau o mulţime de puncte luminoase, multe fiind identificate a fi zboruri comerciale, sau avioane militare thailandeze. În partea de sus a ecranului,

[77] CIC - Combat Information Center

clar, se zărea un mic nor luminos care părea să se deplaseze spre sud-est.

— Fii cu ochii pe ei, fiule.

Dunning luă microfonul şi chemă portavionul:

— Homeplate, Homeplate, aici Victor Kilo Two !

— Aici Homeplate ! Te auzim Victor Kilo Two.

— Homeplate, avem o mulţime de ţinte neidentificate, coordo-nate trei-patru-patru, nivel aproximativ doi-trei-zero, viteza trei-cinci-zero. Terminat.

— Recepţionat, Victor Kilo. Câte contacte ?

— Homeplate, greu de spus. Ţintele se află la limita extremă a razei radarului. Sunt între opt şi zece codiţe... Par să vină dinspre graniţă, probabil la o altitudine joasă.

— Recepţionat, Victor Kilo. Rămâi pe recepţie. Urmă o lungă tăcere. Apoi: Victor Kilo Two vino la trei-cinci-zero. Vrem o urmărire permanentă a ţintelor tale.

— Am înţeles, spuse Dunning urmărind punctele de pe ecranul radarului.

Auzise şi el, ca toată lumea, de atacul MiG-urilor şi aflase că Batman şi radaristul său fuseseră doborâţi.

— Cred că cineva ar trebui să le-o spună şi thailandezilor. În fond ăştia operează în spaţiul lor aerian.

— Recepţionat.

Auzi cum pilotul confirmă instrucţiunile de schimbare a cursului. *Jefferson* îl trimitea pe Victor Kilo Two spre Nord, în speranţa că-i va identifica pe intruşi. Cum privea, Dunning văzu că unul din puncte se desprinse de grup. Avea acum o imagine mai clară. Erau cel puţin vreo unsprezece ticăloşi. Poate chiar mai mulţi.

Ce naiba aveau de gând ?

01.50 Zone Time
U Feng

Telefonul de alarmă sună îndelung, dar maiorul Lin nu-l luă în seamă. Probabil că radarele apărării aeriene detectaseră aparatele din zborul Victoria şi cineva din Bangkok dăduse alarma. Dar acum era prea târziu. Deja se auzeau apropiindu-se elicopterele. Pe ecranul radarului se zărea clar o mulţime de puncte într-o formaţiune triunghiulară care veneau dinspre nord-vest. În depărtare se vedeau multe alte puncte învârtindu-se repede. Astea erau MiG-urile care le asigurau protecţia.

— Săgeata, aici Victoria, spuse cineva la radio. Începe operaţiunea finală.

— Victoria, aici Săgeata ! răspunse Lin. Totul este în ordine. Îi veţi lua pe nepregătite.

Lin se simţea slăbit. Privi afară. Oamenii care lucrau la reparaţiile avionului F-5 se opriseră şi priveau la cerul întunecat. Vuietul elicopterelor se auzea acum foarte clar.

O rază de lumină orbitoare străbătu văzduhul, aruncând un cerc luminos pe pistă. Lin abia desluşi silueta elicopterului ascunsă de marea de lumină. În spatele lui zări un al doilea aparat... şi un al treilea... apoi zări familiarele siluete ale UH-l Huey, cu însemnele RTAF pe coadă. Mai mulţi oameni de pe pistă începură să alerge spre primul elicopter, aplecându-se să nu fie loviţi de paletele elicei.

Din elicopter ţâşniră o mulţime de soldaţi care deschiseră focul. Oamenii de pe pistă căzură seceraţi. Clănţănitului mitralierelor se adăugă păcănitul altor arme de calibru mai mic. Cineva ţipă de durere. Tot mai multe elicoptere atingeau pista, uşile se dădeau în lături şi zeci de soldaţi săreau pe pistă. Ateriză primul MiG. Prin noapte ţâşni un fulger apoi se auzi o explozie. Un avion F-5 era acum în flăcări. Lin se întoarse către uşă, auzind tropăit de cizme grele.

— Locotenente ! se auzi un glas strigând. Am fost atacaţi !

Soldatul pătrunse înăuntru gâfâind. Văzu cadavrele prăbuşite pe podea şi vru să se întoarcă în fugă. Gloanţele lui Lin îl rumeriră în plin, proiectându-l în zidul pe care îl umplu de sânge.

Prin noapte, în direcţia barăcilor, izbucneau explozii asurzitoare. Focul se întinsese deja. Atacul fusese dat pe neaşteptate, doar soldaţii de pază încercând să riposteze. Fură anihilaţi cu repeziciune. Telefonul de alarmă continua să sune.

— Victorie ! se auzi o voce la uşă.

— Săgeata ! strigă Lin ridicându-se în timp ee un grup de soldaţi pătrunse înăuntru eu precauţie.

Şeful lor purta uniforma verde de locotenent al armatei burmaneze. Ceilalţi aveau uniforme pestriţe. Sunt din armata magnaţilor drogurilor, gândi Lin. Unul avea un pistol-automat AK 47, altul un automat american M16. Ofiţerul zâmbi:

— Maiorul Lin ?

— Eu sunt, spuse Lin coborându-şi arma. Bine aţi venit !

Locotenentul se întoarse spre soldaţi şi spuse scurt:

— Daţi-i drumu’ !

Doi soldaţi deschiseră focul în acelaşi timp, gloanţele împroşcându-l pe maior şi aruncându-l peste tabloul de comandă.

Locotenentul Bhan Sun îşi îndeplinise ordinul. Ar fi fost riscant ca thailandezii să afle că în armata lor se infiltraseră o mulţime dintre agenţii lui Hsiao. Asta nu trebuia să se întâmple. Era sigur acum că Lin avea să tacă pentru totdeauna. Afară, erau ucişi ultimii thailandezi. Nu trebuia să existe nici un martor la cele întâmplate la U Feng.

Capitolul 12

07,05 Zone
Valea Nam Mae Taeng

Noaptea fusese îngrozitoare. Ploaia grea, de dinaintea răsăritului, care cădea de câteva ore bune, îl udase pe Batman până la piele. Roiuri de ţânţari tăbărâseră pe el în valuri venind dinspre râul din apropiere, aducându-i aminte de nenumăratele cărţi şi filme în care se vorbea despre malarie. Precaut, înghiţi câteva pastile Dapsone contra ţânţarilor, dar aceştia nu încetaseră să-l înţepe pe faţă şi pe mâini. Chinuit de ploaie şi insecte, avusese prea puţin timp să doarmă în noaptea aceea.

În acest răstimp, radioul lui Batman rămăsese mut, cu toate că îl căutase din când în când pe Malibu pe frecvenţa lui, transmiţând mesajul „Mayday”. Se temea încă să nu fie cumva descoperit de cei care îl doborâseră, dar dorinţa de a lua legătura cu ai lui era mult mai puternică. Inamicul invizibil din junglă ar fi putut să-l prindă dacă era echipat cu aparate goniometrice şi dacă avea oameni antrenaţi. Pe de altă parte, dacă tăcea, prietenii n-aveau să-l găsească niciodată. Deci continuă să-i cheme prin radio deşi era aproape convins că pereţii văii opreau undele radio. Ar fi trebuit să urce în vârf, să găsească un canal liber. L-ar fi pierdut însă pe Malibu. Radaristul trebuia să fie pe undeva, prin vale. Se catapultaseră doar în acelaşi timp. Că nu-i văzuse paraşuta nu însemna prea mare lucru. Altceva îl frământa acum. Dar nici nu voia măcar să-şi închipuie că paraşuta lui Malibu nu s-ar fi deschis.

Întreaga după-amiază, până spre seară, Batman cercetase valea, dar nu ajunse prea departe, pentru că înainta cu greu prin hăţişurile junglei. Nu vedea decât la

câţiva metri în faţă. Se simţea neajutorat. În timp ce căuta pe malul râului, găsi nişte urme curioase, o mulţime... urme asemenea celor lăsate de şenilele unui buldozer, dar ceva mai înguste. Ca şi când cineva s-ar fi mişcat cu un astfel de vehicul de-a lungul râului, în sus şi în jos. Urmele păreau destul de proaspete şi Batman îşi spuse că jungla nu era chiar atât de inaccesibilă şi de neumblată pe cât părea. După mai multe ore de căutări, se dădu bătut. Nu reuşise să afle ce era cu acele urme, de unde veneau şi unde se duceau.

Trebuia însă să-l găsească pe Malibu.

Într-un târziu, când soarele începu să încingă pământul şi să topească ceaţa ce se lăsase după ploaie, Batman hotărî că cel mai bine ar fi să urce sus, pe dealuri, unde ar fi putut semnaliza cu uşurinţă vreunui avion care ar fi trecut pe acolo căutându-l.

Râul curgea de la nord la sud, ceea ce însemna că Thailanda se întindea spre sud. În stângă, spre răsărit, se înălţa o colină care putea fr urcată cu uşurinţă, într-un timp scurt. Şi din vârful ei, privind pe deasupra copacilor, poate că ar fr reuşit să descopere paraşuta lui Malibu.

Şi începu să urce ca un alpinist.

09,30 Zone Time
Biroul CAG, USS Thomas Jefferson

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, CAG, spuse Tombstone intrând în biroul strâmt.

Tombstone nu prea dormise noaptea trecută şi acum era tras la faţă.

— Nici o problemă, Stoney, îi răspunse CAG care arăta şi el obosit. Trage un scaun şi stai jos.

— Aş vrea să ştiu ce se face pentru salvarea lui Batman şi-a lui Malibu, atacă Tombstone direct problema

în timp ce se aşeza.

— Nu prea multe ! zise Marusko dând din mână. Nu încă, oricum. Mai mult de jumătate din şefi au fost aseară la Bangkok. Cred c-ai auzit...

— Ceva, ceva, spuse Tombstone dând din cap.

— Amiralul a cerut o operaţiune de salvare de anvergură dar thailandezii au refuzat.

— Dar de ce ?

Thailandezii aveau forţe aeriene destul de numeroase, multe din avioanele lor fiind însă vechi, aparatele F-5 şi Bronco de tip vietnamez, plus o singură escadrilă de Falcon F-l6.

— Am putea începe un zbor TARPS şi... reveni Tombstone.

— O misiune de acest gen ne-a băgat în rahatul ăsta, ştii doar ! spuse Marusko clătinând din cap. Lucrurile se vor înfierbânta în zonă. După întâlnirea de aseară, ceva i-a agitat pe thailandezi destul de serios. Şi Hawkeye ne-a avertizat că ar fi vorba de o adevărată invazie.

— O invazie ? Cine ? Burmanezii ?

— Asta-i varianta care circulă acum ! spuse Marusko luând un pix de pe birou. Burmanezii neagă, bineînţeles ! Starea conflictuală dintre Buma şi Thailanda are o istorie veche...

— Totuşi, asta n-ar trebui să ne împiedice să trimitem echipajele noastre în cercetare. E vorba de oamenii noştri, CAG.

— Ştiu asta, spuse Marusko cu o voce tristă. Dar nu putem trimite un avion de interceptare. Asta a fost lăsată în seama thailandezilor.

— La naiba, CAG ! Nu-i putem lăsa aşa, acolo !

Tombstone simţi, în mod ciudat, că zarurile fuseseră deja aruncate. Când, în urmă cu trei luni, un alt prieten de-al lui, coechipier de aripă, fusese doborât în Coreea, consideraţiile de natură politică şi depărtarea au torpilat

operaţiunile imediate de căutare şi salvare. Privirea lui Marusko îi spunea că situaţia de acum era identică.

— Tombstone, trebuie să înţelegi că guvernul thailandez e foarte sensibil în ceea ce priveşte graniţa de nord. Thailanda are conflicte cu Burma de secole... sunt incriminate corupţia şi traficul de droguri din Triunghiul de Aur. Au fost de acord ca două avioane de-ale noastre să efectueze o misiune TARPS... dar nu vor premite un zbor de anvergură în zonă !

— Ei, haide CAG ! Am putea să ne descurcăm cu vreo două avioane !

— Tombstone, nici măcar nu ştim dacă Batman şi Malibu mai sunt în viaţă. Tomcat 203, îţi reamintesc, n-a văzut paraşutele lor.

— La dracu' ! Trebuie să ştiu !

— Uite ce e, nu depinde de noi, OK ? Tocmai vorbeam la telefon cu colonelul Kriangsak înainte de a intra tu.

— Kriangsak ?

— Ofiţerul prin care ţinem legătura cu armata thailandeză. Am vorbit cu el la întâlnirea noastră de aseară şi, din nou, azi dimineaţă. Spune că guvernul thailandez se teme că burmanezii ar interpreta prezenţa unui mare număr de avioane în zonă ca pe o adevărată declaraţie de război.

— Dacă aşa o iau...

— Las-o baltă, comandante. Nu suntem în război cu Burma, OK ? Iar thailandezii n-au nevoie de o astfel de chestie presantă tocmai acum. Nu acum când insurecţia bate la uşă, când s-au înmulţit zvonurile despre o posibilă lovitură de stat.

— Mă tem eă trebuie să-i lăsăm pe thailandezi să se ocupe de băieţii noştri, în felul lor.

— În felul lor ? Ce-i asta... să stai deoparte şi s-aştepţi ca Batman şi Malibu s-apară de unii singuri din junglă ? Doamne Dumnezeule ! Poate că zac răniţi printre

dealurile alea sau poate-s spânzuraţi de vreun copac ! strigă Tombstone umezindu-şi buzele. Uite ce e, CAG. Poate nu putem trimite pe toată lumea acolo, dar măcar vreo câteva avioane ? Un TARPS. Aş face-o eu !

— E imposibil ! răspunse Marusko pe un ton ferm. Trebuie să aşteptăm şi să lăsăm Bangkok-ul să acţioneze, adăugă punându-şi palmele pe birou. Uite, Stoney. Înţeleg ce simţi, spuse CAG, revenindu-i căldura în glas. Ce-ar fi să-ţi iei liber restul zilei ? Trage o raită prin Bangkok şi nu te mai gândi la asta.

Tombstone se gândi o clipă. Îi plăcuse ziua pe care o petrecuse împreună cu Pamela şi ardea de nerăbdare s-o revadă. Totuşi, gândul că Batman era doborât, poate ucis, îl tortura...

— CAG, am de-ncheiat nişte hârţoage, spuse ridicându-se în picioare.

Scaunul scrâşni pe podea asemenea unui cui pe o tablă.

— Aş lăsa naibii hârţoagele dac-aş fi în locul tău, Stoney. Îţi sugerez s-o faci.

— Asta-i tot ?

— Cam aşa ceva.

— Mulţumesc, domnule.

Tombstone se întoarse şi ieşi pe uşă cu gândurile vraişte. Se trezi gândindu-se la Pamela. Ciudat. Dorea foarte mult să-şi împărtăşească durerea şi grija cuiva... Dar nu cu Pamela, nu acum când tocmai încerca să-şi clarifice simţămintele trezite de ea, simţăminte pe care abia le descoperise. Să vorbească acum cu ea desgre Batman, era ca şi cum ar fi încercat să-i câştige simpatia. În plus, cum ar fi putut simţi ea cu adevărat cum era să pierzi un prieten adevărat ca Batman ? Această puternică prietenie dintre piloţi era de neîmpărtăşit cu cei din afară, pentru că nu era de aşteptat, în cele mai multe cazuri, ca ei să înţeleagă.

Doar dac-ar fi făcut şi ei parte din rândurile camarazilor lor de arme.

Pentru moment, tot ceea ce-i povestise Pamela despre moartea fratelui ei îi reveni în minte, dar îşi alungă gândul. Nici nu avea importanţă dacă ea ar fi înţeles sau nu. Amărât, traversă coridorul spre biroul său.

10.15 Zone Time

Centrul de Control al Traficului Aerian, USS Thomas Jefferson

Camera întunecată a CATCC[78] părea mai tăcută în dimineaţa aceea decât de obicei. Lui Howard i se părea că fiecare om din încăpere e cu ochii pe el aşteptând să vadă ceea ce avea el de spus. Transpiră până ce reuşi să traverseze camera spre scaunul pe care Chief Paulsen stătea sorbind din cana de cafea, în timp ce răsfoia raportul de dimineaţă. Era cel mai greu lucru pe care Howard încercase să-l facă vreodată în viaţă.

— Chief ! îngăimă.

— Da, băiete, zise Paulsen fară să-şi ridice privirea.

— Chief, trebuie să-ţi vorbesc, spuse Howard aruneând o privire fugară prm încăpere. Singur... te rog.

Paulsen reflectă o clipă apoi se ridică din scaun. Lăsă cana jos şi arătă cu capul spre coridor:

— OK, haidem !

Howard oftă şi-l urmă.

Aşteptase la bar vreo două ore şi jumătate după ce plecaseră ceilalţi, întrebându-se dacă Bentley o să vină totuşi să-l ia. Se temuse că, refuzând să meargă cu ei, cei trei se supăraseră pe el şi-l lăsaseră acolo. Apoi începuse să se îngrijoreze. Bentley ar fi fost în stare să facă una ca asta unui boboc ca el, dar se gândi că Rodriguez şi

[78] CATCC - Carrier Air Traffic Control Center

Paterowski îl simpatizau. Aveau să se întoarcă după el, în mod sigur.

Aproape de miezul nopţii însă, Howard se hotărâse să o ia din loc. Ultimul autobuz spre Sattahip pleca din faţa parcului Lumpini la ora unu, şi dacă-l pierdea avea să lipsească la apelul de dimineaţă primind o absenţă nemotivată. Şi asta i-ar fi adus o sancţiune disciplinară. Totuşi mai trecu o dată pe la barul „Golden Coast“. Ceva nu i se păruse în regulă. Fata cu numărul 15 încercase de fapt să scape de celelalte, deşi spusese că or să vină şi ele. Scârţâia ceva în toată chestia aia. Howard auzise şi el tot felul de poveşti despre marinari rătăciţi în permisie prin marile oraşe. Bentley îi povestise odată despre un camarad de-al său care se trezise în Tijuana părăsit de fata cu care era şi care o ştersese cu portofelul lui, cu pantofii şi cu toate hainele. ..

Dacă li se întâmplase ceva !

Când intrase prima oară la „Golden Coast“ se simţise stingherit iar acum, că intrase a doua oară, se simţi de o sută de ori mai singur. O thailandeză zâmbitoare veni spre el iar Howard o întrebă dacă o cunoaşte pe numărul 21.

— Sigur că da, spuse fata. Este de servici. O aduc numaidecât.

Lui Howard îi îngheţă sângele în vine. Fata cu numărul 21 ar fi trebuit şi ea să meargă după camarazii lui. Ce făcea ea acolo ? Howard aruncă o privire prin bar, cercetând chipurile celor de la mese. Nu-l zări nici pe Bentley, nu-i văzu nici pe ceilalţi, dar... o văzu pe numărul 15. O clipă crezu că-i vorba despre o altă fată care poartă acelaşi număr, dar nu, nu era nici o îndoială. Cu toate că era semiîntuneric, Howard o recunoscu. Purta aceleaşi benzi strălucitoare şi chicotea în braţele unui client. Ceva mai târziu, numărul 15 îşi întoarse faţa şi, zărindu-l pe Howard, facu ochii mari, recunoscându-l la rându-i.

Howard se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă din bar, convins că se întâmplase ceva grav.

Ajuns în stradă, fu cuprins din nou de îndoială. Cea mai plauzibilă explicaţie era că Bentley şi cu ceilalţi îşi râdeau de el. Se întâlniseră cu 15 şi cu 21, se distraseră cu ele, „sanuk“, şi se hotărâseră să-i tragă clapa lăsându-l singur în Patpong. Probabil că se uşchiseră cu autobuzul de la miezul nopţii şi se aflau deja la jumătatea drumului spre portavion.

Aşa că Howard luă autobuzul, întorcându-se la Sattahip şi apoi, împreună cu un grup de marinari beţi, urcă la bordul lui *Jefferson*. Erau orele trei când Howard se rostogolise frânt de oboseală în patul său promiţându-şi ca la micul dejun să le zică vreo două de la obraz celorlalţi. Dar ei nu-şi făcură apariţia la micul dejun, iar la apelul de dimineaţă fură trecuţi absenţi nemotivaţi.

Paulsen îl conduse pe Howard pe coridor.

— OK, puştiule, spuse el. Ce-i în capul tău ?

Howard înghiţi în sec. Era încă tulburat de întâmplările din noaptea trecută. N-ar fi vrut să mărturisească faptul că-şi petrecuse noaptea prin Patpong, dar era îngrijorat de soarta prietenilor săi.

— Chief, cred că Bentley, Rodriguez şi Paterowski au dat de bucluc azi-noapte.

— Te cred şi eu c-au băgat-o pe mânecă. Când or să dea ochii cu Bătrânul, pariez că Bentley, Rodriguez şi Paterowski o să cam dea de dracu’ ! Ăsta-i necazu’ !

— Nu, Chief. Chestia e groasă rău ! zise Howard şi începu să-i povestească ce se întâmplase.

10,40 Zone Time
Lângă graniţa thailandezo-burmaneză

Batman aproape că ajunsese în vârful colinei când auzi un elicopter în depărtare. Înveselit, prinse puteri şi,

deşi îl dureau picioarele din cauza căţăratului, mări pasul. Chiar în faţă se zăreau frşii de cer. Poate că în vârf era vreo poieniţă.

Dintr-o dată apăru lumina soarelui. Vârful colinei era acoperit cu bolovani albi de calcar înalţi cât casa, care se ridicau din pământul argilos şi moale. Pe celălalt versant jungla se întindea până la orizont. Croindu-şi cu greu drum, Batman găsi un teren mai liber între bolovani şi scoase staţia radio:

— Mayday, Mayday, chemă el. Aici Batman. Mă aude cineva ?

De sus, de pe colină, se zărea jungla întinzându-se verde şi misterioasă spre nord şi vest. Batman putea zări acum şi elicopterele, două dintre ele zburând în formaţie, departe, spre nord. Spre nord ? Batman verifică punctele cardinale după poziţia soarelui, aflat în spatele său. Da, spre nord. Şi erau chiar destul de departe, încât acum zburau pe deasupra Burmei, el fiind în partea thailandeză a graniţei. De la distanţa asta însă nu distingea vreun însemn pe elicoptere. Erau oare thailandezi care violau spaţiul aerian burmanez în căutarea lui, sau elicopterele erau burmaneze ? Arătau ca nişte UH-l Huey. Batman îşi aminti că auzise că burmanezii n-ar avea decât nişte Slick-uri de pe vremea războiului din Vietnam. Gândindu-se la asta, constată că cele două elicpotere zburau prea repede ca să se fi aflat într-o misiune de căutare. La dracu’ însă, în momentul de faţă nu mai conta cine erau.

— Mayday ! Mayday ! ţipă Batman disperat. Chem cele două elicoptere militare aflate la aproximativ două mile nord de poziţia mea. Vă rog, răspundeţi !

Continuă aşa până când elicopterele dispărură din vedere. Nici măcar nu încetiniseră ! Batman ridică radioul în dreptul urechii şi ascultă atent. Dacă elicopterele nu faceau parte din misiunea de salvare atunci nu lucrau pe frecvenţa lui. Totuşi se întrebă dacă nu cumva aparatul

era stricat din pricina impactului său cu pământul în momentul paraşutării.

Asta ar explica... Batman îngheţă simţind o mişcare în spatele său. Nu auzise nimic clar, dar ceva foşnise prin frunziş, o umbră, punându-l în alertă. Se întoarse pe călcâie încet, foarte încet. La marginea junglei, la vreo zece metri, apăruse ca din pământ o fată. Avea nu mai mult de douăzeci de ani, o piele măslinie, păr şi ochi negri. Batman se gândi că fata arată mai degrabă ca o filipineză sau ca o latină, neavând acele trăsături orientale evidente pe care le întâlnise lathailandezi.

Fata purta o pălărie verde de pai şi un costum dungat ca blana de tigru. La pălărie avea prinsă o panglică roşie cu o stea aurie. Fata îndreptase spre el ţeava unui pistol-mitralieră AK-47.

— *Yah kiihyun vahı !*

Batman nu înţelese nimic, dar tonul era destul de convingător. Limba aducea a thailandeză, dar Batman nu-şi putu da seama dacă fata era thailandeză, burmaneză sau vreo traficantă care bântuia prin junglă. Oricum, era mai bine să nu opună rezistenţă. Uşor, lăsă radioul jos şi, fară să se grăbească, ridică mâinile sus.

— Nu înţeleg ce spui, zise el.

— American ? se miră fata privindu-l mai atentă.

Nu avea rost să nege.

— Da.

— Tu, vino ! *Reeb kao* ! Repede !

Ameninţat cu arma, Batman se întoarse din nou în junglă.

Capitolul 13

11.10 Zone Time
Lângă frontiera thailandezo-burmaneză

Fata îl duse pe Batman spre nord, de-a lungul unei poteci întortocheate care tăia jungla. Coborâră pe versantul estic al colinei prin nişte serpentine încâlcite care îl dezorientară definitiv. Ajunseră într-o vale care se deschidea ca un buzunar în inima junglei, unde se afla o tabără ascunsă privirilor de pâlcuri dese de copaci.

Batman văzu doar douăzeci, treizeci de oameni mişunând prin tabără, dar îşi imagină că erau cu mult mai mulţi. Mare parte din ei erau foarte tineri. Purtau uniforme militare şi de camuflaj . Batman zări o sumedenie de femei şi o grămadă de copii, mai toţi purtând arme. Unul dintre puştani, care părea să aibă înjur de unsprezece ani, îl cercetă cu ochii săi negri şi serioşi. În mâinile mici strângea o carabină M-2, care, mai mult ca sigur, făcuse cel de-al doilea război mondial.

Locul era un amestec ciudat de vechi şi nou. Barăcile erau din bambus şi frunze, dar la marginea drumului ce şerpuia prin vale şi se adâncea în junglă era parcat un camion Toyota.

Copiii cei mai mici erau goi-puşcă şi se ţineau după mamele lor. Toţi ceilalţi purtau uniforme militare zdrenţuite, compuse din pantaloni şi tunici aparţinând unor armate diferite. Armele pe care le aveau erau aruncătoare americane de grenade M-l6 şi M-79, pistoale-mitralieră AK-47 şi RPG-2. Un bătrân ştirb căra în spate un puşcoci din vremuri imemoriale.

Fata care îl escorta pe Batman îl duse prin tabără,

trecu prin faţa unui şir de copii şi-i faeu semn să aştepte lângă un copac.

— Aşteaptă ! spuse cu o voce melodioasă.

— E-n regulă, iubito ! răspunse încetişor Batman.

Fata îi întoarse spatele şi se îndreptă către una din barăci. Batman nu ştia ce să creadă. Era sau nu prizonier ? Tot ceea ce văzuse până atunci îi sugera că oamenii din tabără erau fie rebeli, fie armata personală a vreunui magnat al drogurilor.

Când fata se îndepărtă, lui Batman îi trecu prin minte că ar putea s-o şteargă. Dar copiii care-l priveau curioşi păreau gata, gata să-şi folosească armele. Şi apoi fata îi lăsase în păstrare cuţitul agăţat la vedere de vesta de salvare. Era mai bine să aştepte. Lucrurile păreau să nu fie atât de grave cum crezuse la început.

Privind în jos, zări pe tmnchiul copacului o inscripţie ciudată, un C şi un J. Vreo amintire ? Litera C era parcă scrisă de mâna nesigură a unui copil.

— Batman, afurisitule ! Trăieşti !

La auzul strigătului, Batman se întoarse şi-l văzu pe Malibu sprijinindu-se într-o cârjă. În jurul gleznei stâhgi avea un bandaj plin de sânge. În rest, radaristul părea să fie teafar.

— Malibu ! Şi eu care te credeam pierdut pe veci în jungla asta nenorocită ! Trebuia să-mi fi dat seama că eşti unul din ăia care miros civilizaţia de la o poştă !

— Hei, omule, nu eu ! Civilizaţie m-a găsit pe mine !

Radaristul îi povesti pe nerăsuflate cum coborâse o creastă reuşind să se ferească de copacii junglei. Oricum aterizarea nu fusese ca la carte. Se lovise destul de serios, îşi scrântise glezna iar radioul i se sfarâmase de o stâncă. Rămăsese locului, nemişcat, vreo câteva ore. Până când îl găsiseră karenii.

— Karenii ? se miră Batman.

— Da, camarade, spuse Malibu. Ăştia-s băieţi buni. Se

pare că ne aflăm în Burma. Iar tipii de-aici se luptă cu burmanezii încă din 1949. După felul în care stau lucrurile se pare că suntem de-a dreptul norocoşi căne-au găsit ei şi nu ceilalţi.

— Chiar mă-ntrebam ! spuse Batman zâmbind. Fata care m-a găsit nu părea să se sinchisească prea mult de americani.

— Americanii sunt ca şi necunoscuţi aici, locotenente ! se auzi pe neaşteptate o voce chiar în spatele lui Batman. Şi nici nu ne încredem prea mult în oameni.

Întorcându-se, pilotul zări un tip negricios, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu o uniformă americană de camuflaj şi ţinând în mâini un pistol-mitralieră AK-47. De şapcă avea prinse nişte trese care-i indicau gradul, necunoscut însă lui Batman. Fata care îl adusese în tabără stătea tăcută în spatele necunoscutului.

— Batman, acesta este colonelul Htai din Brigada a 12-a a Armatei Karene de Eliberare Naţională.

— Sunteţi binevenit, locotenent Wayne, spuse colonelul într-o engleză perfectă. Am pornit în căutarea dumitale încă de ieri, când l-am găsit pe camaradul dumitale.

— Mulţumesc, colonele. Chiar că mă bucur că mă aflu aici.

— Poftiţi la cartierul meu general să stăm de vorbă.

Cartierul general al colonelului Htai se afla într-o baracă din lemn de bambus înălţată pe nişte piloni. Nefiind în stare să urce scara, Malibu rămase afară. Înăuntru era doar un birou mic şi scund. Pe unul din pereţi atâma o hartă topografică de prin 1952, aparţinând armatei britanice. Pe un alt perete spânzurau tot felul de arme, M-l6, AK-47, RPG-uri şi o fotografie decolorată reprezentându-l pe Isus Cristos. Htai surprinse privirea întrebătoare a pilotului american şi spuse zâmbind:

— Cei mai mulţi kareni sunt creştini, locotenente. Te

surprinde ?

Batman recunoscu că da.

— Suntem anticomunişti. Le interzicem oamenilor noştri să se ocupe de opium. Luptăm pentru libertatea naţiunii noastre. Pentru o lume în care... cum spuneţi ? Este libertate şi dreptate pentru toţi, spuse aşezându-se turceşte pe podea, în spatele biroului, în timp ce îl privea ţintă la pilotul american. Voi, americanii, nu prea ştiţi mare lucru despre lupta noastră de-aici.

Batman îşi aminti că auzise ceva despre kareni într-o relatare având ca subiect un incident petrecut la graniţa thailandezo-burmaneză, dar altceva nu mai ştia. Doar că exista o asemenea populaţie. Se aşeză dând curs invitaţiei pe care i-o făcuse colonelul dând din cap.

— Mă tem că nu ştim mai nimic, domnule.

— Nu înţelegem atitudinea americanilor. Burma e condusă de o dictatură criminală, de sorginte militară şi socialistă, de comunişti, într-un cuvânt. Totuşi, ţara voastră şi multe altele le trimit arme. Şi o fac de atâţia ani... sperând să le cumpere prietenia. Totuşi reuşim să ne aprovizionăm şi noi, spuse arătând spre armele de pe perete. Supravieţuim !

— Pentru ce luptaţi ?

— Pentru ţara noastră, locotenente. Pentru ţinutul numit Katoolia. An de an, bastardul de Ne Win încearcă să ne extermine. Şi întotdeauna dă greş.

Batman îşi aduse aminte că Ne Win era dictatorul care stăpânise Burma mulţi ani. Fusese dat jos printr-o lovitură de stat, de coloneii care veniseră la putere promiţând alegeri democratice şi o nouă Constituţie. Mulţi analişti politici considerau însă că Ne Win era adevăratul conducă-tor la Rangoon, controlând totul din umbră.

Se auziră paşi în jurul barăcii şi Batman privi spre uşă. Îşi facu apariţia fata care-l escortase prin junglă. Colonelul îi spuse fetei ceva în limba lor de neînţeles, iar ea îi

răspunse într-o cascadă de sunete repezite şi melodioase.

Batman privi cu luare-aminte panglica roşie prinsă de pălăria fetei... Când o văzuse prima oară crezuse că fusese capturat de la comunişti. Acum, cercetând-o mai bine, îşi dădu seama că panglica era tăiată dintr-o uniformă. Probabil burmaneză. Era, în mod sigur, un trofeu de război. O dovadă a curajului celui ce o purta... Hotărât lucru, dacă el şi Malibu voiau să scape cu viaţă aveau nevoie de ajutorul karenilor.

Fata plecă iar colonelul se întoarse către el, spunându-i pe un ton grav:

— Se apropie un convoi inamic de valea noastră. Vă caută pe tine şi pe prietenul tău.

Batman îşi umezi buzele arse. Când îi spusese că nu înţelege politica americanilor, colonelul Htai avusese o voce ca de gheaţă şi îl privise acuzator pe pilot, de parcă el ar fi purtat întreaga răspundere pentru asta. Spuse grăbit:

— Avem nevoie de ajutorul vostru, domnule colonel. Eu şi prietenul meu trebuie să ajungem neapărat în Thailanda. Am înţeles că nu simpatizaţi guvernul american, dar vă asigur că veţi fi recompensat !

Htai privi spre chipul lui Isus Cristos de pe perete.

— Recompensat ? Cum ?

— Ştiu şi eu ? Bani. Aur. Ceva care să vă convină. Şi-apoi gestul vostru ar atrage multă simpatie pentru cauză !

— N-am nevoie de simpatie, locotenente. Ne trebuie arme şi muniţie. Cu o mie de mortiere de 81 mm i-am putea scoate pe burmanezi de pe pământul nostru pentru totdeauna, spuse colonelul zâmbind larg.

Deşi ar fi vrut să-i promită colonelului o grămadă de lucruri, Batman dădu întristat din cap.

— Aşa ceva nu vă pot promite, domnule colonel.

Dacă guvernul american încerca să cumpere prietenia celor de la Rangoon, Batman se îndoia că ar fi acordat

ajutor militar karenilor.

Colonelul Htai păru să reflecteze o clipă.

— Cel puţin eşti cinstit, locotenente, spuse el într-un târziu. Vă vom ajuta. Avem nevoie şi de bani... căci trebuie să cumpărăm orez de la thailandezi ca să ne hrănim oamenii.

— Mulţumesc, domnule, spuse Batman răsuflând uşurat.

— S-ar putea să nu-mi mai mulţumeşti mai târziu. Burmanezii s-au înmulţit ca furnicile în zonă şi drumul va fi greu şi periculos. Fata care te-a adus se numeşte Phya Nin. E sergent. Te aşteaptă împreună cu camaradul tău. Spune-i să vă dea ceva de mâncare. Să fiţi gata apoi. Plecăm într-o oră.

Batman coborî întrebându-se dacă el şi Malibu puteau avea încredere în aceşti oameni. Colonelul părea destul de binevoitor, dar dacă apropiindu-se burmanezii, karenii nu s-ar mai sinchisi de doi americani rătăciţi prin junglă ? Le-ar fi fost uşor karenilor să facă ce voiau cu ei. Puteau să-i vândă cuiva interesat, burmanezilor sau magnaţilor drogurilor. Când privi însă în jur şi văzu că cei din tabără se pregăteau de plecare, Batman îşi dădu seama că el şi Malibu n-aveau de ce să se teamă.

13.00 Zone Time
Dirty Shirt Wardroom[79], U.S.S. Thomas Jefferson

Tombstone mânca. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Nu vedea tacâmurile, nu auzea nici murmurul discuţiei ofiţerilor din jurul său. De vreo trei ceasuri se tot gândea la Batman şi la Malibu şi la nimic altceva.

[79] Dirty Shirt Wardroom – sala de mese, popota (în argou)

CAG îi spusese că nimeni de pe *Jefferson* nu va zbura în căutarea lor şi că thailandezii insistaseră să se ocupe ei de operaţiunile de salvare. Era posibil ca zvonurile despre invazia din Nord şi posibila lovitură de stat să fie de ajuns ca guvernul thailandez să renunţe la intenţiile sale. Americanii se puteau rătăci foarte uşor prin junglă. Dar erau totuşi mai multe feluri de apune problema. Thailandezii nu doreau o intervenţie americană în zonă şi Tombstone înţelegea asta... dar măcar un singur avion de recunoaştere TARPS ! Desigur, un TARPS fusese doborât, dar asta nu însemna că s-ar putea întâmpla din nou. Poate un zbor cu avioane thailandeze drept escortă ? Trebuiau să fie deja în zonă, pornite în căutarea lui Batman, nu ?

CAG afirmase că era foarte posibil ca cei doi să fi căzut pe teritoriul burmanez... dar dacă nu ? Dacă se aflau aproape de graniţă, câteva mile spre nord, dar îndeajuns de aproape ca un avion să intercepteze semnalul radio al piloţilor ? Aşa cel puţin, cei de pe *Jefferson* ar fi aflat dacă sunt în viaţă şi ar fi putut încerca să-i salveze. Şi poate că thailandezii, care aveau atâtea probleme pe cap, ar fi fost bucuroşi să scape de încă una.

Cum îl chema pe ofiţerul de legătură thailandez ? Kriangsak. Poate era cineva în biroul lui cu care să stea de vorbă. La dracu', CAG îi spusese să-şi ia o seară liberă. Acum nu era de serviciu, aşa că de ce nu ? Putea să facă un control împreună cu CAG şi apoi să ia un autobuz spre Bangkok. Erau şanse ca nimeni din birocraţia thailandeză să nu-i sară în ajutor, dar, cel puţin, gândi Tombstone, încerca să facă ceva. Era mai bine decât să se perpelească în sala de mese ciugulind din mâncare şi facându-şi reproşuri. Şi în plus, poate avea noroc...

10.15 Zone Time

Biroul amiralului, USS Thomas Jefferson

— Intră, strigă amiralul Magruder privind spre uşa pe care intrară căpitanul Fitzgerald şi Vince Glover, secundul navei. După expresia feţei lor, amiralul bănui că erau ceva necazuri. Spuse:

— S-auzim.

— Am primit un raport cel puţin ciudat, amirale, spuse Fitzgerald. Dă-i drumu', Vince.

— Un puşti de la controlul traficului aerian, unul Howard, crede că trei dintre camarazii lui au fost răpiţi. Tocmai m-au sunat şefii lui.

— Răpiţi ? Asta-i acum !

— Băieţii de care vorbeşte sunt absenţi nemotivaţi, domnule ! spuse secundul. Cei de la controlul traficului sunt de părere că puştiul încearcă să-i scoată basma curată. Dar chiar dacă ar fi pierdut ultimul autobuz de noapte, ar fi putut să-l prindă pe primul de dimineaţă. Se pare că povestea-i al dracu' de adevărată !

— Cât de serios e puştiul ăsta, Howard ?

— La naiba, amirale, are optsprezece ani. Nu-i prea stăpân pe el. Eu cred că-i tulburat de prima lui ieşire în Bangkok.

— Oraşul poate să-i facă una ca asta ! chicoti amiralul Magruder.

— Puştiul pare să spună adevărul pentru că-i destul de îngrijorat de soarta camarazilor săi, spuse căpitanul Fitzgerald. Cred că, dacă vroiau să-i facă vreo glumă, s-ar fi întors înaintea puştiului la navă. Le-am verificat dosarele. N-aveau nici un motiv să dezerteze.

— Cine sunt victimele ?

— Paterowski, radarist de gradul trei, Bentley, operator semnale de gradul trei, Rodriguez, marinar.

— Eu zic să-i mai verificăm o dată, spuse Glover, încruntân-du-se. Dar, amirale, mai e ceva. Ar putea să nu

însemne nimic, dar...

— Spune !

— Unul dintre ei era radarist la controlul traficului, iar celălalt lucrează tot acolo. Şi puştiul, Howard, a fost numit de curând furier tot la controlul traficului.

Amiralul Magruder păru că înţelege ce vrea să spună Glover.

— Trei din patru la controlul traficului, spuse frecându-şi bărbia. Nu înseamnă neapărat că a fost ceva deliberat. Trei băieţi. Toţi de la acelaşi serviciu. S-au dus pe ţărm împreună. Au dat împreună de necazuri...

— Da, domnule. Dar nu putem exclude posibilitatea că ar fi ceva mai mult de-atât.

— De acord, oftă Magruder, privindu-l pe căpitan. Ce crezi ?

— Poate că s-au încăierat pe stradă. Poate că zac prin vreun gang, spuse Fitzgerald dând din umeri.

— Spune mai departe ! îl încurajă amiralul.

— Trebuie să ne mişcăm cu grijă, domnule. Au fost manifestaţii antiamericane... şi conform surselor noastre thailandeze, comuniştii s-au bucurat din plin de prăbuşirea Tomcat-ului nostru. Cred c-ar trebui să luăm povestea asta în serios.

— De acord, spuse Magruder oftând şi arătându-se îngrijorat.

Când vorbea cu ceilalţi din Grupul de Luptă al portavionului, amiralului îi plăcea să le reamintească un lucru drag lui, anume că fiecare post de pe *Jefferson* nu era mai puţin important decât altul şi că fiecare avea un rol de jucat. În opinia lui, portavionul era un oraş plutitor în care fiecare departament le facea să funcţioneze pe celelalte. Dar în cazul ăsta, ar fi fost mai puţin îngrijorat dacă oamenii dispăruţi ar fi fost de la spălătorie. Cei de la controlul traficului aerian ştiau foarte multe lucruri despre portavion şi funcţiile lui, despre semnalele şi frecvenţele

radio, despre operaţiile zilnice ale navei, despre exerciţiile de...

— Poate că nu-i nimic grav, spuse din nou amiralul. Dar trebuie să acţionăm, Vince. Anunţaţi-i pe toţi. Se suspendă permisiile pentru întreg personalul.

— Am înţeles, domnule.

— Cheamă-l încoace pe Howard. Poate o să ne spună mai multe, poate aflăm ceva care ne-a scăpat până acum.

— Da, domnule, spuse secundul, apoi strigă: La dracu' !

— Ce-i, Glover ?

— Tocmai mi-am adus aminte. CAG mi-a arătat adineaori o listă cu personalul superior care a plecat la ţărm. Nepotul dumneavoastră... comandantul Magruder, domnule, e şi el pe listă.

— Tombstone ? De ce ?

— CAG mi-a spus că era cam tulburat de ultimele evenimente şi că i-a propus să-şi ia un liber.

— Mai avem şi alţi ofiţeri-comandanţi pe ţărm ?

— Da, domnule. Bayerly de la escadrila VF-97.

— Mulţumesc că mi-ai spus, spuse amiralul simţind o durere surdă.

Trei oameni de la controlul traficului daţi dispăruţi... şi doi comandanţi de Tomcat pe ţărm. Bayerly fusese înlocuit temporar, dar tot nu era o idee prea strălucită să te lipseşti într-o asemenea situaţie de doi oameni importanţi pentru portavion.

— Credeţi, amirale, că-i vreo legătură între răpire şi atacul de la U Feng ? întrebă căpitanul Fitzgerald întrerupându-i gândurile.

— La naiba, nu ştiu ! Nu putem afla acum. Dar dacă stăm cu braţele încrucişate şi aşteptăm să se limpezească lucrurile s-ar putea să fie prea târziu.

— De acord, spuse căpitanul dând din cap. Partea proastă e că, neavând toate datele problemei, mă simt

legat de mâini şi de picioare.

— Câteodată, căpitane, e mai bine să fie aşa, spuse amiralul plin de calm.

12,50 Zone Time
Depozitul din Klong Toey, Bangkok

Bărbatul, aproape inconştient, avea mâinile legate la spate şi stătea agăţat de un cârlig ce atârna de tavan. Capul îi căzuse în piept. Tăcut, generalul Hsiao se uita prin hârtiile ce-i fuseseră găsite în portofel.

— Clasa a treia, hm, nu-i unul cu grad mare.

— Nu purtau uniforme, spuse Phreng.

Erau adunaţi lângă conul de lumină ce cădea pe trupul gol al bărbatului. O parte din lucrurile lui personale se aflau împrăştiate alături, pe o masă.

— N-are importanţă, Phreng. Ai făcut treabă bună. Dacă lucrează la controlul traficului, cum spui, au informaţiile de care avem nevoie.

— Mulţumesc, generale.

— Ştii ce ne interesează, spuse Hsiao arătând cu capul spre o găleată plină cu apă. Trezeşte-l şi ia-l la întrebări. Când sfârşeşti, ştii unde mă găseşti.

— Da, domnule.

Hsiao se răsuci, înerucişându-şi privirea cu cea a unui bărbat care aştepta în penumbră. Agentul, cunoscut sub numele de Sword, sosise doar de câteva minute.

— Vino cu mine, spuse încet Hsiao.

— Dar asta-i o nebunie, generale, zise Sword în timp ce se îndepărtau. Răpirea unor oameni din personalul portavio-nului american nu făcea parte din plan !

Sword era încordat ca un arc şi Hsiao trebuia să-l mânuiască cu mare grijă.

— Ar fi fost mai bine dacă am fi pus mâna pe vreo

câţiva ofiţeri să-i chestionăm, spuse el uşor.

— Ofiţeri ? Nu, imposibil ! strigă Sword.

— Era perfect dacă ne cădeau în plasă doi, trei piloţi, continuă Hsiao ca şi când nu l-ar fi auzit pe agent. Cunosc, mai mult ca sigur, lucrurile care ne interesează. Tipii ăştia cu grade inferioare, spuse Hsiao arătând peste umăr, spre prizonier, s-ar putea să nu servească scopurilor noastre.

Din urmă se auzea vocea lui Phreng punând întrebări pe un ton tăios.

— Nu înţelegi, generale ! spuse Sword care se înfierbân-tase. E prea periculos să le răpeşti ofiţerii...

— Nu văd de ce, spuse Hsiao facând încă vreo câţiva paşi. În seara asta s-ar putea să vină nişte piloţi de pe *Jefferson* în Bangkok.

— Da, domnule, spuse Sword oprindu-se.

Hsiao nu mai spuse nimic aşteptând ca el să continue, dar văzându-l că tace, spuse:

— Ştii unde pot fi găsiţi ofiţerii ăştia, nu ? Cu siguranţă că ştii !

— Nu vreau să am de-a face cu asta, generale. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Poziţia mea în guvern. ..

— Tu eşti alături de mine ! Asta-i poziţia ta !

Cuvintele astea îl loviră pe Sword în moalele capului. Hsiao era conştient că întregul plan n-ar fi putut fi îndeplinit fară acest om... colaboratorul generalului Duong din armata thailandeză... şi ofiţer de legătură cu forţele navale americane. Colonelul Kriangsak fusese de nepreţuit, dar cele mai mari servicii le făcuse deja.

— M-a căutat la birou un ofiţer american, spuse el. Un pilot. A vorbit cu câţiva oameni de-ai mei... a spus că vrea să discute despre posibilitatea de a ne ajuta să-i căutăm pe americanii dispăruţi la U Feng.

— Excelent, spuse Hsiao dând din cap. Cheamă-l. Fixează ora şi locul întâlnirii. Şi o să iei cu tine câţiva oameni de-ai mei.

— Domnule, eu nu...

— Este cea mai bună ocazie să punem mâna pe unul din oamenii lor. Dacă am mai găsi unul, ar fi extraordinar. I-am putea folosi unul împotriva celuilalt.

— Dar, generale...

Un urlet neomenesc, cutremurător îl facu să-şi înghită cuvintele. Urletul se sfârşi într-un horcăit. Apoi se auzi din nou vocea lui Phreng, aspră şi insistentă. Hsiao nu schiţă nici un gest. Avea o faţă împietrită. Poate că Kriangsak voia să-i reamintească miza jocului.

— Da, generale, spuse el încet. Ajunseră la uşă şi un om de pază îi salută scurt. O să văd ce pot face, continuă Kriangsak.

Când uşa se trânti în urma lor, se auzi din nou urletul sfâşietor.

Capitolul 14

18,00 Zone Time
Lângă graniţa thailando-burmaneză

Dimineaţa târziu, părăsiră tabăra, fară însă s-o apuce pe drumul ce cobora în vale, ci urcând pe colină, pe versantul nordic, urmând mai multe cărări ce şerpuiau prin jungla încâlcită. Phya Nin avea grijă de cei doi americani. Malibu era cărat într-o litieră de bambus de doi adolescenţi, aflaţi sub comanda fetei. Asta le îngreuna drumul, dar, oricum, mergeau mult mai repede decât în cazul în care Malibu ar fi încercat să urce de unul singur prin hăţiş. Din când în când, drumul devenea prea abrupt, astfel încât Malibu trebuia să se dea jos din litieră şi să

umble sprijinit de Batman şi de unul dintre băieţi.

Merseră preţ de trei ore, din creastă în creastă. Din câte îşi putea da seama Batman, judecând după mersul soarelui şi după busolă, se îndreptau spre nord, adică spre inima Burmei. Temerile că aveau să fie traşi pe sfoară de kareni crescură din nou.

Cât timp se mai aflau pe teritoriul burmanez, cei doi erau încă în primejdie. Triunghiul de Aur era un ţinut aparte. Dacă karenii ar fi ştiut cumva că el şi Malibu purtau, alături de ceilalţi, un război împotriva magnaţilor drogului, atunci ar fi putut încerca să-i predea magnaţilor pentru un preţ bun.

Gândul ăsta îl facu pe Batman să tremure. Dacă Malibu ar fi putut să meargă pe picioarele lui, în mod sigur s-ar fi gândit să evadeze[80]. Dar radaristul era beteag de-a binelea şi Batman nu putea să-l abandoneze. Şi apoi, dacă ar fi simţit ceva, karenii i-ar fi lichidat imediat.

Nu, trebuia să aştepte, să vadă ce se mai întâmplă.

La amiază, se opriră cu toţii pentru un popas de douăzeci de minute. Când o luară din loc, se îndreptară spre est. Când soarele amurgi, se opriră din nou. Acum, Batman înţelese că se îndreptau către U Feng.

Cea de a doua lui noapte în junglă fu mai liniştită decât prima. Karenii aprinseră focuri şi Batman acceptă recunoscător un bol de orez fierbinte amestecat cu bucăţi de came, a căror provenienţă nu se strădui s-o afle. Mâncă cu degetele, aşezat lângă foc, între Malibu şi Phya Nin. Zgomotele nopţii năvăliră peste ei, o simfonie exotică de ţipete ascuţite, triluri şi bâzâit de insecte. Aerul mirosea apământ umed şi a ploaie.

În timp ce mânca, Batman o privi insistent pe PhyaNin. Ar fi vrut să-i spună ceva, să stea de vorbă cu ea, dar nu ştia cum să înceapă cu femeia aceea atât de tânără, dar care purta uniformă şi arme. Singurele ei cuvinte de peste

[80] E & E - Escape and Evasion

zi fuseseră, „grăbeşte-te” sau „mai încet, nu călca atât de apăsat prin frunziş”.

— Am înţeles că luptaţi de mult timp, Phya Nin, spuse el într-un târziu, ferindu-se de ţânţarii care se adunau pe chipul şi pe mâinile lui în ciuda faptului că erau acoperite. Tu de ce o faci ?

— Pentru Katoolia, spuse fata ca un ecou al cuvintelor colonelului Htai. Undeva, în întuneric, râse un copil. Umbra unui zâmbet se jucă pe buzele fetei: într-o zi, copiii vor vedea ţara lor.

— Nu, de tine vorbeam. De ce te-ai făcut soldat, Phya Nin ?

— Ucid burmanezi, spuse fata şi ochii îi sclipiră. Îi omor pentru totdeauna.

Batman simţi în vocea ei o răceală ca de gheaţă.

— Vă luptaţi cu ei de patruzeci de ani ! De ce-i urăşti atât de mult ? Crezi c-o să-i învingeţi ?

— Învingem ! Într-o bună zi. Dacă nu, murim. Dar, de obicei, noi câştigăm luptele.

— Împotriva armatei burmaneze ?

— Nu-ţi vine a crede ? îl întrebă ea râzând. Când te-am adus în tabără te-am lăsat lângă un copac. Îţi aminteşti ?

Copacul cu inscripţia !

— Iniţialele ? C şi J ?

— Nu litere. Numere ! Aşa se scrie în burmaneză 12.

— Doisprezece ?

— Pentru brigada noastră. A 12-a ! Aşa marcăm noi victoria. Când învingem, scriem numărul pe copaci. În burmaneză. Tabăra aceea le-am luat-o burmanezilor acum două luni. Am ucis o sută cincizeci de duşmani. Asta am luat-o de la un soldat, spuse fata arătându-i panglica roşie.

Felul cum vorbea îl facu pe Batman să tremure. Înghiţi în sec. Întrebă:

— Îţi place să ucizi ?

— Nu, nu-mi place, spue fata fixându-l cu ochii ei negri, pe sub borul pălăriei. Dar n-am de ales. Ori lupt, ori mor. Burmanezii vor să ne ucidă pe toţi. Să ne termine pe vecie.

Vorbele ei erau spuse pe un ton ferm şi hotărât. Genocid ? Cu siguranţă că Rangoon-ul nu voia să-i extermine pe aceşti oameni.

— Nu crezi ? întrebă fata.

— E greu de crezut.

— Americanii îi ajută pe burmanezi. Nu ştiai că vor să ne omoare pe toţi ?

Lui Batman nu-i plăcea discuţia. Fata dădea vina pe Statele Unite că ajutau guvernul de la Rangoon.

— Crede-mă Phya, nu ştiu nimic despre burmanezi. Habar n-am că au de gând să vă extermine.

— La naiba, Phya Nin ! strigă Malibu. Noi nu ştiam nimic despre războiul vostru până când nu am aterizat drept în mijlocul lui !

— Războiul durează totuşi de mulţi ani, spuse fata privind ţintă spre foc. Burmanezii au început mai întâi să omoare satele.

Batman schimbă o privire întrebătoare cu Malibu.

— Scuză-mă, să omoare satele ?

— Aceste locuri nu sunt ale noastre, spuse fata arătând spre jungla din jur. Nu-i Katoolia. Karenii trăiesc departe, spre sud-vest. O sută, două sute de mile. Mawehi. Pa-an. Satul meu e lângă Mawchi, pe râul Salween. Acum şase, poate şapte luni m urmă burmanezii au venit în satul meu din cer, cu... cum se spune ? Maşini care fac un zgomot asemenea tunetului ?

— Elicoptere ? întrebă Malibu.

— Aşa-i. E-li-cop-te-re. I-au omorât pe oamenii din satul meu. Au omorât satul.

— I-au împuşcat ? Din elicopter ? întrebă Batman.

Ea dădu din cap.

— Maşinile din cer au tras cu rachete asupra satului. Şi cu puşti mitraliere. Au omorât oameni, vite, gâşte. N-a scăpat nimeni. Au coborât apoi şi-au dat foc, spuse fata întorcându-şi faţa către jăratic. Ochii îi jucau în lacrimi. Soţul meu. .. acolo. Mort. Au fost ucişi cu toţii.

— Tu cum de-ai scăpat ?

— Spălam rufe la râu. Am văzut maşinile venind prin cer şi m-am ascuns împreună cu alte femei. Flăcările au cuprins satul. Fumul se ridica până la cer. Au apărut nişte soldaţi kareni. M-au luat cu ei. Ne-au povestit. Am mers în sat şi-am văzut. Apoi m-am înrolat în brigadă, spuse ea mândră, dar cuprinsă de tristeţe. Eu am vrut-o. Omor burmanezi care vor să ne omoare.

— I-au măcelărit pe toţi din sat ! şopti Batman îngrozit.

— Nu doar satul meu a fost distrus. Şi altele. Multe. Vrei să ştii de ce lupt ? Pentru copii, să aibă un loc unde să trăiască liberi.

Batman dădu din cap. Până acum crezuse că gherila revoluţionară serveşte scopurile politice şi interesele unor superputeri în dauna altora. Dar karenii luptau pentru a supravieţui ca popor, luptau fară să fie sprijiniţi de cineva din afară, cu propriile lor forţe; şi o faceau de patruzeci de ani.

Batman se cutremură la gândul ăsta.

— Dumnezeule Mare...

— Da, spuse fata, Dumnezeule Mare ! El ne dă putere. O să omorâm mulţi burmanezi.

Batman o privi cum se apleacă înainte, cu mâinile în jurul genunchilor, legănându-se uşor. Nasturii de sus ai tunicii sale erau descheiaţi şi îi zări la gât o cruce mare de aur prinsă de un lănţişor care reflecta lumina focului. Batman îşi aminti că Htai îi spusese că mare parte dintre kareni erau creştini. Burmanezii nu aveau cea mai mare armată din lume, dar erau mult mai numeroşi decât cei

care aparţineau triburilor care trăiau în apropierea graniţei. Karenii erau o minoritate între burmanezii care erau budişti, hinduşi, sau animişti.

— Luptaţi fară să aveţi vreo şansă ! spuse Batman plin de amărăciune.

Ar fi vrut să-i ajute în vreun fel, dar nu ştia ce să spună, nu ştia ce putea face. Ar fi vrut s-o ia în braţe pe Phya Nin, dar nu ştia dacă un asemenea gest atât de familiar n-ar fi putut fi interpretat greşit. Ca şi Htai, Phya părea să nu aibă nevoie de simpatie. Ea îl privi întrebătoare.

— Şansă ? Ce înseamnă şansă ?

— Adică sunt atât de mulţi duşmani. Şi voi sunteţi atât de puţini. Burmanezii vă sunt superiori din punct de vedere numeric şi militar.

— Nu , locotenente, izbucni în râs Phya Nin uimindu-l pe Batman.

— Ce se întâmplă Phya ? întrebă Malibu. De ce râzi ?

— Râdeam aşa, n-are importanţă. Nu înţelegeţi. Vedeţi voi, Dumnezeu ţine cu karenii şi face în aşa fel încât suntem mai mulţi decât duşmanii noştri !

19,30 Zone Time
Hotel Americana, Bangkok

Americana Hotel fusese construit în perioada când americanii îşi instalau bazele în Thailanda, iar perioada lui de glorie fusese în timpul luptelor din Vietnam. Era hotelul preferat de ofiţerii în permisie[81], precum şi de personalul bazelor din Thailanda. Dar prin anii şaptezeci, când americanii predaseră bazele Aviaţiei Regale Thailandeze şi plecaseră înapoi, acasă, hotelul începuse să decadă. În această perioadă multe hoteluri de lux se transformaseră

[81] R & R - Rest and Recreation

în bordeluri ieftine, dar Americana nu decăzuse chiar atât.

Thailandezii au fost dintotdeauna un popor inventiv, care a ştiut să se adapteze. Toate hotelurile şi locuinţele rămase de la americani le-au transformat într-o puternică bază pentru turism. Cu toate acestea Americana Hotel nu mai era ce fusese odinioară.

Tombstone observă că mizeria hotelului era ascunsă de culori întunecate şi de lumini difuze, că vopseaua de pe pereţi se scorojise şi se crăpase în multe locuri. Un chelner thailandez se apropie ţinându-şi mâinile încrucişate la piept şi se aplecă într- un tradiţional salut *wai*.

— Commander Magruder ? Sunteţi aşteptat ! Urmaţi-mă.

Tombstone porni în urma lui printre mese, trecând pe lângă ghivece cu plante exotice şi acvarii pline de peşti şi bule lucitoare de aer. Pe un perete, un uriaş drapel american, abia dacă se zărea prin lumina slabă şi difuză. La o masă, în capăt, un bărbat scund, brunet, cu o mustaţă bine îngrijită, se ridică să-l întâmpine.

— Commander Magruder ?

— Da. Trebuie să fiţi colonelul Kriangsak.

Colonelul îl salută cu un *wai* plin de politeţe.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule, spuse arătând scaunul din faţa sa. Vă rog să-mi faceţi onoarea de a lua loc cu mine la masă.

— Mulţumesc, domnule, spuse Magruder aşezându-se. Apreciez faptul că aţi acceptat să ne vedem. M-aţi surprins însă chemându-mă în această după-amiază la telefon.

— N-aveţi de ce. Pot să comand ceva pentru dumnea-voastră ?

Tombstone privi paharul aflat în apropierea cotului lui Kriangsak şi recunoscu parfumul greu al vinului thailandez Mekong.

— Rom cu Coca Cola ar fi perfect.

Kriangsak facu semn unei chelneriţe să ia comanda apoi îşi puse mâinile împreunate pe masă.

— Oamenii mei mi-au spus că vreţi să luaţi parte la misiunea de căutare a camarazilor dumneavoastră dispăruţi.

— Dacă e posibil, da, domnule, spuse Tombstone simţindu-şi sufletul străbătut de o rază de speranţă.

Kriangsak avea, cu siguranţă, legături cu celelalte structuri ale armatei thailandeze. Fiind desemnat să ţină legătura între americani şi thailandezi, cel puţin ştia cu cine ar fi trebuit să vorbească pentru a-şi atinge scopul.

— Mă tem că va fi dificil, comandante. Cel puţin până ce zona va fi curăţată de rebeli.

— Forţele rebele, colonele ? întrebă Tombstone încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Kriangsak zâmbi şi ridică o mână.

— Nimic despre ce n-am voie să discut. N-ar fi trebuit să-ţi spun nici asta. Dar... Se aplecă peste masă şi continuă pe un ton conspirativ: Cred că aţi citit rapoartele despre atacul de acolo. Vă spun cinstit, un astfel de atac n-ar fi putut avea loc fară un sprijin din interior. Trădători dacă vreţi, sau nemulţumiţi din guvern. Trebuie să punem capăt rebeliunii fară să riscăm vieţile multor altora dintre aliaţii noştri americani. Chiar nu avem idee cine e adevăratul nostru duşman.

— Cineva trebuie să fie, totuşi. Burmanezii ? Comuniştii ? Sau e vorba despre o lovitură de stat ?

— Să spunem, mai bine, elemente care se opun politicii guvernului. Oricum, oamenii mei cred că ar fi mare păcat ca americanii să-şi piardă viaţa în timpul evenimentelor critice de la graniţa de nord.

Chelneriţa se întoarse aducând băutura lui Tombstone. El luă o înghiţitură, apoi dădu din cap.

— Înţeleg. Dar acum ? Oamenii voştri îi caută pe

Malibu şi pe Batman, vreau să spun, locotenenţii Wayne şi Blake ? Poate că sunt în viaţă, acolo, în junglă.

— Commander, tot ce se poate face, se face, te asigur. Şi te voi anunţa personal atunci când voi afla ceva.

Dezamăgirea lui Tombstone n-avea margini, dar bănuise că nu se putea aştepta la mai mult.

— Nu pot cere mai mult, spuse Tombstone ridicându-se. Apreciez că v-aţi făcut timp să staţi de vorbă cu mine.

— Dar nu plecaţi deja ! spuse surprins Kriangsak. Rămâneţi la cină, măcar. Mi-ar face plăcere să discutăm despre noile tactici aviatice. Apropo, commander, rămâneţi în oraş diseară ? întrebă Kriangsak ezitând o clipă.

— Nu, nu cred. O să mă întorc pe *Jefferson*.

— Sunteţi de serviciu ?

— Nu. Dar nu mai am nici un motiv să mai rămân.

— Ştiţi, aş putea aranja... Începu Kriangsak ţuguindu-şi buzele.

— Ei, ei, ei ! se auzi o voce ca o trâmbiţă venind din spate. Ia uită-te cine-i aici ! Eroul de la Wonsan !

Tombstone se întoarse şi-l văzu pe Bayerly, bineînţeles beat, sprijinindu-se de un palmier oriental. Câţiva oameni din jur se uitau la el curioşi. Apariţia lui neaşteptată îl şocă pe Tombstone. Cum dracu’ ajunsese Bayerly aici ?

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, bătrâne, spuse Bayerly.

Urcă împleticindu-se cele trei trepte şi-şi lăsă o mână grea pe umărul lui Tombstone. Se întoarse şi abia acum îl zări pe colonelul thailandez.

— Cine-i prietenul tău ? Hei, domnule... sunt convins că nu ştiai că bătrânul Tombstone este un erou adevărat, decorat cu Navy Cross. Ştiai ?

— Eşti beat, commander, spuse Tombstone cu o voce

inflexibilă. Cred că ar trebui să te întorci la navă...

— Ei, ei, ei, nici nu mă gândesc, spuse Bayerly înhăţând un scaun de la masa de alături şi aşezându-se. Trebuie mai întâi să beau în sănătatea eroului, nu-i aşa, domnule ?

Colonelul Kriangsak îl privi pe Bayerly cu nişte ochi mici:

— Domnule, cred că commander-ul Magruder are o idee excelentă. Pot să chem câţiva oameni să vă însoţească înapoi pe *Jefferson*. Cred că v-ar prinde bine o noapte de somn.

Bayerly nu-l băgă în seamă pe thailandez.

— Ştii ce înseamnă să fi erou Magruder ? spuse el ridicându-şi paharul şi mirosind băutura. Să fii erou... Înseamnă să fii la locul potrivit, la timpul potrivit. Ştiai asta ? spuse întorcându-se spre Kriangsak. Ar fi trebuit să-l vezi, domnule, pe Tombstone la Wonsan. Şi-a făcut datoria cu cinste, ascultă ce-ţi spun eu. A condus un atac aerian deasupra Wonsan-ului în timp ce eu zburam în CAP[82] pe deasupra portavionului. Hei, nu-i o afacere prea grozavă să te-nvârteşti aşa, dar totuşi e o slujbă şi asta, nu ?! Nu putem fi cu toţii aşi ai aerului ! spuse şi vocea-i crescu în intensitate.

— Colonele îmi pare rău, spuse Tombstone ridicându-se. Mulţumesc că m-aţi primit... Cred c-ar fi mai bine să-l duc înapoi pe navă pe Commander-ul Bayerly.

— La naiba ! N-am nevoie de ajutorul tău ! strigă Bayerly ridicându-se în grabă şi trântind scaunul. Expresia feţei sale congestionate şi plină de ură îl luă pe nepregătite pe Tombstone. M-ai distrus, tieălosule ! M-ai distrus ! strigă furios Bayerly.

— Uite ce e, Made-It...

— CAG îmi verifică dosarul ! Din cauza raportului tău ! Ceva investigaţii, zice omul. .. dar tu ştii cum se lucrează

[82]CAP - Combat Air Patrol

la Marină, nu-i aşa, Magruder ? Toţi pentru unul şi unul pentru toţi ! Cât timp faci parte din rahatul ăla de club al Marinei ! Cât timp ai un nume potrivit şi-un unchi amiral care să te-ajute !

— Ţine-ţi gura ! strigă Tombstone cu o voce încordată.

Se părea cătoată lumea stătea cu ochii pe ei şi văzu câţiva chelneri îndreptându-se grăbiţi spre masa lor.

— Haidem, Bayerly, o să facem o plimbare !

— Pentru băieţii din club e bine ! Dar dac-ai greşit o dată... doar o dată şi dacă n-ai relaţii potrivite, bum ! Eşti terminat !

— E vreo problemă, domnule ? întrebă şeful sălii oprindu-se lângă masa lor.

— Îmi pare rău, spuse Tombstone. Prietenul meu a băut puţin mai mult.

— Pe dracu' am băut prea mult ! M-ai distrus, ticălos împuţit ! Cum să fii tu erou ? Hei ! Spune-mi ! De ce nu eşti cu noua ta tipă ? Ştii tu, blonda aia sexy, de la postul TV... E unul din avantaj ele de-a fi erou ?

Tombstone îl apucă pe Bayerly de umăr strângându-l cu putere. Îl întoarse cu faţa spre el privindu-l plin de furie.

— M-am săturat de tine, Bayerly ! Hai s-o sfârşim odată !

— Să te ia dracu' ! strigă Bayerly încercând să-i tragă un pumn.

Tombstone îl blocă cu braţul stâng şi-apoi îl pocni cu dreapta drept în faţă. Bayerly căzu pe spate, drept în braţele lui Kriangsak. Împreună cu Magruder, îl aşeză pe Bayerly pe un scaun. Kriangsak facu un semn spre fundul sălii. Tombstone zări doi thailandezi în civil, grăbindu-se către masa lor. Gărzi personale ? se întrebă Tombstone. Poate că, într-adevăr, ofiţerii superiori thailandezi nu mergeau nicăieri fară o gardă de corp. Se întoarse către chelner, scoţându-şi portofelul din buzunar.

— Îmi pare rău de deranj, domnule, se adresă el chelnerului. O să-l luăm imediat de aici.

Scoase şaizeci de dolari şi-i îndesă în palma chelnerului. O clipă crezu că va fi refuzat, dar banii dispărură în buzunarul chelnerului care spuse zâmbind:

— Nu-i nici o problemă, domnule. Daţi-mi voie să vă ajut.

Veniră încă doi chelneri să-i ajute pe oamenii lui Kriangsak. Tombstone se întoarse spre colonel, care tocmai îi dădea nişte instrucţiuni unuia dintre oamenii săi. Acesta şopti ceva şi se grăbi să-i ajungă pe ceilalţi din urmă.

— Îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede, spuse Tombstone. Dar vreau să-l văd cât mai repede înapoi pe *Jefferson*.

— Dar nu-i nevoie să pleci, prietene. Te rog ! spuse colonelul. Am ordonat oamenilor mei să-l ducă pe commander-ul Bayerly înapoi la Sattahip. Vor avea grijă să se întoarcă pe navă.

— Sunteţi foarte amabil, colonele.

— Nicidecum. Te rog, ia loc.

— Nu, mulţumesc. Dar chiar trebuie să plec.

Incidentul îl tulburase pe Tombstone. Avea nevoie de aer... şi de o plimbare să-şi poată aduna gândurile.

Kriangsak privi înjur apoi spuse:

— Commander, oamenii mei au plecat deja. Dacă nu vă pot însoţi, daţi-mi voie să vă pun la dispoziţie o locuinţă, aici, în oraş.

— Colonele, cred că, de fapt, am nevoie de o plimbare, spuse Tombstone ezitând.

Dintr-o dată simţea nevoia să se întâlnească cu Pamela ... să-i vorbească. Povestea asta cu eroul de la Wonsan trebuia să se termine ! Acum ! Spuse:

— E cineva în oraş pe care aş vrea să-l văd.

— N-aş vrea să mă refuzi, commander, spuse

Kriangsak zâmbind şi dezvelindu-şi dinţii. Să-ţi spun ceva. Am nişte treabă la Minister în seara asta... şi poate, am spus poate, o să vorbesc cu cineva despre cererea ta. Cine ştie ? Poate îţi găsim un loc în avioanele noastre.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse Tombstone şi ochii i se luminară.

— Nu-i nimic. O să vorbesc cu câţiva oameni pe care-i cunosc. Dar spune-mi unde te pot găsi. Aranjez cu un şofer să te ia mai târziu de acolo. Sau, dacă preferi, pot aranja să primeşti o cameră la baza aeriană Don Muang şi anunţ eu portavionul. De acord ?

— OK, colonele. Ai câştigat, spuse Tombstone neputând să refuze.

— Excelent. Unde ne întâlnim ?

— Ei, prietenul meu stă la Dusit Thani. Acolo. Las numele meu la recepţie.

— Splendid. E aproape opt. La zece e bine ?

— Două ore îmi sunt de ajuns, colonele.

Kriangsak se ridică, plăti consumaţia şi apoi îi întinse mâna lui Tombstone:

— Atunci pe mai târziu, commander.

— Da. Mulţumesc pentru băutură.

— Oricând, commander. Vorbim mai târziu. Abia aştept.

19.55 Zone Time
Parcarea Hotelului Americana

Bayerly încercă să scape din strânsoarea oamenilor care-l căraseră afară din restaurant.

— Mă descurc şi singur ! strigă el furios.

Un automobil aştepta cu motorul pornit. Unul din oamenii colonelului Kriangsak deschise portiera şi spuse pe un ton poruncitor:

— Înăuntru !

— Nu merg cu voi, băieţi ! spuse Bayerly ridicând din nou glasul. Şi luaţi-vă labele de pe mine !

— Înăuntru ! şuieră ameninţător un thailandez băgându-i sub nas ţeava unui Colt 45.

— Ce-i porcăria asta ? Nu puteţi să... îngăimă Bayerly.

Ceva îl lovi în moalele capului. Pierzându-şi cunoştinţa, simţi cum e luat pe sus, de mâini şi de picioare şi burduşit pe bancheta din spate. Apoi se făcu întuneric în mintea lui şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 15

20,00 Zone Time
Centrul de Comunicații, USS Thomas Jefersson

— Washington-ul pe linia unu, amirale ! CNO[83] ! spuse operatorul întinzându-i telefonul amiralului Magruder.

Amiralul îl apucă strâmbându-se. Cum nu avea idee ce poziţie avea să ia Washington-ul, nu prea avea chef de o astfel de conversaţie. Privi rapid spre cadranul ceasului de pe perete care arăta ora Washington-ului şi spuse:

— Bună dimineaţa, amirale !

— Mai bine, bună seara acolo unde eşti tu, Tom ! se auzi vocea amiralului Fletcher T. Grimes.

Se auzea un fâşâit slab provenit de la cei câţiva sateliţi care faceau legătura între Thailanda şi coasta răsăriteană a Statelor Unite. Amiralul Fletcher T. Grimes era şeful Operaţiunilor Navale şi reprezenta Marina în Joint Chiefs of Staff[84]. Ministrul secretar de stat al Apărării şi ministrul secretar de stat al Marinei ştiau amândoi că Magruder şi Grimes sunt prieteni vechi şi atunci l-au însărcinat pe acesta din urmă să ţină legătura între Magruder şi Preşedinte.

— Cred că ai primit raportul meu, spuse amiralul Magruder.

— Este în faţa mea, pe birou. Am discutat azi-dimineaţă cu Preşedintele. Se pare că iar o să fii în centrul atenţiei, Tom.

— Înţeleg, domnule.

Bătălia de la Wonsan propulsase Grupul de Luptă al portavionului în atenţia publicului, în urmă cu trei luni. Şi acum situaţia politică din Thailanda se deteriora rapid.

[83] CNO - Chief of Naval Operations
[84] Joint Chiefs of Staff – Marele Stat Major

Dacă Preşedintele avea de gând să-l protejeze pe cel mai preţios aliat al Statelor Unite în zonă, atunci va trebui să acţioneze repede. Ori asta însemna să apeleze din nou la Grupul de Luptă.

— Preşedintele s-a întâlnit ieri cu ambasadorul Thailandei. În mod formal, Bangkok-ul ne-a cerut ajutorul.

— Asta nu se potriveşte cu ceea ce se întâmplă aici. Sună mai degrabă cam aşa:, „Nu vă băgați, ne descurcăm singuri“.

— Tom, câţiva consilieri de-ai Preşedintelui consideră că există unele elemente în armata thailandeză, o fracţiune care pune la cale o lovitură de stat.

— Am auzit şi noi zvonurile astea, spuse amiralul Magruder. Am scris şi în raport.

— Da, am citit, Tom. Consiliul Securităţii Naţionale l-a avertizat pe Preşedinte că o lovitură de stat în Thailanda poate duce acum la o destabilizare majoră în zonă. Nu ne putem permite să lăsăm să se întâmple una ca asta.

— Înţeleg. Care sunt ordinele Preşedintelui ?

— Îţi vor parveni astăzi, puţin mai târziu, prin satelit. Îţi pot spune însă cam cum sună. Sprijiniţi guvernul thailandez cu ajutor aerian şi terestru.

— N-o să ajute la nimic dacă thailandezii nu vor coopera cu noi.

— Ne ocupăm de acest aspect în momentul de faţă.

— Şi n-o s-o scoatem la capăt dacă nu vom avea un scop precis.

— Şi la asta lucrăm. Important e ca ei să ştie că-i ajutăm. Opoziţia va încerca să ne împiedice să colaborăm cu guvernul. Mai mult ca sigur că vor face totul ca să ne discrediteze. Instrucţiuni complete ai în ordinul pe care-l vei primi.

— Da, domnule, spuse amiralul Magruder simţind cum i se usucă cerul gurii.

Ordinele care veneau de sus cântăreau mai

întotdeauna cât o enciclopedie. Cu destule paragrafe contradictorii şi fară sens, care îi făceau pe comandanţi să bâjbâie o groază de timp. Dar măcar amiralul Fletcher era de partea lui.

—Grupului de Luptă MEU[85]-6 i-a fost deja transmis ordinul de se alătura CBG[86]-14, continuă amiralul Grimes. Erau în manevre la Singapore, dar acum au pornit spre voi. Sosesc poimâine şi în maximum optsprezece ore vor fi în dispozitiv.

Amiralul Magruder strânse din buze. Dacă Washington-ul trimitea Marina, atunci lucrurile erau foarte serioase. MEU-6, unitatea a şasea a Marinei Expediţionare, având în componenţă patru nave şi aproape două mii de puşcaşi marini, fusese şi la Wonsan înlesnind evacuarea marina-rilor americani. Misiunea lor la Bangkok avea să fie foarte clară: protejarea vieţii şi bunurilor americanilor din zonă.

— OK, amirale, spuse amiralul Magruder după un moment de gândire. Şi în legătură cu oamenii noştri ?

— Cei pierduţi lângă U Feng ?

— Da, şi cei care nu s-au întors pe navă.

— Tot mai crezi că-i o problemă atât de gravă ?

— Există o anume probabilitate, domnule. Nici o dovadă palpabilă, dar e foarte suspect şi se leagă de ceea ce tocmai v-am spus, de posibilitatea ca cineva să încerce să ne discrediteze.

Şi mijlocul cel mai bun este să ne lovească pe neaşteptate şi în forţă.

— Un atac terorist ?

— Posibil. Mă tem să nu fie şi alte tentative de a sechestra oameni de-ai noştri. Abia mâine dimineaţă vom şti, după ce se întorc din permisie.

— Ai vreo sugestie ?

[85] MEU - Marine Expeditionary Unit
[86] CBG - Carrier Battle Group

— Nu putem face mare lucru, amirale, până nu ştim ce au de gând. Am avut o şedinţă cu ofiţerii mei. Am pregătit deja condiţiile pentru supravegherea cu raze X. Am anulat permisiile. Mai mult de atât nu pot întreprinde până nu apare o ameninţare directă. Ceva la care să putem răspunde.

— Am înţeles, spuse Grimes după un moment de tăcere, în care părea că ar fi cântărit toate posibilităţile. Îţi spun eu, Tom, problema e o cârtiţă.

— Un spion ?

— Probabil că este cineva din structurile birocratice din Bangkok. O să stau de vorbă cu cei de la contrainformaţii. Între timp dă-i bătaie aşa. Dar să fii gata să-ţi foloseşti iniţiativa pentru a acorda orice ajutor posibil guvernului legitim thailandez.

— Asta include şi Marina, domnule ?

— Înseamnă să faci tot ce crezi de cuviinţă ca să aperi vieţile şi bunurile americanilor, să-ţi protejezi oamenii şi să-i sprijini pe aliaţii noştri din Asia de Sud-Est. Nu-ţi pot spune mai mult de-atât.

— E de-ajuns, amirale, zise amiralul Magruder, gândindu-se deja la posibilităţile sale de acţiune.

Marinarii din MEU-6 nu aveau să ajungă decât poimâine, dar amiralul Magruder avea nouăzeci de puşcaşi marini pe *Jefferson*. Putea trimite un pluton la Ambasada Americană din Bangkok pentru a-i întări forţele de securitate şi pentru a crea o forţă mobilă care să pornească în căutarea celor trei dispăruţi. Ceva se întâmpla în oraş, iar el voia să fie pregătit pentru o situaţie critică, de orice natură ar fi fost ea. Spera însă să nu fie dej a prea târziu.

20,45 Zone
Hotelul Dusit Thani, Bangkok

Pamela fu surprinsă de telefonul lui Tombstone, dar acceptă să-l vadă imediat. Simţise, din cuvintele lui, că era tulburat şi-şi dăduse seama că ceva nu era în regulă. De când fuseseră împreună în Thonburi, trebuia să recunoas-că, simţea ceva mai mult pentru Tombstone decât un simplu interes profesional. Nu era dragoste. Nu era gata să meargă atât de departe. Erau cu siguranţă însă prieteni şi prietenia era un lucru pe care Pamela îl lua într-adevăr în serios.

— Mă bucur să te văd, Matt, spuse ea când îi deschise uşa. Hai, intră !

Oarecum încurcat, el păşi înăuntru. Era îmbrăcat în haine civile şi avea o expresie care ar fi putut ascunde orice.

— Bună, Pam ! Iartă-mă că te-am luat pe nepregătite. Te-am deranjat ?

— Deloc.

— Eşti.. . vreau să spun, băieţii din echipă sunt aici ?

— Suntem singuri, Matt. Mă uitam prin nişte hârtii. Vrei ceva de băut ?

Apartamentul, elegant, avea un mic bar şi un frigider.

— Nu, mulţumesc.

— Ai mâncat ? Pot să-i chem pe cei de la room-service.

— Pamela, trebuie să-ţi vorbesc, spuse Tombstone şi cuvintele lui părură cântărite cu multă grijă. Despre povestea cu interviul.

— Ce-i cu el ?

— Ştiu că nu-i corect faţă de tine şi că ţi-ar putea afecta programul TV. Mă întrebam doar dacă ai destul material ca să-ţi faci serialul fară mine.

— Păi cred şi eu că nu-i cinstit. Ai idee cam cât a costat proiectul ăsta ?

— Nu.

— Nici eu. E problema contabililor. Dar va fi pentru mine o problemă dacă dau greş acum. Şi de ce să nu

folosesc interviul pe care ţi l-am luat ?

— Chestia referitoare la eroul care... felul în care mă prezinţi. Cred că n-o pot face în continuare.

Pamela se enervă, dar se stăpâni. Nu şi-ar fi păstrat postul la televiziune dacă şi-ar fi pierdut cumpătul în faţa unor subiecţi recalcitranţi. Sau în faţa unor prieteni.

— Ia loc, Matt, spuse ea arătându-i canapeaua.

Magruder se aşează şi ea îi privi chipul cu atenţie, aşezându-se alături.

— Uite ce e, spuse ea după un moment de tăcere. Ai semnat hârtiile prin care interviul a devenit proprietetea noastră. Dar, dacă-mi explici de ce nu vrei...

— E cam greu de explicat.

— Poţi încerca, Matt. De-aia am vrut să fac un interviu cu tine. Pentru că eşti foarte convingător. Această serie TV ar fi putut lua un interviu oricărui gunoi de sub covoarele de la Pentagon, dar tu crezi în Aviaţie şi în misiunea ei. Crezi în aeroportul plutitor aflat acum la Sattahip şi asta răzbate din interviu. Şi vrei ca eu să renunţ la toate astea ?

Pamela se încruntă, urmărită de un gând. Poate că era vorba de cenzură !

— Matt, nimeni nu ţi-a dat ideea asta, nu-i aşa ? Cineva de la Washington ? Unchiul tău ?

— Nu, nu unchiul meu, spuse Tombstone scăpând o înjurătură. A fost ideea mea.

— Atunci ce s-a întâmplat, Matt ? Vrei să-mi spui ?

— Cred că nu prea mă mai simt erou acum, spuse el oftând.

— Erou ? Dar ăsta este doar un cuvânt. Ce-ar trebui să simtă un erou ?

— Nu ştiu. Oricum, nu că datorează totul unchiului său !

— Aha ! facu ea. Cred c-ai pus punctul pe „i“. Crezi că fiind nepotul amiralului drumul tău a fost pavat. Ai fost

făcut erou pentru onoare şi carieră, ceva de genul ăsta ?

— Nu. Tu m-ai făcut să arăt ca un erou. Unchiul meu a înlesnit unele ocazii.

Începu să vorbească despre Wonsan aşa cum o făcuse şi în timpul interviului. Lupta începuse şi se sfârşise cu repeziciune, fără să fi avut timp să se gândească cum să acţioneze ca să ajungă erou. Luptase aşa cum fusese pregătit şi abia după luptă îl încercase un profund sentiment de teamă. Fusese decorat cu Navy Cross pentru că, în primul rând, nu-şi părăsise radaristul grav rănit.

— Dar, nu-ţi dai seama ? spuse el într-un târziu. Nu-mi faceam decât datoria. Întâmplarea afacut să fiu eu acela în acele momente.

Tombstone nu o privea pe Pamela, ci fixa tabloul de pe perete. Spuse:

— Nenorocita aia de medalie putea fi câştigată de oricine.

— Dar tu ai fost acela care s-a luptat vitejeşte.

— Prostii ! Oricine ar fi putut s-o facă, ar fi făcut-o. Mi-ai spus că te-a surprins faptul că nu sunt un pilot arogant tipic. E adevărat. Nu... mă dau în spectacol. Încerc să fiu reţinut. Jumătate din cei de pe navă sunt convinşi că datorez meritele mele unchiului meu, amiralul.

— Mi se pare cam exagerat, Matt.

— Poate, dar nu prea mult, spuse Tombstone şi umbra unui zâmbet îi apăru în colţul gurii.

Ea reflectă o clipă.

— Totuşi caseta trebuie difuzată pe post. Aş putea ca pasajele referitoare la medalie... dar nu asta-i adevărata problemă, nu-i aşa ?

— Nu chiar. E toată această aură glorioasă.

— Care ţi se cuvine, la urma urmei, spuse Pamela ridicându-se brusc şi punându-şi mâinile pe genunchii lui. Dacă îmi stric reportajul nu-ţi ajută la nimic, Matt.

— Nu m-am gândit... să-l strici, spuse el privind în altă parte.

— Ce-i atunci, Matt ? Te necăjeşte cineva pe tema eroismului tău ? E în legătură cu mine ?

El continuă să privească în altă parte, iar ea înţelese.

— Să dea naiba, ce bărbat eşti, Matt ! spuse ea. N-am minţit în ceea ce ţi-am spus ieri. Nu vreau să te schimbi.

Tombstone se întoarse brusc, atât de aproape că buzele lor mai că se atinseră. Apoi Pamela se cuibări în braţele lui, apropiindu-i faţa de-a el. Într-un târziu, ea se desprinse din îmbrăţişare murmurând:

— Stai peste noapte, nu-i aşa ?

El o privi o vreme drept în ochi, iar Pamela se sperie că o va refuza. El dădu afirmativ din cap şi o sărută din nou. După câteva lungi clipe, el o dădu uşor deoparte, fară romantism, şi se uită la ceas.

— Pot să dau un telefon ?

Ea se ridică şi-i făcu loc.

— Bineînţeles ! Vezi căe acolo, lângă fereastră.

Tombstone luă receptorul şi vorbi cu centralista hotelului.

— Chemi nava ? întrebă Pamela.

— Nu. Sunt liber până mâine dimineaţă la orele opt. Pe altcineva. Mi-a promis că o să aranjeze un loc pentru mine să stau în Bangkok. Dacă nu-l sun vom fi deranjaţi de... da ? Alo ? Vorbiţi engleza ? Foarte bine. Aici locotenent commander Magruder din Aviaţia Navală a Statelor Unite. Cu colonelul Kriangsak, vă rog. Mi-a dat numărul ăsta. Da, aştept.

Pamela îl lăsă să-şi termine convorbirea şi intră în dormitor. Când Magruder deschise uşa, Pamela îl aştepta învăluită în mătăsuri.

23,25 Zone Time

Hotelul Dusit Thani, Bangkok

Îl trezi un zgomot. Cel puţin aşa crezu Tombstone, că fusese un zgomot, unul din acele clic-uri metalice, ascuţite, pe care le poţi auzi în camere străine în puterea nopţii. Rămase întins, în întuneric, ascultând. Nimic. Sau poate cineva scăpase ceva pe hol. Nu conta. Oricum trebuia să se ducă la baie. Având grij ă să n-o trezească pe Pamela, se desprinse din braţele ei şi apoi coborî din pat.

Pamela. Îi admiră formele graţioase. Aproape de el. Îi văzu sfârcurile sânilor încă umeziţi de sărutări. Sânii i se ridicau şi coborau prin ploaia de lumină pe care o cernea Luna.

Tombstone se simţi oarecum vinovat, căci îşi dădea seama că relaţiile dintre ei suferiseră o schimbare fundamentală. Iar el nu-i spusese totul. Nu reuşise. Nu-i mărturisise că un pilot se pierduse în nordul Thailandei împreună cu radaristul său, căci era strict secret şi oricine ar fi spus-o presei ar fi avut de-a face cu amiralul, fie el nepot sau nu.

Durerea pe care o simţea în seara aceea se datora nu numai lui Bayerly, ci şi dispariţiei lui Batman şi a lui Malibu. Dacă ar fi fost numai acuzaţiile lui Bayerly, atunci Tombstone nu ar fi fost chiar atât de marcat.

Dar Batman şi Malibu dispăruseră în misiunea în care trebuia să plece el. Iar el, Magruder, fusese trimis în faţa camerei de luat vederi să facă pe eroul şi să răspundă întrebărilor puse de Pamela Drake.

O dorinăţă sfâşietoare de a-i vorbi Pamelei despre prietenii lui, despre durerea pe care o încerca la gândul dispariţiei lor, preschimbase relaţia lui cu ea. Pamela ar fi putut să-l ajute să suporte pierderea ceva mai uşor.

Dar secretul trebuia să rămână secret.

Se ridică din pat, păşind gol, pe covorul moale, spre

baie. Când se întoarse, se opri şi se uită la trupul Pamelei, ascuns în penumbră. Era ceva diferit. Un miros nou, o prezenţă care nu fusese înainte acolo... Înainte de a-şi putea aduna gândurile, prin întuneric se mişcară nişte umbre.

— Cine-i acolo ?

Ceva şuieră pe lângă capul său. Tombstone se aplecă să apuce un pantof, un scaun, orice ar fi putut fi folosit ca armă.

— *Rah vang* ! lătră o voce răguşită în stângă lui.

Tombstone aruncă un scaun în direcţia aceea. Apoi se aprinse lumina. Tombstone privi fară să înţeleagă. În dormitor năvăliseră trei bărbaţi, în haine negre, înarmaţi cu pistoale automate. Goală în pat, Pamela rămăsese cu mâna pe comutator şi ţipa ca din gură de şarpe.

Unul dintre bărbaţi îl lovi pe Tombstone în ceafa cu crosa pistolului. Tombstone căzu în genunchi. Camera se învârtea ameţitor o dată cu el. Lovit a doua oară, se prăbuşi pe covor cu faţa plină de sânge. Plin de disperare, încercă să lupte cu întunericul care îl cuprindea... Luptă... luptă... şi-şi pierdu cunoştinţa...

18 ianuarie

Capitolul 16

09,45 Zone Time
Lângă U Feng

Cei din tabără se treziră pe la patru dimineaţa şi o porniră spre nord. Era atât de întuneric încât Batman abia dacă zărea silueta lui Phya Nin mergând doar la câţiva paşi în faţa lui. Karenii îşi croiau drum cu greu prin hăţişuri, unul după altul asemenea unui şarpe, cei din capul coloanei nefiind de văzut.

Cerul se lumină într-un târziu, dar soarele încă nu răsări. Când Batman izbuti să zărească împrejurimile abia luminate, începuse să plouă, o burniţă ceţoasă care îi udă pe toţi până la piele.

După socotelile lui Batman, străbătuseră destul drum ca să fi ajuns în Thailanda, dar nu se zărea nici o bornă de graniţă şi nici o patrulă. Nici burmaneză, nici thailandeză. Un timp auzise zburând pe sus nişte avioane, dar nu le putu vedea fiind ascunse privirii de plafonul de nori care coborâse deasupra junglei. Avioanele treceau prin zonă după un orar al lor, la un interval de trei, patru minute. Fără îndoială că avioanele Forţelor Aeriene Regale Thailandeze îi căutau. Dar, ascultând atent vuietul motoarelor, înţelese că nu erau Tomcat sau Hornet. Probabil că erau avioane de luptă thailandeze Freedom Fighter F-5.

Într-un târziu, convoiul se opri. Batman se apropie de Malibu, undeva în spate în timp ce, brusc, karenii se

mişcară fantomatic prin vegetaţia luxuriantă răspândindu-se în toate părţile.

Dintr-o dată, dispărură cu toţii.

— Ce dracu' se-ntâmplă ? strigă Malibu ridicându-se într-un cot în litiera lui.

— Nu pot să-nţeleg, îi răspunse Batman. Nu mi-a spus nimeni nimic.

Chiar şi Phya Nin dispăruse printre tufele de un verde crud. Câteva clipe, cei doi americani rămaseră singuri-singurei în imensitatea junglei. Avioanele se auzeau acum zburând la mică înălţime, venind dinspre nord, spre sud.

Două umbre răsăriră lângă Batman atât de repede încât el tresări. Nu se obişnuise încă cu felul de a umbla prin junglă al acestor oameni care se mişcau fară zgomot.

— Phya ! strigă Batman recunoscând-o pe fată. Ce dracu' se...

— Lasă-l aici pe prietenul tău. Tu vii.

— Uite ce-i, madam, nu ştiu ce dracu' faceţi. Dar nu plec nicăieri până nu-mi spui unde mergem. Şi nu-l las singur pe radaristul meu ! spuse Batman hotărât.

Phya dădu din cap cu putere, fie că o exaspera atitudinea americanului, fie că nu o înţelegea. Îl trase de mânecă.

— Vino ! Vrea colonelul Htai ! spuse ea. Apoi arătând spre tovarăşul ei, un luptător voinic, înarmat cu un M-l6, reluă: Van stă cu prietenul. Tu vii !

Neavând de ales, îl bătu pe umăr pe Malibu. Spuse cu jumătate de gură:

— Mă întorc.

— Nu te grăbi, omule. Între timp o să mă împrietenesc cu natura !

— Tăceţi, vă rog ! şopti Phya scrutând împrejurimile.

Batman se despărţi de Malibu şi o urmă pe Phya în sus, pe cărare. Urcară un deal înalt, unul după altul, până când ajunseră într-un luminiş. O grămadă de kareni se

aflau prin jur, ascunşi în frunziş, făcuţi una cu pământul. Se opriră lângă colonelul Htai.

— Am ajuns, spuse Htai facându-i semn eu capul lui Batman.

— Unde ? întrebă Batman simţind nesiguranţa şi îngrijorarea celor doi.

Ceva nu era în regulă. Drept răspuns, Htai îi întinse un binoclu vechi, nemţesc. Se lungiră pe burtă şi cercetară locul.

U Feng ! Ajunseseră până la urmă ! Batman zări tumul de control precum şi barăcile şi magaziile. Valuri de sârmă ghimpată înconjurau baza.

— Care-i problema ? întrebă Batman. Am ajuns. E U Feng.

— Soldaţi răi, spuse Phya care cerceta şi ea zona cu un binoclu.

Ce văzuse... ?

Batman fixă binoclul pe un grup de oameni şi îi studie câteva clipe. Erau poate treizeci, sau ceva mai mulţi şi umblau de colo, colo prin burniţa ceţoasă. Batman parcă simţi o lovitură în moalele capului. Într-adevăr ! Ceva nu era în regulă. De când se afla în Thailanda nu văzuse vreodată un soldat nebărbierit sau îmbrăcat în zdrenţe. Militarii thailandezi erau foarte mândri de ţinuta lor şi se purtau ca atare. Dar trupele astea...

Uniformele lor erau aidoma celor purtate de kareni. Tunici şi pantaloni aparţinând unor armate diverse. Câţiva purtau căşti, alţii pălării de pai, şepci sau berete. Aveau tot felul de aime, dar pistolul-automat AK-47 predomina. Erau arme ruseşti, uşor de recunoscut după încărcătorul lor curbat cu treizeci de cartuşe. Batman clipi surprins şi-şi luă binoclul de la ochi. Civili ? O aşa-zisă miliţie ? Dar de unde atunci echipamentul militar sovietic ?

Înspre nord se auzi un bubuit prin văzduh.

— Aştia nu sunt soldaţi thailandezi, spuse Batman. Nu

mai înţeleg nimic.

— Nici noi, spuse Htai. Dar nu e bine.

Un avion coborî pe sub nori, la o jumătate de milă spre nord, şi se îndreptă spre pistă.

Batman nu mai avea nevoie de binoclu ca să recunoască silueta zveltă a turbojetului cu aripi delta, cu trenul de aterizare scos. Văzuse o mulţime de avioane dintr-astea. Dar, de obicei, le vedea din carlinga Tomcat-ului său.

Un MiG-21. Luă binoclul şi îi cercetă fuselajul. În mod ciudat îi lipseau obişnuitele stele roşii şi celelalte însemne naţionale.

Avionul atinse pista, încetini, iar mica paraşută i se deschise asigurându-i frânarea. Batman privise destul MiG-ul. Da... zări o pată de culoare pe coada avionului. Cineva acoperise însemnele cu vopsea pentru a face avionul de nerecunoscut. Aidoma MiG-urilor care îi atacaseră deasupra graniţei în urmă cu două zile. Cine erau ? MiG-21 era un avion destul de frecvent în această parte a lumii. Vietnamezii aveau o sută cincizeci, iar India peste şapte sute. Micuţul Bangladesh avea în dotare doar două-sprezece. Republica Populară Chineză îşi construise singură avioanele, acele Shenyang J-7S. Din locul în care se afla, Batman nu-şi putu da seama despre care variantă de MiG putea fi vorba. Un lucru era sigur. Avionul nu aparţinea thailandezilor. La dracu' ! Nu erau nici burmanezе, pentru că Burma cumpărase avioane de la americani.

Continuă să cerceteze baza. Lângă hangarele uriaşe, zări mai multe avioane aliniate unul lângă altul sub o reţea de camuflaj. Le cercetă câteva clipe să-şi poată face o idee. Erau cel puţin o duzină de MiG-uri.

Ceva mai târziu, un alt bubuit marcă apropierea unui alt avion venind dinspre nord. Cine ocupase U Feng... şi de unde veneau MiG-urile ? Oricine ar fi fost în spatele

acestei afaceri nu era, în mod sigur, un prieten al thailandezilor.

— La naiba, chiar că-i încurcată rău, Htai, spuse într-un târziu Batman. Cine dracu sunt ăştia ?

— Nu ştiu, şopti Htai. Grupul de colo poartă uniforme burmaneze, spuse el arătând cu degetul. Cei din faţa turnului de control. Iar cei de lângă baracă ar putea fi din miliţie... sau din armata vreunui magnat al drogurilor.

— Ce caută burmanezii aici ? întrebă Phya. Atât de departe de cea mai apropiată bază a lor ?

— Habar n-am ce se petrece. Dar eu şi cu Malibu nu ne putem duce acolo.

— De acord, spuse Htai. O să mai rămâneţi un timp cu noi.

— Omorâm burmanezi ? întrebă Phya.

— Nu, spuse Htai pe un ton ferm. Cercetaşii noştri au numărat până acum cel puţin o mie de oameni în tabără şi se pare că mai sunt mulţi alţii în junglă. Dar poate că prietenii noştri americani ar vrea să se ducă să le transmită ceva din partea noastră, spuse Htai râzând de unul singur de gluma lui nesărată.

Batman nu-i răspunse. Văzuse un lucru care ar fi îngrozit orice pilot din lume. La capătul sudic al aerodromului zărise un vehicul. Pe dispozitivul din spate se găseau trei rachete. Batman recunoscu lansatorul mobil SA-6, codificat de NATO „Gainful”.

Şi pilotul îşi aduse aminte de urmele pe care le descoperise pe malul râului. Cineva adusese în Thailanda un mare număr de lansatoare pe valea râului, traversând apoi jungla. Cu asemenea armament, cu MiG-urile şi cu miile de oameni, invadatorii aveau să fie foarte greu de oprit.

10,00 Time Zone
Depozitul, Bangkok

— Te-ai trezit, commander ? întrebă o voce din întuneric.

Părea vocea unui tip educat dar fară accent. Thailandez ? Tombstone n-ar fi putut să spună. De fapt nici nu avea o experienţă prea îndelungată în Orient, pentru ale deosebi accentul.

— Văd că da. Îţi acord un minut să te aranjezi puţin.

Vocea adăugă ceva într-o limbă asiatică. Tombstone auzi plescăitul apei, apoi ceva rece şi ud i se lipi de faţă, o cârpă. Clipi. Acum vedea feţele celor din jur. Fură aprinse câteva lumini şi conurile lor îi scăldară faţa. Încet, încet, Tombstone începu să simtă durerea. Îl dureau spatele, braţele, mâinile. Privi în sus şi-şi zări mâinile încătuşate şi lanţul care îl lega de cârligul atâmat de tavan. Picioarele îi erau legate şi băgate într-o găleată de tablă. Nu se putea mişca.

Se afla într-un fel de magazie. Ceasul de pe peretele din faţa lui arăta ora zece. Ar fi trebuit să fie la bord de două ore, dar asta nu mai avea importanţă. Oricum, nu aici şi nu acum. Şi, desigur, nimeni dintre ai lui nu avea idee unde se afla. În timp ce-şi limpezea gândurile, îi privi pe cei din jurul său. Îl dezbrăcaseră ca să se simtă neajutorat şi vulnerabil.

— Deci ! Dacă eşti gata commander-ul Magruder, vom începe. Mă cam grăbesc şi mă tem că metodele noastre vor fi, dacă e necesar, brutale şi dure.

Cel care îi vorbea păşi în conul de lumină. Arăta ca un chinez. Ochelarii şi părul cărunt îi dădeau înfăţişarea unui profesor politicos şi blând, dar sclipirea ochilor săi te îngheţa. Purta o cămaşă sport, înflorată, şi pantaloni subţiri. În mâini ţinea un baston asemănător cu cele ale poliţiştilor, dar nu de lemn ci din metal şi plastic.

Tombstone îşi umezi buzele. Limba îi era umflată şi încărcată şi gâtlejul îi era uscat. Articulă cu greu câteva cuvinte:

— Cine... cine dracu' eşti tu ?

— Numele meu e Hsiao Kuoping, cu toate că nu asta e important acum. Importantă este asta ! zâmbi Hsiao ridicând mâna şi mângâind capătul bastonului. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, îl lovi peste burtă.

Se auzi un sunet înfundat şi Tombstone simţi cum i se contractă muşchii, se smuci şi se răsuci prins de lanţul atârnat de cârligul din tavan. Urletul lui ţâşni pe cât de involuntar pe atât de neaşteptat, izvorându-i din gâtlej ca o durere vie.

Hsiao îşi pipăi bastonul. Printre lacrimi, Tombstone zări electrozii de la un capăt al bastonului şi butonul roşu de la celălalt capăt.

— Durere, commander, şuieră Hsiao. Durerea va deveni în curând cel mai important aspect al existenţei tale.

Hsiao îl lovi din nou, lăsând capătul bastonului să-i alunece între genunchi. Simţindu-i atingerea, Tombstone se încordă, dar nu mai fu un şoc electric ci doar căldură. Hsiao ridică bastonul încet în sus şi-i atinse testiculele. Tombstone simţi o groază mai puternică decât tot ceea ce cunoscuse asemănător în viaţă. Îl privi pe Hsiao drept în ochi şi ştiu că degetul lui va apăsa butonul roşu. Stomacul i se chirci şi Tombstone se temu că o să leşine.

Hsiao zâmbi:

— Îţi promit, commander că în următoarele clipe vei cunoaşte foarte, foarte bine durerea, până când îmi vei spune exact ceea ce vreau să ştiu !

După ceasul din perete, trecuse deja o oră, oră care i se păruse o veşnicie, cu întrebări fară răspuns, punctate de şocuri electrice. Lângă Hsiao mai erau cinci indivizi, unul pe care îl chema Phreng, ceilalţi putând fi soldaţi,

deşi erau îmbrăcaţi în civil. O dată, Hsiao îi numise „ajutoarele burmaneze”, ceea ce nu explica totuşi prezenţa lor la Bangkok. După câteva minute, Hsiao îl lăsă pe Tombstone în grija oamenilor săi, el rezumându-se să-i pună întrebări.

În scurt timp, Tombstone nu mai luă în seamă amănuntele, doar durerea şi groaza că era maltratat în mod deliberat, transformat într-o masă de carne vie.

Hsiao îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu cravata sa înflorată.

— Încă o dată, commander. Ştiu că *Jefferson* are şi rachete anti-aeriene şi un sistem de apărare numit Phalanx. Vreau să ştiu dacă aceste sisteme sunt operaţionale atât timp cât nava se află în port.

— Du-te dracului ! strigă Tombstone muşcându-şi buzele până la sânge şi stâlcind cuvintele.

Aerul era greu, puţea a transpiraţie, a materii fecale, a urină, a salivă, a sânge, a păr ars şi a groază.

Hsiao îi facu semn lui Phreng:

— Încă o dată !

Tombstone urmări cu ochii injectaţi cum thailandezul se apropie încet, atingându-i pielea fină a antebraţului cu bastonul electric. Când ecoul gemetelor de durere ale lui Tombstone se stinse, Hsiao dădu din cap cu tristeţe:

— Să nu crezi că ajută cuiva că dai dovadă de... atâta noblеţe. Informaţiile de care am nevoie le-am smuls celor trei oameni de-ai voştri, spuse Hsiao scoţând un carneţel din buzunar. Da, aici. Operatorul de semnale, clasa a treia, Charles R. Bentley. Radaristul de clasa atreia, Frederick K. Paterowski. Marinarul Emesto Rodriguez. Oamenii ăştia ne-au spus tot ce am vrut să aflăm de la ei. Cunoşteau în amănunţime cum funcţionează sistemul de apărare al portavionului. Ştim acum despre parametri operaţionali folosiţi în căutarea VPS-2 şi regimul de lucru al sistemului Phalanx. Tot ce vreau acum, commander, e

să confrunt şi să verific aceste informaţii. Eşti pilot. Viaţa ta depinde de modul în care funcţionează apărarea navei de fiecare dată când te întorci pe *Jefferson*. Dacă mă ajuţi să verific informaţiile îţi promit că o să scapi de o mulţime de neplăceri.

Tombstone rămase tăcut. În momentul acela nu mai ştia de ce continua să tacă. „Datoria” şi „apărarea ţării” erau două concepte care se estompau în mintea lui ori de câte ori degetul lui Phreng apăsa butonul roşu. Ceea ce era de neînţeles era scopul acelor întrebări.

— Să vorbim despre procedurile de apropiere de navă, commander. Dacă un avion thailandez ar intenţiona să aterizeze pe pista portavionului pe cine ar trebui să cheme ? Ce ar avea de făcut ?

Tăcerea fu întreruptă doar de răsuflarea gâfâită a lui Tombstone. Atâtea întrebări identice... Ticăloşii plănuiau, mai mult ca sigur, un atac împotriva portavionului. Tot ce ştia însă acum era că vieţile camarazilor lui atâmau de informaţiile pe care voia să le verifice Hsiao. Acesta îi facu un semn lui Phreng, apoi îi luă bastonul şi atinse palma lui Tombstone.

— O să primesc informaţia pe care o cer, commander ! De la tine. Poţi să mi-o dai de bunăvoie sau o să ţi-o smulg cuvânt cu cuvânt sfâşiindu-ţi trupul !

Văzând că pilotul american refuza să-i răspundă, Hsiao dădu calm din cap.

— Poate că n-am procedat bine. Mai avem doi prizonieri, prieteni de-ai tăi. Locotenent-commander Bayerly şi... frumoasa ta prietenă... Pamela Drake, spuse Hsiao zâmbind. Vezi, noi... cum se spune ? Avem aşii. Nu cred că vrei să-ţi torturăm iubita la fel ca şi pe tine...

Cuvintele lui Hsiao erau la fel de dureroase ca şi şocurile electrice ale bastonului. Tombstone se revoltă zbătându-se cu sălbăticie în legăturile sale. Fără rost. Hsiao îi râse în nas. Tombstone ar fi vrut să-l lovească.

Făcându-şi vânt şi strângându-şi toată saliva din gura arsă de sete, Tombstone îl scuipă pe Hsiao drept în ochi.

— Să te ia... dracu'...

Hsiao se înnegri de furie. Până acum îşi păstrase cumpătul, dar acum se înfurie cumplit şi începu să-l lovească pe Tombstone peste braţe, peste umeri, peste picioare apăsând de fiecare dată pe butonul roşu. Şi din nou... din nou... Apoi Tombstone, agonizând, se prăbuşi într-o mare de întuneric, leşinând de durere.

Capitolul 17

13,15 Zone Time
Depozitul, Bangkok

Durerea. Devenise o parte a lui, o parte din chiar existenţa lui**.**

Tombstone deschise ochii şi privi împrejur. Se afla într-o cămăruţă goală. De tavan atâma un bec chior iar podeaua părea la fel de solidă ca şi pereţii.

Stătea întins pe un pat, învelit în pături de armată aspre şi urât mirositoare. Picioarele îi erau sprijinite de nişte perne sărăcăcioase. Nu mai avea cătuşe la mâini. Cei care îl ţineau ostatic nu aveau încă de gând să-l omoare.

Îşi aduse aminte supliciul la care fusese supus şi închise ochii. Îi era ruşine de propria sa slăbiciune. Îşi aminti gustul amar al propriei sale frici pe care o încercase atârnând de cârligul de fier. Îşi aminti cum cedase şi cum urlase până când i se uscase gâtlejul.

La sfârşit nici nu mai fusese în stare să scoată un sunet... tresărea doar, masă însângerată de carne, la şocurile electrice produse de bastonul lui Hsiao. Până când se prăbuşise în întuneric.

Luptă cu slăbiciunea şi cu greaţa din stomac şi reuşi să se dezvelească şi să-şi coboare picioarele goale din pat. Era cât pe-aici să cadă pe podea, cuprins de ameţeală. Respiră de câteva ori adânc şi slăbiciunea cedă, iar gândurile începură să se limpezească. Rănile, deşi dureroase, nu erau grave. Nişte urme sângerânde la încheietura mâinilor şi la glezne, acolo unde cătuşele îi intraseră în came.

Se temu că adevăratele răni erau în sufletul lui. Genunchii şi mâinile încă îi tremurau şi în stomac simţi un

gol imens la gândul că tortura va reîncepe.

O grămadă acoperită de zdrenţe aflată într-un colţ al cămăruţei îi atrase atenţia. Tremurând, se ridică şi făcu un pas spreea.. .Nuuuu !

Lumina becului chior din tavan cădea peste trei cadavre, aruncate lângă perete. Tombstone închise ochii încercând să se întoarcă, dar imaginea trupurilor însângerate şi descărnate îi ardea acum sufletul şi mintea. Îl cuprinse greaţa şi vomă căzând în genunchi. Într-un târziu, se linişti.

Matthew Magruder nu era un laş. Dimpotrivă. El era doar un pilot al U.S. Navy. Iscusinţa de a pilota un F-l4 şi de a-l aduce înapoi pe *Jefferson* în condiţii normale, sau pe vreme rea, să se dueleze cu duşmanul în aer, unul la unul, asta îl deosebea de mulţi alţi oameni prin profesionalism şi disciplină.

Dar el înfruntase de fiecare dată moartea aflat în carlinga avionului său. Acolo trăia tot timpul cu moartea în suflet... doar o străfulgerare, o clipă de groază şi apoi nimicul-fără-durere. Privind însă cadavrele acelea simţi că are în faţă o altfel de moarte, deosebită de cea a cavalerilor aerului, uşoară şi eroică. Era o moarte murdară, în singurătate, într-o agonie care, poate, durase o veşnicie...

— Sunt cadavrele camarazilor tăi de pe vas, se auzi în spate vocea cavernoasă a lui Hsiao.

Tombstone se întoarse surprins. Nu auzise când se deschisese uşa.

— Bentley, Paterowski şi Rodriguez. Le-a trebuit o noapte întreagă ca să moară. Aproape de sfârşit îl implorau pe Phreng să-i lase să spună tot ce ştiu. Apoi i-au cerşit moartea...

Tombstone nu îşi putea lua privirea de la cadavrele însângerate. Ce spusese Hsiao mai devreme ? „O să-ţi smulg cuvânt cu cuvânt sfâşiindu-ţi trupul !“.

Hsiao se trase într-o parte şi în cămăruţă intră Phreng însoţit de unul dintre burmanezi.

— Luaţi-l !

Îl târâră cu brutalitate printre lăzile şi cutiile aruncate de-a valma în depozit. Sub cârligul suspendat de tavan, într-un con de lumină, se afla o masă plină de sânge. Tombstone se întrebă dacă nu cumva acolo fuseseră schingiuiţi şi ucişi cei trei camarazi ai săi. Îşi scuturâ capul încercând să-şi limpezească gândurile. În apropiere se aflau două scaune şi, privind într-acolo, avu un şoc. Bayerly era legat de unul dintre ele, având şi cătuşe la mâini. Hsiao îi spusese că şi Bayerly ar fi fost luat prizonier, dar în prima clipă nu-l crezuse. Bayerly era plin de răni însângerate. Avea buzele crăpate şi umflate. Fusese interogat, fară îndoială, în timpul cât Tombstone zăcuse fară cunoştinţă.

Împins cu brutalitate, Tombstone fu silit să se aşeze pe celălalt scaun.

— De data asta vom încerca altceva, spuse Hsiao.

Făcu un semn. Uşa se deschise şi pe hol se auzi o luptă surdă, apoi intrară doi burmanezi vânjoşi târând o femeie dezbrăcată care încerca să-i lovească.

— Pamela ! strigă Tombstone îngrozit că o vedea aici.

— Matt ! ţipă ea.

Părul ei blond i se învălmăşi pe umeri, când îşi întoarse capul încereând să prindă privirea lui Tombstone.

— Matt ! Cine-s ăştia ? Ce vor ? Matt !

— Întindeţi-o pe masă, ordonă scurt Hsiao. Pe spate !

Pamela fu târâtă spre masă şi forţată să se caţăre pe ea şi să se întindă eu faţa în sus. In timp ce burmanezii îi legau mâinile şi picioarele, Hsiao se întoarse cu faţa spre Tombstone şi Bayerly.

— Şi acum, veţi gusta amândoi din ospitalitatea noastră pentru prima oară. O să vă las să priviţi cât de ospitalieri vom fi cu această femeie !

— Ticălosule, las-o în pace ! strigă Tombstone. Nu ştie nimic...

— Sunt de acord, spuse Hsiao zâmbind sarcastic. Dar vezi, commander, noi nu-i vom stoarce ei informaţii... ci ţie ! adăugă el apropiindu-se şi înfigându-şi degetele în părul Pamelei. Îţi aminteşti ce-au păţit Bentley şi ceilalţi ? Cât crezi că ne ia să-i facem acelaşi lucru acestei minunate creaturi ? Cât crezi că o să reziste fară să-şi dea sufletul ? Cât timp ai să suporţi privindu-ne cum ne ocupăm de ea ?

Pamela întoarse capul într-o parte încercând să muşte mâna lui Hsiao. El chicoti amuzat şi îşi retrase mâna.

— Soarta acestei femei e în mâinile dumneavoastră, domnilor ! Spuneţi-mi tot ceea ce vreau să ştiu şi vă eliberăm pe toţi trei. Oricare dintre voi doi o poate salva !

Tombstone se topi pe scaun. Simţea cum cătuşele îi muşcau din încheieturile însângerate.

— Ticălosule ! N-ai să reuşeşti... !

— Am şi făcut-o deja, commander, spuse Hsiao pocnind din degete şi cerându-i lui Phreng bastonul electric.

— Matt ! Să nu le spui nimic ! Matt ! Matt... !

Urletul ei de durere umplu întreg depozitul o clipă mai târziu, explodând în urechile lui Magruder şi arzându-l ca un fier roşu, aşa cum i se întâmplase când văzuse cadavrele celor trei camarazi ai săi.

— Opreşte-te ! Opreşte-te !

— Începem cu procedura de aterizare pe pistele portavionului ? întrebă Hsiao ridicând bastonul.

Tombstone dădu din cap, sfîşiat de groază şi furie. Sângele îi zvâcneaân tâmple şi un ciocan îl lovea în moalele capului. Nu putea să îl lase pe Hsiao să o tortureze pe Pamela... dar să le spună ce voiau să ştie...

— Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă ! ţipă dintr-o data Bayerly ca şi când cineva i-ar fi smuls vorbele cu

cleştele. Întrebaţi-mă pe mine ! Vă spun ! Tot ce vreţi să ştiţi ! spuse cu o voce sparta şi răguşită.

— Într-adevăr ? întrebă Hsiao ridicându-şi privirea uşor surprins. Într-adevăr ? repetă părând să cântărească vorbele lui Bayerly.

Tombstone îl privi furios pe Bayerly. Pilotul alunecase pe scaun şi ochii îi erau bulbucaţi de groază, iar faţa era livid ă ca de mat.

— Bayerly, nenorocitule... îngăimă Tombstone.

Hsiao dădu ordin unui burmanez să-l elibereze pe Bayerly.

— Vino, spuse Hsiao ajutându-l să se ridice. Mergem undeva unde putem discuta în linişte.

— Şi... ei... bâigui Bayerly.

— Vor fi în siguranţă... atât timp cât vei fi un băiat cuminte şi vei coopera cu noi.

Hsiao se întoarse spre oamenii lui şi le strigă ceva repede în thailandeză. Phreng se burzului, lătrând nişte cuvinte de neînţeles. Tocmai pipăia rânjind coapsele Pamelei. Hsiao vorbi iar, neînduplecat. Phreng se împotrivi, dar, în cele din urmă, o dezlegă pe Pamela.

Apoi îl dezlegară şi pe Tombstone. El se gândi că tot ceea ce fusese mai rău trecuse. Dar cu ce preţ ? Informaţiile de care avea nevoie Hsiao erau legate de securitatea portavionului. Ce avea de gând Hsiao ? Terorism... ? Să pună mâna pe un portavion al Statelor Unite şi să ceară o răscumpărare ? Oricare i-ar fi fost planul, însemna moartea a sute, poate mii de camarazi de-ai lui.

În timp ce burmanezii îl târâră în cămăruţa lui, îşi dădu seama că trebuia să-i pună în gardă pe cei de pe *Jefferson*. Problema era cum s-o facă ! Hsiao nu avea să-l elibereze pe moment. Iar Bayerly îşi pierduse curajul. Tombstone simţi că îl cuprinde disperarea şi îi vine să urle, ca atunci când fusese agăţat timp de o oră de

cârligul acela din tavan. Oricât îşi storcea mintea, nu găsea nici o ieşire din toată această afacere împuţită.

16,24 Zone Time
Doi Chiang Dao, Nordul Thailandei

Karenii o porniseră spre sud, mergând ore înşir, oprindu-se doar din când în când. Batman nu mai ştia cât de departe ajunseseră. Fiecare creastă împădurită semănând izbitor cu cea dinainte şi cu cea care-i urma. Picioarele şi coapsele îl dureau îngrozitor, parcă intrate în agonie. Pe la mijlocul după-amiezii fu cât pe-aci să înţepenească cu totul, aşa că se concentră asupra unui singur lucru: să-şi pună picioarele unul în faţa celuilalt.

În drum, se zăriră semnele unei aşezări. Ca şi prima oară, karenii se împrăştiară prin junglă de-a lungul urmelor lăsate de roţile unor Jeep-uri.

Trecură apoi pe lângă mai multe sate şi traversară o câmpie largă la capătul căreia se zăreau un lan strălucitor de orz.

Ultimul urcuş îi tăie respiraţia lui Batman, iar Malibu fu nevoit să se dea jos de pe targă şi să pornească şchiopătând spre creastă, sprijinit de doi băieţi.

Când ajunseră în sfârşit sus, perdeaua de nori se destrăma iar razele soarelui scăldară versantul verzui al muntelui ce se ridica în faţa lor. Karenii se opriră în apropierea unui drum desfundat ce şerpuia la poalele muntelui, acolo unde se sfârşea jungla.

— E timpul să ne despărţim, spuse Htai apropiindu-se de Batman. V-am adus cât de departe am putut.

— Hei, aşteaptă o clipă ! Ai de gând... să ne laşi în mijlocul unui ţinut necunoscut ?

— Urcaţi drumul. O să găsiţi vreun mijloc de transport, spuse Htai arătând spre înainte.

Batman se întoarse şi privi neâncrezător în direcţia

ară-tată. Erau mai degrabă nişte urme de jeep decât un drum adevărat. Se întoarse să discute cu Htai şi rămase înmărmurit. Avea în faţă doar peretele verde al junglei ridicându-se de-a lungul drumului, cu frunze de toate formele foşnind în bătaia vântului. Karenii dispăruseră !

— Htaiii ! strigă Batman. Ticălosuleee... Htai !

— Rahat, prietene ! spuse Malibu sprijinindu-se într-o creangă şi privind amărât spre junglă. Încep să cred că prea puţin le pasă de compania noastră !

— Da, aşa se pare !

Felul în care karenii dispăruseră dintr-o dată în pădure era foarte ciudat. De ce se temeau ?

— Haidem. N-o să stăm toată ziua aici !

Pentru o clipă, Batman fu tentat să o apuce în sens invers, fiind mult mai uşor de mers la vale. Dar Htai îi arătase cealaltă direcţie. Habar nu avea care era jocul colonelului Htai, dar poate că era mai bine să-i asculte sfatul. Porniră în sus, urmând drumul şerpuitor pe versantul muntelui, dar, după vreo câteva sute de metri, picioarele Batmanui cedară, iar Malibu şchiopătând şi mormăind de durere, scoase o exclamaţie de uimire.

În faţa lor se deschidea o peşteră de vis. Filtrată printr-o gaură din acoperişul stâncos, lumina soarelui cădea ca o ploaie peste chipul albastru al unui uriaş Buddha sculptat în piatră. Pe pereţii peşterii se zăreau multe alte sculpturi, dar Batman fu atras ca de un magnet de uriaşa statuie. Şovăi şi facu un pas înainte. Întreaga scenă părea atât de departe, aşa de ireală şi aşa de nelumească de parcă ar fi fost cu adevărat un vis.

Apoi lumina se stinse şi sculpturile se estompară în întuneric acoperite de umbre.

— *Yoot* ! se auzi o voce autoritară. *Yah klihun vahee* !

Se întoarse încet şi zări un grup de thailandezi care îi ameninţau cu nişte M-l6.

— Locotenenţii Wayne şi Blake, domnule ! spuse

Batman ca un automat. Marina Statelor Unite, adăugă gândindu-se că, dacă oamenii nu ştiau o boabă de engleză, şi el şi Malibu puteau da iar de necaz.

Unul dintre soldaţi păru oarecum încurcat, dar mirarea i se preschimbă într-un zâmbet.

— Marina ! Sunteţi cam departe de ocean !

Peştera Chiang Dao era loc de pelerinaj, dar de când izbucnise insurecţia nu mai venea nimeni acolo. Doar comandoul thailandez trecea pe acolo în misiuni de patrulare.

Batman trecu cu privirea peste chipul soldatului şi-şi aruncă ochii spre locul unde umbra îl înghiţea pe uriaşul Buddha din piatră. În apropiere se ridica un templu care strălucea prin ploaia solară, albul lui armonizându-se cu azurul cerului. După zile întregi de noroaie, insecte sâcâitoare şi o nesiguranţă ucigătoare, pacea templului şi ecoul civilizaţiei păreau o bucăţică de Rai.

După o oră, Batman şi Malibu se treziră pe locurile din spate ale unui jeep militar care se legăna pe drumul desfundat spre oraşul Chiang Dao. Acolo se afla o misiune guvernamentală de ajutorare a triburilor ce locuiau în munţi. După încă o oră, cei doi se aflau într-un camion al Armatei Regale Thailandeze, îndreptându-se spre Chiang Mai.

Un telefon dat de la misiunea guvernamentală i-a pus în alertă pe cei de pe *Jefferson*.

Când, la câteva ore după lăsarea întunericului, ajunseră pe aeroportul celui de al doilea mare oraş al Thailandei, un elicopter al Marinei Statelor Unite îi aştepta cu motoarele vuind.

După alte două ore, cei doi se aflau din nou pe navă. Văzându-se la bord, Batman se jură că n-o să mai dea în viaţa lui întâlnire unei stewardese.

18,44 Zone Time
Depozitul, Bangkok

Când Hsiao termină de dat ultimele ordine, se întunecase deja. Totul era pus la punct iar *Sheng li* atârna de o singură aruncare de zar. Aplecându-se peste biroul său, puse mâna de telefon să-l caute pe Phreng.

— M-aţi chemat, generale ?

— Da, adu prizonierii.

— Da, domnule, spuse Phreng ezitând şi rânjind apoi. Începem să-i „lucrăm“ din nou ?

Hsiao simţi tonul vocii lui Phreng. Ştia că el o voia pe Pamela şi gândul ăsta îl înfurie. Pentru Hsiao, forţa era o unealtă nu un mijloc de a obţine plăcere. N-o să-i facă lui Phreng hatârul ăsta... nu încă. Americanii încă mai valorau ceva, poate ca ostatici. Tocmai de aceea nu avea chef să-i tortureze tot timpul. Nici nu mai era nevoie. Bayerly îi dăduse toate informaţiile de care avea nevoie.

— Îi laşi în pace, Phreng. Pe toţi trei !

— Da, domnule, spuse Phreng şi expresia pofticioasă se topi.

— Fă rost de un camion... un camion de-al armatei, acoperit. Îi luăm de-aici diseară.

— Da, domnule. Şi unde-i ducem ?

— La U Feng, spuse Hsiao bătând cu un creion pe hărţile întinse pe masa lui. O să fim plecaţi din oraş când vor începe serbările !

— Serbările, domnule ?

Lui Hsiao i se lumină chipul de un zâmbet:

— La noapte intrăm în faza finală a lui *Sheng li* !

— La noapte ?

— Da. Acum spune-i şoferului să-mi aducă maşina.

— Da, domnule. Unde să vă ducă ?

— Lumpini, spuse Hsiao punând mâna pe telefon.

Era parcul de pe strada Rama, la mai puţin de două

mile distanţă de Klong Toey. Îl mai folosise ca loc de întâlnire cu ceilalţi membrii ai conspiraţiei.

— Mai am de pus la punct nişte lucruri.

Phreng îl salută şi ieşi. Câteva minute mai târziu, printr-un mesaj cifrat, Hsiao îl informa pe colonelul Kriangsak unde şi când se va întâlni şeful său cu el.

Atacul asupra portavionului trebuia să se desfăşoare rapid, înainte ca americanii să-şi dea seama ce se petrece. Elicopterele erau deja pregătite să pornească spre *Jefferson* de la baza aeriană de la Sattahip.

Capitolul 18

19,10 Zone Time
Depozitul,
Bangkok

Tombstone se trezi cu greu, descoperind că şi Pamela fusese adusă în cămăruţa sa. Din fericire, pentru ea, cele trei cadavre dispăruseră. Se mai vedeau însă urme de sânge pe podea.

Celor doi li se dăduseră înapoi toate lucrurile: hainele, portofelul, banii, doar ceasurile şi actele de identitate lipseau. Cei care-i luaseră prizonieri scotociseră în amănunt camera de la hotel luând cu ei tot ceea ce găsiseră. Faptul că li se dăduse voie să se îmbrace era încurajator. Probabil că tot ceea ce fusese mai rău trecuse.

Voiau să-i mute în altă parte, ghici Tombstone. Hsiao plănuia cu siguranţă ceva... o lovitură răsunătoare. Tombstone şi Pamela rămâneau ostatici lui în eventualitatea unor negocieri, pentru că Hsiao părea să fie un om care trăgea foloase din orice, oricât de mic.

Apoi Tombstone se gândi la Bayerly. Se înfurie la început, dar se calmă încet, încet. Îi venea greu să-l învinovăţească pe Made-It. Nici Tombstone singur nu ştia cât ar mai fi putut rezista acolo fară să facă nimic, în timp ce Pamela era schingiuită. Problema acum nu era că Bayerly cedase nervos, ci cum ar fi putut Tombstone să rezolve situaţia.

Pamela se apropie de el şi-şi puse mâna pe braţul lui. Strânsoarea caldă a mâinii ei îl uimi.

— Matt ? Ce-o să facem ?

El se uită înjur fară să-i răspundă, eercetând pereţii.

Poate că fuseseră lăsaţi împreună în mod intenţionat, pentru a fi spionaţi fară ca ei să fi ştiut ceva. În pereţi puteau fi puse microfoane.

Pamela îl privi cum cerceta pereţii şi, încet, el îi atinse urechea. Ea zâmbi facându-i semn că a înţeles. Fată deşteaptă.

— Nu... ştiu, spuse Tombstone mai mult pentru eventualii ascultători decât pentru ea. Tot ce putem face e să mergem cu ei.

La dracu', aveau nevoie de un plan !

— Ne vor ţine ostatici, adăugă Tombstone pe şoptite.

Pamela veni mai aproape. Până când îi atinse obrazul cu părul ei blond. Şopti încet de tot:

— Matt... ştiu că poate ne ascultă... Ce vor ?

Întrebarea îl curentă, învălmăşindu-i gândurile. Trezi în el coşmarul întrebărilor puse de Hsiao, care dorea să afle detalii despre apărarea portavionului. Despre procedurile folosite de avioanele prietene la apropierea de navă. Planul lui Hsiao, din ce în ce mai evident, era nemaipomenit de ticălos.

Tombstone întoarse încet capul şi mângâie şuviţele blonde ale Pamelei.

— Au pus la cale un atac împotriva lui *Jefferson*, şopti el.

Pamela îşi schimbă poziţia şi, fară să vrea, îl lovi peste răni. Tombstone se strâmbă de durere.

— La asta m-am gândit şi eu. Unul dintre noi trebuie să scape şi să-i anunţe pe cei de pe navă.

— De acord, spuse el. Cât mai curând posibil. Diseară, de exemplu.

Situaţia părea totuşi fară ieşire. Dacă cei care îi ţineau ostatici aveau de gând să-i mute în grabă, mai aveau o şansă, una foarte mică, dar reală. Şansa de a evada. Cel mai greu era însă să o scoată pe Pamela de acolo şi pe Bayerly, despre care nu mai ştia nimic. Cum putea să-l

ajute dacă nu-l mai văzuse deloc ? Să îi atace pe oamenii lui Hsiao când veneau să îi scoată de acolo era exclus. Pe Tombstone îl dureau cumplit muşchii şi toate oasele şi îi ardea întreg trupul. Nu s-ar fi putut lupta cu mai mulţi indivizi care, pe deasupra, erau înarmaţi până-n dinţi. Poate că ar fi putut încerca ceva, dar în funcţie de împrejurări. Mişcându-se rapid, n-ar mai fi luat în seamă durerea.

Se întoarse şi îi şopti Pamelei:

— Cred că au să ne mute în seara asta. O să încercăm atunci. Te ţii de mine şi mă urmezi ca o umbră, când ţi-oi spune...

Pamela se trase înapoi dând din cap.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el încet.

— Poate că n-o să avem de ales, spuse Pamela apropiindu-se de el. Poate că nu ne vor duce împreună. Ce vreau să spun e că... dacă ai vreo şansă, fa-o ! OK ? Chiar dacă nu sunt în preajmă. Chiar de-ar trebui să mă laşi aici !

Cuvintele ei îl umplură de groază. Îi năvăli în minte imaginea Pamelei răstignită pe masa însângerată. Încercă să se desprindă de ea, dar Pamela îl trase lângă ea.

— Gândeşte-te, Matt ! Ai trecut prin atâtea încât arăţi dărâmat rău de tot ! Dacă îi faci să creadă că eşti foarte slăbit, poate că n-or să mai stea aşa cu ochii pe tine. Dacă poţi scăpa, chiar fară mine, fa-o... te rog. Te rog !

Surprins, Tombstone o privi drept în ochi, apoi încuviinţă. Nu aveau de ales, nu mai aveau ce să-şi spună. Tombstone îşi întoarse privirea spre uşa încuiată pe dinafară şi aşteptă.

19,23 Zone Time
Sediul Guvernului, Bangkok

Colonelul Kriangsak urcă scările clădirii, îşi arătă

legitimaţia soldaţilor de gardă şi apoi se grăbi către biroul său, aproape alergând pe coridoarele golite de lume. Sediul guvernului era aproape pustiu, prin birouri aflându-se doar câţiva funcţionari care lucrau încă la ora aceea. Lui Kriangsak îi convenea asta de minune pentru că n-ar fi avut chef să dea cuiva socoteală pentru prezenţa sa.

Venise timpul... timpul ! Se îndoise până acum de abilitatea lui Hsiao de apune în aplicare planul *Sheng li*, dar chinezul se arătase la înălţime. Reuşise să smulgă preţioasele informaţii prizonierilor americani. Şi era timpul să lovească, înainte ca cineva să-şi dea seama de pericolul iminent. După cum îi spusese Hsiao, elicopterele plecaseră deja de la U Feng şi aveau să ajungă la Sattahip în doar două ore. Iar misiunea lui Kriangsak începea înainte ca ele să apară în zonă.

Intră în birou şi ridică telefonul.

— *Savahtdi* ! îi spuse grăbit centralistului. Aici colonelul Kriangsak Vajiravudh. Dă-mi legătura cu Sattahip, cu maiorul Chani Silapakom de la Operaţiunile Aeriene ale Armatei ! Repede !

După câteva minute se auzi o voce în telefon.

— Colonelul Kriangsak ? Aici maiorul Chani. Cu ce vă pot...

— *Ascultă cu atenţie. Soarele apune peste două sute de ani !*

— Soarele apune... spuse maiorul Chani ezitând o clipă. Da, domnule, am înţeles.

— Începi operaţiunile conform planului. Piloţii tăi au primit ordinele de azi după-amiază ?

— Da, domnule, totul e gata.

— Excelent. Respectă intrucţiunile.

Închise telefonul. *Soarele apune peste două sute de ani*. O frază fără sens, dar care era mesajul codificat de Hsiao pentru faza finală a planului *Sheng li*. Se potrivea oricum şi Kriangsak se întrebă dacă nu cumva Hsiao o

alesese în mod deliberat.

Bangkok-ul devenise capitala Thailandei în 1782, cu mai mult de două secole în urmă, când primul rege al dinastiei Chakri, dinastie care cârmuia şi azi ţara, îşi ridicase cetatea într-un loc unde pe vremea aceea se afla un sat de pescari, pe valea râului Chao Phraya. Şi când noaptea se va termina, atunci soarele va apune cu adevărat peste cei două sute de ani ai dinastiei Chakri. Iar dacă va mai fi nevoie ca regele Bhumibol să rămână pe tron, conducătorii loviturii de stat de sub comanda lui Kriangsak aveau să ia ei o hotărâre în acest sens.

Şi Hsiao, desigur... cu toate că Kriangsak se gândise că în curând va putea să-l ţină departe de pârghiile puterii pe generalul chinez sau chiar să-l lichideze.

Hsiao Kuoping era mult mai interesat de traficul de droguri din Triunghiul de Aur decât de un control total al Thailandei. În faţa lui Kriangsak se deschideau o mulţime de posibilităţi ademenitoare, iar el nu avea decât să aleagă.

Acum mai era vorba şi de o ciudată ironie a sorţii. În 1981, tatăl lui Kriangsak murise în timpul unei încercări de lovitură de stat numită Rebeliunea Tinerilor Turci. Cei de atunci dăduseră greş pentru că regele nu-şi dăduse acordul... Dar acum avea să fie altfel... Regele va fi nevoit să-l sprijine... sau...

Kriangsak telefonă unui maior din unităţile militare aflate în Bangkok. Apoi îl contactă telefonic pe comandantul garnizoanei din Don Muang. Şi, în sfârşit, îl sună pe un căpitan de la Marele Palat.

Când termină, trupe şi maşini de luptă se puseră în mişcare spre Bangkok.

Dacă Hsiao avea grij ă să-şi facă treaba aşa cum trebuia, de data asta nu aveau cum să mai dea greş.

Telefonul sună. Kriangsak îl ridică zâmbind. Foarte bine. Reţeaua telefonică a întregului oraş era moartă. Şi

în depărtare se auzeau primele împuşcături şi vaierele unor sirene.

Acum, gândi înfrigurat Kriangsak. Începe acum !

19,31 Zone Time
Depozitul, Bangkok

Uşa cămăruţei se deschise scârţâind. Phreng îşi facu apariţia în prag, urmat de doi burmanezi înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47.

— Hai, sus ! croncăni thailandezul şi îndreptă ţeava automa-tului spre Tombstone. Acum !

— Unde ne duci ? întrebă Tombstone cu o voce pierită, ridicându-se foarte încet de pe pat.

— Nu-i treaba ta ! Grăbiţi-vă !

— El nu poate ! strigă Pamela cu o voce tremurândă. L-aţi schingiuit...

— Şi o s-o mai facem dacă nu vă mişcaţi repede, spuse Phreng mijind sadic. Iar cu tine, madam, să ştii că n-am apucat să termin. Tocmai făcusem cunoştinţă când am fost întrerupţi într-un mod cam nepoliticos, nu ?

Ameninţaţi cu pistoalele-mitralieră, cei doi fură scoşi din cămăruţă. Afară îi aştepta un camion militar cu motorul duduind. În depărtare se auzeau valurile oceanului. Se aflau deci foarte aproape de ţărm. Depozitul era probabil, undeva, prin docuri.

Phreng le facu semn spre camion. Tombstone îşi cântări repede şansele. Phreng şi patru burmanezi, plus şoferul, un individ cu pielea maronie, având mutră de docher. Erau deci şase oameni, trei înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Mda, şansele nu erau prea mari.

Thailandezul se puse din nou pe lătrat, dând nişte

ordine scurte. Doi burmanezi o târâră pe Pamela spre camion forţând-o să uree.

— Lăsaţi-mă ! strigă Pamela zbătându-se.

Îl lovi pe unul dintre burmanezi drept în fluierul piciorului. Omul urlă de durere şi îi dădu dmmul. Pamela se întoarse spre celălalt şi începu să-l lovească cu pumnii ei mici.

Phreng privea scena surprins, uitând pentru o clipă de Tombstone.

Asta era ocazia aşteptată de american. Se repezi şi-l pocni în cap pe Phreng cu cotul. Thailandezul căzu lângă roata camionului scăpând arma din mână. Tombstone o înşfacă şi-l lovi pe Phreng în testicule cu genunchiul.

Ceilalţi se aruncară la pământ, unul din burmanezi îşi îndreptă pistolul-mitralieră către Tombstone. El se întoarse fulgerător şi apăsă pe trăgaci. Arma lui clănţăni fară oprire sfâşiind tăcerea nopţii.

O umbră se mişcă în spatele lui. Phreng încerca să se ridice. Tombstone trase ciuruindu-l din cap şi până în picioare, Phreng se prăbuşi într-o baltă de sânge.

— Pamela ?! Unde eşti ? Pamela !

Femeia se afla undeva, în faţă, ţinută de un burmanez drept paravan. Tombstone întâlni privirea Pamelei şi citi în ea o nesfârşită groază. În aceeaşi fracţiune de secundă, prelata camionului căzu şi o grămadă de soldaţi săriră în stradă. În spatele lor, Tombstone îl zări pe Bayerly, care era la fel de îngrozit ca şi Pamela. Tombstone ezită să tragă temându-se să nu-i împuşte pe cei doi. Un thailandez se aruncă spre el deschizând focul. Un soldat thailandez ?

Strada se umpluse de soldaţi care alergau în toate părţile. Izvorau de pretutindeni... Tombstone privi repede în jur căutând un loc unde să se refugieze, dar nu găsi. Auzi un strigăt de durere. Apoi ţipătul Pamelei:

— Fugi, Tombstone... fugi...

Cuvintele ei fură acoperite de zgomotul sec al împuşcă-turilor şi de zumzetul gloanţelor care ricoşau în apropierea lui.

Pamela îl încurajase s-o facă. Dacă se lăsa prins acum era ca şi cum ar fi trădat-o.

Trăgând aer în piept, Tombstone o luă la fugă.

Capitolul 19

19,45 Zone Time
Cartierul Klong Toey, Bangkok

Întregul Bangkok era cuprins de o panică violentă şi năucitoare, totul înjur părând să explodeze, în timp ce Tombstone încerca să-i explice unui şofer de taxi, speriat de moarte, ce anume vroia de la el.

Tombstone avea necazuri. O ştia. Şoferul *tuck-tuck-ului* nu vorbea aproape deloc engleza şi, în mod evident, voia să o şteargă alăturându-se şuvoiului de vehicule şi oameni care se revărsau dinspre inima oraşului. Tirurile armelor automate răsunau limpede în depărtare şi Tombstone putu zări roşul incandescent al flăcărilor ridicându-se pe sub nori.

Era o încercare de lovitură de stat, gândi Tombstone, una bine pusă la punct. Prezenţa soldaţilor în camionul sosit la bârlogul lui Hsiao însemna că generalul chinez avea un rol important în toată afacerea. Şi de aceea, Tombstone nu mai putea avea încredere în nimeni. Soldaţii mişunau pe străzi. Un transportor blindat M-l13 era parcat într-un colţ apropiat. Câţiva soldaţi nervoşi, erau în preajma mitralierei Browning de calibrul 50 montată pe capotă. Mulţimea de civili, aflaţi dincoace de vehicul, privea cu un amestec de curiozitate şi groază cum se regla tirul. Tombstone se gândi să oprească nişte soldaţi, să-şi declare identitatea şi să-i roage să-l lase să folosească una din staţiile lor radio, dar nu îndrăzni. Soldaţii puteau foarte bine să fie de partea celor care puseseră la cale lovitura de stat.

Îi trecură prin minte şi alte variante. Ar fi putut căuta un telefon public, dar nu avea fise. Prăvăliile aflate de-a

lungul străzii aveau cu siguranţă telefon, dar erau închise, proprietarii lor plecând în grabă sau ascunzându-se. Iar dacă ar fi spart vreo uşă şi ar fi intrat, Tombstone ar fi fost arestat. Şi se punea întrebarea de partea cui erau autorităţile.

Cel mai bine ar fi fost să ajungă la ambasada americană. Trebuia să o facă grabnic, luând *tuck-tuck-ul* pentru că îi slăbeau puterile.

Dar şoferul nu părea să înţeleagă.

— *Tawee lahng bahee* ! ţipă el gesticulând nervos atunci când braţul lui Tombstone îi blocă drumul. *Blaho* ! *Blaho* !

Disperat, Tombstone îşi puse mâinile pe capota micului vehicul. Uitase toate cuvintele thailandeze pe care le învăţase cu atâta grijă. Cum se spunea „Aş vrea să merg la Ambasada Americană” ? La naiba ! Dacă o mai ţinea mult aşa avea să atragă atenţia soldaţilor asupra sa, sau poate a altora care îl căutau. El crezuse că fiecare taximetrist din Bangkok pricepea limba engleză. De ce naiba avusese nenorocul să dea peste unul care nu ştia ?

Căută în memorie cuvintele potrivite. *Sathan thut*... asta era.

— *American sathan thut ! spuse.*

Care era euvântul „te rog” ?

— *Broad ! Broad !*

Şoferul se schimbă la faţă pentru moment, apoi dădu din cap şovăind. Tombstone intră în vehicul aşezându-se pe scaunul din faţă.

— *Kawpkun !* spuse el.

Cu motorul păcănind, *tuck-tuck-ul* reintră în trafic, apucă pe o stradă laterală şi apoi o coti spre nord.

20,35 Zone Time

Puntea de comandă, USS Thomas Jefferson

Comandantului Stephen Marusko îi plăcea să stea noaptea de veghe ca ofiţer de srviciu pe puntea de comandă. Era plăcut mai ales când portavionul se afla ancorat în vreun port. Totuşi, în seara asta, două lucruri spulberaseră rutina de zi cu zi: o bătaie în camera echipajului şi un mic incendiu raportat în urmă cu un ceas, amândouă incidentele fiind de competenţa sa. Pe punte era o animaţie continuă. În după-amiaza asta îşi anunţaseră sosirea în dispozitiv patru nave din grupul de luptă MEU-6 şi mai multe elicoptere, Marine Sea Stallion, se aflau pe „acoperiş“. Se mai afla şi un avion-cistemă aparţinând portavionului, un KA-6D. Cel de al doilea se pregătea să decoleze pentru a alimenta la orele 21 avioanele aflate în aer.

Fulgere luminoase îi atraseră atenţia spre est. Marusko se întreptă spre pupa navei şi, ducându-şi binoclul la ochi, privi înspre baza navală Sattahip. În urmă cu câteva ore, când acolo se stinseseră toate luminile, Marusko se gândise că poate thailandezii aveau o pană de curent. Cu câteva minute mai târziu, legăturile telefonice cu ţărmul se întrerupseseră şi ele. Până acum Marusko nu găsise vreo explicaţie, dar era posibil să fie vorba doar de o defecţiune tehnică. Îi raportase incidentul căpitanului Fitzgerald, întru-cât membrii echipajului aflaţi pe ţărm nu mai puteau să ia legătura cu nava. Dar Marusko nu avea ce să facă altceva decât să stea să privească.

Fulgerele acelea luminoase puteau fi focuri de armă. Marusko se gândi din nou la zvonurile despre o posibilă lovitură de stat, zvonuri care circulau prin Bangkok. Dacă întreruperea legăturilor telefonice şi pana de curent de la baza navală Sattahip faceau parte din plan ?

Marusko se hotărî să ia legătura cu Fitzgerald chiar în

clipa în care telefonul de pe punte sună scurt. Marinarul de serviciu îl ridică, răspunse şi i-l întinse lui Marusko:

— Domnule, vor cu OOD[87] ! ofiţerul de punte !

— Mulţumesc, spuse el luând telefonul. Ofiţerul de punte !

— Puntea ? Aici Paulsen de la controlul traficului. Aşteptăm pe careva la bord în seara asta, domnule ?

— Negativ. Ce se întâmplă ?

— Am două codiţe pe radar. La cinci mile. Zic că sunt elicoptere thailandeze. Nişte Huey.

— Ce vor ? întrebă Marusko ridicând din sprâncene.

— O, domnule... cer permisiunea să aterizeze. Folosesc propria noastră frecvenţă de protocol.

Ciudat. Poate că cei din elicoptere voiau să vorbească urgent cu amiralul Magruder. Se întrebă dacă nu cumva şi asta avea de-a face cu ceea ce se întâmpla pe ţărm.

— OK, Chief. Spune-le să coboare şi zi-i lui Air Boss să le facă loc pe pistă !

—Am înţeles, domnule. Nu prea cred că putem avea încredere în „şoferii” ăştia locali ! chicoti Paulsen.

Marusko închise şi, hotărând că evenimentele erau cel puţin neobişnuite, se pregăti să-l anunţe pe căpitan.

20,36 Zone Time
Ambasada Americană, Bangkok

Lui Tombstone îi trebui aproape o oră ca să ajungă la destinaţie, şoferul *tuck-tuck-ului* fiind teribil de nemulţumit că fusese nevoit să-şi schimbe drumul. Vuietul luptelor se auzea la câteva blocuri mai încolo. Ghinionist, Tombstone nu avea bani la el, nici thailandezi, nici americani şi şoferul, scos din sărite, se repezi la el furios. Cineva puse o mână grea pe umărul lui

[87] OOD - Officer of the Deck - ofiţerul de serviciu pe punte.

Tombstone.

Tresărind, el se răsuci şi văzu un marinar american în echipament de camuflaj.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule ? întrebă marinarul.

Tombstone constată că era un Gunnery Sergeant gata de luptă, înarmat cu o mitralieră M-l6.

— Sunt locotenent-commander Magruder, Gunny ! spuse Tombstone simţindu-se dintr-o dată foarte obosit şi aproape fară putinţa de-a mai scoate un cuvânt. Sunt CO[88] al escadrilei VF-95 de pe portavionul *Thomas Jefferson*. Trebuie să iau urgent legătura cu nava.

Puşcaşul marin îi zâmbi. Faţa îi strălucea de sudoare.

— Da, domnule. Sunt Gunnery Sergeant George Johnson. Şi eu sunt de pe *Jeff.*

Tombstone încercă să se concentreze.

— Şi... ce faci aici ?

Puşcaşul marin îl sprijini şi spuse:

— Bangkok-ul a devenit un iad. Şi vreo mie de turişti americani sunt prinşi în canonada de pe străzi. Haideţi. Să intrăm.

Cum şoferul thailandez se luă după ei înjurând şi gesticulând mânios, sergentul strigă unui alt puşcaş marin:

— Palmer ! Plăteşte-i cursa !

Ajutat de Johnson, Tombstone pătrunse în interiorul plăcut luminat al ambasadei. Îşi dădu seama dintr-o dată cât de murdar era şi cât de jalnic arăta, simţământul fiindu-i accentuat de luxul dinăuntru. Câţiva servitori thailandezi se îngrămădiseră de-a lungul sălii de marmură să-l privească. Puşcaşii marini ceruseră să se facă linişte.

— Se vede că v-au torturat, domnule, şopti Johnson.

— Trebuie... să vorbesc cu *Jefferson*, murmură Tombstone abia mai stând în picioare.

— Aici, comandante ! spuse sergentul deschizându-i o

[88] CO - Commanding Officer – ofițerul comandant

uşă pe care se afla scris „Comunicaţii”.

Înăuntru, câţiva puşcaşi marini şi câţiva civili lucrau la computere şi console radar.

— Avem necazuri cu telefoanele, dar vă putem da legătura prin radio. Imediat.

Câteva clipe mai târziu, Tombstone vorbi cu un ofiţer de pe *Jefferson*.

20,38 Zone Time
Puntea de Comandă, USS Thomas Jefferson

— Ne sunt duşmani ! strigă Marusko ridicând telefonul. Anunţaţi Cartierul General. Toată lumea la posturile de luptă !

Sirenele navei sunară alarma.

— Controlul radar, aici Puntea ! strigă el. I-ai prins ?

— Da, domnule, spuse ofiţerul de serviciu. Două codiţe. Coordonate zero-nouă-cinci. acum, nivelul patru-unu-zero-zero yarzi[89]. Viteza unu-trei-cinci mile pe oră.

Marusko se concentră. Elicopterele ar fi putut fi ceea ce pretindeau că sunt. Dar avertismentul lui Tombstone, primit doar cu câteva clipe înainte, îi răsuna în minte. Conducătorii loviturii de stat puseseră ceva la cale împotriva portavionului, folosindu-se de unul sau mai multe elicoptere.

De câţiva ani, asigurarea securităţii portavionului era una din preocupările permanente ale celor de pe *Jefferson*. Portavioanele erau uriaşe, scumpe şi deosebit de tentante ca ţintă. În timpul crizei din Liban, prin anii ’80, s-a acordat o importanţă aparte eventualităţii unui atac din partea teroriştilor sirieni care ar fi vizat un portavion american ce patrula în apele Beirut-ului. Washington-ul se temuse atunci de vedete rapide sau

[89] un yard = 0,9144m.

torpile umplute ochi cu explozibil şi pilotate de comandouri sinucigaşe. Împotriva unei astfel de posibilităţi fuseseră montate mitraliere de calibrul 50 la extremităţile punţii de zbor, unde servantul stătea în picioare. Acest sistem de apărare fusese denumit „Cruise Druze“.

Un elicopter încărcat cu exploziv sau un comando cu bombe, nu erau în stare să scufunde portavionul, dar ar fi făcut un iad de sânge şi durere.

20,38 Zone Time
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Elicopterul UH-l purta însemnele Forţelor Aeriene Regale Thailandeze, dar numai pilotul era thailandez, un ofiţer dezertat căruia i se promiseseră mai mulţi bani decât ar fi câştigat într-o viaţă în serviciul guvernului. Majoritatea ofiţerilor implicaţi în lovitura de stat erau nemulţumiţi că guvernul îi considerase de-a dreptul proşti şi ineficienţi atunci când avuseseră de-a face cu insurecţia comunistă din nord. Ca o ironie a sorţii, ambele tabere încă îi mai priveau pe americani drept cel mai important şi puternic aliat, de aceea nici una din tabere nu ar fi executat un atac prin surprindere asupra portavionului *Jefferson*.

Dar locotenentul Thran Silatharudah ar fi făcut orice pentru bani. Îl întâlnise pentru prima oară pe colonelul Kriangsak când Thran fusese dus în faţa curţii marţiale. Forţele Aeriene Regale Thailandeze nu-i prea iubeau pe ofiţerii care foloseau avioanele şi elicopterele militare ca să facă contrabandă cu opium la graniţa cu Laosul. Kriangsak falsificase probele scoţându-l basma curată. Şi apoi îl recrutase pentru *Sheng li*.

Copilotul său era chinez, unul dintre piloţii pe care Hsiao Kuoping îi adusese din Burma pentru a participa la

Sheng li. Thran nu avea idee de ce trebuia să atace portavionul, dar nici nu-i păsa. *Sheng li* nu era cunoscut decât la vârf şi deocamdată planul părea să meargă foarte bine.

Locotenentul Thran împinse manşa înainte şi lăsă elicopterul să zboare cât mai aproape de pământ. Aparatul era un vechi UH-l transferat în Thailanda la sfârşitul războiului din Vietnam.

În părţile laterale ale fuselajului avea montate două dispozitive de lansare eu câte douăzeci şi cinci de rachete fiecare.

Undeva, jos, oraşul şi zona bazei navale Sattahip erau cufundate în întuneric, dar se zăreau puncte de foc şi flăcările unor explozii spre nord, unde forţele atentatorilor se luptau cu trupele rămase fidele guvernului. Drept în faţă, ancorat în golf, *Jefferson* arăta splendid, plin de lumini multicolore.

— Pregătiţi rachetele ! spuse Thran.

— Rachetele armate, îi răspunse copilotul.

Chiar fară să fie ghidate automat, rachetele erau destul de bune să poată atinge de la o distanţă de o milă sau două o ţintă atât de mare cum era portavionul.

Ordinele pe care le primise Thran spuneau foarte clar că elicopterul nu trebuia doar să-şi arunce încărcătura la întâmplare spre ţintă. Trebuia să ajungă la câteva sute de metri de portavion şi de acolo să tragă drept prin uşile liftului care dădea spre uriaşul hangar al navei.

Acum vedea uşile. Se concentră asupra pupei navei. Celălalt Huey i se alătură în flancul stâng.

Degetul lui Thran pipăi trăgaciul de pe manşă. Dacă ar fi putut să se apropie şi mai mult, la vreo jumătate de milă, rachetele lui ar fi pătruns cu siguranţă prin uşile larg deschise.

Se spusese că hangarul va fi plin de avioane, de carburant şi explozibil.

Şi muntele acela de oţel, făcut de mintea şi mâna omului avea să arate minunat atunci când va sări în aer.

20,36 Zone Time
Tomcat 201, CAP[90], Golful Thailandei

Tomcat 201 era avionul comandantului de escadrilă, dar pentru acest zbor de patrulare se urcase în carlinga lui locotenentul „Nightmare”[91] Marinaro, întru cât aparatul său avea o defecţiune electrică. Nightmare zbura la o altitudine de cinsprezece mii de picioare şi la o distanţă de cincizeci de mile sud-vest de Sattahip când radaristul său Mike „Sunny”[92] Crampton, îl chemă prin circuitul intern al avionului.

— Hei , Nightmare ? Se pare că s-a împuţit rahatul la *ferma păsărilor* ! Tocmai au dat alarma generală !

— Ce-au făcut ? întrebă Nightmare decuplând şi cuplând radioul. Căştile îi aduceau în urechi un bâzâit şi murmurul unor vod.

— Cowboy, aici Victor Kilo Unu-Unu ! chemă o altă voce. Cowboy, răspunde !

Cowboy era numele de cod al avionului lui de patrulare, iar cel care îl chema era Hawkeye, avionul radar care coordona zborurile deasupra Grupului de Luptă.

— Victor Kilo, aici Cowboy ! Care-i problema.

— Cowboy, avem două codiţe care se apropie de Homeplate !

Urmă o înşiruire de coordonate, de numere şi de indicative de nivel. Contactul ne poate fi ostil. Interceptaţi şi identificaţi. Temninat.

— Recepţionat, spuse Nightmare trăgând de manşă şi

[90] CAP – Combat Air Patrol
[91] Nightmare – Nightmare
[92] Sunny - Bronzatul

acţionând arzătoarele Tomcat-ului. Ne mişcăm !

Spărgând zidul sonic, Tomcat lăsă în urmă un tunet care se rostogoli pe deasupra golfului. La viteza de 1,5 Mach[93] avea nevoie de mai puţin de trei minute ca să-i ajungă din urmă pe atacatorii portavionului.

20,39 Zone Time
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Vasul american se apropia cu repeziciune de botul elicopterului. Pe ecran, ţinta se fixase pe uşile liftului, acum atât de aproape încât Thran distingea siluetele întunecate ale oamenilor contrastând cu lumina galbenă din interiorul hangarului. În timp ce privea, constată însă că lumina se micşora cu repeziciune ajungând doar o fâşie galbenă. Thran îşi dădu seama că uşile se închideau.

— Distanța două mii de metri, spuse încrâncenat.

Era destul de aproape, dar dacă mai aştepta mult, uşile aveau să fie complet închise. Apăsă pe trăgaci şi o grămadă de mingi incandescente, portocalii, trecură vâjâind pe lângă carlinga lui. Un tir rapid de rachete, urmându-şi una alteia în viteză.

Thran ochise bine.

20,39 Zone Time
Puntea de Comandă, USS Thomas ***Jefferson***

Căpitanul Fitzgerald urcă pe punte punându-şi vesta de salvare.

— Care-i situaţia, comandante Marusko ?

— Două codiţe, identificate ca fiind elicoptere thailandeze, spuse Marusko arătând cu telefonul spre cer. Au fost atenţionaţi, dar tot se apropie. Eu... tocmai s-a

[93] un Mach = 340 m/s.

primit un telefon de la locotenent-commander Magruder.

— Tombstone ?

— Da, domnule. De la Ambasada Americană. Se pare că cei ce conduc lovitura de stat vor să ne atace cu elicoptere. Pe baza avertismentului său, am dat alarma generală, dar...

— Trag ! se auzi în interfon vocea ofiţerului de la controlul traficului.

Marusko se întoarse şi zări focurile rapide, dârele luminoase ale rachetelor trase asupra navei.

— Preiau comanda Punţii, domnule Marusko, spuse căpitanul Fitzgerald cu o voce calmă, luând telefonul din mâna lui. Aici căpitanul Fitzgerald. Suntem atacaţi ! FOC !

20,39 Zone Time

Puntea pupa, USS Thomas ***Jefferson***

Caporalul Vince Kennedy îndreptă mitraliera înspre elicopterele care se apropiau ameninţătoare. Nu le putea distinge prea bine cum înaintau aşa, fară lumini, dar zări clar flăcările care ţâşneau când erau trase rachetele.

Auzi ceva mişcare în spatele său; se pregăteau de luptă tunurile automate. Aruncând o privire peste umăr, Vince văzu că sistemul Phalanx, burtos, vopsit tot în alb, intra în funcţiune de unul singur. Ţeava tunului Gatling, de douăzeci de milimetri, cu o încărcătură de şase proiectile, se roti spre atacatori, apoi se mişcă spre stânga şi spre dreapta, sus şi jos, până când radarul stabili poziţia de tragere.

Dându-şi seama că se afla periculos de aproape de linia focului, Kennedy se aruncă pe punte. O clipă mai târziu se auzi bubuitul Phalanx-ului care scuipa câte cincizeci de gloanţe cu uraniu pe secundă. Radarul conducea arma uşor, urmărind ţintele.

Ca nişte artificii, rachetele lovite, începură să explodeze la jumătatea drumului dintre elicoptere şi

portavion. Din nefericire, elicopterele se apropiaseră prea mult. Primele rachete începură să lovească nava.

20,40 Zone Tiume
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Locotenentul Thran văzu înflorind focul exploziilor. O lovitură ! Încă una... dar una mult mai aproape de el îi atrase atenţia. Răsucindu-se pe scaun, văzu celălalt elicopter, 179, cuprins de flăcări şi facându-se praf şi pulbere, câteva rachete apucând să se desprindă de fuselajul zdrobit.

Instinctiv, locotenentul Thran trase de manşă şi mări presiunea motoarelor, scoţând elicopterul din bătaia focului. Nu ştia în mod sigur ce se întâmplase, dar bănui că americanii lansaseră la rândul lor nişte rachete. Cerul nopţii era brăzdat de o grămadă de pânze de apă spulberate de pe suprafaţa oceanului de suflul exploziilor. Ceva greu lovi coada elicopterului dezechilibrându-l.

Deşi tulburat, Thran îl auzi pe copilotul său chinez ţipând sălbatic.

20,40 Zone Tume
USS Thoman **Jefferson**

Din primul val tras de pe elicoptere, opt rachete loviră portavionul, una după alta, sfâşiindu-i metalul şi aruncând şrapnele încinse spre înaltul cerului.

Uşile liftului numărul trei, care începuseră să se închidă în timp ce sirenele sunau alarma, erau acum întredeschise. Una din rachete explodase în apropiere distrugând mecanismul de închidere. Dacă uşile ar fi rămas larg deschise, pagubele ar fi fost de neimaginat.

O rachetă lovi în plin avionul cisternă KA-6F aflat sus,

pe punte. Bucăţi incandescente de metal vâjâiră peste punte, marinarii împrăştiindu-se care încotro, încercând să-şi ferească chipurile de căldura care facea să sfârâie aerul.

Prin noapte, flăcările roşiatice ale exploziilor se învolbu-rară pe deasupra portavionului.

20,40 Zone Time
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Copilotul lui Thran murise. Puternica lovitură de uraniu trecuse prin bordul elicopterului, sfârtecase piciorul chinezului şi ieşise prin peretele metalic atât de repede încât Thran nici măcar nu simţise şocul. Drept înainte, noaptea devenea incandescentă în timp ce avionul-cistemă ardea pe puntea navei.

După ce-şi scoase aparatul din bătaia focului, Thran coborî până când ajunse la un metru pe deasupra apei. Americanii încetaseră să mai tragă, dar Thran nu-şi putu da seama dacă asta se datora manevrei lui sau faptului că reuşiseră să-l doboare pe 179.

Şi îi mai rămăseseră douăzeci de rachete. Primul lui gând fu să se întoarcă la ţărm, misiunea fiind îndeplinită, dar, fiind atât de aproape de portavion, constată plin de surprindere că pagubele nu erau pe măsura aşteptărilor lui.

Dacă ar fi reuşit să-şi ducă treaba la bun sfârşit, cu siguranţă că recompensa avea să fie într-adevăr mare.

20,41 Zone Time
Tomcat 201, zbor de patrulare, Golful Thailandei

Tomcat-ul lui Marinaro zbura la o altitudine joasă, deasupra apelor de la Sattahip. Pilotul zărise flăcările

rachetelor trase de pe elicoptere, apoi exploziile şi răspunsul lui Phalanx. Unul dintre elicoptere se îndoise ca o foiţă de aluminiu şi se prăbuşise într-o mare de flăcări.

Şi apoi rachetele loviseră puntea navei ! La naiba !

Cel de al doilea elicopter zbura acum la suprafaţa oceanului, manevrând înspre direcţia sud, parcă pregătindu-se să atace din nou.

Marinaro n-avea timp să ceară instrucţiuni de pe *Jefferson*. Poate că reuşiseră să-l repereze pe radar pe inamic, sau poate că tirul lui distrusese sistemul de apărare al navei. Iar el nu avea destul timp să-l prindă pe radarul său. În doar câteva secunde elicopterul avea să lanseze un nou val de rachete.

Dar Marinaro ar mai fi putut întreprinde ceva.

20,41

20,41 Zone Time

Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Thran se afla la mai puţin de opt sute de metri de portavionul american care se ridica din ocean asemenea unei uriaşe stânci de oţel. Putea vedea uşa liftului rămasă întredeschisă. Un val întreg de rachete aveau să lovească punctul vital al navei provocând acel minunat foc de artificii pe care Hsiao şi-l dorea atât de mult. Degetul lui Thran se apropie de trăgaci.

Lovitura fu atât de puternică încât elicopterul începu să se rotească ameţitor. Thran văzu, într-o fracţiune de secundă, cum motoarele iau foc arzând ca doi sori gemeni şi o cascadă de apă care se înălţă din ocean în clipa în care elicopterul se prăbuşi în valuri.

Încercând să-şi ţină aparatul sub control, Thran muri, pe când elicopterul se scufunda în adâncuri.

19 ianuarie

Capitolul 20

06,30 Zone Tome
Elicopterul UH-18 Hardwire 847, Sattahip

Tombstone se aplecă înspre locul pilotului ca să vadă mai bine prin cupola elicopterului. Purta o vestă de salvare şi avea o cască pe cap, ele împiedicându-l să se mişte în voie în spaţiul strâmt din elicopter.

Fusese trezit de sergentul Johnson. Câţiva oameni înarmaţi atacaseră porţile ambasadei la primele ore devastându-le. Fuseseră însă respinşi de tirul susţinut al puşcaşilor marini. Unul dintre rebeli primise un pumn de gloanţe drept în piept, iar un altul avea umărul plin de sânge. Acum, amândoi gemeau trântiţi pe nişte tărgi, undeva în spate.

Tombstone era nerăbdător să ajungă pe *Jefferson.* Încă mai simţea arsuri când i se frecau hainele de corp, dar de vreo câteva ceasuri se simţea mult mai bine. Peste noapte dormise direct pe podea atât de adânc încât nici măcar nu auzise canonada de afară.

— Aici Hardwire opt-patru-şapte ! Cerem permisiunea de a ateriza ! Avem un caz special la bord ! Vă rog, răspundeţi.

Pilotul privi peste umăr şi îl anunţă pe Tombstone că cei de pe navă aprobaseră aterizarea pe punte.

Pe suprafaţa oceanului, soarele vioi al dimineţii arunca săgeţi de foc. Tombstone zărea acum portavionul la două mile în faţă. Nava era îndreptată cu prora spre sud

arătând ca o lance lucitoare pe valuri. Focurile despre care auzise Tombstone vorbindu-se se stinseseră. Era însă o mare de fum care se ridica încet, o pată neagră şi densă pe cerul azuriu.

— Merge cu douăsprezece noduri, spuse pilotul. Ia uitaţi-vă la norul ăla de fum ! Ce dracu' s-o fi întâmplat acolo jos ?

— Mi-au spus la ambasadă că i-ar fi atacat cu rachete, spuse Tombstone. Cred că au ridicat ancora în trei secunde !

— Şi noi am avut parte de o grămadă de porcării la ambasadă cu rebelii ăia ! zise pilotul.

Elicopterul ateriză câteva minute mai târziu şi Tombstone coborî pe punte clătinându-se. Un vânt puternic şuiera pe deasupra portavionului îndepărtând fumul înecăcios. Difuzoarele urlară:

— Atenţiune ! Atenţiune ! Începe „FOD walkdown”[94] verificarea generală !

Şiruri lungi de marinari echipați fie în salopete, fie în veste culorate-cod, umăr la umăr, începură să şerpuiască pe puntea de zbor scotocind fiecare cotlon în căutarea bucăţilor de metal, şuruburilor şi altor obiecte dislocate de explozii şi care ar fi putut pătrunde în turbinele avioanelor deteriorându-le.

Tombstone se întrebă ce oare se punea la cale şi se grăbi să traverseze pista către insulă.

— Stoney ! Hei... Stoney !

Se întoarse şi scoase o exclamaţie de surpriză, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În faţa lui era chiar Batman !

— Fi-r-ai-să... ! Batman... De unde-ai apărut ?

— CAG mi-a permis să cobor şi să te întâmpin în mod oficial !

[94] FOD walkdown - Foreign Object Damage - “All hands” are invited to the flight deck to participate.

— Nu mai spune ! Dilimache ! Când te-ai întors ? Unde-i Malibu ? Ce s-a întâmplat cu voi ?

— Ne-am întors ieri la bord, datorită curtoaziei pe care-a manifestat-o faţă de noi armata thailandeză şi... a unor tipi a-ntâia din junglă, spuse Batman tuşind. Malibu e la infirmerie. Nimic rău, doar o gleznă scrântită. La celelalte întrebări o să-ţi răspund mai încolo !

— De ce ? Ce se întâmplă ?

— Nimic, doar că vreun milion de oameni vor să te întrebe pe tine ! Începând cu unchiul tău, amiralul şi sfârşind cu întreg serviciul de informaţii. Hai că te-aşteaptă cu toţii sus în CVIC !

— Înseamnă că trebuie s-o ştergem într-acolo, spuse Tombstone care de-abia aşteptase să facă un duş şi să-şi schimbe uniforma.

Se părea însă că mai avea de aşteptat. Istovit, începu să urce spre nivelul 0-9.

08,30 Zone Time

La nord de Phhsanuloc, Thailanda Centrală

Părăsiseră drumul la primele ore ale dimineţii. Pamela şi Bayerly erau duşi într-un camion acoperit cu o prelată. Când se opriră, Pamela se întrebă dacă nu cumva vor fi împuşcaţi. Apoi soldaţii îi împinseră jos din camion şi îi îmbrânciră spre un drumeag care părăsea drumul principal afundându-se în junglă. De jur împrejur era o vegetaţie luxuriantă. Pamela zări o mulţime de soldaţi alergând de colo, colo sau odihnindu-se pe sub copaci.

Trebuie să fie baza principală a rebelilor se gândi ea. Fiind nu departe de Bangkok, dar la o distanţă apreciabilă de graniţa de nord, Pamela se gândi că aria insurecţiei comuniste era mult mai largă decât se ştia în mod oficial. Soldaţii din jur erau mai toţi adolescenţi, înarmaţi cu mitraliere americane şi cu arhicunoscutele pistoale-

mitralieră AK-47. Nu arătau nemaipomenit. Unii dintre ei râdeau şi glumeau, dar cei mai mulţi păreau speriaţi. Dar toţi aveau un aer încrâncenat şi păreau că aşteaptă ceva cu înfrigurare.

Cei doi americani fură înghesuiţi într-o cuşcă din bambus. Erau lipiţi unul lângă altul fară să poată sta în picioare. Un thailandez rânji dispreţuitor şi ferecă poarta cuştii, împungân-du-i printre zăbrele cu ţeava automatului său. Apoi îi lăsă singuri.

Nimeni din tabără nu părea să le dea vreo atenţie, dar Pamela îşi spuse că, dacă ar fi încercat să evadeze, ar fi fost ucişi cât ai clipi. Era îngrijorată din cauza lui Bayerly. Era sfârşit cu totul; nu vorbea şi era plin de răni.

— Commander Bayerly ? şopti Pamela încercând să-şi aducă aminte care îi era porecla. Îşi aminti şi reluă: Made-lt, cum te simţi ?

Privirea pe care i-o aruncă Bayerly era plină de durere şi groază.

— Ascultă-mă, commander, continuă Pamela văzând că nu primeşte nici un răspuns. N-are rost să te înverşunezi împotriva mea acum. Suntem amândoi în iad şi aş vrea să ştii că rămânem împreună !

— Nu prea ai multe de făcut în situaţia asta, mormăi Bayerly distant şi învins.

— Poate că nu. Dar cel puţin să vedem ce şanse am avea.

— Şanse ? întrebă încet Bayerly, cuvântul având pentru el un gust amar.

— Oricum, ce-i cu tine ? întrebă Pamela exasperată. Ar trebui să ne gândim cum putem scăpa de aici !

— Eşti invitata mea ! rânji Bayerly. Sunt doar câteva sute de metri până la hotel, spuse el arătând cu capul spre uşa ferecată a cuştii din bambus.

Pamela nu se putea baza pe Bayerly în starea în care se afla. Dar ea avea un talent deosebit de a întreţine o

conversaţie şi de a-i cuceri pe oameni, chiar dacă aceştia nu voiau să vorbească. Se folosise de talentul ăsta de-a lungul întregii sale cariere de reporter. Tot secretul era să-l faci mai întâi pe celălalt să se simtă bine cu tine, să fie convins că eşti de partea lui şi apoi să-l faci să vorbească despre sine. Era poate pură teorie, dar situaţia era mult prea disperată ca să n-o încerce din nou.

— De când îl cunoşti pe Tombstone ? întrebă ea.

— Poate de un an, spuse Bayerly strângând din umeri. De când am venit pe *Jefferson*.

— E prieten cu tine ?

— Cine ? Hotdog-ul ăla ? În nici un caz !

— De ce vorbeşti aşa despre el ?

Bayerly zâmbi şters şi Pamela ştiu că îi străpunsese platoşa exterioară.

— Se dă în spectacol, spuse Bayerly. Unul care întotdeauna face câte ceva ieşit din comun... şi ţine morţiş ca toţi ceilalţi s-o afle.

— Nu seamănă cu omul pe care-l cunosc eu. Mi s-a părut mai degrabă rezervat, zâmbi Pamela. Pentru un pilot, cel puţin.

Bayerly nu-i răspunse şi Pamela se temu că-l scăpase din mână.

— Mda, cred că tipul e OK, spuse Bayerly într-un târziu. Câţiva băieţi i-au făcut zile fripte că are un unchi amiral, dar cred că tipul nu i-a luat în serios. Nu chiar.

— De ce nu-ţi place ?

— Ei... nu ştiu, spuse Bayerly privind-o ţintă. Ştiu că sună cam ciudat, dar cred că e din cauza atenţiei de care a început să se bucure după bătălia de la Wonsan, spuse Bayerly întorcându-şi privirea spre pădure.

— Ce-i rău în asta ?

— Ei, ştii... Cred că-s invidios pentru că i-au dat Navy Cross şi pentru că l-au considerat un erou şi toate astea...

— Chiar eşti ?

— Nu ştiu, oftă Bayerly. Nu chiar invidios, cred. Tombstone a câştigat medalia aia pentru că a condus lupta deasupra Wonsan-ului. În timp ce eu faceam zboruri de patrulare deasupra navei.

— El s-a bucurat de glorie iar tu nu. Nu-i aşa ?

— Rahat ! N-a făcut ceva nemaipomenit pe care ceilalţi băieţi să nu-l poată face !

— De acord. Atunci care-i problema ?

— Cred sincer, domnişoară Drake, că problema-i cu mine, spuse Bayerly după o lungă pauză. Nu cu el !

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta ?

Bayerly o privi pe Pamela printre gene vreme îndelungată.

— De ce nu ? Dar dacă eşti în căutarea unui subiect de zile mari nu prea cred c-o să poţi transmite în direct toată povestea asta !

— Aş vrea să ştiu, Made-It. Cu adevărat, şopti Pamela punându-şi mâna pe genunchiul său.

— Bine, spuse Bayerly privind înaltă parte, ca şi când n-ar fi fost în stare să-i suporte privirea. Anul trecut mă aflam la Washington DC. Tocmai terminasem un zbor de patrulare deasupra navei *America*. Eram ofiţer-comandant al uneia dintre escadrilele ei, zise Bayerly zâmbind ironic. Domnişoară Drake, mă aflam în drum spre Culmile Succesului. Un zbor ca ofiţer-comandant de escadrilă. .. şi-apoi o lovitură de la Pentagon. Ştii ce înseamnă asta pentr-un pilot ?

Pamela dădu din cap că înţelege.

— Înseamnă putere... continuă Bayerly. Comanda... toate drumurile mele duceau către un portavion care avea să fie sub comanda mea într-o bună zi !

— Sună frumos !

— Suna. Făceam parte din anturajul amiralului Fitzroy. Cariera mea era promiţătoare.

— Ce s-a întâmplat ?

— O fată. Sharyl Fitzroy.

— Doar nu...

— Ba da. Ca de obicei, fata amiralului. Nu cred că lui îi plăcea că fiică-sa se întâlnea c-un subaltern, dar Sharyl era o fire independentă, ştii... Oricum, eu aveam o carieră care promitea, mă rog, chestii dintr-astea. Apoi, într-o seară, am dus-o la Centrul Kennedy. Îi plăcea opera. Era o reprezen-taţie cu Boema...

Bayerly tăcu un timp. Pamela aşteptă în linişte. Apoi, tuşind, Bayerly continuă:

— După aia am făcut o plimbare pe clar de lună, pe Potomac. O plimbare şi toate alea... Am fost... atacaţi. Punkişti şi „capete rase“. Washington... Washington-ul se află pe primul loc la rata criminalităţii, ştiai ?

Pamela dădu din cap că nu. Bayerly continuă scrâşnind din dinţi:

—Erau trei tipi. M-au trânit la pământ, mi-au luat portofelul. Unul a înşfacat-o pe Sharyl... a târât-o până la o camionetă aflată în apropiere...

Pamela tresări. Bayerly plângea sughiţmd. Ea îi spuse şoptit:

—Nu cred că puteai face ceva.

— N-ar fi trebuit s-o iau eu mine... Într-un loc pustiu, departe de străzile populate, la ora aceea... N-am gândit corect, cel puţin aşa mi-a spus amiralul mai târziu, spuse Bayerly încleştându-şi pumnii. La dracu’ ! Eu eram acolo, trântit pe pământ, rugându-mă pentru viaţa mea, în timp ce ei... În timp ce ei... strigă Bayerly oprindu-se să-şi tragă sufletul. Unul din ei a tras în mine. Glonţul mi-a zgâriat doar tâmpla dar cred că, fiind întuneric şi sângele şiroindu-mi pe faţă, tipii au crezut că-s mort. M-au lăsat acolo. Pe ea au dus-o în camionetă, au violat-o şi-au ucis-o. Poliţia ne-a găsit a doua zi...

— Dar erai rănit ! Oricum nu puteai face nimic.

—Poate, spuse Bayerly cuprins de amărăciune. M-am

prefăcut că-s mort şi n-am făcut nici o mişcare. Un sunet n-am scos... Am crezut... am crezut c-o să-i dea drumul după aia, dar ei au omorât-o. Aşa că am fost luat drept laş.

— Nu înţeleg. De ce ?

Bayerly o privi lung de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu glumeşte cumva.

— Aşa e la aviaţie. Amiralul Fitzroy şi-a prierdut unica fiică, iar eu... am fost dobitocul care făcea pe mortul atunci când tipii îi făceau felul. M-au transferat rapid după toată povestea asta. Altfel cred că însuşi amiralul m-ar fi împuşcat, spuse Bayerly frecându-şi mustaţa. Dar se aflase deja. Omul ăsta ajunsese la cel mai înalt nivel în aviaţie, înţelegi ? Avea foartă multă putere. Nu putea face nimic oficial. Am fost chiar numit comandant al unei escadrile pe *Jefferson*. Nu putea fi degradat un ofiţer-comandant fară motiv. Dar era al naibii de clar că trebuia să-mi iau gândul de la cariera mea. Mi-am dat seama de asta în timpul luptelor de la Wonsan. Întreaga mea escadrilă era garată pe linie moartă în timp ce băieţii lui Magruder dădeau piept cu MiG-urile. Tu... trebuie să înţelegi, domnişoară Drake. Un pilot de la Aviaţia Marinei se pregăteşte toată viaţa pentru a se înfrunta cu MiG-urile, să lupte faţă-n faţă cu ele. Mulţi n-au avut şansa asta. Şi nici eu.

— Crezi că amiralul Magruder a facut-o intenţionat ? Că l-a ales pe nepotul său în locul tău ?

Se lăsă tăcere. Apoi Bayerly spuse cuprins de nesiguranţă:

— Nu ştiu. Poate că nu. Dar atunci aşa părea. Şi ceva... ceva s-a întâmplat cu câteva zile în urmă în timpul zborului deasupra graniţei burmaneze. Am făcut un lucru prostesc. N-ar fi trebuit. Şeful cel mare s-a năpustit asupra mea. Şi m-a pus pe liber. De parcă... de parcă ticăloşii au aşteptat tot timpul s-o încurc. Cam tâmpit nu ?

zise Bayerly privind-o pe Pamela drept în ochi. Ceeace-i mai rău e că aveau dreptate. Cu toţii... Mi-au cedat nervii. Poate că am pus nava în pericol, prietenii... mi i-am pierdut, adăugă Bayerly privind spre hăţişul verde. Dar poate că nu mi-au fost niciodată prieteni.

Pamela îl privi lung fară să-i spună nimic. Apoi îl întrebă:

— Made-It, atunci, în depozit, de asta le-ai spus oamenilor lui Hsiao ? Nu-i aşa ?

— Ce vrei să zici cu asta ?

Pamela se gândea că Bayerly reacţionase astfel pentru că, văzând cum e torturată ea, îşi amintise de Sharyl Fitzroy. Dar acum părea atât de nenorocit ! Poate că nu era cazul să-i scormonească sufletul.

— N-are importanţă, spuse ea. Made-It, şopti apropiindu-se de el. Strânge-mă...

Cu teamă, dar tandru, el îşi petrecu braţul pe după umerii Pamelei.

Spre prânz, ea încă mai credea că vor rămâne în tabără cel puţin o zi, dar, cam într-o oră, sosiră o mulţime de soldaţi în jeep-uri. Începură cu toţii să-şi strângă echipa-mentul şi armele.

Apoi, Pamela şi Bayerly, aruncaţi într-un camion, îşi reluară drumul spre nord.

10,12 Zone Time
Puntea pupa, USS THOMAS **Jefferson**

Tombstone stătea sprijinit de balustradă şi privea oceanul. Undeva, jos, valurile se agitau înspumate, rostogolindu-se undeva spre marginea orizontului. Deasupra, cerul era senin, de un albastru pur. În aer plutea un miros greu de cauciuc ars, plastic şi vopsea. Se pare că întreg echipajul ieşise la şmotru, încercând să-i redea portavionului strălucirea dinaintea atacului.

Raportul lui fusese scurt şi concis, preliminariile lui terminându-se repede. Totul stătuse sub semnul rutinei şi al automatismului. O relatare a celor întâmplate la hotel şi apoi în Klong Toey. Menţionase şi trădarea lui Bayerly, deşi o făcuse cu mare neplăcere. Totuşi fusese un act de trădare. Dacă informaţiile care îi serviseră lui Hsiao să atace portavionul veneau de la el sau de la cei trei marinari care fuseseră ucişi în chip bestial era greu de stabilit. La urma urmei, Bayerly îi confirmase lui Hsiao informaţiile de care avea nevoie şi îi dăduse poate chiar detalii pe care cei trei nu aveau de unde să le cunoască.

Şefii hotărâseră să-l închidă pe Made-It, dacă avea să mai fie găsit vreodată. Să-l închidă... pentru ce ? Pentru că încercase să-i oprească pe oamenii lui Hsiao s-o tortureze pe Pamela ? Gândul la ceea ce ar fi putut păţi fata îl făcu să se cutremure.

Acum, Tombstone se simţea de parcă descoperise o nouă lege a firii. Îi părăsise pe Bayerly şi Pamela şi o luase la fugă spre portavion, căci de fapt el fugea ca să scape, lăsându-i în mâinile ticăloşilor. O faptă nedemnă de un erou.

Îşi desfăcu încet buzunarul de la piept în care se afla o bucăţică de metal, asemenea unui ban. Scoase medalia pe care tocmai o luase din valiza lui din cabină cu câteva clipe în urmă.

Navy Cross. O ţinu în palmă. Panglica colorată în albastru şi alb lucea în bătaia soarelui. Degetele lui Tombstone se strânseră pumn.

Nu, nu era un erou. Tombstone o ştia, o ştiau toate oasele trupului său, şi toate medaliile, şi toate interviurile de televiziune din lume n-ar fi reuşit să faeă din el un erou. Eroi erau cei ca tatăl său care-şi pierduse viaţa încercând să arunce în aer un pod din Hanoi.

Îşi aminti ceea ce simţise în lupta de la Wonsan. O mare parte din timp gândise intens, dar în rest fusese

speriat de moarte. Să aterizezi cu un avion avariat şi cu radaristul grav rănit pe un portavion. La dracu', ce altceva ar fi putut face ?

Privi din nou medalia. Dacă aceasta n-ar fi fost răsplata tâmpeniei eroului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Tombstone ar fi zburat în recunoaştere la U Feng şi nu Batman. El ar fi rătăcit prin junglă, iar Pamela n-ar fi ajuns niciodată în mâinile lui Hsiao.

Desfăcu pumnul şi-şi privi din nou medalia. Aproape... aproape c-ar fi vrut s-o arunce în valuri. Însă ceva îl oprea. N-ar fi ajutat la nimic. Pamela şi Bayerly dispăruseră iar el nu putea face mai nimic. Asta de fapt îl chinuia cel mai tare. Să-i cauţi pe străzile întortocheate ale Bangkok-ului era o treabă pentru poliţia thailandeză nu pentru Marina Statelor Unite.

Tresări şi-şi privi ceasul. Trecuse aproape un sfert de oră şi trebuia să participe la o operativă cu toate departamentele, la ora zece şi jumătate. Abia dacă avea timp să ajungă la Centrul de Informaţii. Îşi băgă medalia în buzunar, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre insulă.

Capitolul 21

10,45 Zone Time
CVIC, USS Thomas **Jefferson**

— Domnilor, spuse amiralul Magruder, considerăm acest atac un act de război. Forţe necunoscute, dar care e posibil să acţioneze împreună cu gherilele comuniste thailandeze, au atacat portavionul nostru.

În sală era linişte, din când în când, auzindu-se însă cum se foiesc oamenii pe locurile lor. Din cauza mulţimii scaunelor sala avea aspectul unei săli de clasă. Erau prezenţi toţi şefii de departament, ofiţerii-comandanţi ai escadrilelor şi toţi ofiţerii superiori. În sală nu erau camere de luat vederi, dar era folosită o cameră video pentru a înregistra întreaga discuţie. În spatele amiralului Magruder, care stătea pe podium, era o hartă imensă a Thailandei.

Tombstone se aşează mai bine pe scaun, ascultându-l cu atenţie pe unchiul său. Amiralul Magruder arăta îmbătrâ-nit. Poate că-l apăsa răspunderea care căzuse pe umerii săi de când avusese loc lupta de la Wonsan. Acum, ca şi atunci, pacea sau războiul, viaţa şi moartea oamenilor de pe *Jefferson,* depindeau de hotărârile sale.

Amiralul cercetă chipurile celor prezenţi, apoi continuă pe un ton egal, studiindu-şi notiţele:

— Am aici rapoartele de la comandantul navei, CAG şi de la Controlul Avariilor. Pe scurt, puntea a suferit în mică măsură de pe urma atacului. Reparaţiile la mecanismul de acroşare al avioanelor s-au încheiat. Peste două ore vor putea fi reluate toate operaţiunile pe pistă. Liftul trei se pare că nu va mai funcţiona până când ne reîntoarcem în port, dar le vom putea folosi pe celelalte. Pierderile noastre: trei avioane distruse, plus alte cinci care, am

înţeles, au şi fost reparate. Cele mai serioase pierderi sunt cele două avioane cisternă KA-6D, unul făcut praf, celălalt puternic avariat. Asta ne va obliga să folosim doar două pentru alimentarea avioanelor în aer. Slavă Domnului, pierderile umane sunt uşoare. Şase morţi, patru dispăruţi, optspre-zece oameni internaţi la infirmerie, majoritatea din cauza fumului incendiilor, spuse amiralul închizându-şi carneţe-lul. Asta nu-i o operativă oarecare, domnilor. Are o importanţă deosebită. Am fost atacaţi. În forţă. Vreau de la dumneavoastră idei şi soluţii pentru ceea ce va trebui să facem. Fiecare e liber să-şi spună părerea. Să începem cu comandantul Neil.

Richard Patrick Neil era un bostonian de origine irlandeză, ofiţer în cadrul serviciului de informaţii din statul major al lui Magruder. Se ridică şi se aşează în faţa celorlalţi, lângă amiral.

— Mulţumesc, amirale. Domnilor, se pare că posibilităţile noastre de acţiune sunt limitate. După toate câte s-au petrecut, încă nu ştim cine ne sunt duşmanii. În nordul ţării acţionează gherilele comuniste, care este posibil să fie sprijinite de burmanezi. În Bangkok, studenţi revoltaţi şi o încercare de lovitură de stat.

Ar fi tentant să căutăm o legătură între toate aceste evenimente, dar nu o putem încă dovedi. Şi tot nu ştim cine a atacat portavionul astă-noapte.

— Rahat ! strigă cineva din sală. Dar credeam că-i foarte clar. Ştim că erau nenorociţii de rebeli. Ei pilotau elicopterele...

— Nu, nu ştim cu siguranţă, spuse Neil. Erau elicoptere ale RTAF[95] şi îşi aveau baza la Sattahip. Poate că au fost nişte ofiţeri dezertori !

— Ce ştim despre lovitura de stat ? întrebă Magruder.

— Conducătorii par să fie ofiţeri ai armatei şi ai forţelor aeriene, care cred că guvernul thailandez actual se mişcă

[95] RTAF - Forţele Aeriene Regale Thailandeze.

prea încet în chestiunea gherilelor comuniste. De asta este foarte puţin probabil ca ei să ne fi atacat, spuse Neil.

Se întoarse spre harta din spate şi, arătând cu indicatorul, continuă.

— Aici, la graniţa thailandezo-burmaneză gherilele comuniste dau lupte grele. Probabil sunt conduse de Partidul Comunist Thailandez ! Am avut două incidente în zonă, confruntarea cu două MiG-uri neidentificate, de fapt Shenyang-uri chinezeşti. Într-unul din incidente unul dintre avioanele noastre a fost doborât. Suspectăm un amestec burmanez, dar situaţia actuală pe eşicherul politic nu susţine această variantă. În Burma au avut loc, nu cu mult timp în urmă, primele alegeri democratice din ultimii zece ani. Burma se află acum într-o perioadă de tranziţie de la o dictatură militară la o democraţie de tip occidental. În armata burmaneză există anumite elemente dizidente, dar Rangoon-ul a negat orice amestec, iar Washington-ul a acceptat această declaraţie.

Mută arătătorul într-un alt punct:

— Aici e U Feng, o bază militară thailandeză, care a fost o- cupată acum trei zile de forţe necunoscute. Thailandezii îi suspectează pe burmanezi, care ar lucra mână în mână cu gherilele comuniste. Dar Rangoon-ul a negat din nou orice amestec.

Doi dintre oamenii noştri au fost martori oculari ai evenimentelor petrecute acolo. După raportul locotenent-commander-ului Wayne, la baza U Feng se află câteva avioane Shenyang. Asta ne vorbeşte despre o legătură între forţele care ocupă U Feng-ul şi piloţii care pilotează aparatele Shenyang peste graniţa burmaneză, dar tot nu ne lămureşte cine sunt ei.

Coborî arătătorul:

— Aici, la Bangkok şi în exteriorul bazei de la Sattahip au avut loc demonstraţii şi chiar confruntări sângeroase care continuă de vreo câteva săptămâni. Serviciul de

informaţii thailandez crede că sunt puse la cale de comunişti. Asta ar putea fi iar o legătură cu evenimentele din nord, desigur, dar nu cu MiG-urile şi cu ocuparea U Feng-ului.

Se întoarse de la hartă spre sală:

— În sfârşit, lovitura de stat. A început aproximativ la orele douăzeci şi unu, acum două zile. Sunt implicaţi un număr mare de ofiţeri superiori. U Feng-ul n-ar fi fost niciodată ocupat dacă guvernul de la Bangkok ar fi luat măsuri mai ferme împotriva amestecului burmanez în nord. Liderii loviturii de stat insistă pe ideea că gherilele comuniste sunt sprijinite de burmanezi. Încă o dată Rangoon-ul neagă.

Până acum liderii loviturii de stat au repurtat câteva succese militare, dar acum se află-n defensivă. Se pare că au reuşit să atragă de partea lor doar câteva unităţi, majoritatea trupelor rămânând fidele regimului actual. Ca lovitura de stat să izbândească are nevoie de acordul Regelui şi al miniştrilor săi. Acesta e un element de bază în politica thailandeză şi până acum se pare că e puţin probabil ca acordul să fie dat.

Guvernul thailandez ne-a cerut sprijinul prin intermediul ambasadei lor de la Washington. Am aflat destul de puţine date de la guvernul thailandez şi lucrurile sunt cam încurcate. Pe de o parte, guvernul încearcă să ne pună la dispoziţie unele informaţii, iar pe de altă parte nu. Poate că asta se datorează unor persoane din guvern care simpati-zează cu puciştii şi care încurcă lucrurile în mod deliberat. Eu cred că puciştii ar trebui să-şi asigure ajutorul american şi nu să ne atace. Guvernul thailandez, de mai mulţi ani, a întreţinut relaţii strânse cu Washington-ul, Thailanda fiind cel mai puternic aliat al SUA în această parte a lumii. Washington-ul crede că este foarte puţin probabil ca puciştii să atace portavionul, întrucât un astfel de gest ar răci în mod evident relaţiile

dintre cele două ţări. Aşa că, domnilor, atunci când ne punem întrebarea cine ne-a atacat, ne confruntăm cu o contradicţie. Puciştii puteau s-o facă folosind elicopterele de la Sattahip, dar motivul nu e clar. Comuniştii aveau motive, dar majoritatea dintre ei sunt ţărani care n-au văzut în viaţa lor un elicopter. Apoi mai sunt burmanezii care aveau tehnica militară necesară, dar n-aveau motive. Thailandezii dau vina pe burmanezi, dar aceştia spun că nu vor un război cu Thailanda şi că s-au despărţit de marxism. Şi cu siguranţă nu vor război cu noi !

Neil închise arătătorul de hartă şi concluzionă:

— Iar noi suntem în derivă ! Cineva ne-a atacat şi nu ştim cine ! Se pare că nu există o legătură între diferitele părţi aflate în conflict în Thailanda, nimic care să ne lămurească asupra atacului asupra portavionului !

Nici o legătură, gândi Tombstone, dar trebuia să fie una. Se gândi la lupta din Klong Toey. Soldaţi thailandezi alături de Hsiao, iar generalul chinez se interesa de sistemul de apărare al portavionului cu câteva ceasuri înainte de a fi atacat. Trebuia să fie o legătură între Hsiao şi lovitură !

Raportul lui de azi-dimineaţă fusese scurt şi concis. Îi raportase lui Neil şi celorlalţi ofiţeri de la serviciul de informaţii cum fusese capturat şi interogat, oprindu-se mai mult asupra lui Hsiao şi a întrebărilor lui. Tombstone nu era sigur dacă fusese destul de convingător şi trebui să admită că tot ceea ce ştia despre Hsiao nu fusese verificat încă. Tombstone a afirmat că erau şi burmanezi. Dar dacă Hsiao încercase să-l facă să creadă acest lucru din motive ascunse ?

— Care putea fi motivul atacului, comandante ? întrebă Dick Barnes.

Neil dădu din cap neputincios:

— Nu-l cunoaştem. Ar fi unele variante. Cineva încearcă să ne implice într-un război cu Burma. Aşa spun

cei de la Departamentul de Informaţii al Armatei. Se bazează pe atacul MiG-urilor. Teoria ar fi că gherilele comuniste vor să provoace un incident la graniţă şi apoi un război prin aducerea acelor avioane la U Feng.

— Poate că cineva vrea să ne sperie, spuse o voce.

— Orice este posibil. Nu ştim ! răspunse Neil.

— Şi care este părerea ta, comandante ? întrebă amiralul Magruder.

— Să stăm deoparte şi să evaluăm situaţia. Nu ar trebui să ne amestecăm până când nu vom şti cu exactitate care este realitatea.

— Şi ce-i cu acest... Hsiao Kuoping ? întrebă Dick Barnes consultându-şi notiţele luate în timpul întâlnirii cu Tombstone. Domnul Magruder l-a descris a fi un chinez care, în mod cert, deţine controlul asupra unor elemente burmaneze. Pare a fi o conspiraţie, nu ?

— Cu tot respectul pentru tânărul comandant Magruder, nu ştim destul de mult ca să mergem mai departe. Cu siguranţă că nu putem face o legătură între acest Hsiao cu burmanezii lui şi lovitura de stat. E posibil, doar posibil, ca Hsiao să aibă de-a face cu MiG-urile chinezeşti. Am cerut relaţii la Departamentul de Informaţii al Armatei, la Washington, şi ei ne-au spus că acest Kuoping e un ofiţer superior din serviciul de informaţii chinez. General, de fapt !

— Dumnezeule ! şopti căpitanul Glover părând şocat de noua informaţie. Securitatea chineză ? Vrei să spui că duşmanul nostru este China ?

— Posibil dar puţin probabil, spuse Neil părând sigur de sine. Departamentul nostru de informaţii lucrează împreună cu CIA la chestiunea asta. Ar putea fi şi o acţiune independentă... poate că Hsiao lucrează pe cont propriu...

Asta nu-i trecuse prin minte lui Tombstone, dar i se păru corect. Dacă Hsiao avea un grad atât de mare în

spionajul chinez atunci ce facea conducând personal mişcările din Bangkok ?

— Este posibil, continuă Neil, repet, doar posibil ca Hsiao să aibă o legătură cu atacul împotriva noastră. Întrebările pe care le-a pus oamenilor noştri ne duc la o astfel de concluzie, dar nu vedem legătura lui cu lovitura de stat.

Tombstone se gândise la asta. El era convins că generalul chinez era amestecat în lovitura de stat pentru că-i văzuse la bârlogul său pe soldaţii thailandezi. Trebuia să fie un numitor comun care îl lega pe Hsiao atât de rebeliunea comunistă cât şi de lovitura de stat. Cineva, o persoană importantă...

Tombstone faeu ochii mari. Tot timpul avusese în faţă dezlegarea şi n-o văzuse. El era şi nimeni altcineva. Ridică mâna. Neil facu semn spre el.

— Commander, te rog.

— Vă întrerup, domnule, dar cred că ştiu care este problema. Cine ar putea fi personajul...

Brusc murmurele din sală încetară şi toţi ochii se îndreptară spre el.

— Ce vrei să spui, Tombstone ? întrebă Neil.

— Şi eu şi Bayerly am fost capturaţi şi interogaţi de Hsiao. Abia acum mi-a trecut prin minte. Cum a ştiut unde să mă găsească ?

— Azi dimineaţă ne-ai relatat că te aflai cu domnişoara Pamela Drake în camera de hotel ! se încruntă Neil.

— Şi singura, dar singura persoană care ştia unde mă aflu era colonelul Kriangsak, legătura noastră cu armata thailandeză.

În sală se lăsă tăcerea.

— Eşti sigur de asta, Tombstone ? întrebă amiralul Magruder. Oricine din hotel putea fi spion de-al lui Hsiao.

— Da, domnule. Însă Kriangsak m-a sunat după ce toată ziua am umblat prin birourile lui. El mi-a propus să

ne întâlnim lahotelul „Americana”.

Tombstone simţi cum se înroşeşte, nu din pricina faptului că acum aflaseră cu toţii unde-şi petrecuse noaptea, ci pentru că-şi dădu seama cât de uşor se lăsase prins. Continuă:

— Lui Kriangsak i-am spus că o să fiu la Dusit Thani şi nimănui altcuiva. Mai târziu i-am telefonat ca să refuz maşina pe care o trimisese după mine. Acum, când mă gândesc la asta, îmi spun că-l putea lua atunci şi pe commander-ul Bayerly. Câţiva din oamenii lui Kriangsak l-au ajutat pe Bayerly să iasă din hotel. Şi colonelul Kriangsak era singurul care ştia în ce cameră mă aflu. Îmi pare rău, comandante Neil ! Abia acum mi-am dat seama. Şi piesele se potrivesc perfect. Eu şi cu Bayerly n-am fost răpiţi la întâmplare !

Neil păru să cântărească lucrurile.

— Dacă e adevărat, Hsiao joacă un joc dublu, ajutând comuniştii şi sprijinind lovitura de stat. Şi se află şi în spatele atacului împotriva portavionului, folosindu-se probabil de Kriangsak, acesta fiind şi el, probabil, participant la lovitura de stat.

— Dar pentru ce ar organiza Hsiao o lovitură de stat şi o rebeliune comunistă ? întrebă amiralul Magruder.

— Pentru a crea confuzie. Poate că se bazează pe faptul că Statele Unite nu vor interveni dacă nu ştiu ce se întâmplă cu exactitate.

Neil îl privi cu atenţie pe Tombstone. Spuse precipitat:

— Cred că prezenţa burmanezilor, rebeliunea comunistă, atacul de la U Feng au fost plănuite de Hsiao pentru a crea condiţii propice pentru o lovitură de stat. Kriangsak şi ceilalţi trădători au fost momiţi cu bani sau cu scaune ministeriale, asta însemnând că Hsiao vrea să înlăture guvernul actual şi să instaureze unul fidel lui. Desigur, intervenţia Statelor Unite ar fi o problemă pentru el. Hsiao nu poate risca o intervenţie americană masivă şi

atunci ne face să ne îndoim de identitatea atacatorului, sau vrea să ne convingă că portavionul e vulnerabil şi ne forţează să ne retragem. Şi ajungem la acelaşi rezultat. Dumnezeule ! Lucrurile se potrivesc.

—OK, spuse amiralul Magruder, trecând în faţă şi luând locul lui Neil. Mulţumesc, comandante. Bun, domnilor. Problema e ce facem. Vom raporta Washington-ului la ce concluzii am ajuns. O să le spunem şi celor din actualul guvern thailandez. Îi ajutăm să-şi facă curat în casă. Trebuie să luăm legătura direct cu armata thailandeză, trecând peste colonelul Kriangsak. Impresia mea e că generalul Duong e cinstit, chiar dacă ajutorul lui s-a dovedit a nu fi. Te rog comandante Neil să verifici.

— Am înţeles, domnule.

— Alte propuneri.

Căpitanul Marusko luă şi el cuvântul.

— Cred c-am putea ajuta guvernul thailandez zburând alături de piloţii lor. Thailandezii au pierdut până acum o bună parte din forţele lor aeriene.

— Să-i ajutăm, dar care este ţinta ? întrebă Barnes.

— Păi, una ar fi U Feng, răspunse CAG. Ştim că a fost ocupat de gherilele comuniste. Iar avioanele de acolo reprezintă un real pericol pentru guvernul thailandez.

— E clar că trebuie să-i ajutăm cu forţa noastră aeriană, spuse amiralul Magruder. Cel puţin până când ne lămurim ce este cu avioanele chinezeşti de la U Feng. Eu sunt totuşi îngrijorat de eventualitatea ca Hsiao să nu lucreze cumva pentru China. Alte sugestii ? Neil ?

— Luând în considerare posibilitatea ca chinezii să nu fie implicaţi eu zic să acţionăm cum credem de cuviinţă. La urma urmei, dacă ar fi amestecat în afacerea asta, Beijing-ul ar recunoaşte-o, nu ?

— De acord, spuse amiralul. Vom aştepta confirmarea celor de la Washington, dar sunt sigur că o vom primi. Altceva ?

— Puşcaşii marini ai grupului de luptă MEU-6 sosesc astăzi. Vă propun să ne întâlnim cu ei ceva mai târziu. Ar putea întări trupele noastre care păzesc ambasada şi ne pot ajuta să-i protejăm pe cetăţenii americani din Bangkok ! spuse Brad Gilmore, şeful de stat major al lui Magruder.

— Ne vor fi de mare folos în evacuarea americanilor din Bangkok ! adăugă adjunctul său.

— Desigur, putem folosi elicopterele de pe *Chosin* şi *Little Rock* pentru transportul americanilor din oraş ! preciză CAG.

După ce termină de notat în carneţel, amiralul Magruder întrebă:

— Alte probleme ?

În sală se lăsă tăcerea.

— Foarte bine, reluă amiralul. În concluzie voi raporta la Washington opiniile şi sugestiile noastre. Totodată vom informa Statul Major al armatei thailandeze, în special problemele legate de Hsiao şi Kriangsak şi aportul lor în lovitura de stat. În al doilea rând vom acorda sprijin aerian aviaţiei thailandeze. CAG, te rog să pregăteşti un plan pentru un atac Alpha asupra bazei U Feng. Să prindem toate MiG-urile la sol şi să nu lăsăm nimic din ce ar putea fi folosit împotriva armatei thailandeze. Neil, află tot ce se poate afla de la locotenentul Wayne referitor la cele văzute la bază: sistemul de apărare, amplasarea depozitelor de carburanţi, hangarele şi aşa mai departe. În acelaşi timp vom ajuta guvernul thailandez împotriva forţelor rebele din Bangkok şi Sattahip. În al treilea rând îi voi recomanda amiralului Simpson, când *Chosin* ni se va alătura, ca puşcaşii marini să ajute la securitatea americanilor din Bangkok şi să sprijine trupele guvernului.

Îşi aruncă ochii prin sală:

— Mai sunt întrebări ? Cum nimeni nu răspunse, continuă: Foarte bine. Acum este ora unsprezece şi zece

minute. Aştept planul operaţional pe biroul meu la ora şapte-sprezece. Între timp am să cer aprobarea de la Washington. Sugerez ca atacul Alpha să aibă loc mâine dimineaţa la orele cinci. Ştiu că vă cer foarte mult şi că vă aşteaptă o muncă grea, dar timpul este foarte scurt. Şi tocmai în viteza noastră de reacţie stă şansa de a-i surprinde ! Unde-i comandantul Murcheson ?

— Aici, domnule ! strigă ofiţerul ridicând o mână în sus de undeva din fundul sălii. Steve Murcheson era comandantul escadrilei Blue Rangers, de pe *Jefferson*.

— Să vii la mine înainte de a începe operaţiunile. Vreau să punem la punct detaliile unui atac cu Skipper *II*.

— Am înţeles, domnule !

— Asta este tot ce am avut de spus. Dismissed[96] ! spuse amiralul Magruder şi coborî de pe podium.

Tombstone se ridică repede şi se îndreptă spre uşă. Voia să stea de vorbă cu Batman înainte ca jumătate dintre piloţi să aibă aceeaşi idee. Un atac Alpha împotriva U Feng-ului şi un atac Skipper II ! Avea să fie o misiune al dracului de grea.

14,30

14,30 Zone Time
U Feng

După-amiază Pamela şi Bayerly ajunseră la U Feng. Fură îmbrânciţi jos din camion şi închişi într-o mică magazie, nu prea departe de un depozit de carburanţi, lângă gardul dinspre răsărit al bazei. Li s-a adus un castron cu orez în care erau amestecate câteva bucăţele de carne. Asta era hrana pentm amândoi după ce nu mâncaseră nimic de treizeci şi şase de ore.

Nu era greu de bănuit că se aflau într-o bază militară în stare de alarmă. Mai toţi alergau de colo-colo

[96] Dismissed - Liber

vociferând. Soldaţii îşi ascundeau nervozitatea vorbind tare şi râzând în hohote.

Din magazia unde fuseseră închişi, Pamela văzu printr-o ferestruică mai multe avioane ascunse sub o reţea de camuflaj şi un lansator cu trei rachete. Nu ştia unde ajunseseră. Poate că nici nu mai erau în Thailanda. Activitatea care se desfăşură cu febrilitate o convinse că se aflau în inima operaţiunilor lui Hsiao. Dar o asemenea concentrare de forţe nu putea rămâne necunoscută Statelor Unite. Poate că sateliţii militari fotografiau chiar în acel moment lansatorul de rachete. Mai rămânea de văzut ce atitudine va lua Washington-ul.

Din hăţişul junglei de dincolo de gardul de sârmă ghimpată al bazei mai multe perechi de ochi urmăreau cu atenţie mişcările trupelor.

20 Ianuarie

Capitolul 22

01,10 Zone Time
VF-97 Ready Room, USS Thomas **Jefferson**

Tombstone nu reuşea să adoarmă. Puţin după miezul nopţii, după ce se zvârcolise în aşternut, ieşi pe punte. Somnul înainte de zbor era obligatoriu pentru piloţi, dar Tombstone încălca regulamentul. Era ceva care îl frământa. Încă de după-amiază, când aflase că mâine va zbura, se gândea la această problemă.

După ce privi câteva minute în noaptea neagră se întoarse şi coborî în camera de pregătire a escadrilei VF-97. Aici îl găsi pe Chuek „Slick”[97] Connelly. Tocmai se întorsese din misiunea Alert 15 şi îşi pregătea raportul la birou.

— Salut, Slick !

Connelly îşi ridică ochii dintre hârtii:

— Tu erai Tombstone ? Cum îţi merge ?

— Bine. Pot să intru ?

— Intră şi ia un scaun.

— Mulţumesc, spuse Tombstone şi se îndreptă spre automa-tul de cafea.

[97] Slick – Șmecheru’

Locotenent-commander Connelly nu fusese numit în mod oficial comandant al escadrilei War Eagles, dar îi ţinea pentru moment locul lui Bayerly.

— Deci, reluă Connelly, doctorul ţi-a dat voie să zbori. Mă bucur pentru tine.

— Şi eu ! spuse Tombstone luând o înghiţitură de cafea.

Nu se simţea prea în largul lui şi nu ştia cum să înceapă. Atât de puţin a lipsit ca doctorul navei să nu-i admită la zbor pe el şi pe Batman. Batman din cauza celor trei zile petrecute în junglă, iar Tombstone din cauza unei posibile traume psihice. Cel puţin aşa afirmase doctorul. Tombstone nu avea răni majore, dar exista posibilitatea ca psihicul său afectat să-i joace feste în momentele dificile din timpul luptei. În afară de psihic mai erau şi rănile minore care îi generau dureri în braţe, în stomac şi în vintre. Iar el fixat în scaunul din carlingă era supus la presiuni în timpul catapultării sau al manevrelor bruşte. Dar Tombstone a trecut peste toate. Dorea neapărat să meargă în misiunea aceasta din cauza Pamalei şi a lui Bayerly. Apelase chiar la CAG pentru a-l susţine în faţa doctorului şi acesta cedase la intervenţia lui CAG. Numai Malibu nu zbura din cauza gleznei.

Tombstone îşi privi ceasul. Peste aproximativ patru ore decolau.

— Uite care-i treaba, Slick, începu Tombstone nesigur. Voiam să zic de cei care pleacă mâine în misiune...

— Lasă, băiete ! Nu te mai chinui ! zâmbi Connelly. Sigur că mi-e ciudă că voi plecaţi mâine la atac şi eu stau cloşcă deasupra portavionului, dar nu-ţi port pică. Cred că te-au numit pentru că ai mai participat la atacuri Alfa. Asta e tot.

— Asta s-o crezi tu ! glumi Tombstone. M-au ales pentru că sunt frumos şi am un unchi amiral care a intervenit pentru mine.

Ultimele detalii ale operaţiunii Bright Lightning

fuseseră puse la punct în acea seară. Escadrila VF-95 urma să însoţească o escadrilă thailandeză, care purta numele de Trapdoor, până la U Feng. În tot acest timp escadrila War Eagles urma să patruleze pe deasupra portavionului, întocmai ca atunci la Wonsan.

Tombstone nu se considera un ales al sorţii, dar în zborul acesta trebuia să plece. Felul în care reacţionase Slick îi spunea multe despre starea de spirit a celorlalţi piloţi. Băieţii nu aveau nimic împotriva lui. Ori asta conta !

De fapt, cel mai important lucru pentru el era faptul că Hsiao îi ţinea ostatici pe Pamela şi pe Bayerly, pe undeva pe acolo. Şi acum Tombstone venea cu Viperele la U Feng, iar Hsiao era un mare norocos dacă reuşea să scape.

04,30 Zone Time
Hotelul Americana, Bangkok

Primul Grup al Forţelor Speciale Aeropurtate ale RATF era organizat după modelul Beretelor Verzi Americane, specializate în luptele anti-gherilă, culegere de informaţii şi misiuni în spatele frontului. Membrii grupului se antrenau împreună cu partenerii lor americani, sau cu trupele de elită ale altor ţări. În mod normal ei purtau un echipament de camuflaj specific luptelor în junglă, dar în misiunile de noapte purtau combinezoane negre.

Luptătorii care coborâseră din elicopterul UH-l erau aproape invizibili în inima nopţii. Săriseră câte patru din elicopter, ocupându-şi poziţii pe acoperişul hotelului, gata să tragă cu automatele lor M-l6 la cea mai mică mişcare. De câteva ori, elicopterele guvernamentale trecură pe deasupra acoperişului înnebunindu-i cu vuietul lor pe apărătorii hotelului. Doi rebeli înarmaţi care stăteau întinşi pe acoperiş fuseseră lichidaţi din aer în timp ce elicopterele se apropiau de hotel.

În timp ce echipele aeropurtate aterizau pe acoperiş,

echipele de asalt ocupară parterul asigurând scările şi lifturile.

Aşa cum spusese căpitanul Buckley pe circuitul închis al emisiunii TV de pe portavion, ofiţerii armatei thailandeze aveau voie să se ocupe de afaceri care n-aveau legătură cu cariera lor militară. Verificarea făcută de serviciul secret thailandez relevase faptul că hotelul Americana aparţinea colonelului Kriangsak Vajiravudh şi că parcarea subterană şi ultimele două etaje din cele douăzeci, erau rezervate doar pentru el.

Operând după o tactică universală, trupele atacaseră de jos în sus curăţind hotelul. Susţinute de trupele care urcau spre etajul optsprezece, echipele de asalt pătrunseră în hotel, pe coridoare, şi începură să verifice cameră cu cameră.

Izbucniră o serie de împuşcături, oamenii lui Kriangsak luptau cu disperare. Forţele speciale atacară aruncând grenade în camerele hotelului şi trăgând lungi rafale de automat. Cei rămaşi în viaţă fugiră care-ncotro dezorganizaţi şi speriaţi. Fură puşi la pământ unul câte unul.

Supravieţuitorii, făcuţi prizonieri în mai puţin de trei minute după primele rafale ucigătoare, au fost dezarmaţi şi urcaţi în grupuri de câte trei în elicopterul care îi aştepta pe acoperiş.

Fură luaţi cincisprezeee prizonieri. Şapte rebeli fuseseră ucişi şi un membru al comando-ului şi mai erau doi răniţi. În parcarea subterană, forţele speciale descoperiră o mare cantitate de arme, vreo mie cinci sute de pistoale-mitralieră AK-47, treizeci de mitraliere RPD, zeci de lansatoare de rachete, grămezi de grenade, mii de pistoale şi o mulţime de muniţie, suficiente toate să porneşti un război. Care şi începuse deja. Asta dovedea că Kriangsak nu putea fi decât un trădător.

Cum s-ar putea spune, operaţiunea Dahm Baho (Black Light – Lumină Neagră) fusese un adevărat succes. Din nefericire, colonelul Kriangsak nu se afla în hotel în

momentul asaltului.

05,20 Zone Time
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Colonelul Kriangsak nu se simţea în largul său în locaşul comandantului din tancul Cadillac-Gage Stingray care huruia pe cea de-a patra bandă de circulaţie către cartierul rezidenţial al Bangkok-ului. Locul lui era în înalta societate a generalilor, o lume a birourilor elegante şi a telefoanelor, a anticamerelor şi a documentelor, fără huruitul camioanelor şi fară mirosul înţepător al gazelor de eşapament.

Strălucitorul tanc Stingray era unul din cele şase care făceau parte din coloana ce se îndrepta spre clădirile guvernamentale şi locuinţele regale, care formau inima oraşului. Tancul era urmat de douăzeci de camioane cu peste trei sute de soldaţi care-i erau loiali. Ţinta lui nu era nici mai mult, nici mai puţin, decât sediul guvernului.

Să cucerească capitala. Să-l forţeze pe Rege să înţeleagă că o continuare a vărsării de sânge ar fi violat principiile sacre ale Krung Thep. Să demonstreze forţelor armate ale Thailandei că armata este *puternică*, atât de puternică încât ar fi putut ţine piept comuniştilor şi cetelor de burmanezi.

Şi cum Grupul de Luptă american ieşise în larg, părăsind portul, acum era posibil. Generalul Hsiao avusese dreptate. Portavionul era vulnerabil. Cu două nopţi în urmă, Kriangsak, aflat în portul Sattahip, urmărise atacul cu rachete şi văzuse coloana de foc asemenea unui vulcan ridieându-se de pe puntea portavionului. Îl privise apoi, cum, lovit serios, îşi ridicase ancora şi părăsise portul într-un mod ruşinos, în direcţia sud.

Ultimele rapoarte apreciau că portavionul se găsea acum la aproape cincizeci de mile sud-est de Sattahip,

deplasându-se cu viteză redusă. Vestea asta avea să-i facă praf pe Rege şi pe toţi cei care mai sperau că americanii le vor sări în ajutor. Gherilele comuniste aveau să fie încurajate să atace armata de la U Feng. Şi ăsta era semnul că după lovitura de stat, armata va ataca sub... conducerea lui Kriangsak Vajiravudh.

Radistul tancului îl anunţă că este căutat prin staţie. Colonelul se strecură înăuntru şi luă legătura:

— Adci, Kriangsak, spuse.

— Colonele, aici căpitanul Priya.

Vocea se auzea destul de slab din cauza câmpului electrostatic şi a huruitului camioanelor din coloană.

— Cartierul General a căzut !

— Ce ? Vorbeşte mai tare !

— Am spus că a căzut Cartierul General ! Forţele Speciale l-au cucerit acum patruzeci de minute ! Hotelul Americana e sub controlul lor !

Vestea îl năuci. Nu era o lovitură hotărâtoare, mai avea un sediu secret la marginea oraşului, dar însemna că guvernul cunoştea rolul pe care îl avea el în organizarea loviturii de stat.

Două elicoptere trecură pe deasupra şoselei şi Kriangsak îşi ridică privirea nervos. Era încă prea întuneric ca să poată zări însemnele aparatelor. Zburau cu toate luminile aprinse. Asta însemna sfidare... şi sfidarea era născută din putere.

Dintr-o dată, colonelul se simţi mai puţin încrezător.

05,21 Zone Time
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Sergentul major Phillip Loomis, de pe *Jefferson,* se ghemuise pe acoperişul unei staţii de benzină împreună cu un grup de comando din Forţele Speciale Thailandeze. În faţa lui se afla un telescop fixat peste bordura scundă care îngrădea acoperişul plat al staţiei. Telescopul era

bine poziţionat şi îi oferea un câmp vizual larg pe o porţiune de vreo trei sute de yarzi de şosea spre răsărit. Era încă noapte, dar cerul începuse să se lumineze cu repeziciune. Nu aveau să aştepte prea mult.

— Zona este curată în faţă, spuse un locotenent thailandez aflat alături de el, care privea şi el din când în când prin telescop.

Era o zonă relativ descongestionată, aflată la vreo trei mile spre est. Clădirile joase, care se ridicau la o mare depărtare unele de altele, păreau că se întind până în marginea suburbiilor, gândi Loomis. Spre sud, el descoperi o mulţime de magazine, temple şi pâlcuri de copaci care parcă ar fi alergat printre artera principală şi linia trasată drept de Klong Sen Seb.

New Phetchaburi era o arteră principală. La acea oră a dimineţii era, de obicei, foarte populată, o mulţime de thailandezi îndreptându-se spre locurile lor de muncă, sau alergând după vreo afacere.

Acum însă, şoseaua era pustie. O mulţime de locuitori îşi părăsiseră casele în timpul luptelor încrâncenate desfăşurate în urmă cu o zi. Pe cei care încă nu plecaseră, îi evacuaseră soldaţii thailandezi loiali guvernului. În stradă mai rămăseseră parcate câteva automobile, dar Loomis nu zări vreo mişcare în preajma lor.

La început auzi huruitul camioanelor pe pavaj şi duduitul motoarelor diesel. Apoi, câteva zeci de secunde mai târziu apăru şi primul tanc. Primul dintr-un lung şir de camioane şi vehicule blindate.

Loomis privea prin obiectivul telescopului centrându-l pe vehiculul din capul coloanei. Apăsă butonul de pornire punând în funcţiune laserul şi spotul luminos apăru pe ţintă pe partea superioară a turelei tancului.

— Firefly, Firefly, aici Zulu Trei Kilo, spuse el.

Microfonul îi sorbi cuvintele şi le transmise unei staţii aflate la câţiva yarzi de acoperiş. Staţia retransmise mesajul spre cer.

— Lampa e aprinsă. Repet, lampa e aprinsă !

— Recepţionat Zulu Trei Kilo ! strigă o voce în căştile lui. Vedem lumina ! Firefly este pe drum !

Locotenentul vorbi repede, în thailandeză, în microfonul său, avertizând trupele prietene din zonă să se pună la adăpost. Spectacolul de-abia începea.

Loomis era în serviciul Marinei de douăzeci şi cinci de ani. De când era caporal cărase în cârcă aparatura, la Tet, croindu-şi apoi drum pe străzile spulberate de explozii din Hue. Cu trei luni în urmă fusese pe plaja de la Wonsan, unde îşi făcuse de lucru cu Beachmaster[98] şi ghidând rachetele şi tirurile care faceau gropi uriaşe în nisip, în timp ce Tomcat-urile vuiau prin văzduh.

Laserul lui Loomis, producea o rază de lumină infraroşie invizibilă ochiului, dar limpede ca un cristal pentru o aparatură specială. Spotul luminos intens al luminii roşii pus pe tanc nu putea fi văzut de echipajul tancului, dar, undeva, pe cerul nopţii, rece şi eficient, un ochi era gata să privească raza de lumină şi s-o fixeze, s-o vâneze şi să închidă circuitul.

În alte părţi ale oraşului, el ştia că alte mici echipe de oameni, „consilieri tehnici” ai Marinei, cooperau cu thailandezii loiali guvernului în aşteptarea atacurilor rebelilor care nu aveau să se lase aşteptate.

Era un fel afurisit de a face război, gândi Loomis, dar foarte eficient.

05,21 Zone Time
Firefly One, douăzeei de mile vest de Bangkok

— Victor Bravo Trei, aici Firefly One !

Comandantul Steve Murcheson trase de manşa avionului său, un A-6, pentru a-i corecta traiectoria, privind pământul desfăşurat pe ecranul monitorului său.

[98] Comando-ul din Carrier 01.

— Avem contact cu Zulu Trei Kilo şi lampa e aprinsă, începem turul. Terminat.

— Firefly One, aici Victor Bravo, îi răspunse vocea unui controlor de trafic aerian aflat într-un Hawkeye. Avem câteva elicoptere ale Marinei în zbor prin zona voastră, coordonatele trei-trei-nouă, la patru mii cinci sute, nivel doi-zero. Aveţi permisiunea de a vă apropia. Terminat.

— Am recepţionat. Sistemul TRAM e în funcţiune şi o să-i punem la saramură.

În turela sa, aflat sub botul avionului, sistemul TRAM, „recunoaşterea ţintei cu multisenzorul de atac”, înregistra modulaţiile razei laser reflectată de ţinta aflată la douăzeci de mile spre est. Alimentat cu informaţii, TRAM pregăti lansarea rachetelor aflate în flancurile avionului. Rachetele fură activate, în timp ce ochiul sistemului automat căuta punctul luminos.

Locotenent-commander Simms, navigatorul bombardierului Firefly One, cercetă imaginile prelucrate de computerul său şi le compară cu cele primite de la sistemul TRAM. Sistemul ar fi putut pune în evidenţă orice ţintă, dar în mijlocul oraşelor ţintele erau dificil de localizat, cea mai mică eroare putând duce la uciderea a sute de civili. De aceea Marina utiliza un laser de la sol.

— Pozitiv, spuse navigatorul bombardierului. Skipper e activat şi direcţionat pe coloana auto ! S-o pornim !

— Recepţionat, spuse Murcheson, utilizând frecvenţa de protecţie. Firefly One, intrăm cu toţii în joc !

Mai era o oră până să răsară soarele şi cerul se lumina încetul cu încetul. Murcheson vedea clădirile din centrul Bangkok-ului ridicându-se brusc în faţa lui, imediat după cotul râului Chao Phraya. Se apropiau acum dinspre vest, coborând la mai puţin de trei mii de picioare. Sub aripa dreaptă, apele Golfului Thailandei erau acoperite de o ceaţă albastră-violet care le unea cu cerul.

Computerul de la bordul avionului continuă să prelucreze datele referitoare la cursul de zbor, viteză,

altitudine, localizarea ţintei cu raza laser. Condus de computerul său, Murcheson forţă avionul la putere maximă, vreme de câteva minute.

— Ne apropiem, spuse Simms. În orice moment...

Semnalul computerului îi luă pe amândoi prin surprindere. Racheta aer-sol Skipper II, ghidată cu ajutorul laserului, era lungă de paisprezece picioare şi cântărea o mie două sute de livre. Când racheta primi semnalul de liber de la computer, ţâşni prin văzduh.

— Eliberat ! strigă Murcheson, comunicând apoi prin radio. Zulu Trei Kilo, aici Firefly One ! Pachetul e pe drum !

Murcheson trase manşa spre stânga traversând cerul pe deasupra oraşului spre nord. Clădirile treceau ca fulgerul pe sub el, solide, din oţel. Apropierea de pământ şi viteza ameţitoare îţi tăiau respiraţia.

— Iuhuuuu ! strigă Murcheson. Exact ca-n Star Wars. Firefly One şi-a sfârşit vânătoarea !

Racheta sfâşie întunericul nopţii, un punct luminos traversând dâra de aburi condensaţi lăsată în urmă de avion.

Fabricată de Centrul de Armament Naval, racheta Skipper a fost prezentată pentru prima oară în 1985, ca fiind compusă din motorul cu combustibil solid provenind de la mai vechile rachete Shrike şi din capul de lovire luat de la bomba de o mie de livre, denumită Mark 83. Capul ei se fixa pe spotul luminos al laserului, coordonând traiectoria rachetei în funcţie de mişcările ţintei.

Lansată de la o distanţă de aproximativ şase mile, precizia ei de lovire se măsura în centimetri.

05,22 Zone Time

Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Colonelul Kriangsak se aşează mai bine în locaşul comandantului din tancul său şi privi drept înainte spre

celelalte blindate. Se aşteptase la o rezistenţă mai hotărâtă din partea trupelor loiale guvernului. Desfăşurarea de forţe trebuia s-o întâlnească la cel puţin trei mile distanţă de clădirile guvernului...

Simţi o hurducătură ca şi cum tancul ar fi trecut peste o groapă, iar clar-obscurul de dinaintea zorilor se transformă într-o strălucitoare lumină albă. Nu se auzi nici un sunet, dar avu o năucitoare senzaţie de cădere... şi apoi totul se întunecă.

05,22 Zone Time
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

— Dumnezeule, ia priveşte !

Simţit chiar la o depărtare de trei sute de yarzi, suflul exploziei zgâlţâi staţia de benzină unde se ascundeau Loomis şi thailandezii. Ferestrele se sparseră, ziua se amestecă cu noaptea. Spre cer ţâşni o minge de foc portocalie urmată de o coloană de flăcări şi fum.

Loomis folosi raza laser pentru a evalua distrugerile. Primul tanc dispăruse din capul coloanei. Dispăruse împreună cu o bună parte din şosea. Al doilea tanc se răsturnase într-un crater scobit în pavaj, lovit de suflul exploziei. Cel de al treilea şi cel de al patrulea zăceau nemişcate asemenea unor jucării stricate.

Totul era acoperit de fum, dar Loomis putu zări un camion arzând şi o mulţime de oameni împleticindu-se, sau zăcând pe şosea în bălţi de sânge.

— OK, locotenente, îi spuse Loomis ofiţerului thailandez. I-am oprit la fix. Acum e rândul tău !

Locotenentul începu să dea ordine oamenilor săi prin radio.

05,28 Zone Time
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Kriangsak deschise ochii. Era lungit pe spate, urechile îi ţiuiau dureros şi era ud leoarcă. Încercă încet să se mişte şi descoperi că reuşeşte. Se ridică, deşi îl dureau toate oasele, şi privi înjur. Era teafăr.

El fusese în cel de al patrulea tanc. Acum era atât de dezorientat încât nu reuşi să zărească blindatul. Kriangsak îşi spuse că suflul exploziei îl aruncase cam la vreo douăzeci de yarzi, pe o rână. Câteva trupuri strivite zăceau în şosea. Kriangsak avusese un noroc chior. Turela tancului îl protejase de suflul exploziei şi el fusese proiectat în afară şi nu strivit în interiorul locaşului comandantului.

Două tancuri păreau intacte, dar nu se mişcau. Probabil că echipajul lor fusese ucis sau era în stare de inconştienţă din cauza şocului provocat de explozie. Peste tot zăceau soldaţi plini de sânge, unii în agonie, alţii ţipând de durere parcă, deşi nu se auzea nici un sunet. Încet, Kriangsak îşi dădu seama că surzise.

Privi în sus. Lovitura venise de undeva din cer, dar nu văzu nici un avion. Precizia loviturii fusese atât de mare încât... nu, RTAF nu avea în dotare aşa ceva, era vorba de înaltă tehnologie, dar Kriangsak nu ştia ce să spună. Avea o neagră presimţire că americanii se întorseseră în joc.

Scuturâdu-şi capul ca să-şi limpezească gândurile se întoarse spre camioane.

Câteva camioane erau în flăcări. Altele fuseseră azvârlite de pe şosea sau nimeriseră cu botul în şanţ. Camioanele din capătul coloanei erau neatinse, dar oricum n-ar mai fi putut să-şi continue drumul. Kriangsak văzuse deja uriaşul crater din celălalt capăt al şoselei.

Iar soldaţii thailandezi loiali guvernului puteau veni dintr-o clipă într-alta. Kriangsak îşi dădu seama că trebuie să-şi aleagă altă destinaţie şi să plece repede. Întorcându-

se, el văzu linia orizontului arcuindu-se peste oraş spre sud-vest. Forma piramidală, cu o arhitectură modernă, a unuia dintre cele mai luxoase hoteluri din Bangkok se ridica printre copacii din parcul Siam, la o jumătate de milă depărtare.

Perfect.

Ieşi afară şi trase de mânecă un soldat întorcându-l şi împingându-l spre Klong. Apoi găsi un altul... şi un altul. În cinci minute strânse o mică armată, vreo cincizeci de oameni înarmaţi, şi traversară podul Wit Thaya care se arcuia peste Klong Sen Seb. În spatele lor se auziră împuşcături răzleţe şi voci care le cereau să se predea. Cei cincizeci de oameni reuşiră însă să se piardă dincolo de valul gros de fum înainte ca plasa soldaţilor loiali guvernului să se strângă în jurul lor.

Americanii i-o făcuseră. Aşa să fie. Dacă americanii găsiseră de cuviinţă să se amestece în lovitura de stat, atunci tot ei trebuiau să suporte consecinţele.

Colonelul Kriangsak ştia că încă mai putea să negocieze de pe poziţii de forţă.

Capitolul 23

06,10 Zone Time
Tomcat 201, USS Thomas **Jefferson**

Tombstone se înşurubă în locul său şi îşi luă casca de la Smith. Trecând printre cabluri, căpitanul cu întreţinerea avionului zâmbi spre el şi îi făcu semn că totul este în ordine.

— Ce-ar fi să ne mai aduci şase trofee ? Aşa, pentru noi !

— O să văd ce pot face, şefule ! spuse Tombstone râzând. Îşi puse casca pe cap şi începu verificarea finală a sistemelor de comandă. În timp ce mişca manşa mormăi mai mult pentru sine: să vedem ce pot face !

Sfârşi de verificat scaunul ejectabil şi puse la punct alte mici detalii, costumul anti-G, manşa, pedalele, oxigenul şi legătura radio la cască.

Smith îl bătu uşor pe umăr.

— Noroc ! Se lasă cupola !

Tombstone îl auzi pe Dixie conectând sistemul de comunicare al Tomcat-ului.

— Arzătoarele ! strigă Tombstone ridicând puterea turbinelor Pratt & Whitney.

— Totul este în ordine aici în spate, Tombstone, îi spuse Dixie.

Afară, căpitanul cu întreţinerea făcu o ultimă inspecţie aparatului, cercetându-l în amănunţime, apoi semnaliză liber pentru decolare.

O armată de mecanici îmbrăcaţi în salopete verzi începu să scoată penele şi lanţurile care asigurau aparatul în locaşul său din babord. Un om îmbrăcat cu o vestă galbenă, orientat cu faţa către avion, semnaliză cu mâinile ridicate deasupra capului. Tombstone eliberă

frânele şi puse avionul să ruleze încet, înainte.

Lansarea atacului Alpha, având numele codificat „Operaţiunea Bright Lightning” (Fulgerul Strălucitor) începuse deja. Portavionul *Jefferson* începuse lansarea avioanelor cu o oră în urmă. Prima dată decolase VA-84 având în componenţă avioane Intruder, urmată de VFA-l76 având aparate Hornet care sprijineau operaţiunea survolând Bangkok-ul.

Dar adevăratul spectacol din ziua aceea avea să se desfăşoare în nordul Thailandei, pe cerul de la U Feng.

— Eagle Leader, aici Homeplate ! se auzi o voce în căştile sale.

„Eagle” era codificarea pentru escadrila VF-95 în acest atac.

— Homeplate, aici Eagle Leader, răspunse Tombstone. Te ascult.

— Dă-idrumu’ !

— Stoney ? Aici CAG. Cum te simţi ?

Tombstone fu surprins. De obicei, CAG nu stătea la taclale cu piloţii în timpul decolării şi nu-i întreba niciodată de sănătate.

Înţelese totuşi. CAG se luptase cu doctorul navei pentru el. Marusko îşi pusese capul în joc pentru ca el, Tombstone, să şi-l poată risca pe-al lui.

— Mă simt bine, CAG, spuse Tombstone. Nici o problemă !

— Ai grijă de tine, Stoney ! Amiralul e lângă mine, îţi urăm drum bun !

Asta era culmea. De obicei, amiralul Magruder nu-şi manifesta în vreun fel grija pentru nepotul său, fiind extrem de scrupulos. Iar un mesaj personal transmis din partea lui nu putea trece neobservat. Dar lui Tombstone nu-i păsa. Atitudinea grijulie a lui CAG, care stăruise pe lângă doctorul navei, era un lucru normal.

Acum Tombstone se întreba dacă luase o hotărâre bună. După toate întâmplările prin care trecuse mai era

oare el acelaşi om ? Era la fel de curajos ? Avea aceleaşi reflexe ?

Singurul lucru pe care trebuia să-l facă acum, fară doar şi poate, era să pună mâna pe omul care îl răpise şi îl torturase, care o amenințase cu moartea pe Pamela Drake, care îi mutilase şi îi omorâse pe cei trei marinari de pe *Jefferson*, care atacase portavionul. Şi toate astea doar pentru că era orbit şi însetat de jocul puterii. Alungă din minte gândurile de răzbunare şi începu să verifice încă o dată sistemele avionului. Tomcat era gata să ţâşnească în înaltul cerului.

Următorul. Perdeaua de apă răci paravanul metalic ridicat în spatele Tomcat-ului aflat în faţa lui, protejându-i aparatul de flăcările care erupeau din motoarele celui dinainte. Echipajul de pe punte parcă se mişca şi dansa după un anume ritual. Verificau avionul-cistemă KA-6D, pregătindu-l pentru decolare.

Celălalt KA-6D era deja în aer. Air Ops de pe *Jefferson* puteau folosi astăzi două avioane-cistemă. Era nevoie de prezenţa lor în aer pentru a o asigura necesarul de carburant pentru toate avioanele aflate în misiune. Exista şi posibilitatea ca avioanele care aveau nevoie de realimentare să aterizeze pe un aeroport thailandez, dar era mai bine să-şi ia toate măsurile de siguranţă.

Motoarele lui KA-6D bubuiră cu supapele deschise la maximum. Un ofiţer dădu semnalul, KA-6D porni de-a lungul punţii de zbor, lăsând în urmă un nor gros de fum. Greoi, el se înclină dincolo de arcul descris de navă şi apoi se ridică icnind, dar prinzând înălţime, în timp ce luminile sale de poziţie străluceau cu putere în clarobscurul cristalin al zorilor.

Tombstone se uită la ceas. Mai erau doar câteva minute până la răsăritul soarelui, dar cerul începea să strălucească deja. Deocamdată oceanul şi portavionul erau în întuneric. Perdeaua de apă căzu încet înapoi pe punte scurgându-se prin orificiile de evacuare şi oamenii

îmbrăcaţi în galben îi ghidară aparatul spre înainte. Tombstone îşi pomi uşor Tomcat-ul, aducând roata din faţă în deschizătura catapultei. În jurul aparatului se strânseră o grămadă de oameni facând o ultimă verificare.

Câţiva mecanici în veste roşii, se grăbiră să închidă carlinga şi manevrară cablurile. Tombstone verifică rachetele şi dădu din cap. Sub aripile sale se găseau montate rachete aer-aer: patru Sidewinder şi patru Sparrow. În acest raid urmau să fie folosite doar acest tip de rachete care acţionau la o distanţă medie. Rachetele Phoenix care puteau repera şi distruge un avion la o sută de mile, nu puteau fi folosite în această operaţiune întrucât în aer se puteau afla avioane thailandeze sau americane. Ori racheta o dată pornită nu mai putea fi oprită.

Oamenii în veste roşii se îndepărtară lăsându-l pe Tombstone să-şi mai verifice o dată aparatul înainte de lansare. Cei în veste verzi agăţară roata din faţă în locaşul de catapultare.

— Eagle Leader, aici Homeplate ! se auzi o voce.

Tombstone recunoscu vocea comandantului Dick Wheeler, Air Boss de pe *Jefferson*.

— Forţa aeriană thailandeză Trapdoor e în zbor spre Don Muang. Victor-Patru-Bravo o să-ţi dea coordonatele de îndată ce vei fi în aer !

— Eagle Leader, recepţionat ! spuse Tombstone. Se simţea plin de energie şi trepida de dorinţa de acţiune. Simţea emoţia cum îi fremăta uşor în dreptul stomacului.

Victor-Patru-Bravo era Hawkeye care asigura misiunea Bright Lightning. Trapdoor era numele atacului Alpha al avioanelor thailandeze F-5 şi al câtorva F-l6 Falcon. Forţele aeriene thailandeze trebuiau să bombardeze gherilele comuniste şi bazele lor, să atace şi să distrugă avioanele inamice. Generalul Duong şi alţi membri ai Statului Major Thailandez erau convinşi că avioanele lor

vor face faţă şi masivului atac împotriva bazei U Feng, aflat şi el în plan. Pe lângă avioanele lor, prezenţa aparatelor de pe *Jefferson* va fi cu siguranţă o surpriză pentru cei care organizaseră lovitura de stat.

Tombstone cercetă tabloul de comandă al avionului şi începu ritualul rugăciunii pilotului în timp ce manevra manşa în faţă, în spate, la dreapta şi la stânga.

— Father, Son, Holy Ghost ! (În numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh !) Amin !

Controlă pedalele şi se declară mulţumit. Auzi în căşti vocea lui Batman:

— Eagle Leader, aici Eagle Two ! Tombstone, cum mă auzi ?

— Tare şi clar, Batman ! îi răspunse Tombstone.

Se uită peste umăr şi zări Tomcat-ul 216 în spatele lui gata de lansare. Pe locul din spate, Batman avea un nou radarist, locotenent-commander Aaron „Ramrod”[99] Kingsly. Acesta pilota de obicei un alt Tomcat, dar aparatul lui fiind în reparaţie, se hotărâse să zboare împreună cu Batman.

Tombstone privi în spate spre semnalul luminos de pe insulă. Era verde. Zări siluete întunecate mişcându-se pe după paravânt, în preajma drapelului şi i se păru că cineva îl salută.

Un om în galben semnaliză ridicând braţul în sus. Tombstone acţionă supapele, aducând motoarele la putere maximă. Avionul tremură nerăbdător să se desprindă de punte. Ofiţerul de la catapultă, în vestă galbenă şi purtând o şapcă verde, privi spre carlinga Tomcat-ului. Tombstone îi făcu semnul pentru O.K.

Graţios, un alt ofiţer se răsuci spre avion, se ghemui şi atinse puntea. Tombstone simţi şocul produs de acceleraţia bruscă. O forţă uriaşă îl presa în scaun în timp ce catapulta îl propulsa pe pistă. Trase de manşă în timp ce avionul se ridica în aer.

[99] Ramrod – Bățosu’

— Decolare bună ! strigă el.

— Tomcat doi-zero-unu, decolare bună, se auzi vocea unui operator al zborului. Apoi după o scurtă pauză: Tomcat doi-unu-şase, decolare bună ! Mult noroc Stoney ! Vânătoare bună !

— Recepţionat, Homeplate ! Mulţumesc !

Soarele explodă dincolo de marginile cerului în timp ce Tombstone câştiga altitudine. Cascada de impresii, viteza ameţitoare, şi lumnina strălucitoare îi umplură sufletul. Era viu şi conducea o puternică maşină de luptă zburătoare prin albastrul nesfârşit al cerului.

Era de parcă s-ar fi întors acasă.

06,28 Zone Time
Flag plot[100], USS Thomas ***Jefferson***

Amiralul Magruder stătea aplecat peste masa pe care erau întinse hărţile Thailandei şi o mulţime de fotografii TENCAP claie peste grămadă. TENCAP era sistemul prin care sateliţii militari puteau obţine fotografii de o mare precizie şi acurateţe. Pentru prima oară, comandanţii puteau obţine astfel de fotografii în doar câteva minute de la satelit. Până de curând erau prelucrate la Centrul Naţional de Interpretare a Fotografiilor din Washington D.C. şi erau distribuite de CIA. Uneori era nevoie de săptămâni întregi pentru ca cei care aveau nevoie de fotografii să le şi primească.

Acum lucrurile se simplificaseră. Aceste fotografii erau luate cu numai câteva ore în urmă. Erau făcute în infraroşu pe timp de noapte, dar imaginile erau foarte clare. .Amiralul Magruder privi atent oamenii în uniformă, cu ţigări aprinse în colţul gurii, înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47.

[100] The admiral's tactical and navigational control room aboard a flagship.

În două ore Bright Lightning va lovi la U Feng, ca un uragan. Soldaţii thailandezi îşi ocupaseră deja poziţiile. Aveau să atace în clipa în care înceta bombardamentul aerian. Victoria avea să fie a lor cu siguranţă, o dovadă de netăgăduit pentru populaţia speriată şi pentru dizidenţi că Armata Regală ţinea situaţia sub control.

Washington-ul fusese de acord cu el. Nimic n-ar fi descurajat mai tare pe complotişti şi n-ar fi întărit poziţia actualului guvern decât o victorie rapidă şi răsunătoare la U Feng.

— Amiralul Magruder ?

Îşi ridică privirea. În uşă apăruse Şeful Statului Major.

— Intră, Brad, spuse amiralul. Ce s-a întâmplat ?

— Eagle este în aer de-acum, domnule. Thunderbird e deasupra coastei, pe traseu, în timpul stabilit. Mi-au raportat că Chickenhawk e gata de decolare !

— Mulţumesc, Brad.

Şase Vulturi ai escadrilei VF-95 aveau să escorteze bombardierele Thunderbird ale escadrilei VA-84 Intruder spre U Feng. Chickenhawk era codificarea pentru aparatele F-A18 Homet din escadrila VFA-l61. Misiunea lor era de a lansa SAM-uri împotriva ţintei. Foarte rapide, dar cu rezerve de combustibil limitate, aceste aparate erau lansate ultimele. Escadrila VF-97 era din nou în misiune de patrulare deasupra portavionului, iar în caz de nevoie ar fi zburat în ajutorul celor ce luptau în Bangkok.

— Mai e ceva, amirale. Ceva cam neplăcut.

— Ce este ?

— Asta tocmai a venit din Bangkok, domnule, spuse întinzându-i o bucată de hârtie. A fost decodificată adineauri.

Amiralul citi mesajul:

Raportăm doi prizonieri occidentali. Un bărbat şi o femeie. Sosit la U Feng ieri după-amiază. Ţinuţi în magazia de lângă depozitul de carburant. Raportul a fost adus lui Doi

Chiang Dao de o fată karenă pe nume Phya Nin. Verificat. Fata susţine că îl cunoaşte pe un anume Batman de pe Jefferson. Aştept instrucţiuni.

Doi prizonieri ! Amiralul Magruder îşi dădu seama imediat că era vorba de Bayerly şi de Pamela Drake. Lucrurile se complicau. Cei doi erau prizonieri într-o magazie lângă depozitul de combustibil, iar depozitul era una dintre ţintele vizate de atacanţii de la U Feng. Era chiar prima care urma să fie lovită de Thunderbird.

Amiralul era în dilemă. Îi venea foarte greu să ia o decizie. *Jefferson* avea treizeci de aparate în aer, sau gata de decolare, cu o destinaţie aflată la o distanţă de cinci sute de mile. Atacul Alpha nu putea fi oprit nici măcar pentru cei doi ostatici ai lui Hsiao, fie ei occidentali sau nu.

Pe de altă parte însă, unul era un corespondent TV arhicunoscut, iar celălalt era un ofiţer aflat sub comanda lui. Amiralul Magruder cunoştea povestea cu fata lui Fitzroy. Ştia că o astfel de tinichea legată de coada unui ofiţer al Marinei îi anula orice şansă de carieră.

Dar Bayerly făcea parte din echipajul portavionului *Jefferson*; era ofiţer-comandant al escadrilei VF-97. De multe ori amiralul Magruder fusese pus în situaţia de a lua decizii care nu erau pe placul echipajului. O astfel de situaţie se crease atunci când situaţia politică îl împiedicase să pornească în căutarea lui Batman şi a lui Malibu.

Pe toţi dracii ! Bright Lightning nu putea fi amânată. Thailandezii erau deja în preajma U Feng-ului şi dacă el s-ar fi retras ar fi însemnat să le semneze condamnarea la moarte.

— În primul rând, spuse el, vreau legătura cu colonelul Caruso de pe *Chosin*. Apoi cu escadrila care se îndreptă spre U Feng. În al doilea rând, dă-mi-l pe generalul Duong, de la Statul Major al Armatei Regale Thailandeze. Apoi, vreau confirmarea mesajului de către Batman. Vezi

dacă are încredere în femeia asta. În al patrulea rând... se opri ezitând. În al patrulea rând comunică-i lui CAG să oprească avioanele. Suspendăm Bright Lightning până rezolvăm problema asta. Înţeles ?

— Da, domnule !

— Atunci, dă-i drumul.

— Am înţeles, domnule, spuse Şeful Statului Major, ieşind în fugă din birou.

Amiralul Magruder nu putea opri operaţiunea, dar o putea întârzia într-o oarecare măsură. Aceasta ar fi însemnat să pună sub semnul întrebării atacul Alpha, având în vedere că combustibilul era un factor critic. Dar poate că întârzierea putea da o şansă puşcaşilor marini să ajungă la timp acolo. O escadrilă de elicoptere de pe *Chosin,* se îndrepta către U Feng. Acum erau probabil în centrul Thailandei. Ele aveau să sprijine operaţiunile thailandeze şi să înlesnească atacul avioanelor, cu ajutorul laserului.

Poate că în misiunea lor, elicopterele ar fi putut să-i salveze pe cei doi. Cel puţin aşa spera amiralul Magruder.

Era o nebunie să întârzie misiunea avioanelor acu când deja începuse operaţiunea, dar nu avea o altă alternativă mai bună.

06,34 Zone Time
U Feng

Generalul Hsiao stătea cu mâinile la spate, în dreptul ferestrei biroului său, privind jungla şi ascultând raportul aghiotantului său.

— Dă-i drumu' !

— S-au pierdut toate legăturile radio cu colonelul Kriangsak, atât cu hotelul Americana cât şi cu coloana de blindate care trebuia să ocupe clădirile guvernamentale din Bangkok. Circulă zvonul că yankeii bombardează Bangkok-ul şi că puşcaşii marini ar fi debarcat în oraş, dar

nimeni n-a confirmat până acum.

Hsiao îşi strânse pumnii până când încheieturile i se albiră.

— Şi altceva ?

— Generalul Kol aşteaptă în anticameră. Vrea să vă vadă imediat

Hsiao se răsuci şi zâmbi rece:

— Era de aşteptat !

— Rapoartele primite de la radar semnalează o activitate aeriană neobişnuită în perimetrul dintre Bangkok şi U Feng. Am auzit nişte zvonuri potrivit cărora ar fi nişte mişcări de trupe la nord de Chiang Mai. Colonelul Wu crede că este vorba de un atac iminent şi vă cere o întrevedere imediată.

Hsiao oftă.

— Spune-i colonelului Wu că o să ne vedem în zece minute. În biroul său.

— Da, domnule.

— Şi bagă-l pe porcul ăla de general burmanez înăuntru. Mă răfuiese eu cu el chiar acum.

Aghiotantul salută şi ieşi. Generalul Kol intră roşu de mânie.

— Am auzit nişte zvonuri, generale Hsiao. Se pare că vom fi atacaţi de americani !

— Astea-s prostii, Kol !

— Mi-ai spus că n-o să ne luptăm cu americanii, că pagubele provocate portavionului o să-i pună cu botul pe labe şi că or să şteargă putina ! spuse generalul dând din cap plin de îndărătnicie. În înţelegerea noastră n-a fost vorba de aşa ceva. Nu cu yankeii. Mă întorc chiar acum în Burma. Acum !

— E puţin cam târziu, nu crezi generale Kol ? zâmbi Hsiao. Armata regală thailandeză înaintează către U Feng. Trupele tale vor fi prinse ca-ntr-un cleşte.

— În nici un caz, spuse Kol înghiţind în sec. Oamenii mei nu vor lupta împotriva yankeilor. Ce am avea de

câştigat dacă am face-o ?

— Te plătesc regeşte, generale. Oamenii tăi vor face tot ceea ce le cer ! Sunt sigur că mă vor asculta.

— Mai vedem noi ! strigă Kol întorcându-se şi dând să plece.

— Ai uitat ce-a păţit generalul Xiang ? strigă Hsiao scoţându-şi pistolul şi îndreptându-l spre ceafa lui Kol. Ăsta va fi preţul pe care o să-l plăteşti pentru că m-ai scos din sărite, grasule !

Kol se întoarse încet şi la vederea armei bâigui speriat:

— N-am vrut asta, generale...

— Situaţia e sub control, generale Kol. Thailandezii au organizat un atac asupra U Feng-ului aşa cum am plănuit. Avioanele şi rachetele noastre îi vor mătura de pe cer. Tu, generale Kol, poţi fi un învingător în lupta asta sau, dimpotrivă, o victimă ! Ce alegi ?

— Eu... eu te sprijin, generale Hsiao, desigur. Voiam doar... să-ţi dau un sfat. Să nu rişti totul provocându-i pe americani !

— Mă descurc eu cu americanii ! Tu vezi-ţi de treburile tale. Şi dispari din faţa mea !

Generalul Kol dispăru dând din cap. Hsiao îşi băgă pistolul în toc. Kol trebuia ucis cât mai repede cu putinţă. Ar fi fost o greşeală să se mai încreadă în el. Acum, speriat şi jignit, putea fi foarte periculos. Dar trebuia să-l manipuleze încă puţin timp pentru ca trupele burmaneze să nu se retragă.

Contracararea atacului trupelor thailandeze asupra U Feng-ului poate avea să-l convingă pe Rege să-şi dea acordul ofiţerilor care puseseră la cale lovitura de stat. Cadavrul generalului burmanez ar fi fost cea mai bună dovadă a amestecului comunist în nordul ţării şi a ocupării U Feng-ului. Amestecul burmanezilor ar fi explicat multe, chiar atacul asupra portavionului american.

Dacă Kriangsak mai era încă în viaţă, avea să rezolve lucrurile în Bangkok. Hsiao se încruntă. Pierderea legături-

lor cu Kriangsak îl îngrijora nespus. Poate că atacul din capitală dăduse greş, iar colonelul fusese luat prizonier. Sau poate fusese ucis. Nu prea conta, de fapt. Hsiao mai avea şi alte legături printre ofiţerii dizidenţi, iar ceea ce conta era destabilizarea guvernului actual. Şi când guvernul era terminat, avea să intre în scenă el, Hsiao. Şi într-un caz şi în celălalt, Hsiao avea să conducă Thailanda înainte de sfirşitul lunii.

Hsiao băgă într-o servietă hărţi şi rapoarte. Avea de discutat cu colonelul Wu câteva chestii absolut surprinzătoare pentru atacatori. Thailandezii credeau că îl prinseseră în cursă. Încurând avea să le demonstreze că tocmai ei care puseseră cursa aveau să cadă în ea.

06,36 Zone Time

Tomcat 216, deasupra Thailandei Centrale

— Eagle Two, aici Homeplate ! se auzi vocea lui CAG în căştile lui Batman. Am o întrebare pentru tine !

— Da... recepţionat, răspunse Batman. Ce naiba...

— Cunoşti pe cineva cu numele de Phya Nin ?

Întrebarea îl surprinse pe Batman.

— Afirmativ, Homeplate.

La naiba, le-o spusese chiar el. Ce altceva mai voiau să ştie ? Şi de ce ?

— Ce ştii despre ea ?

Se gândi un moment.

— Nu cred că am înţeles întrebarea, Homeplate. E sergent în Armata Naţională de Eliberare a karenilor. Brigada a 12-a. Doar toate astea le mai spusese.

— Recepţionat. Putem avea încredere în ea ? Terminat. Încredere ?

— Absolut, Homeplate. Sunteţi în legătură cu ea ?

— Doi-unu-şase, rămâi pe recepţie.

Batman ascultă fâşâitul de fond un timp. Ce naiba se

întâmpla ? Sub Tomcat, câmpul se întindea verde şi neted ca-n palmă, împărţit în carouri de culturile de orez şi de grădinile de zarzavat. Escadrila se afla deja aproape de jumătatea drumului către U Feng.

Batman privi liniştit întinderile. Într-adevăr, luptele care măcinaseră ţara nu atinseseră adevărata faţă a Thailandei, aşa cum smogul făcuse din Bangkok un loc la fel de străin ca şi planeta Marte. Îşi aminti de jungla din nord şi de fata care-i ceruse lui Dumnezeu ca ei, karenii să fie mai numeroşi decât duşmănii lor.

— Despre ce-i vorba, Batman ? întrebă Kingsly, de pe locul din spate cu accentul său grav din Tennessee.

— Mă depăşeşte chestia, Ramrod !

Kingsly râse.

— Mi se pare mie, sau băieţii ăştia vor să afle mai multe despre tipa ta din junglă ? Le-o fi plăcut ce le-ai povestit despre ea !

— Lua-i-ar dracu’ de gălbejiţi ! strigă Batman.

Ieşirea lui nervoasă îl uimi pe radarist, dar şi mai mult îl surprinse pe el. Batman îşi aminti de toate necazurile pe care le avusese din pricina lor în urmă cu câteva zile şi creierul îi luă foc.

— Ei, asta-i acum ! spuse Ramrod speriat de reacţia lui Batman. Nu te enerva !

— Nouăzeci şi nouă[101] de avioane ! Nouăzeci şi nouă de avioane ! Se auzi o voce în căşti. Aici controlul traficului, Victor-Patru-Delta ! Luaţi Punctul Lima şi aşteptaţi ! Comandanţii de escadrilă, confirmaţi, vă rog !

După o clipă de tăcere, Batman îl auzi pe Tombstone confirmând pentru escadrila sa. Era un canal prin care puteau comunica între ei toţi piloţii unei escadrile.

— Ce se-ntâmplă acolo în urmă, Nightmare ?

— O porcărie, Shooter !

— Încă o tâmpenie, băieţi ! Ce v-am spus eu ! încă o

[101] Cod ce desemnează ordinul de întrerupere/așteptare a unei acțiuni de luptă aflată în plină desfășurare.

tâmpenie căcăcioasă!

— Lăsaţi-o moartă, oameni buni, se auzi vocea lui Tombstone. Lăsaţi canalul liber !

Batman îşi spuse că trebuia să fie o legătură între interesul celor de pe navă pentru Phya Nin şi schimbarea ordinelor. Dar ce să fi însemnat asta ? În aviaţia Marinei, şefii le spuneau rareori băieţilor ce au de gând.

Privi în jos, prin cupola carlingii. Abia dacă zări vehiculele, asemenea unor puncte mişcătoare, deplasându-se pe drum. Mai clară era silueta unor elicoptere care zburau spre nord, paralel cu direcţia de zbor a Tomcat-ilor. Alea erau probabil trupele de puşcaşi marini care trebuiau să ajungă la U Feng. Poate că ceva nu era în regulă şi atacul Alpha fusese decalat pentru finalul acţiunii sau fusese suspendat. Batman spera ca cineva să-şi aminteas-că că aveau combustibilul limitat şi, cu cât se învârteau în loc, potrivit ordinului, în Punctul Lima, cu atât aveau mai puţin combustibil pentru atac.

Aşa cum se luau de cele mai multe ori deciziile, Batman se gândi că s-ar putea s-o bage pe mânecă.

06,41 Zone Time
Hotelul Thai, Bangkok

— Gura ! Gura ! strigă Kriangsak în engleză.

Gâtlejul îi era uscat de atâta praf şi de atâta strigat, iar părul îi era plin de praful exploziilor. Ridică puşca mitralieră M-6 şi trase câteva focuri în aer. Neaşteptate, detunăturile armei stâmiră un val de strigăte şi plânsete care sfâşiară liniştea speriată din holul hotelului.

— Tăceţi cu toţii ! strigă nervos Kriangsak.

Prin holul hotelului pluteau praful de puşcă şi tencuiala căzută de pe tavan. Aproape patruzeci de civili, bărbaţi, femei şi câţiva copii stăteau îngenuncheaţi sau trântiţi pe covorul roşu din faţa recepţiei hotelului. O parte din oamenii lui Kriangsak îi păzeau cu străşnicie

ameninţându-i cu armele. Alţi soldaţi ocupaseră poziţii de tragere la ferestre sau patrulau în capătul holului.

La intrare zăceau morţi un lift-boy, portarul şi un poliţist thailandez, ucişi în clipa în care Kriangsak năvălise cu oamenii lui în hotel. Oamenii de ordine fuseseră şi ei omorâţi şi se aflau prăbuşiţi în faţa uşii.

Holul era spaţios, înalt, plin de magazine, deschizându-se spre restaurant. După dezastrul de pe şoseaua Phetcha-buri, oamenii lui Kriangsak îşi găsiseră refugiul în holul acela.

După ce lichidaseră paza, soldaţii din subordine îi adunaseră în hol pe toţi oamenii din hotel. Mai întâi pe cei din magazine şi restaurant, apoi sistematic, etaj după etaj, pe cei din camere. Pentru început îi eliberaseră pe asiatici, păstrându-i doar pe turiştiii occidentali. După registrul hotelului, începu apoi verificarea paşapoartelor. Pe americani îi separaseră de ceilalţi şi acum erau în aşteptare. Nu avea să dureze prea mult până când autorităţile aveau să fie obligate să ia măsuri.

— Colonele ! strigă unul dintre soldaţi care avea capul bandajat pentru că în timpul atacului americanilor se lovise puternic înăuntrul tancului în care se afla. Uite-i că vin, colonele ! La intrare !

Kriangsak se îndreptă către ferestrele holului. .Afară totul părea cuprins de linişte. Singurul semn că ceva plutea în aer era lipsa automobilelor şi a trecătorilor de pe stradă.

La un moment dat, Kriangsak zări trupe în uniforme de camuflaj târându-se pe furiş prin parcul hotelului. Apoi văzu un steag alb fluturând cam la vreo două sute de metri.

— Atenţie ! se auzi o voce strigând în thailandeză. Hei, voi cei din hotel ! Vrem să vorbim cu voi !

Steagul alb continuă să fluture. Kriangsak îşi şterse faţa cu mâna. Trebuia s-o rezolve şi pe asta.

— Lasă-i să se apropie, Dhani, îi spuse unui soldat.

Poate că au într-adevăr ceva de discutat cu noi !

Aşteptă ca Dhani să-şi ridice deasupra capului arma. Negociatorii guvernamentali se ridicară din ascunzătoarea lor şi se apropiarăţinând steagul alb ridicat deasupra capetelor.

Kriangsak zâmbi. Americanii îl făcuseră să dea greş în încercarea lui de a ocupa clădirile guvernamentale, dar acum trebuiau să negocieze cu el. Nu aveau de ales.

07,04 Zone Time
Hotelul Thai, Bangkok

Căpitanul de marină Fraser se apropie de ofiţerul thailandez şi îl salută.

— Ei, colonele ? întrebă el. Ce-o să se-ntâmple acum ?

Colonelul Vang Chitiburit trecu cu privirea peste chipul lui Fraser şi se uită la moderna terasă a hotelului Thai.

— Eşti convins că ai vreo şansă, căpitane ?

— Avem una. Nu-l putem aştepta pe ticălosul ăsta să iasă.

Colonelul thailandez se gândi un moment.

— Nu, nu-l putem aştepta. Ai dreptate.

Cu câteva minute în urmă, colonelul se întorsese de la negocierile purtate cu oamenii lui Kriangsak. Şeful lor voia, nici mai mult nici mai puţin, un elicopter cu care să plece, împreună cu oamenii lui şi cu o parte din ostatici, afară din Bangkok. El nu precizase destinaţia, dar era clar că voia să ajungă la U Feng.

— Fiul ăsta de târfa ţine acolo ostatici americani ! spuse Fraser plin de furie. Iar puşcaşii marini tocmai de asta sunt aici, ca să-i apere.

— Planul tău e riscant...

— La fel e dacă-i dăm ticălosului ce vrea. Şi, fir’ar al dracu’, a zis că peste treizeci de minute o să-nceapă să împuşte ostaticii unul câte unul ! Vrei să vezi dac-o face ?

Urmă o lungă tăcere. Colonelul ezita. Fraser trebuia să

ia o decizie de unul singur, pentru că înalţii comandanţi erau ocupaţi cu marea operaţiune. Pe ansamblu, confruntarea de la hotelul internaţional Thai era o afacere minoră.

— Foarte bine, căpitane, spuse într-un târziu colonelul Vang. Las totul în mâinile tale.

Asta suna mai degrabă ca aruncarea mâţei moarte în curtea vecinului. Probabil, gândi Fraser, era mulţumit că, într-un fel, îi lua de pe umeri o grea răspundere.

— Mulţumesc, domnule, spuse el salutând.

Vang păru nesigur pe el.

— Tu sau oamenii tăi aveţi nevoie de ceva ?

— Da, colonele Vang, zâmbi Fraser. De-o mică diversiune.

— O diversiune ?

— Când îţi dau eu semnalul, zise Fraser şi începu să-i explice ce avea de gând.

07,30 Zone Time
Hotelul Thai, Bangkok

Sergentul-major Phillip Loomis stătea întins pe pământ privind spre hotel. Când se întorsese la ambasadă azi-dimineaţă, căpitanul Fraser îi spusese că la hotelul internaţional Thai sunt luaţi ostatici americani şi îi ordonase să găsească cincizeci de voluntari pentru a-i salva.

Misiunea asta, gândi Loomis, o puteau îndeplini foarte bine cercetaşii Marinei (Recon Marine force), dar ei se găseau acum la o mie de mile spre nord, la U Feng, luminând ţintele pentru avioanele A-6 Hornet.

Foarte încet, el îşi ridică capul cercetând hotelul în fugă, peste peluza de iarbă unde se ascundea împreună cu doisprezece puşcaşi marini. Cea mai apropiată intrare se afla la vreo cincizeci de yarzi. Putea vedea acum un soldat stând de pază la uşă. Puteau fi şi alţii acolo, dar

Loomis nu-i văzu.

Loomis îşi privi ceasul. Şi treizeci şi şapte de minute. Unde erau ? Era timpul s-o pornească... Auzi huruitul motoarelor unui elicopter. Privi spre est şi-l văzu apropiindu-se printre clădiri din direcţia ambasadei.

Căpitanul Fraser îi explicase înainte cum se vor desfăşură lucrurile. Un elicopter Marine Sea Stallions al avea să decoleze de pe *Jefferson* pentru a ateriza drept în faţa intrării principale a hotelului. În timp ce rebelii aveau să aştepte aterizarea lui, puşcaşii marini de sub comanda lui Loomis (Assault One) aveau să forţeze cea de a doua intrare. A doua echipă (Assault Two) avea să aştepte la colţul îndepărtat aş clădirii. Iar înăuntrul elicopterului erau mai mulţi puşcaşi marini, al căror nume codificat era „Sunday Punch” (Şpriţul de duminică).

Elicopterul se îndreptă spre hotel, şi vârtejul rotorului învolbură coroana copacilor din parcare. Loomis auzi sunetul ascuţit al megafonului. Colonelul Vang le explica rebelilor thailandezi că cererea lor fusese îndeplinită şi că elicopterul acela venise să-i ia împreună cu ostaticii lor.

Loomis privi spre santinela aflată la cea de a doua intrare. Omul avea în mâini un Colt CAR-l5 şi părea gata, gata s-o apuce în direcţia elicopterului, privind pe după colţul clădirii. Un altul se găsea în spatele lui, în uşă. Loomis numără până la zece. Nici un alt soldat nu mai veni la uşă. Loomis se întinse şi-l lovi uşor peste cască pe puşcaşul marin aflat în apropierea lui.

Caporalul Halcek era un ţintaş de elită. Era gata să-şi folosească arma cu lunetă M40A1, o variantă a carabinei Remington 700 . Halcek prinse ţinta în centrul lunetei şi apoi apăsă pe trăgaci.

Arma plezni şi unul dintre soldaţii rebeli se clătină pe picioare şi se prăbuşi lovindu-se de zidul hotelului. Celălalt rebel se întoarse ridicându-şi arma, dar Halcek îl prinsese în lunetă şi apăsă pe trăgaci. Două împuşcături răsunară în acelaşi timp, cea a lui Halcek şi cea a unei M-

l6 a unui puşcaş marin care-l dubla.

— Assault One! Ne mişcăm ! spuse Loomis în microfonul PRC-9 legat de căştile sale radio. Legătura îi permitea un contact permanent cu căpitanul Fraser, având tot timpul mâinile libete.

Sări în picioare strigând:

— ATACK ! GO ! GO ! GO !

Treizeci de puşcaşi marini se ridicară şi alergară peste gazonul şi pavajul umed. Cu fiecare pas făcut, Loomis aştepta să înceapă un foc ucigător dinspre uşă. Îşi dădu seama că era primul care va ajunge la intrare. Soldaţii pe care-i împuşcaseră, zăceau prăbuşiţi în locul unde căzuseră. Sângele băltea în jurul lor pe trotuar.

Vuietul elicopterului încetă chiar în clipa în care Loomis plonjă prin uşă. Se afla acum într-un coridor lung, probabil o intrare de serviciu. Consultându-şi harta îşi dădu seama că holul în care se aflau ostaticii se afla drept înainte, la stânga şi apoi la dreapta.

Privind în urmă, doi puşcaşi marini porniră încet, gata să sară în lături la cea mai mică mişcare. Civilii thailandezi care fuseseră eliberaţi din hotel le spuseseră americanilor că după hol urma biroul recepţiei.

Doi oameni purtând în mâini pistoale-mitralieră AK-47 apărură de după colţ. Când îi zăriră pe americani încremeniră. Unul strigă ceva în thailandeză, iar celălalt, cu gura încleştată, încercă să ridice arma.

Loomis trase un singur foc lovindu-l în piept pe unul din cei doi. Cel de-al doilea, lovit şi el, se izbi de primul şi amândoi se prăbuşiră grămadă pe covor. Puşcaşii se puseră în mişcare.

Trecând de ultimul colţ, Loomis ajunse în holul hotelului. Aici era gata să se împiedice de ostaticii întinşi pe covor. Stăteau cu faţa în jos şi aveau mâinile duse la ceafa. Vreo şase soldaţi îi ţinteau cu armele. Alţi soldaţi erau la ferestre, dar cei mai mulţi erau masaţi la intrarea principală. Să fi fost vreo douăzeci. Loomis acţionă

instinctiv, ştiind exact ce are de făcut, ca urmare a numeroaselor antrenamente.

— DOWN ! CULCAT ! urlă el în timp ce deschise focul asupra celor care îi păzeau pe ostatici.

Din spatele lui armele puşcaşilor marini bubuiau într-un ritm infernal.

— Nu se ridică nimeni ! U.S. Marines ! striga Loom continuând să tragă.

Patru rebeli căzură din primele focuri. Unul încercă să treacă în spatele biroului de la recepţie, dar căzu secerat. Rebelii de la ferestre şi cei de la intrarea principală începură să tragă. Un alt grup de puşcaşi marini, care pătrunsese în hotel printr-o altă intrare, deschise focul. Un rebel căzu lângă lifturi. Cei de la intrarea principală se pare că erau atacaţi din stradă de unde se trăgea puternic. Un lampadar se prăbuşi în holul de la intrare lovind doi rebeli. O grenadă explodă în faţa intrării. Câţiva soldaţi îşi aruncară armele şi ridicară mâinile.

07,32 Zone Time
Hotelul Thai, Bangkok

Colonelul Kriangsak auzi împuşcăturile din hol. Alergă în grabă prin magazinul hotelului împreună cu doi oameni de-ai săi, căutând un punct de unde să poată privi în interiorul elicopterului de transport. Atunci începu un foc susţinut dinspre elicopter care lovi faţada hotelului.

Îşi dădu seama că-l atacau din toate părţile şi că promisiunea lor fusese de fapt o capcană. Alergă la fereastră tocmai la timp ca să vadă două şiruri de puşcaşi marini care săreau din elicopter şi luau clădirea cu asalt. O grenadă explodă asurzitor. Apoi o alta. De pe ambele laturi ale faţadei se ridica un fum gros şi îneeăcios.

Kriangsak îşi ridică arma ţintindu-i pe puşcaşii marini prin fereastră... apoi o coborî. Dacă ar fi deschis focul, ar fi omorât trei sau patru, dar n-ar fi salvat lovitura de stat

şi ar fi riscat să fie împuşcat.

07,33 Zone Time
Elicopterul Sea Stallion 936,
Hotelul Thai, Bangkok

David Howard se oferise voluntar în acea dimineaţă fară să bănuiască o clipă că va lua parte la o misiune de salvare a unor ostatici americani. Şeful elicopterului îl întrebase dacă voia să dea şi el o mână de ajutor şi Howard acceptase dând din cap.

Nu ştia sigur de ce acceptase să plece voluntar. Se afla încă sub şocul produs de pierderea prietenilor lui în Bangkok. Nu fusese anunţată oficial, dar ştirile se aflau repede pe *Jefferson*.

Era oribil. Asta însemna că şi el fusese doar la un pas de moarte.

Poate că ar fi avut nevoie să se odihnească ca să scape de fantomele lui... sau poate că într-adevăr trebuia să facă ceva. În orice caz, el acceptase.

Se mai gândea încă la toate astea când elicopterul se ridică de pe punte. Howard fu fermecat de imaginea portavionului văzut de sus. Acel mic oraş în care trăise în ultimele luni părea acum o jucărie, dispărând apoi în depărtare.

Elicopterul ateriză la Ambasada Americană treizeci de minute mai târziu. De aici luă la bord cincizeci de puşcaşi marini, cu feţele înnegrite şi echipament de luptă. Zborul spre hotel nu dură mai mult de un minut.

Asaltul asupra hotelului se sfârşi aproape imediat ce începu şi Howard nu avu timp să vadă prea multe lucruri. Elicopterul aterizase pe pavajul din faţa hotelului şi-şi coborâse rampa. Cei din hotel nu puteau vedea în interiorul întunecat, unde stăteau puşcaşii marini.

Howard aşteptase, fară să poată vedea ceva, înghesuit între cei cincizeci de puşcaşi marini, care erau foarte

tineri. Câţiva mestecau gumă, alţii faceau grimase comice. Cei mai mulţi priveau la căptuşeala care îmbrăca interiorul elicopte-rului şi-şi păstrau gândurile numai pentru ei.

Abia atunci îi trecu prin minte lui Howard că şi el se ducea să lupte. Şi dintr-o dată auzi clănţănit de arme. Apoi auzi ordinul ofiţerului de bord:

— Băieţi ! Afară ! Uite-i în hol ! Pe ei !

Puşcaşii marini săriră pe rampă în jos, şi tropăitul bocancilor lor fii amplificat prin pereţii de metal ai elicopterului.

— Puşcaşi marini ! strigă cineva şi strigătul fii repetat de alţii în cor, strigătul acoperind zgomotul făcut de rotorul elicopterului. Howard auzi două explozii de grenadă, zgomot de geamuri sparte şi răpăitul armelor.

După ce puşcaşii marini părăsiră elicopterul, ofiţerul său anunţă echipajul prin microfonul din cască. Uşor, uriaşul elicopter se ridică de jos, se roti şi ateriză din nou desehizându-şi rampa spre intrarea hotelului.

Un fum gros se ridica în faţa hotelului. Howard putu să vadă prin fum cum ferestrele faţadei se prăbuşiseră, zări ceva mişcare în hol, dar fumul îi întunecă vederea. Patru marinari erau ghemuiţi pe trotuar stând de pază.

Howard auzi mai multe împuşcături care acoperiră zgo-motul rotorului. Auzi apoi strigătele puşcaşilor, neputând însă înţelege vreun euvânt.

O umbră se mişcă prin fum undeva, în apropierea intrării... o umbră în ceaţă... urmată de o alta... apoi de o a treia.

Howard fu cât pe-aci să strige în direcţia lor când prima umbră deschise focul asupra puşcaşilor marini aflaţi în faţa uşii. Doi puşcaşi marini muşcară pământul, în timp ce una dintre umbre fu trimisă pe lumea cealaltă fiind proiectată într-un stâlp care susţinea marchiza de deasupra trotu-arului. Dintr-o altă direcţie se auzi bubuind o armă în timp ce, dincolo de parcare, nişte trăgători

deschiseră focul.

Cea de-a doua umbră se prăbuşi.

A treia însă nu se opri şi nu ezită. Se transformă într-un bărbat, un thailandez cu o uniformă de ofiţer făcută ferfeniţă, înarmat cu un M-l6. Cizmele lui bocăniră pe rampa elicopterului şi pătrunse înăuntru ca o furtună.

Howard sări într-o parte. Mitraliera din mâinile intrusului păcăni scuipând flăcări. Un ciocan alb şi fierbinte îl lovi în umărul stâng, aruncându-l pe spate, într-un paravan metalic. Şeful echipajului căzu şi el grămadă. Intrusul trecu grăbit spre locul pilotului ignorându-i pe amândoi. Aici începu să umble febril la comenzi.

David Howard nu spusese niciodată despre sine că ar fi un bărbat curajos, dar nu simţea totuşi durerea din umăr. Deasupra sa, agăţat de paravanul metalic, zări un stingător de incendiu cu $C0_2$. Înhăţă cilindrul şi-l desfăcu. La auzul sunetului, thailandezul întoarse capul iute şi-şi îndreptă arma spre el.

David ar fi vrut să-i arunce în faţă gazul rece, dar nu mai avea timp. Sforţându-se din toate puterile, azvârli cilindrul spre intrus nimerindu-i braţul. Arma îi zbură într-o parte în timp ce David se aruncă înainte şi începu să-l lovească.

Lovi din nou... şi din nou...

Nu se opri decât atunci când auzi vocea unui puşcaş marin care-i striga:

— OK, fiule, l-ai teminat !

Capitolul 25

07,35 Zone Time
Lângă U Feng

Elicopterele UH-1 Huey thailandeze aterizară la mai puţin de cincisprezece kilometri de U Feng. Trupele Forţei Speciale Aeropurtate săriră din aparate şi se dispersară în întreaga zonă. Dâre de fum purtate de vânt se strecurau prin junglă.

Uriaşele elicoptere ale Marinei SUA, Super Stallion şi Sea Knights, şi al şaselea Corp Expediţionar al Marinei se aflau prezente de asemenea, lăsând pe pământ atât soldaţi echipaţi şi înarmaţi cât şi vehicolele cu care urmau să meargă mai departe. Dintr-un uriaş Sea Stallion săriră oameni cu feţele vopsite în negru şi în uniforme de comando. Căştile lor erau asemănătoare cu cele ale thailandezilor şi aveau o mare diversitate de arme de la M-l6 la Uzi şi AKM-uri.

Oamenii aceia erau cercetaşii (Marine Recon) grupului de luptă MEU-6. Specialitatea lor era să pătrundă în teren înaintea corpului expediţionar, în timpul operaţiunilor de debarcare, şi să culeagă informaţii. Dacă ei se considerau a fi cei mai buni, Marina îi considera că erau cei mai buni dintre cei mai buni, un comando de elită mult mai capabil decât vestitul SAS sau Delta Force. După doi ani de antrenamente susţinute ei puteau lupta sub apă, cu lasere, sau în spatele liniilor duşmane. Ei aveau să asigure operaţiunea de la U Feng eonlucrând cu controlul aerian, în acest caz folosind tehnica laser şi echipamentul GLD. Pregătirea lor multiplă îi facea folositori şi indispensabili în orice fel de luptă.

— Ascultaţi-mă, oameni buni, spuse ofiţerul care îi comanda.

Locotenentul Francis Noian Miller vorbea pe un ton blând dar autoritar.

— Nu s-a schimbat nimic din plan. Nici ordinele. Îndată ce-i eliberăm pe cei doi ostatici americani ne reîntoarcem la prima noastră misiune. Acum prima noastră grijă este viaţa şi securitatea celor doi, ţinuţi prizonieri în tabără. Întrebări ?

— Da’ cine a bulibășit-o de data asta ? întrebă un soldat.

Miller zâmbi subţire. Schimbările survenite în plan în ultima clipă, în timpul operaţiunilor, erau detestate de trupă şi complicau lucrurile, fiind posibil ca ele să meargă prost de tot în final.

— E treaba noastră acum, Wojtascek, spuse Miller. E-n ograda ta aşa că e problema ta. În regulă ? Hai, mişcaţi-vă !

Marinarii se împărţirăân grupuri de câte patru pentru a face operaţiunea de cercetare mai uşoară şi mai rapidă. Miller se îndreptă spre generalul thailandez care stătea împreună cu mai mulţi ofiţeri din statul său major şi studia o hartă. Miller se apropie şi salută.

— Generalul Vinjit ?

— Da, locotenente, spuse generalul într-o engleză cu un puternic accent asiatic.

Era îmbrăcat ca toţi ceilalţi în uniformă de camuflaj. Numai steaua lucitoare de pe caschetă arăta că deţine un grad superior, general de brigadă.

— Oamenii tăi sunt gata ? întrebă generalul.

— Da, domnule. Am vrut doar să văd dacă lucrurile decurg conform planului. Trupele dumneavoastră vor rămâne în spate, ascunse, până când vă vom da noi semnalul convenit.

— Eu şi oamenii mei ştim ce avem de făcut, spuse generalul strângând din fălci nervos. Ai grijă de-ai tăi ! mai spuse şi se răsuci pe călcâie continuând să examineze harta împre-ună cu ofiţerii săi.

— Da, domnule, spuse Miller întorcându-se spre locul unde-l aşteptau oamenii săi.

— Ceva necazuri, locotenente ? întrebă mitraliorul Hunni-cker.

— Eah, făcu Miller aruncând o privire de gheaţă în urmă spre generalul thailandez. Nu vorbim aceeaşi limbă.

Miller încercă un simţământ neplăcut la gândul că misiunea lor fusese schimbată brusc. Iniţial, cercetaşii trebuiau să intre în perimetrul de la U Feng şi să cerceteze terenul comunicând apoi observaţiile lor avioanelor Hornet (Chickenhawk), apoi bombardierelor Intruders (Thunder-bird). Comandoul urma apoi să acţioneze în paralel cu oamenii lui Vinjit, care trebuiau să-şi recâştige tabăra de la cei care supravieţuiau atacului aerian.

Acum, cu cei doi ostatici ţinuţi la U Feng, situaţia din teren se schimbase radical. Atacul aerian fusese amânat până când ei încercau să-i salveze pe cei doi, sau până când Miller comunica superiorilor săi că orice încercare de acest gen era sortită eşecului.

Câte lucruri puteau să meargă prost ! Inamicul probabil că ştia că erau câteva mii de soldaţi thailandezi în apropiere. Dar dacă erau descoperiţi înainte de vreme, atunci încercarea de a-i salva pe ostatici putea da greş, iar Miller şi oamenii săi ar fi putut fi încercuiţi.

Dacă totul mergea conform planului...

Desigur, Miller o ştia mai bine decât oricine. Singura întrebare era ce-o să meargă rău... şi când.

07,36 Zone Time
U Feng

Hsiao ştia desigur că thailandezii or să vină. Ar fi fost imposibil să fie altfel. Avioanele sale trecuseră prin sită întregul perimetru dinspre nord spre Chiang Mai. Radarul

îi semnalase sosirea unor elicoptere, iar cercetaşii lui îi raportaseră prezenţa unor trupe thailandeze aeropurtate la câţiva kilometri spre sud-est.

Dar cum să facă faţă ameninţării ? Hsiao se aştepta ca thailandezii să înceapă cu un atac aerian masiv. Imediat ce thailandezii ar fi început, Hsiao ar fi ordonat avioanelor sale de vânătoare să se deplaseze spre nord, ca şi cum s-ar fi retras. Ca să le urmărească, avioanele RTAF trebuiau să survoleze valea râului Taeng unde Hsiao îşi desfaşurase majoritatea bateriilor sale SAM. Apoi avioanele sale Shenyang aveau să se întoarcă şi să se năpustească asupra celor câteva avioane thailandeze rămase în aer. Asta în timp ce, bombardierele lui Hsiao aveau să facă praf şi pulbere trupele thailandeze.

Însă operaţiunea nu se desfăşură aşa cum preconizase. Din cine ştie ce motive ascunse, forţele thailandeze îşi opriseră înaintarea la câţiva kilometri de bază, iar avioanele lor se roteau parcă fară rost undeva spre sud, la vreo cincizeci de kilometri.

Asta însemna oare că aveau de gând să lanseze mai întâi un atac terestru ? Poate că Forţele Speciale Thailandeze plănuiseră să-i distrugă avioanele Shenyang la sol. Gândul acesta îi îngheţă sângele în vine. Aceeaşi strategie pe care o folosise el împotriva thailandezilor se putea întoarce acum împotriva lui.

Hsiao auzise proverbul american „Use it or lose it” (Nu aduna lucrurile de care n-ai nevoie) şi ştia care-i înţelesul lui. Proverbul i se potrivea acum de minune. Puse mâna pe telefon.

— Dă-mi-l pe colonelul Wu, spuse grăbit, apoi tăcu un moment. Colonele ? Aici Hsiao. Am aşteptat destul. Dă drumul la avioane !

O secundă mai târziu sirenele începură să sune în tabără. Dacă thailandezii nu veneau la el, atunci se ducea el la thailandezi. .. şi *Sheng li* avea să fie îndeplinit.

Trei minute mai târziu, primul Shenyang argintiu

apăru pe cerul dimineţii.

07,40 Zone Time
Tomcat 201, Punctul Lima

— Eagle Leader, aici Victor-Patru-Delta, se auzi în căştile lui Tombstone vocea ofiţerului din Hawkeye care se rotea pe deasupra Bangkok-ului. Avem o grămadă de codiţe la U Feng pe coordonatele voastre, trei-cinci-zero. Mă auzi ? Terminat !

— Le am pe ecran, domnule Magruder, raportă şi Dixie din spate. Opt codiţe... corectez... zece... se pare că decolează două câte două.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader ! Avem codiţele tale !

— Eagle, vezi ca Thunderbird să afle de codiţele astea.

— Am înţeles, Victor-Patru. Îi spunem.

Vreo şaisprezece avioane thailandeze se desprinseră de marea formaţie deasupra Chiang Mai-ului şi se îndreptară în viteză spre nord.

Cineva ar trebui să-i înveţe ce înseamnă răbdarea... sau disciplina, gândi Tombstone. Da, dar asta era ţara lor, invadată de necunoscuţi. Dacă era în aceeaşi situaţie poate că şi el ar fi fost la fel de nerăbdător.

— Eagle Leader către toţi Eagles ! spuse el prin radio. Hai, să mergem, dar uşurel băieţi ! Urmaţi-i !

Habar n-avea ce aveau de gând piloţii MiG-urilor, dar cu siguranţă că nu plănuiau nimic bun.

— Către toate avioanele din aer ! Aici Victor-Patru-Delta ! se auzi vocea de pe Hawkeye. Codiţele par să se retragă pe coordonatele trei-trei-zero. Se îndreaptă spre linia verde, pe doi-zero !

Să se retragă ?! Fără să lupte ? Tombstone cântări toate posibilităţile şi rânji în vizorul căştii. Orele în care fusese „musafirul” lui Hsiao în Klong Toey îl învăţaseră câteva lucruri despre acest om. Era un tip nemilos şi foarte meticulos. Să duci nişte MiG-uri într-o bază

capturată şi să pui la punct operaţiuni de anvergură în nordul Thailandei şi în Bangkok...

Hsiao prevăzuse atacul împotriva poziţiilor sale şi plănuise ceva în legătură cu asta.

— Eagle Leader către toate unităţile ! spuse Tombstone. Tipii ăştia împotriva cărora luptăm sunt foarte vicleni. Atenţie la şerpi !

Se gândea la vehiculul pe care erau montate rachetele SAM şi pe care Batman îl văzuse la baza din U Feng. Urmele pe care le descoperise Batman spuneau în mod clar că vehiculele fuseseră deplasate spre sud de-a lungul râului peste graniţa thailandeză. În cazul ăsta, jungla de jos era plină ochi de tipi gata să-şi trimită în cer rachetele.

Tombstone împinse manşa înainte uşor, lăsând aparatul să coboare la opt mii de picioare. Coline acoperite de verdeaţă luxuriantă alergau pe sub avionul său. Dixie îi raportă că avioanele thailandeze erau pe urmele codiţelor şi că se apropiaseră de U Feng. Tombstone ordonă unui alt avion să tragă o raită prin jur. Escadrila Vipers VF-95 număra zece F-l4 dar numai şase asigurau operaţiunea astăzi, celelalte fiind distruse sau aflate în reparaţii în hangarul portavionului *Jefferson*.

— Hei, Tombstone, îl chemă Dixie prin radio. Am dat peste un alt radar. Ascultă !

Dixie îi facu legătura. Tombstone ascultă cu atenţie.

— Long Track (unul cu bătaie lungă), spuse Tombstone. Ăştia-s şmecherii de care vorbea Batman !

Long Track era codificarea folosită de NATO pentru radarul de avertizare şi culegere de date preliminarii despre ţintă. Ghidarea blocajului radar şi ochirii se numea „Straight Flush”[102].

Tombstone căută un nou canal radio.

— Snow White, Snow White, aici Eagle Leader ! Mă auzi ? Terminat.

— Eagle, aici Snow White. Te aud clar. Continuă !

[102] Straight Flush – Chintă regală (poker)

— Snow White, avem o Long Track. E timpul să-ţi cânţi cântecul !

— Recepţionat, Eagle ! Băieţii tăi preferă blues sau o chestie ceva mai grea ?

— Cântă-le un blues, Snow White !

— Snow White îi bruiază ! spuse Dixie urmărind ecranul radar.

La câteva mile spre sud un avion Prowler al escadrilei VAQ-l43, numit Snow White, se rotea la mare înălţime bruind frecvenţele radar ale inamicului. În felul acesta inamicul nu putea afla cât de mulţi americani sau thailandezi se aflau în zonă şi nici ce intenţii aveau.

— Chickenhawk, Chickenhawk, aici Eagle Leader ! spuse Tombstone. Unde eşti Smiley ?

— Eagle, aici Chickenhawk One ! îi răspunse locotenen- tul-commander John „Smilin”[103] Van Dom. Formaţia XO a escadrilei VFA-161 n-avea comandant după moartea tragică a lui Marty French la Wonsan.

— Suntem la o sută cincizeci de mile şi ne apropiem !

— Chickenhawk, se confirmă SAM-uri ! Băieţii tăi vor fi cam ocupaţi !

— Recepţionat, Eagle. Încălzeşte-i puţin pentru noi, vrei ?

— Să vedem ce putem face !

— Tombstone ! strigă Dixie. Trapdoor a intrat în foc !

— Da’ ce se întâmplă acolo jos ? întrebă Tombstone.

— Îmi indică rachete ! spuse Dixie făcând o pauză şi cercetându-şi aparatura de bord. Rachetă lansată ! Tombstone, SAM-uri !

Şi Tombstone îşi dădu seama că Hsiao îşi întinsese cursa.

07,42 Zone Tme

[103] Smiley (Smilin’)- Zâmbăreţu’

Falcon 992, deasupra văii Nam Mae Taeng

Locotenent-colonelul Vasti Nithanivituk trase înapoi manşa avionului său şi micşoră jetul arzătorului. Munţii acoperiţi de verdeaţă se rostogoliră în partea de sus a carlingii în timp ce avionul, aproape vertical, se înşurubă şi se răsuci luând înălţime, într-un immelmann[104] perrfect. Având şase luni de antrenamente dure la activ, în Statele Unite, la baza aeriană Nevis, locotenent-colonelul Vasti era nemaipomenit de mândru de aparatul său şi de figurile pe care le putea face. Falcon-ul urlă sfâşietor, ţâşnind argintiu prin cer.

Străfulgerarea sângerie a unui SAM îi lumină consola, apoi computerul îi semnaliză prezenţa unei rachete în aer. Când sus, când jos, strivit de forţa lupingului, el privi în „sus” prin cupola carlingii cercetând jungla şi valea care se aflau acum deasupra capului său.

Acolo !

Vasti văzuse asta într-o grămadă de filme la baza Nevis, dar niciodată în realitate. Piloţii americani descriau SAM-ul ca fiind asemănător cu o prăjină care ţâşneşte din junglă, balansându-se, cu o flacără albă în urmă.

— Trapdoor ! Trapdoor ! strigă el în thailandeză. Lansare ! Am o lansare ! În sectorul văii Nam Mae Taeng !

Racheta gonea în viteză urmărindu-l.

Vasti era conducătorul forţei aeriene thailandeze Trapdoor, care trebuia să asigure securitatea în aer la U Feng. El avea o mie două sute de ore de zbor în interceptări şi era privit ca cel mai bun din corpul de elită al piloţilor thailandezi.

Acum însă era speriat. SAM-ul se afla la mai puţin de o milă, îşi mărise viteza, iar radarul rachetei rămăsese blocat pe avionul lui. Cel mai greu lucru, atunci când eşti atacat de o rachetă SAM, este să reuşeşti să scoţi avionul din traiectoria ei, la capătul unor nesfârşite clipe de

[104] Immelmann – figură acrobatică

groază. Vasti nu-şi dezlipea ochii de punctul luminos care creştea vertiginos, umplând cerul de o strălucire orbitoare.

Acum ! Vasti comandă împrăştierea plevei şi răsuci cu greu avionul spre stânga. Ideea era să-l scoată din drumul rachetei înainte ca ea să acţioneze. Pierzând flăcările arzătorului, SAM-ul şi-ar fi urmat traiectoria balistică şi s-ar fi înfipt în pământ explodând.

Pielea feţei i se întinse în jurul ochilor şi a gurii din cauza forţei gravitaţionale. Vasti azvârli un alt nor de pleavă pentru a bruia radarul rachetei şi a-l face să ghideze SAM-ul spre pământ.

Revenindu-şi pentru o clipă din spaimă, Vasti privi peste umăr. Racheta se apropia...

Lungă de şase metri şi grea de optzeci de kilograme, ea putea exploda la impact, sau în apropierea cozii avionului. Racheta se apropie vertiginos şi când ajunse la cinci metri de avion explodă asurzitor. Vasti încercă să stăpânească aparatul în timp ce striga în radio:

— Trapdoor ! Trapdoor ! Aici comandantul ! Sunt lovit ! Sunt lovit ! Maior Kraisri, aici comandantul !

— Eject[105], colonele ! auzi el vocea maiorului.

— Eject !

Maiorul acţionă sistemul de ejecţie în timp ce răsună o a doua explozie. Vasti fu aruncat în partea dreaptă a carlingii. Cupola se deschise şi locotenent-colonelul fu aruncat în afară, prăbuşindu-se spre verdele junglei care-l aştepta...

Avionul se strivi de o coastă muntoasă. Explozia făcu un crater uriaş în hăţiş şi un nor gros de fum se ridică prin cerul azuriu al dimineţii.

Apoi, alte SAM-uri năvăliră în văzduh, ţâşnind din ascunzătorile lor.

[105] Eject - Catapultare

07,43 Zone Time
Tomcat 201, Punctul Lima

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader ! spuse Tombstone prin radio. De aici mi se pare că Trapdoor are probleme serioase şi se destramă ! Îmi poţi confirma ?

— Recepţionat, Eagle Leader ! îi răspunse ofiţerul din avionul Hawkeye. Cred c-au nimerit în culcuşul şarpelui !

Lui Tombstone îi rămâneau mai puţin de două secunde pentru a lua o hotărâre. El revăzu în minte planul pentru toate avioanele fie ele thailandeze, fie americane. Toate trebuiau să aştepte în Punctul Lima, ca Victor-Patru-Delta să le dea liber. Dar Trapdoor plecase de una singură, urmărind codiţele şi nimerise acum în zona SAM-urilor.

Scopul operaţiunii „Bright Lightning” era de a-i sprijini pe thailandezi în încercarea lor de a recuceri U Feng-ul. Nu mai putea sta deoparte să vadă cum colegii lui thailandezi, mai puţin experimentaţi, erau făcuţi bucăţele de canonada ucigătoare pe care le-o pregătise Hsiao.

— Hai să-i lovim ! spuse el deschizând frecvenţa tactică. — Eagle Leader către toţi Eagles. Să le dăm thailandezilor o mână de ajutor ! Preiau conducerea !

— Eagle Two, spuse Batman. Intrăm în horă !

— Eagle Four vă urmează ! spuse Garrison din Tomcat 204.

— Eagle Four se ţine după voi ! spuse Taggart Price din Tomcat 203.

— Five, yo ! strigă Rostenkowski Shooter din 248.

— Eagle Six e şi el cu voi ! strigă Marinaro Nightmare din 244.

În timp ce se apropiau, Dixie îi transmitea lui Tombstone informaţiile primite pe display.

— Se pare că-i o mare concentrare de SAM-uri acolo, jos în valea Taeng, spuse Dixie. Trapdoor raportează victime... Cel puţin trei avioane doborâte... Şi codiţele se

întorc !

— Câte codiţe sunt, Dixie ?

— Greu de spus, Tombstone.

Distanţa şi bruiajul susţinut faceau ca imaginea de pe display să nu fie prea clară.

— Poate douăzeci... sau poate mai multe, spuse Dixie.

— OK, zise Tombstone sehimbând canalul. Eagle Leader către toţi Eagles. O să zburăm mai jos. Dacă întâlniţi vreun MiG la sol sau vreunul care vrea să-şi ia zborul, nu-l iertaţi. La început zburăm în formaţie. Câte doi !

Tactica asta le oferea o flexibilitate şi o manevrabilitate maximă în aer. Tombstone voia să stea cu toţii laolaltă până când reuşea să evalueze situaţia şi să vadă cum stau. Pe cerul U Feng-ului puteau fi mult mai multe avioane, ceea ce le-ar fi îngreunat misiunea.

— Douăzeci şi două de codiţe, Tombstone ! strigă Dixie. Se pare că tocmai au distrus un avion thailandez din Trapdoor.

— Recepţionat.

Şansele nu le erau favorabile. Trapdoor aruncase în luptă şaisprezece avioane şi pierduse deja patru. Eagles erau doar şase. Mai erau şi opt Hornet-uri din escadrila VFA-161, dar erau departe şi se ocupau de băieţii cu SAM-urile făcându-i piftie. Thunderbird nu putea intra la socoteală având misiunea să atace la sol.

Erau deci optsprezece contra douăzeci şi doi... douăzeci şi doi pe care-i ştia inamici, îşi spuse Tombstone.

Şi-n plus i se părea că thailandezii orbecăiesc prin cer. La drept vorbind, Tombstone se cam îndoia de calitatea piloţilor thailandezi, punându-le la îndoială experienţa. Nu putea spune dacă nu cumva oamenii dădeau semne de oboseală şi că se lăsau ucişi din cauza stresului. Ştia cum pot reacţiona oamenii... dar thailandezii nu păreau prea încercaţi.

Deci, până îşi făceau apariţia Hornet-urile (Chicken-hawk), Tombstone trebuia să se bizuie doar pe cele şase avioane ale sale, împotriva a nu mai puţin de douăzeci şi două de MiG-uri.

— Suntem aproape, Tombstone ! spuse Dixie. Foarte aproape. Codiţele sunt acum pe coordonatele trei-unu-zero, la nivelul cinci mile. Se apropie de thailandezi ! Vin aproape...

— Aici Eagle Leader ! spuse Tombstone. Hai, băieţi, o luăm în jos să dăm o raită !

Îşi înşurubă Tomcat-ul prin văzduh, pornind în picaj deasupra junglei. Potrivit regulilor tacticii, ar fi trebuit să fie ascunse pe acolo ceva aparate, printre colinele înverzite. Îi dădu bătaie înainte ca cineva de jos să lanseze vreun nenorocit de SAM împotriva lui.

Sigur, ascuns printre munţi, în junglă, vreun şmecher ar fi putut să i-o facă şi lui aşa cum i-o făcuseră lui Batman.

Ca o ceaţă densă, verde-maronie, copacii şi pământul trecură în viteză pe lângă carlinga lui. Jungla se dădu în lături dintr-o dată şi facu loc unui câmp deschis, plin de clădiri şi de piste de zbor. Toate înconjurate de un gard de sârmă ghimpată. U Feng ! Pistele se vedeau foarte clar acum. Erau pustii. Nici urmă de vreun aparat. Poate că toate MiG-urile se aflau în aer !

La fel de repede cum ţâşnise din hăţişul junglei, baza militară U Feng dispăru în spatele Tomcat-ilor care urlau cu motoarele în plin. Undeva în faţă, soarele se scurgea pe suprafaţa râului care curgea năvalnic prin valea Taeng.

— Acum fiţi atenţi la mine ! strigă Tombstone. Şi căscaţi ochii la şerpii din iarbă !

— Priviţi cum arde colo un thailandez ! strigă Price.

— Bandiţii ! strigă radaristul lui Tombstone. Am semnal pe radar... şase... corectez... opt bandiţi la trei mile, coordonate trei-patru-zero...

— Tally ho! strigă Tombstone. Îi văd pe bandiţi !

MiG-uri 21. Cerul de deasupra văii Taeng era plin ochi de aparate, F-5 thailandeze şi MiG-uri care se învârteau şi se răsuceau într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Doi-patru-patru, confirrnă ! strigă Nightmare. Ne-agăţăm de-o Jay Bird ! adăugă referindu-se la un MiG care zbura nu departe de el.

— Armaţi rachetele ! strigă Tombstone ridicând aparatul în înaltul cerului şi întorcându-se val-vârtej să dea piept cu bandiţii.

— Vemiiim !

07,44 Zone Time
U Feng

Hsiao duse microfonul la gură, pregătindu-se să dea un nou ordin. Pe biroul lui se aflau o grămadă de hărţi, pe care trasase mai multe cercuri cu stiloul său gros.

— Zona patru-şapte, spuse el calm. Cinsprezece kilometri la sud-est de U Feng. Cred că acolo e o zonă de staţionare a unor elicoptere sau trupe de asalt. Fără îndoială. Aduceţi aparatele Q-5 imediat !

— Sunt înarmate, cu plinul făcut şi gata de decolare, generale, îi răspunse prompt Dao Zhu Qingtong. Dar ce-i cu inamicii ?

— Colonelul Wu se ocupă de ei chiar acum, comandante. Ar trebui să faci un zbor de recunoaştere asupra ţintei.

— Pornim ! spuse Dao Zhu. Apoi adăugă: *Sheng li* !

— Victorie, comandante Dao ! spuse Hsiao. U Feng, terminat.

Hsiao ţinuse zece avioane de atac la sol sub comanda lui Dao la Mong-koi, pentru a închide în mod viclean capcana întinsă thailandezilor. Dacă îşi luau zborul acum, avioanele aveau să se năpustească asupra armatei

thailandeze în mai puţin de cinci minute.

Capitolul 26

07,46 Zone Time
U Feng

Pereţii magaziei se cutremurau din cauza suflului exploziilor pârâind neliniştitor. Pamela crezu că cineva pusese o bombă alături, la depozitul de carburant. Îşi pusese mâinile la ochi, dar pe urmă, luându-şi inima-n dinţi se uită prin ferestruică şi văzu o mulţime de avioane sfâşiind cerul, vuietul motoarelor lor facea să se zguduie întreg pământul.

Veniseră ! Armata thailandeză venise în sfârşit... poate că şi Marina. Se repezi către colţul în care Bayerly stătea ghemuit având o expresie ciudată pe chipul murdar.

— Cred că a început lupta, spuse ea emoţionată.

— F-l4, spuse Bayerly. Sunt Tomcat de-ai noştri !

Pamela îşi cuprinse obraj ii în palme şi, de emoţie, începu să plângă. Tombstone ! Dacă acolo sus erau Tomcat, atunci fară îndoială trebuia să fie şi Tombstone !

Bayerly privi înspre uşă.

— Mai bine ne-am pregăti, spuse el. Dacă-i vorba de un atac, şi avioanele sunt în aer, atunci trupele terestre nu sunt prea departe. Şi cred că noii noştri „prieteni” ar prefera să ne împuşte, decât să ne vadă salvaţi.

— Dar ce putem face ?

Bayerly îi zâmbi plin de tristeţe:

— Ne descurcăm noi într-un fel !

07,46 Zone Time
Lângă U Feng

Locotenentul Miller cercetă împrejurimile privind prin frunzişul junglei în timp ce Tomcat-ii vuiau prin cer pe deasupra capului său. În faţă se auzi o bubuitură puternică urmată de o şuierătură care despică văzduhul. O coloană de fum alb îşi deschise drum spre înălţimi. Cineva din apropiere lansase o rachetă Graal... dar prea târziu. Avioanele Marinei se pierduseră în zare în clipa în care racheta ţâşnea prin văzduhul luminos.

Miller îşi întipări în minte poziţia lansatorului. Era undeva în perimetrul bazei, fară îndoială. Se trânti pe burtă în marginea defrişată a junglei, cercetând baza prin binoclu şi facând un semn scurt celor din urma sa. Soldaţii din comando se mişcară pe tăcute, târându-se şi alunecând fantomatic printre copaci. În faţa lor se ridicau stâlpi şi foişoare de observaţie care păzeau flancurile bazei.

Se aflau chiar în perimetrul U Feng-ului, privind peste linia de foc, la vreo sută de metri. Se vedeau tranşee, soldaţi alergând printre barăci pregătindu-se se pare să apere latura sudică. Undeva, într-o parte, la capătul unei alei, pe un şasiu, se ridicau spre cer trei rachete Gainful.

Miller trase o înjurătură. Rachetele acelea puteau să le facă piloţilor o grămadă de necazuri. Trebuiau distruse înainte ca forţele terestre thailandeze să pornească asaltul împotriva bazei

U Feng. Conducătorul Tomcat-ilor fusese foarte isteţ ridicându-şi întregul stol undeva sus, scoţându-l din raza de acţiune a rachetelor, gândi Miller. În timp ce privea lansatorul, o altă rachetă se desprinse de sol lăsând o dâră de fum şi împrăştiind flăcări în jur. Se ridică în aer asemenea unui uriaş creion ascuţit şi urcă spre cer în capul unei coloane de foc.

Miller îşi ridică privirea. Tomcat erau acum deja

departe... dar poate că radarul SAM-urilor reuşise să le localizeze. O a doua rachetă ţâşni spre cer din locaşul ei.

Dumnezeule ! îşi spuse Miller. Asta nu putea să ţină prea mult. Cineva trebuia să facă ceva cu SAM-urile alea sau toată operaţiunea se ducea dracului.

Miller îşi întoarse apoi privirea spre bază. Problema era dacă prizonierii americani se aflau sau nu în barăcile din apropierea depozitului de carburant. Putea să vadă depozitul dar nu şi clădirile care se aflau mai departe. Despre care oare vorbise fata karenă ?

07,47 Zone Time
Tomcat 201

— Fiţi pe fază, băieţi ! ordonă Tombstone

Tomcat-ii luară înălţime şi inamicul intră în câmpul lor vizual. Tombstone putea vedea acum mulţimea de avioane care se învârteau drept în faţă, la vreo două mile depărtare şi cam la zece mii de picioare înălţime.

— După mine... să-i facem praf !

Mănunchiul de Tomcat-i se deschise asemenea corolei unei flori, printr-o manevră în stilul şcolii Top Gun, numită „bomb burst” (explozia bombei). Cele trei perechi de avioane se desfacură în evantai şi, pe măsură ce formaţia aripă lângă aripă se destrămă, fiecare aparat porni într-un zbor ameţitor.

— Eagle Leader, aici Eagle Two! chemă Batman. Cred că ne-au mirosit nişte şerpi ! Încerc să-i localizez ! adăugă Batman referindu-se la posibile SAM-uri.

Tombstone manevră strâns, întorcându-şi Tomcat-ul pe spate, să poată vedea mai bine pământul. Acolo jos puteau fi ascunse sute de SAM-uri.

— Fii cu ochii-n patru, Batman ! strigă Tombstone. Eu nu... Hei, au lansat un SAM ! E un SAM pe şasele tău !

07,47 Zone Time
Tomcat 216

Batman se întoarse în scaun când auzi strigătul de avertizare al lui Tombstone. Cercetă jungla de sub el şi zări o rachetă lansată dinspre U Feng.

— Lansare ! Lansare ! strigă el.

— Ce rahat ! spuse radaristul foindu-se pe locul din spate. Ne-au localizat, Batman ! Ne-au facut-o, priveşte !

Batman auzi blip-ul radarului rachetei. O lumină de avertizare clipea repede pe ecranul monitorului său.

Racheta urcă pe deasupra copacilor, accelerând şi vâjâind prin văzduh cu mare viteză. Apoi motorul ei auxiliar luă foc. SAM-ul se apropia de el acum cu o viteză de 1,5 Mach. Fără motorul auxiliar racheta îşi mărise viteza înghiţind aerul prin patru guri asemenea unui reactor. Batman ştia că viteza maximă a unei rachete era de 2,8 Mach, cu mult mai mare decât cea pe care o putea atinge un Tomcat.

Îşi întoarse aparatul sub un unghi ascuţit.

— Eagle Leader, aici Eagle Two ! Mă desprind de voi ! strigă Batman. Am nevoie de ceva libertate de mişcare !

— Recepţionat Eagle Two, spuse Tombstone. Dă-i dramu' !

Batman se desprinse şi, scrâşnind din dinţi, mări viteza.

— Ţine-o aşa ! spuse el, adresându-se mai mult Tomcat-ului decât radaristului său, Ramrod, sau oricui altcuiva. Ţine-o aşa...

Aparatele de bord îi indicară o întoarcere la 180°, departe încă de întâlnirea cu racheta. Nu putea s-o întreacă dar controlându-i traiectoria ar fi putut încerca s-o păcălească.

Îşi verifică altitudinea. Şase mii de picioare... cursa asta era al dracului de strânsă. Racheta era undeva deasupra, menţinându-se la acelaşi nivel cu aparatul lui

Batman. Răsturnat spre ea, Batman îşi roti Tomcat-ul spre dreapta, cu carlinga în jos, intrând într-un picaj ameţitor spre pământ. Forţa gravitaţională aproape că-l strivi.

— Noapte bună, Ramrod ! îi strigă el radaristului care însă nu-i răspunse.

Batman se gândi că ori era foarte ameţit ori se chinuia să-şi regleze respiraţia. Aruncă un nor de pleavă şi apoi încă unul, încercând să momească racheta cu o ţintă falsă.

Acoperişul verde al junglei defilă prin faţa carlingii, altimetrul coborând vertiginos spre zero. Presiunea scăzu, simţi o uşurare. Privi peste umăr şi văzu SAM-ul îndreptându-se în viteză spre pământ ca o săgeată argintie. Primul val de pleavă n-o păcălise şi Tomcat era pe punctul de-a fi lovit de ea sau de-a se face praf zdrobindu-se de pământ.

Acum... ! Batman trase manşa înapoi, urmărind pămân-tul care se îndepărta în viteză. Forţa gravitaţională crescu rapid, strivindu-i pieptul, aproape făcându-i pielea să pocnească în jurul ochilor şi a gurii. Acţionă supapele la maximum. Motoarele Tomcat-ului urlară dezlănţuite. Avionul se cutremură din cauza efortului teribil la care era supus. Aparatele de bord îi indicară o forţă de 9G. Văzu negru în faţa ochilor dar era încă conştient.

Tomcat se avântă spre cer trepidând. Batman aruncă o privire peste umăr şi văzu un glob de foc şi fum ridicându-se în locul unde racheta pătrunsese în junglă.

O făcuse ! Batman răsuflă din greu, uşurat. Fir’ar al dracu’, fusese mai aproape de moarte decât oricând.

07,47 Zone Time
Tomcat 201

Tombstone îşi păstră cursul apropiindu-se de MiG-uri.

— Aici Eagle Three ! chemă Garrison prin radio. M-au

localizat !

— Repetă, Eagle Three...

— M-au localizat ! M-au localizat !... corectez, lansare ! Au lansat o rachetă !

— Eagle Six confirmă. Bandiţii au lansat-o...

— Ăsta-i jocul lor ! strigă Tombstone, schimbând frecvenţa. Victor-Patru-Delta ! Victor-Patru-Delta ! Aici Eagle Leader ! Avem pe cap o mulţime de SAM-uri şi rachete aer-aer ! Intrăm în luptă !

Acesta era răspunsul potrivit regulamentului de angajare în luptă. Băieţii răi trăseseră primul foc şi avioanele Marinei aveau să le răspundă într-o clipă.

La urma urmei ăsta era răspunsul oficial pe care-l puteau primi, într-un fel, nici un raport bine întocmit nu putea înlocui bucuria de a te lupta în aer. Sau teroarea.

— Stânga, armează ! strigă Taggart.

— Recepţionat. Stânga.

— Atenție, Tombstone ! ţipă Dixie. La ora douăsprezece ! Avem doi bandiţi cap-la-cap !

Tombstone văzu MiG-urile urlând în picaj spre el.

— Recepţionat ! Lasă-i să vină !

Într-o clipă, MiG-urile crescură din nişte pete îndepărtate în avioane argintii. Viteza lor combinată cu a Tomcat-ului era cu mult peste 2 Mach.

Un efect cel puţin straniu care apărea în timpul luptelor aeriene era suspendarea timpului. Tombstone îl simţise de atâtea ori ! La 2 Mach nu era cu nimic neobişnuit pentru un pilot să poată deosebi detaliile celuilalt avion... acum, întorcându-şi capul spre MiG-urile care treceau, Tombstone putu foarte bine să le numere fiecare nit. Văzu fuselajul cu aripile Delta, armamentul, carlinga şi casca roşie cu vizor negru a pilotului, care se răsucise în scaun privind la rându-i spre el.

Apoi MiG-urile ţâşnirăpe lângă el, năpustindu-se în albastrul îndepărtat.

— Eagle Leader, spuse Tombstone.

Trase manşa şi Tomcat urcă în înaltul cerului.

— Îi am. O apuc în sens invers !

— Vrei să mă laşi la prima ? întrebă Dixie în glumă.

— Stai cu ochii pe ei, îi răspunse Tombstone.

Avionul împungea cerul, dar Tombstone încă nu cuplă postcombustia. O luă încet.

— Unde-s ?

— Se-ntorc, fii fară grijă, băiete, strigă Tombstone. S-au dus cam la vreo milă...

Continuă să urce. Apoi porni înjos. Figura asta era o variantă îmbunătăţită a celei pe care o faeeau piloţii pe vremuri cu aeroplanele lor. Avionul se ridica drept în sus, cu viteză scăzută, apoi se întorcea spre pământ. Viteza scăzută îi dădea posibilitatea să manevreze pe o rază scurtă, lucru destul de riscant dacă cumva pilotul pierdea controlul.

Tombstone strânse uşor aripile şi acţionă flapsurile. Carcasa avionului intră în vibraţie în timp ce-i schimbă viteza trăgând cu putere de manşă. Două mile mai încolo, MiG-urile intraseră într-o buclă, cu gând să se întoarcă. Deveneau vizibile, aripă lângă aripă.

Tombstone se ridică şi porni în picaj asupra MiG-urilor cu o viteză de aproape cinci sute de noduri. Selectă de pe calculator câteva simboluri şi-i ceru să identifice ţintele.

— Dăm drumul la Sidewinder ! îi strigă radaristului.

Localiză ţinta şi pe ecran îi apăru semnalul roşu. Degetul său apăsă trăgaciul. O rachetă ţâşni în văzduh.

— Fox two ! strigă Tombstone urmărind evoluţia rachetei. Fox two !

MiG-urile încercară să-şi menţină cursul în timp ce racheta lui Tombstone se îndreptă spre cel din stânga. Amândouă avioanele aruncară flăcări asemenea unui opaiţ antic, încercând să năucească teribilul căutător de căldură al rachetei.

— Încă doi bandiţi ! avertiză Dixie. Vin la ora nouă ! Distanţa trei mile !

— Lasă-i să vină, zise Tombstone trăgând manşa spre stânga şi întorcând Tomcat pe spate, sperând că poate să tragă în cel de al doilea MiG.

Racheta atinse aripa primului MiG şi i-o smulse. Izbucni o flacără; carcasa MiG-ului explodă făcându-se bucăţi şi prăbuşindu-se peste acoperişul verde al junglei.

— Unu' s-a dus ! strigă Dixie. Trece-l încont, Tombstone !

Tombstone se pregăti să localizeze cea de a doua ţintă.

— Doi bandiţi la şasele nostru ! strigă Dixie. Două mile. Au de gând să tragă...

— Gata, gata, zise Tombstone. Gata, gata...

Se-auzi un ţiuit pe radar.

— Stoney ! Ne-au localizat ! Ne-au localizat !

— Pe toţi dracii ! strigă Tombstone trăgând manşa spre dreapta.

Avionul descrise un S larg pe cer. Ce auzea în căşti era cântecul unei rachete Atoll, sovietică sau chinezească, asemănătoare vestitei Sparrow americane.

— Ţine-ţi răsuflarea, Dixie !

— Lansare ! Lansare !

Tombstone ridică botul Tomcat-ului, acţionă supapele la maximum, solicitând din plin motorul. Avionul urlă avântându-se spre înălţimi.

07,48 Zone Time
O milă la sud de U Feng

Coloana armatei thailandeze se desfăşură de partea cealaltă a drumului, aproape nevăzută. Oamenii aveau ordin să nu tragă, dar apropierea inamicului, zgomotul asurzitor al avioanelor şi şuierăturile SAM-urilor erau de-ajuns ca să-i facă să-şi piardă sângele rece. Un soldat, pe nume Pang Rajathasithuk, se găsea de unul singur în junglă, privind la trupele zdrenţăroase care se îmbulzeau

spre sud.

Era în patrulare, unul dintre cei trimişi de conducătorii Armatei Regale Thailandeze în căutarea inamicului care trebuia să fie pe undeva prin zonă. Până în acea clipă, Pang nu văzuse vreun inamic, dar auzise tot felul de poveşti şi zvonuri despre lovitura de stat, despre atacul asupra U Feng-ului şi despre luptele din Bangkok şi de aici.

În faţa lui erau foarte mulţi oameni, unii în uniforme burmaneze, alţii purtând haine disparate, ca şi cum ar fi fost membrii ai unor miliţii private şi nu o armată regulată. Pang privi înapoi spre liniile sale şi se întrebă cam cât de mare putea fi invazia în realitate. Oare generalul Vinjit ştia cât de mulţi soldaţi erau aici ?

Unul dintre soldaţii zdrenţăroşi se desprinsese de restul coloanei şi, descheindu-şi prohabul, căută un loc să se uşureze. Veni atât de aproape de Pang, încât un singur sunet l-ar fi putut dade gol. Privi în sus...

Pang n-avea să ştie vreodată dacă soldatul îl zărise sau nu. Înainte de a se întoarce, el privise în direcţia lui. Degetul lui Pang apăsă trăgaciul armei şi ţăcănitul focului automat se rostogoli de-a lungul drumului.

Burmanezii şi rebelii se ascunseră speriaţi. Trupele thailandeze ieşiră din aseunzătorile lor şi drumul din junglă deveni teatrul unor lupte sângeroase. Împuşcăturile şi bubuiturile sfâşiau văzduhul. Un burmanez muşcă pământul în timp ce fu împuşcat în genunchi. Un rebel bătu aerul cu braţele în timp ce maţele-i însângerate îi ţâşneau din pântecele tăiat în două.

Trecură minute în şir până când trupele să-şi revină din surpriză şi, de când începuse tirul, jumătate din ele erau la pământ. Cei rămaşi în viaţă încercau să fugă spre nord. Grenade şi mortiere ucigătoare căzură peste ei.

Aflat în tumul de control de la U Feng, la câteva mile spre nord, Hsiao auzi canonada şi înţelese că baza era

atacată.

07,48 Zone Time
Lângă U Feng

— La dracu' !

Locotenentul Miller îşi izbi pumnul de pământ plin de furie. Auzise împuşcăturile dinspre sud şi îşi dădu seama că elementul surpriză se dusese dracului. Când îi zări pe primii supravieţuitori ai atacului din junglă bulucindu-se la gardul de sârmă ghimpată, rostogolindu-se printre barăci şi dând alarma, îşi dădu seama că nu se mai putea acţiona pentru cei doi prizonieri.

Ceru legătura prin radio unuia dintre oamenii săi.

— Green Throne, Green Throne, spuse el. Aici Alligator ! Mă auzi ? Terminat.

— Alligator, aici Green Throne. Te aud. Dă-i drumu' !

— Nu pot să-mi fac treaba ! spuse plin de amărăciune.

Cuvintele îl dureră. Dar n-avea cum să înceree să-i mai scoată pe americani din tabără cu nebuneala aia.

— Repet, nu pot să-mi fac treaba. Crocodilul a intrat în luptă !

Crocodilul era numele codificat al trupelor thailandeze, Miller ţinând ca şefii lui să ştie că thailandezii stricaseră totul cu ambuscada lor.

— Am înţeles, Alligator ! spuse Green Throne care nu era altul decât colonelul John Caruso aflat la bordul lui *Chosin*.

Comunicaţia era asigurată de Hawkeye care se rotea undeva deasupra centrului Thailandei.

— Revenim la primul punct din plan ! O să trimitem Chickenhawk şi Thunderbird !

— Recepţionat, Green Throne. Terminat !

Miller întinse căştile omului său.

— OK, Sciaparelli, băiatule ! Mişcă-te ! N-avem o zi

întreagă la dispoziţie !

De fapt, Miller ştia că acum aveau chiar foarte puţin timp să-şi termine toată treaba.

Îi părea groaznic de rău pentru cei doi prizonieri americani pe care Phya Nin spusese că-i văzuse în tabără. Dar nu mai putea face mare lucru pentru ei.

07,48 Zone Time
U Feng

Hsiao tocmai îşi strângea hărţile şi hârtiile când aghiotantul său intră în birou.

— Hua ! Cheamă-mi pilotul. Spune-i să-mi pregătească elicopterul. Şi trimite nişte oameni să-i aducă pe cei doi americani aici !

— Plecaţi, generale ?

— Poate că-i mai bine să-i duc pe cei doi ostatici la Mong-koi, spuse Hsiao dând din cap.

— Ar putea fi periculos. Se dau lupte în aer...

— O să zbor la înălţimea copacilor şi-apoi graniţa e doar la câţiva paşi. Americanii nu pot veni după mine în Burma.

— Da, domnule.

— O măsură de precauţie numai, Hua. Cred că-i mai bine să-i scot pe prizonierii mei de-aici înainte ca avioanele mele să facă praf trupele thailandeze.

— Cum ordonaţi, domnule general !

Aghiotantul alergă afară şi Hsiao începu să-şi burduşească servieta cu documente. Era mai mult decât o măsură de precauţie, gândi el. Apariţia avioanelor americane îl surprinsese de-a binelea. Pierduse deja cinci aparate dar nu i se raportase încă doborârea vreunuia american. Tehnologia yankeilor şi măiestria lor păreau să întoarcă soarta bătăliei împotriva sa. Dacă cumva colonelul Wu era învins iar atacul aparatelor sale era oprit, atunci trupele thailandeze aveau să intre în U Feng

doar în câteva minute.

Şi n-ar fi vrut să fie acolo dacă s-ar fi întâmplat una ca asta.

În Burma, Hsiao putea să menţină controlul asupra forţelor sale şi, avându-i pe cei doi americani, ar fi putut negocia de pe poziţii de forţă şi cu burmanezii şi cu thailandezii. Poate că putea face un târg avantajos chiar şi cu americanii dacă femeia aceea care era un reporter binecunoscut însemna ceva pentru ei.

Îşi băgă ultimele hârtii în servietă şi, fară să se grăbească, părăsi încăperea.

07,48 Zone Time
U Feng

— Mare-It ! şopti Pamela. Ce-s astea ? Împuşcături ? Auzise zgomotul ăsta înainte, pe străzile din Bangkok, răpăituri reci, sacadate. Dar îi fu greu să asocieze păeăniturile auzite cu focuri de armă ucigătoare.

— Sigur, fir'ar al dracu' ! spuse Bayerly ascultând cu atenţie. Ar fi bine să fim gata pentru *di di* !

— Ce-ai spus ?

— *Di di mau* ! Să ne mişcăm !

— Să ne mişcăm ? întrebă ea neînţelegând. Unde ?

Bayerly îşi lipi urechea de uşă. Îi explică Pamelei:

— Se-aud tot mai aproape. Înseamnă că cineva vine-ncoace ! S-ar putea să fie o operaţiune mare de tot, susţinută de Tomcat-ii de pe *Jefferson*. Ticăloşii ăştia de-aici n-o să-şi permită luxul de-a ne vedea scăpaţi ! Ori ne iau cu ei sperând c-or să poată negocia mai târziu... ori ne vor împuşca...

— Oh, Dumnezeule...

Bayerly îi zâmbi încurajator. Părea acum mult mai calm şi mult mai stăpân pe sine.

— Ceva îmi spune că prietenul nostru Hsiao n-o să

lase vreun martor al porcăriilor care s-au întâmplat aici. Cum ar fi răpirile, torturile, crimele. Sau revoluţia !

Se îndreptă spre uşă, se opri şi ascultă atent.

— OK. Fereşte-te !

— Ce-ai de gând să faci ?

Bayerly nu-i răspunse, dar se dădu câţiva paşi înapoi şi, luându-şi avânt, se izbi cu umărul în uşă. Deşi îşi folosise întreaga forţă, uşa nu cedă.

— Made-It ! Ce-ai de gând să faci ? Or să te-audă paznicii !

— Rahat ! spuse el freeându-şi umărul. Nu-i chiar ca-n filme !

Se dădu înapoi din nou, se opri, apoi se năpusti iar asupra uşii. O lovi atât de tare încât Pamela crezu că zgomotul fusese auzit în toată tabăra.

— Or să te-audă... !

— N-are cine. Băieţii-au şters-o când au văzut primele avioa-ne de atac, spuse Bayerly.

Îşi frecă umărul apoi lovi uşa încă o dată... şi încă o dată.

— Cred că tipii au ajuns acum la jumătatea drumului spre Burma.

Se avântă încă o dată lovind cu furie. Uşa cedă.

— Hai să ieşim dracului de-aici ! strigă mânios.

— *Yin kin ! Yin kin* ! strigă un soldat răsărit ca din pământ.

Faţa soldatului era schimonosită de furie şi îi ameninţa cu un pistol-mitralieră.

— *Reho kaho* ! strigă soldatul îndreptând arma spre fruntea lui Bayerly.

— OK ! OK ! spuse Bayerly ridicând braţele încet în sus.

Cu o mişcare fulgerătoare îl lovi pe soldat în stomac facându-l să scape arma din mână. Bayerly îl dezechilibră cu o lovitură de picior peste faţă şi sări în gâtul lui. Arma era la doar câţiva centimetri de ei, fiecare încercând să o

apuce. Se rostogoliră unul peste altul căutându-şi beregata şi vrând să-şi scoată ochii. Pamela văzu arma ridicându-se în aer şi apoi... coborând cu iuţeala fulgerului. Răsună o împuşcătură asurzitoare. Soldatul căzu moale pe spate şi gura i se umplu de sânge.

Bayerly sări în picioare, îşi puse arma pe umăr, o luă pe Pamela de mână şi-i spuse gâfâind:

— Hai s-o ştergem !

Înconjurară colţul magaziei, se strecurară pe lângă depozitul de combustibil şi începură să alerge.

Doar o sută de metri îi despărţea de hăţişul junglei.

07,50 Zone Time
Tomcat 201

Tombstone păstră poziţia verticală a Tomcat-ului în timp ce motorul urla asurzitor. La treizeci şi cinci de mii de picioare răsuci aparatul pe jumătate, apoi tăie flăcările arzătorului şi lăsă avionul pe spate, cu carlinga în jos, stând cu degetele pe butonul de pleavă. Privind în „sus“, Tombstone putu să vadă verdele închis al munţilor şi văilor, şerpuirea argintie a râului Taeng.

Racheta Atoll venea spre el ca o săgeată.

Dădu drumul flăcărilor încet, lăsându-şi avionul să alunece într-un picaj ameţitor. Era o şmecherie prin care încerca să păcălească racheta facând-o să creadă că ţinta ei s-ar afla undeva în faţa avionului... mai degrabă decât în pătratul care definea corpul avionului său.

Îşi ţinu răsuflarea în timp ce racheta se apropia şi o flacără argintie îi ţâşni prin faţă în timp ce el tăie încă o dată arzătorul.

Racheta Atoll explodă undeva în spate şi avionul se zdruncină din cauza suflului. Tombstone auzi un *ping* asurzitor, metal lovind metalul, dar luminile semnalizatorului de avarie de pe tabloul său de comandă rămaseră stinse, slavă Domnului.

În cădere, Tombstone îndreptă aparatul, accelerând până la optzeci la sută. Ochii i se îndreptară către indicatorul de combustibil. Ce porcărie ! Se luptase mai puţin de trei minute, dar folosindu-şi arzătorul la maximum consumase al dracului de mult combustibil.

Era stăpânul jocului acum, în lupta asta. Privind în jos putu zări avioane şi dârele lor de aburi condensaţi desfaşurându-se pe deasupra junglei, picături argintii prelingându-se peste verdele întunecat. Spre sud, zări văile abrubte din preajma U Feng-ului.

Spre vest, soarele strălucind deasupra râului Taeng.

— Eagle Three, aici Eagle Six ! Am doi bandiţi în coadă ! Scapă-mă de ei ! Rahat ! M-au localizat ! M-au localizat !

— Aşteaptă, Nightmare ! se auzi vocea lui Garrison. Sunt pe ei !

Încă în picaj, Tombstone plonjă înapoi în mijlocul învălmăşelii, gata să lupte din nou. Ţâşnind în sus, Tombstone zări un Tomcat făcând un luping la o depărtare de o milă, urmărit îndeaproape de un MIG, urmat şi el de un alt Tomcat. Tombstone era prea departe să poată zări numerele avioanelor dar auzise în radio că era vorba de Nightmare Marinaro şi Garrison.

— Ia-o la dreapta ! se auzi strigătul lui Garrison. Ia-o la dreapta, Nightmare !

Tomcat-ul lui Marinaro ţâşni spre dreapta în timp ce Garrison trase strigând:

— Fox two ! Fox two !

MiG-ul explodă o secundă mai târziu, bucăţi din el zburând în zig-zag, torţe strălucitoare vâjâind prin văzduh. Tomcat-ul lui Garrison se luă după cel de-al doilea MiG care, înainte ca el s-apuce să tragă, îşi băgă botul în coada lui Nightmare.

— Garrison ! strigă Nightmare. Unde eşti, omule ?

— Îţi vin în ajutor ! strigă Tombstone. Îl am, Nightmare !

— Încă-s locat ! ţipă Nightmare. Grăbeşte-te, Stoney !

Cele două avioane erau în faţa lui Tombstone acum. Calculatorul îi oferi MiG-ul drept ţintă. Dar Tombstone nu putea trage.

— Nightmare, chemă el prin radio. Când îţi spun eu o tai la stânga ! Îi trag una pe şasele lui !

— Recepţionat !

— Mark !...trei... doi...unu... GO !

Nightmare ţâşni spre stânga descriind un S, iar MiG-ul îl urmă. Era bun băiatu', gândi Tombstone. Dar habar n-avea că el îi ştia de-acum mişcările şi că era gata. Calculatorul îi anunţă localizarea ţintei.

— Locat ! Fox ! Fox ! strigă Tombstone apăsând pe butonul trăgaciului.

Racheta îşi facu drum prin văzduh, pătrunse în coada MiG-ului şi explodă. Aripile lui se pliară împreună ca nişte mâini care se strâng cu putere.

07,50 Zone Time
MIG 612

Colonelul Wu îşi înscrise Shenyang-ul său într-un viraj strâns spre dreapta, în urmărirea Falcon-ului spre acoperişului verde al junglei. Văzu racheta Atoll pe care o lansase abia de două secunde înfigându-se în coada celuilalt. O floare de foc înflori pe cer azvârlind bucăţi de metal încins şi Falcon-ul se prăbuşi arzând printre copaci.

Cu ăsta doborât, se făceau cinci avioane pierdute de inamic, doi fiind terminaţi de colonelul Wu. Avioanele thailandeze erau ţinte relativ uşoare. Falcon-urile americane erau aparate net superioare Shenyang-urilor, dar măiestria piloţilor chinezi îi covârşea pe thailandezi.

— *Wu t'uan chang* ! *Wu t'uan chang* ! urlă o voce nervoasă în căştile sale.

În limbajul militar chinez era folosită expresia „Comandantul de regiment Wu" mai curând decât cea de

„Colonel”.

— Cine mă cheamă ? întrebă Wu.

Cealaltă voce, cuprinsă de panică, continuă să strige şi Wu nu putu decât s-o lase să vorbească mai departe.

— Avioane americane, comandant de regiment Wu ! S-au întors să lupte împotriva noastră !

Wu privi în sus prin carlingă. Dâre de abur condensat se încolăceau şi pluteau nu departe de el.

Văzu un avion arzând, prăbuşindu-se în gol. Privind mai bine îşi dădu seama că era unul de-al lui.

Pierduse numărul avioanelor sale şi ale thailandezilor. Nici nu mai putea urmări lupta în amănunt, atât de mulţi erau cei care se avântaseräân ea. Păreau însă să fie vreo şase americani... şi el, dacă numărase bine, mai avea optsprezece Shenyang-uri. Fără să-i pună la socoteală pe speriaţii de thailandezi, şansele erau de trei la unu în favoarea sa. Se hotărî pe loc.

— Către toţi Dragonii ! chemă el. Aici Dragon Leader ! Nu-i mai luaţi în seamă pe thailandezi ! Concentraţi-vă asupra americanilor ! Repet ! Atacaţi-i pe americani !

Trebuia să oprească măcinarea forţelor sale.

07,51 Zone Time
Tomcat 201

Din cer cădeau avioane. Tombstone zări un alt Falcon thailandez explodând asemenea corolei unei flori, victimă a unui MiG. O secundă mai târziu, Price Taggart îl localiză pe un chinez trimiţându-i pe urme o rachetă Sparrow de la o distanţă de zece mile, pe deasupra junglei. Pilotul chinez încercase să scape accelerând la 2 Mach, dar sfârşi într-o uluitoare minge de foc.

Garrison şi Marinaro raportară împreună alte victime. MiG-urile erau înnebunite de-a binelea, deşi se părea că adoptaseră altă tactică şi că se mişcau altfel prin aer.

Ţineau morţiş să-i provoace pe americani la o luptă aeriană strânsă de tot, năpustindu-se în valuri asupra lor, pe deasupra liniei verzi, la douăzeci de mile de U Feng.

— Aici Eagle Two ! Aici Eagle Two ! chemă Batman. Am doi bandiţi în coadă ! Corectez... patru se ţin după mine ! Patru împotriva mea ! Dumnezeule ! De unde vin ?

Sub o astfel de presiune, americanii aveau să-şi piardă norocul cu siguranţă. Pe acolo erau şi ultimele opt avioane thailandeze, dar piloţii lor păreau căzuţi în expectativă, neânţe- legând de fapt ce se întâmpla, nevenindu-le să-şi creadă ochilor că şase americani se învârteau printre optsprezece MiG-uri.

Tombstone îl văzu drept înainte pe Batman, un punct negru urmărit de patru puncte negre. Tombstone îşi verifică poziţia apoi viră în aşa fel încât soarele dimineţii să nu-l orbească.

— Eagle Two, aici Eagle Leader ! chemă el. Vin după cele patru ale tale ! Bagă-le o viteză-n draci yo-yo !

— Te urmăresc, Tombstone ! strigă Batman. Spune-mi când !

— Fii gata ! strigă Tombstone, evaluând rapid situaţia MiG-urilor.

Nici unul din piloţii lor nu părea să-şi dea seama că un alt Tomcat e pe urmele lor.

— Fă-o ! strigă Tombstone.

Tomcat-ul lui Batman ţâşni spre stânga apoi se căţără nebuneşte prin cer atât de repede încât MiG-urile, luate prin surprindere, rămaseră aproape mască. Trei dintre ele traseră din scurt după Batman, dar el descrise un cerc larg şi alunecă uşor în coada lor, lansându-se în picaj. Cel de al patrulea MIG, al cărui pilot nu se dezmeticise, se lăsă spre aripa Tomcat-ului, dar Batman prevăzuse asta şi trase o rachetă Sparrow, care ţâşni de sub aripă.

— Fox one ! strigă el chiuind.

Tombstone se concentră asupra ţintei sale, o localiză, trase un Sidewinder. Racheta pătrunse în motorul MiG-ului

explodând; avionul se desfăcu în bucăţi prăbuşindu-se prin văzduhul azuriu. Câteva secunde mai târziu, racheta Sparrow, trasă de Batman îşi atinse şi ea ţinta, MiG-ul făcând o explozie bubuitoare, pe deasupra liniei verzi.

— Ai făcut treabă bună ! strigă Tombstone apropiindu-se de aripa lui Batman.

— Da, dar fii atent Stoney, mai vin încă trei bandiţi !

— Hai să le-o facem ! Ia-o prin stânga !

— Eagle Two se angajează !

— Aici Eagle Four ! Hei, băieţi, am necazuri ! strigă Taggart pe neaşteptate.

— Eagle Four, unde eşti ?

— Jos de tot ! Bandiţii-s pe urmele mele ! M-au lovit !

Tombstone privi în jos spre acoperişul verde al junglei şi zări Tomcat-ul urmat de-o dâră de fum, clătinându-se pe deasupra copacilor în zbor razant. MiG-urile se ţineau strâns după coada lui şi păreau gata, gata să-l lovească din nou.

— Hai să-i dăm o mână de ajutor, Batman !

— Cu tine-s, şefule !

Tombstone plonjă pe deasupra junglei, se ţinu după MiG-uri şi-l prinse pe radar pe unul dintre ele. Apăsă pe buton. O rachetă Sparrowţâşni urlând spre avionul inamic.

— Fox ! Sunt pe el, Price !

— Te aud, Stoney ! strigă Taggart cu o voce încordată.

— La naiba... urlă Tombstone plin de furie văzând că racheta căzuse în inima junglei.

O fi fost vreo defecţiune, sau poate MiG-ul o păcălise cu un nor de pleavă.

MiG-ul din coada lui Taggart trase din nou. Taggart încercă să urce , dar avionul părea că nu-l mai ascultă.

— Îl iau pe cel din dreapta ! strigă Batman. L-am locat ! Fox two !

— Eu pe cel din stângă ! îi răspunse Tombstone alegând o rachetă Sparrow. Fox two !

Tombstone mai avea două rachete Sparrow şi un

căutător de căldură.

Tomcat-ul lui Taggart se clătina rău de tot. Pilotul încerca să-l ţină sub control, dar îi venea greu de tot. Apoi, dintr-o dată, avionul explodă şi se rostogoli în flăcări, căzând în junglă.

— Tomcat doborât ! strigă Batman.

Tombstone simţi durerea nemărginită din glasul său.

— Eagle Four a căzut la trei mile est de râul Taeng şi la cinci mile la sud de graniţă...

MiG-urile se apropiară din nou, cu arzătoarele mergând în plin. Cea de a doua rachetă Sparrow trasă de Tombstone pomi în urmărirea MiG-ului ce părea a fi conducătorul formaţiei. Tombstone îi putu zări şi numărul de pe aripă: 612. Tombstone aşteptă cu sufletul la gură explozia rachetei...

— Rahat ! Pe toţi dracii ! Racheta trecu la cincizeci de metri de MiG, păcălită de norul de pleavă aruncată de acesta. Urmărirea ar fi fost periculoasă, gândi Tombstone, ţinând cont de poziţia sa.

— Batman, tai-o ! Dă-i drumu' ! strigă el coborând pe deasupra copacilor.

— Sunt cu tine, Stoney ! spuse Batman.

— În faţa lor, o coloană de fum urcând în cer, marca locul unde se prăbuşiseră locotenentul Ronald Taggart şi radaristul său, locotenentul Charles Ziegler.

07,52 Zone Time
U Feng

Fugiră câteva clipe nestingheriţi de nimeni, dincolo de depozitul de carburant, ieşind în câmp liber. Tabăra era cuprinsă de haos. Pamela auzea vuietul avioanelor care decolau unul după altul. Se opri la un moment dat şi aruncă o privire peste umăr. Două avioane îşi luau zborul spre înălţimi, cu un bubuit asurzitor. Alte avioane rulau pe pistă pregătindu-se să decoleze.

Dar unde erau avioanele Marinei Americane ? Auzise ea ceva asemănător cu un turbo-jet, dar privind spre cer nu zări nici unul şi nici nu-şi putu da seama dacă se pornise sau nu o bătălie aeriană. În tabără soldaţii alergau de colo colo, dar nici unul nu părea să-i urmărească şi nimeni nu părea să fi constatat fiigalor.

— Fugi ! îi strigă Bayerly.

Pamela o rupse la fugă gâfâind. Chipul hidos al lui Hsiao şi torturile din magazia din Bangkok o faceau să alerge din răsputeri.

Gardul care împrejmuia U Feng-ul era cam la o sută de metri, dar pământul moale şi farâmiţat făcea din fiecare pas un adevărat chin, îngreunându-le fuga. Pamela îşi încetini fuga. In ultimele două zile nu mâncase decât un bol de orez şi nu dormise decât câteva ore. Simţea că n-o să ajungă prea departe...

Când erau aproape de jumătatea drumului îi zări cineva şi aproape instantaneu se auzi clănţănitul unei mitraliere în urma lor. Mult mai aproape decât foşnetul ademenitor al junglei. *Fiu, fiu, fiu, fiu* trecu ceva pe deasupra capului ei şi Pamela se aruncă instinctiv la pământ. Încercă să-şi revină apoi începu să se târască;

Încercă să se ridice dar picioarele refuzară s-o asculte. Continuă săsetârască.

— Haide ! Haide ! strigă Bayerly.

Se aplecase deasupra ei, cu arma spânzurându-i de umăr şi gâfâind din greu.

— Fugi !

Dar Pamela tremura toată şi nu reuşească se ridice. Îi tremurau picioarele, mâinile şi părea să nu poată merge mai departe.

— Eu... nu pot...

— Mişcă, fir’ai a dracu’ ! strigă Bayerly încercând să-i trezească dorinţa de-a trăi.

Încă tremurând toată, Pamela se ridică şi pomi înainte.

— *Yoot* ! se auzi o voce guturală strigând spre ei.

Yawm pa !

Bayerly trase o rafală de pistol-mitralieră. Detunăturile o asurziră pe Pamela. Ea se întoarse speriată şi văzu doi soldaţi thailandezi alergând înspre ei. Lovit de gloanţele lui Bayerly unul se prăbuşi la pământ într-o baltă de sânge. Cel de-al doilea se sperie şi o luă la fugă înapoi.

Privind peste câmp, Pamela văzu mai multe avioane care decolaseră de la U Feng învârtindu-se prin aer. Zgomotul motoarelor lor fu acoperit însă de un alt vuiet. Care venea dinspre depozitul de carburant.

Un elicopter. Ea recunoscu forma unui Huey american, unul din acele elicoptere folosite în Vietnam. O relicvă. Elicopterul se ridică deasupra depozitului de carburant şi veni direct spre ei.

07,52 Zone Time
Tomcat 201, lângă granița thailando-burmaneză

Masca de oxigen a lui Tombstone era asudată toată, capul îl durea, ochii îi erau aburiţi.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader ! Unde-i Chicken-hawk ? Terminat.

— Eagle Leader! Chickenhawk este aproape de prima ţintă, foarte aproape. În două minute-i gata ! Thunderbird ajunge şi ea în cinei minute. Temiinat !

— Spune-le să se grăbească, răspunse Tombstone. N-o să mai putem rezista mult timp !

— Te urmărim, Eagle Leader ! Homeplate a aprobat atacul terestru împotriva bazei U Feng. Băieţii au pornit de câteva minute.

U Feng era atacat ? Dar asta trebuia să se întâmple abia după ce era bombardat de avioanele Hornet şi Intruder. Ei, dar nu era singura treabă care mergea prost în tot planul ăla. Poate că apăruseră schimbări de ultimă oră şi era mai bine aşa.

— Eagle Leader, aici Victor-Patru-Delta ! auzi Tombstone în radio. Fii atent aici !

— Eagle te urmăreşte, Victor-Patru-Delta ! Dă-idrumu' !

— Avem câteva ţinte noi, spuse ofiţerul din Hawkeye. Cred că-s opt sau zece codiţe, la altitudine joasă. Vin dinspre Mong-koi şi se îndreaptă către elicopterele thailandeze.

— Nu-i văd, Stoney ! spuse Dixie. Cred că suntem prea departe !

Avionul Hawkeye se rotea la mare altitudine şi lucra cu o aparatură ultrasofisticată care putea elimina orice bruiaj, dar care şi putea bruia la rândul ei, numită Snow White. Avionul avea o foarte bună poziţie, datorită căreia putea supraveghea orice mişcare în zona U Feng, mult mai bine decât Tomcat care se descurcau mai ales în câmp deschis.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader ! Nici o veste despre codiţele voastre ! Dă-ne coordonatele. Terminat.

— Recepţionat, Eagle Leader. Vino la unu-şapte-trei. O să observi codiţele în aproximativ două minute.

— Te urmăresc, Victor ! spuse Tombstone.

— Hei, priveşte, Stoney ! îl avertiză Dixie. Verifică combusti-bilul !

— Văd, Dixie. Mai avem însă ceva !

— Stoney... dacă se duce o s-avem probleme ! Mai avem vreo cinsprezece minute... o faci pe barba ta !

— Am spus că văd, Dixie ! spuse Tombstone întorcând încet aparatul şi ţâşnind prin cerul albastru.

Bătălia aeriană împrăştiase avioanele în toate direcţiile. Dixie prinse pe radar o grămadă de codiţe, dar nu ştia care-s unii şi care-s alţii. Rămăseseră fară rachete Sparrow. Şi aparatele sale de bord nu puteau să-i spună care mai erau prieteni şi care inamici în îngrămădeala aia.

Într-un fel, Dixie avea dreptate. Mai aveau două Sidewinder şi mitralierele. Şi în câteva minute rămâneau

pe geantă cu combustibilul. Cinsprezece minute păreau o glumă sinistră.

Dar cerul era plin de MiG-uri şi alte vreo câteva erau plecate de la Mong-koi. Dacă nu voiau să bată în retragere spre Punctul Lima, atunci trebuiau să le iasă în întâmpinare înainte ca inamicii să se organizeze.

— Eagle Leader către toţi Eagles ! O s-o pornim spre U Feng ! Tragem o raită să vedem ce-i cu codiţele astea !

— Recepţionat, Eagle Leader ! spuse Batman.

Ceilalţi piloţi ai escadrilei VF-95 porniră unul după altul.

Cinci Tomcat se îndreptară către U Feng.

07,52 Zone Time
U Feng

Pamela privi spre elicopterul Huey care se năpustea spre ei şi-i văzu însemnele RTAF pe coada rotorului. Apoi privi înăuntrul aparatului. Văzu o mulţime de soldaţi... şi un om cu o figură de profesor, cu păr cărunt şi ochelari.

Hsiao !

Un soldat de lângă generalul Hsiao îşi scoase pistolul-mitralieră de pe umăr şi trase câteva focuri în direcţia lor. Pamela nu putu auzi împuşcăturilor din cauza zgomotului infernal pe care-l facea rotorul elicopterului, dar văzu flăcările prelingându-se prin ţeava armei, luminând întunericul dinăuntrul elicopterului. La vreo zece metri distanţă, Bayerly se clătină şi se prăbuşi lapământ.

Paralizia ei dispăru dintr-o dată. Hsiao venea spre ei, Hsiao venea spre ei ! Pamela alergă spre Bayerly trăgându-l de mână.

— Haide ! ţipă ea, glasul acoperind vuietul rotorului.

Bayerly încercă s-o îndepărteze.

— Te rog, Bayerly ! strigă Pamela cu ochii în lacrimi. Hai să fugim ! Terog !

Bayerly se ridică cu greu şi, sprijinit de Pamela reuşi să alerge vreo câţiva metri gâfâind. Pamela îi văzu pieptul prin de sânge.

— Stai să te-ajut...

— Nu, pe toţi dracii ! strigă Bayerly încercând să-şi lege rana. Pleacă, fir’ar să fie ! O să-i ţin în loc ! Dă-i drumu’ !

Pamela nu ştia ce să facă, tremura toată, ar fi rămas, ar fi plecat. Elicopterul se apropiase. Soldaţii se pregăteau să sară jos. Bayerly se răsuci pe o parte şi începu să tragă încercând să lovească elicopterul într-un punct vulnerabil. Soldaţii îi răspunseră cu foc susţinut. El nu trăgea în ei, înţelese Pamela.

Bayerly ochi din nou elicopterul.

Pamela auzi gloanţele lovind rotorul. Părea că aparatul încerca să se ridice, cu botul în vânt. Bayerly trase din nou, foc automat, lăsând să cadă peste elicopter o perdea de foc. Din motorul elicopterului începură să ţâşnească nori de fum... albi şi pufoşi care cuprinseră întreg aparatul. Ţâşniră flăcări şerpuitoare. Pamela auzi păcănitul rotorului aproape încetând. Elicopterul se întoarse pe-o parte, încercă să se ridice, dar pilotul era pus serios în dificultate.

Una din pale lovi pământul. Elicopterul se ridică, botul îi străluci în soare dar coada i se frânse izbindu-se de pământ. Şi apoi urmă explozia asurzitoare. Flăcări portocalii învăluiră maşinăria care se cutremura azvârlind din ea fragmente incandescente. Pamela avu senzaţia că-i pătrund în creier şi că-i ard faţa.

Se aruncă la pământ încercând să-şi apere ochii şi rămase aşa, nemişcată, mai mult timp, cu faţa în iarbă. Când îşi ridică privirea, elicopterul încă mai ardea, un schelet contorsionat, răsucindu-se spasmodic prin vălătuci negri de fum. Soldaţii care se aflau în el muriseră arşi de vii.

Hsiao... Pamela nu-l zări, dar ştia că fusese acolo.

Trebuia să fi murit şi el.

Bayerly zăcea la câţiva paşi mai încolo, privind-o fară s-o vadă. Cu ochi sticloşi. Un glonţ îi sfarâmase obrazul şi i se înfipsese în creier. Pamela se repezi, se lăsă în genunchi şi prinse capul lui Bayerly în palme. Îl legănă o vreme în timp ce împuşcăturile şi exploziile grenadelor se auzeau tot mai aproape.

— Domnişoară ? Domnişoară ! îi strigă cineva la ureche zgâlţâind-o de umăr. E mort, domnişoară. Şi trebuie s-o ştergem !

Pamela îşi ridică privirea împăienjenită. Câţiva puşcaşi marini se aflau lângă ea.

— Vă simţiţi bine ?

Ea dădu din cap.

— Sunteţi domnişoara Drake ?

— Da...

— Să mergem, vă rog, domnişoară. Locul ăsta o să fie un iad în curând !

Pamela nu voia să-l părăsească pe Bayerly, dar mâini puternice o ajutară să se ridice şi o împinseră uşurel înainte, spre junglă.

— Sunt locotenentul Miller ! Din Marine Recon. Trebuie să ne punem la adăpost cât mai departe de-aici !

Pamela îşi privea bluza plină de sânge. Nu era sângele ei, îşi dădu seama.

— Ce... ce-ai spus ? întrebă cu un glas pierdut.

— Trebuie să ne adăpostim ! Or să vină avioanele Hornet şi Intruder şi-or să pună locul ăsta pe jeratic ! Nu cred c-ar fi prea bine pentru noi să mai zăbovim !

Pamela zări pe deasupra capului cinci Tomcat, în timp ce se îndrepta spre sud împreună cu puşcaşii marini.

07,53 Zone Time
MiG 612, lângă U Feng

Colonelul Wu urmări cu atenţie cele cinci puncte luminoase, de pe ecranul său, mişcându-se spre sud. Puteau fi americanii... şi atunci puteau fi o ţintă nemaipomenită. Radarul îi spuse că se apropiau şi avioanele Q-5 ale lui Dao, aflate la nu mai mult de cinci mile sud de U Feng.

Era prea târziu să încerce să ajute bombardierele, dar un atac împotriva yankeilor ar fi putut să-i aducă victoria.

— Aici Dragonul Unu, spuse Wu în radio. Toţi Dragonii să mă urmeze ! Intrăm în luptă !

Îşi aruncă avioanele asupra americanilor acţionând motorul la maximum. În timp ce ei erau ocupaţi să atace bombardierele, Wu avea să-i atace din spate.

07,53 Zone Time
Tomcat 201, deasupra bazei U Feng

Tombstone zări U Feng-ul arzând undeva jos, dar fu mai degrabă preocupat de un avion care zbura pe deasupra junglei la vreo cinci mile depărtare.

— Îi am, Tombstone ! strigă Dixie. Coordonate unu-opt-trei. Sunt chiar în faţa noastră, pe dreapta şi stânga.

— Hai să le-o facem ! strigă Tombstone ştiind că mai aveau doar două rachete.

Lăsă calculatorul să aleagă o ţintă, comandă racheta şi apăsă pe trăgaci.

— Fox one! strigă el nervos.

— Fox one ! Fox one ! strigă şi Batman ca un ecou.

— Îl am şi eu pe unu' ! strigă Garrison. Pentru Taggart ! Fox one !

07,53 Zone Time
Avionul Nanchang Q-5[106] No. 70813,
cinei mile sud de U Feng

Comandantul Dao Zhu Qingtong privea desfăşurarea forţelor thailandeze, vizibilă de la câteva mile înălţime. În timp ce se apropia razant, văzu elicopterele RTAF, vreo duzină, în ordine, cu rotoarele învârtindu-se.

Se pregăti să-şi lanseze încărcătura. Deschise capacele din burta avionului. Fiecare Q-5 transporta în nişele sale patru bombe FAB de producţie chinezească şi alte patru sub aripi. Opt bombe de două sute cincizeci de kilograme fiecare. Era un cadou frumos pentru thailandezi; un cadou ucigător.

O străfulgerare în stânga lui Dao. Întoarse capul surprins, la timp să vadă cum un Q-5, cu numărul 70816, fusese cuprins de flăcări. Bucăţi mari se desprindeau din fuselaj. În secunda următoare, cele două tone de explozibil plezniră orbitor, suflul exploziei făcând să se cutremure şi avionul lui. Dao abia reuşi să controleze aparatul ţinând manşa cu ambele mâini.

Erau atacaţi ! Aviatorii lui nu-şi reveneau din surpriză şi atacul americanilor era tot mai intens. Un alt avion explodă... şi se prăbuşi.

— Ne întoarcem la bază ! Ne întoarcem la bază ! strigă Dao în radio.

Datoria faţă de Popor şi Partid înainte de toate, dar să moară sprijinind o mică rebeliune militară într-o junglă ostilă şi barbară nu era o fericire pentru un pilot.

Cauza Poporului şi-a Partidului nu putea fi servită decât cu avioane întregi şi cu piloţi vii.

Cele şapte avioane care supravieţuiră atacului fugiră

[106] Nanchang Q-5 – Fantan în cod NATO, aparat de atac la sol dezvoltat din MiG-19 sovietic.

spre nord, grăbindu-se spre casă cu o viteză de 1 Mach.

Câteva rachete Sparrow ţâşniră din albastrul azuriu şi Dao văzu cu groază cum încă două avioane sunt lovite şi doborâte într-o mare de flăcări.

Dao Zhu Qingtong nu simţi puternica lovitură care-i aduse moartea.

07,54 Zone Time
MIG 612

Cu o viteză ceva mai mare de 1 Mach, avionul colonelu-lui Wu zbura în spatele avioanelor americane. Îl ţintise deja pe unul care părea să fie conducătorul formaţiei.

Celelalte MiG-uri erau şi ele destul de aproape. Dacă Wu nu-l putea doborî pe conducător, se gândi că măcar avea să-i spargă formaţia.

07,55 Zone
Tomcat 201, deasupra U Feng

— Uite-l, Stoney ! avertiză Dixie. Banditul e pe şasele nostru !

— În regulă !

Cu doar o rachetă în rezervă, Tombstone ştia că nu poate face faţă împotriva unui Q-5. Dar putea să-l alerge puţin.

— Batman ! chemă el prin radio. Stai pe codiţe ! O să-l blochez un pic pe clovnul ăsta !

— Te urmez, Tombstone ! Ai grijă !

*Recepţionat.

Tombstone îşi ridică aparatul desprinzându-se de formaţie. MiG-urile se apropiau.

*Uite-i că vin ! strigă Dixie. S-au îngrămădit pe şasele nostru, distanţa două mile !

Tombstone aruncă o privire peste umăr.

*Îi văd ! Fii atent la ei şi spune-mi când s-o fac !

O luă spre dreapta, aşteptând ca MiG-ul să-l urmeze. Trase spre dreapta de manşă şi descrise un S strâns.

— N-a mers, Stoney ! strigă Dixie. Se ţine încă de noi ! Tombstone trase manşa cu putere, aşteptând apropierea MiG-ului, descrise din nou un cerc, intră în picaj spre banditul care părea că avea de gând să tragă.

— N-a mers nici acum, Stoney ! strigă Dixie.

Drace ! Tipul era chiar bun.

— Ne-a prins, Stoney ! strigă speriat Dixie. O să lanseze !

Tombstone auzi tonul radarului şi întoarse capul.

— Aruncă pleava, Dixie !

— Lansare ! Lansare !

— Aruncă pleava ! Nu te opri ! strigă Tombstone învârtind aparatul. Unde-i ?

— Tot pe noi ! Uite-l !

Tombstone se căţără brusc prin cer şi văzu cum racheta trece ca un creion ascuţit prin dreptul său pierzându-se în văzduh. MiG-ul era destul de aproape, stătea chiar pe şasele lui.

*Fii cu ochii pe el, Dixie ! spuse Tombstone, acţionând uşor supapele şi tăind puterea motorului.

Îi văzu aripile strălucind. Zburau cu o sută de noduri.

— Suntem aproape... Distanța o mie...

— Încă puţin...

— Rahat ! Cred că vrea să-şi folosească mitralierele, Stoney !

— Încă puţin...

Tombstone lăsă Tomcat-ul pe-o parte, acţionă flapsurile şi zvâcni în văzduh. Porni vertical, spre înălţimi încercând să-şi ameţească adversarul.

Pilotul MiG-ului era bun, nimic de zis, dar Tombstone se folosi de avantajele evidente ale F-l4 faţă de MiG-ul 21. Aproape că-l controla pe celălalt, atât era de bun.

Tomcat se apropie. Tombstone îl stăpânea cu calm, controlând din când în când combustibilul. Trebuia să se grăbească. Se apropie şi putu zări detaliile celuilalt avion. Văzu numărul înscris pe botul MiG-ului. Era 612 !

Era MiG-ul care-l doborâse pe Taggart !... şi pe Zig-Zag.

Trase manşa înapoi. Se pregăti să-şi localizeze adversa-rul, dar acesta ieşi din câmpul său vizual.

— Unde-i, Dixie ? îl vezi ?

— Unu-doi-zero ! strigă Dixie. E la ora trei, Tombstone...

Aha, acolo era. Tombstone se întoarse şi porni în picaj pe urmele celuilalt. MiG-ul încercă să-i taie calea, dar Tombstone era stăpân pe situaţie. Mai avea o rachetă Sidewinder sub aripa stângă. Tombstone locă ţinta şi comandă lansarea.

— Fox two ! strigă nervos.

Racheta porni în goană drept spre avionul inamic, apropiindu-se vertiginos... apropiindu-se... Nu ! MiG-ul se răsuci împrăştiind o pleavă strălucitoare în urma sa. Tombstone privi cum ultima sa rachetă luă o curbă arzând şi căzând în golul de sub ei.

— Lasă-l, dracu' ! Tombstone ! Rămânem fară combus-tibil ! Avem nevoie de-un plin !

*Încă puţin ! strigă Tombstone înverşunat, ridicând puterea motorului şi azvârlindu-se în trombă după MiG-ul din faţă.

— Nu mai avem rachete, Tombstone !

*Pregăteşte mitralierele !

Tombstone îşi acţionă calculatorul. Două cercuri concentrice apărură pe ecranul monitorului. Ţinta pentru mitraliere. MiG-ul se întorcea, virând spre dreapta. Tombstone îi anticipă mişcarea. Îl văzu apropiindu-se şi deschise focul.

Pilotul MiG-ului îşi mişcă aripile Delta înainte şi înapoi, sus şi jos, încercând să se ferească de proiectilele lui

Tombstone.

Vălătuci de fum ţâşniră din coada lui şi-o grămadă de fragmente metalice. Tombstone trase un nou val de proiectile în cerc, lovind avionul în plin şi MiG-ul se prăbuşi.

07,55 Zone Time
MiG 612, la sud de U Feng

Colonelul Wu îşi dădu seama că avionul e pierdut în clipa în care, trăgând de manşă, simţi că nu-i mai răspunde la comenzi. Pământul se învârtea ameţitor în timp ce MiG-ul începuse să se prăbuşească. Mitralierele americanului încă trăgeau în el, facându-i praf fuselajul, sistemele de control şi circuitele electronice. Tabloul de bord era plin de străfulgerări şi de lumini de avertizare care clipeau neîncetat.

*Dragonul, Dragonul, chemă el prin radio. Aici Dragonul Unu ! Opriţi atacul. Regrupaţi-vă şi porniţi spre Fuhsing-chen.

Era inutil să mai continue lupta. Jumătate dintre ai lui fuseseră doborâţi, sau nu puteau face vreo mişcare fiind urmăriţi îndeaproape de americani. Le ordonase însă oamenilor să înceteze atacul gândindu-se că unii dintre ei ar putea supravieţui. Poate că generalul Hsiao era atât de abil încât să poată reorganiza retragerea în China.

Wu simţi o ură fară margini din cauză că planul lui Hsiao eşuase. Avioanele portavionului american dăduseră totul peste cap. Lovitura de stat, gândi Wu, era şi ea pe ducă. Dar n-avea decât să continue şi fară ajutorul Dragonilor.

Americanul încetă să tragă fie din cauză că îl scosese pe el din luptă, fie că celălalt îşi pierduse unghiul de tragere. Wu nu putea şti. Ceru piloţilor săi să se salveze într-o ultimă transmisie în timp ce MiG-ul se îndrepta spre pământ coborând sub opt mii de picioare. Era timpul să

abandoneze avionul.

Comandă separarea cupolei şi se simţi înviorat de rafala puternică a vântului care-l lovi în faţă în timp ce se deschidea carlinga. Apoi puse mâna pe pârghia de ejecţie şi trase.

Din nefericire pentru el, cupola nu se separă complet de aparat, la mijloc fiind un defect de construcţie al modelului sovietic pe care inginerii care lucraseră la Shenyang J-7S nu reuşiseră niciodată să-l remedieze aşa cum trebuie.

Corpul lui Wu fu izbit cu violenţă de marginea carlingii cu o viteză de două sute de mile pe oră. Paraşuta îi asigură o cădere lină şi uşoară pe fundul văii Taeng, dar, Wu muri cu mult înainte de a atinge pământul.

07,55 Zone Time
Tomcat 201, deasupra U Feng

Tombstone privea MiG-ul lovit prăbuşindu-se în junglă şi se întrebă cum o fi arătat pilotul. Băiatul acela nu era thailandez şi, mai mult ca sigur, nici burmanez. Chinez ?!

*S-a dus, Tombstone, spuse Dixie. Şi se pare că ceilalţi bandiţi dau bir cu fugiţii.

Tombstone nu-i răspunse. La Wonsan, când îşi conducesese oamenii în luptă, ştia cu cine se bate, ştia că luptă să-i salveze pe ostaticii americani din ghearele nord-coreenilor. Dar acum... era altfel.

Şi gândindu-se la asta, asemenea a milioane de soldaţi înaintea lui, el nu era sigur că ştie pentru ce luptă... sau de ce.

*Tombstone ?! Nu mai avem carburant ! Trebuie să ducem nebuna asta de pasăre la un Texaco !

— În regulă, Dixie, e timpul să bem ceva !
Gândurile puteau să aştepte pentru mai târziu.

08,00 Zone Time
U Feng

Odată ce avioanele Q-5 se retraseră către graniţă, bătălia se apropie de sfârşit. Elicopterele Huey thailandeze şi cele ale Marinei SUA, împrumutate forţelor aeromobile thailandeze, făcură un tur de orizont curăţind jungla cu câteva clipe înainte ca Hornet-urile americane să lovească locurile de lansare ale SAM-urilor aflate în preajma U Feng-ului şi de-a lungul văii râului Taeng. Zece avioane RTAF care supravieţuiseră confruntării aeriene se regrupară la Chiang Mai, în timp ce avioanele inamice fugeau peste graniţă, şi-şi reluară controlul asupra cerului thailandez îndreptându-se spre Thais.

În câteva minute, avioanele A-6 Intruder ale escadrilei Blue Rangers, codificate Thunderbird, bombardară trupele aflate în sud. La U Feng, soldaţi burmanezi, thailandezi rebeli şi miliţiile magnaţilor drogurilor muriră cu zecile... şi sutele puşi la pământ de o ploaie de şrapnele asemenea spicelor în timpul secerişului. Flăcări portocalii urcau în cer iar norii de fum atârnau deasupra U Feng-ului asemenea unui giulgiu.

Elicopterele zburau razant pe deasupra copacilor, luptătorii care stăteau în uşi fiind gata să lupte în junglă pentru U Feng chiar şi ca trăgători izolaţi după încetarea tirului artileriei. Forţele Speciale Thailandeze săriră din elicoptere, când ele se aflau încă în aer şi năvăliră în baza aeriană. Apărătorii ei începură să se predea. Grasul general Kol le ordonă burmanezilor rămaşi în U Feng să predea armele. În câteva clipe, restul apărătorilor urmară exemplul burmanezilor şi depuseră armele.

Bătălia se sfârşi la opt şi jumătate când Prima Divizie

Thailandeză Aeropurtată ridică steagul Thailandei deasupra turnului de control al traficului aerian de la U Feng.

Zone U Feng

Era o problemă destul de serioasă pentru Tomcat-ii escadrilei VF-95. Cu aproape întreg combustibilul consumat, fiecare avion primi permisiunea unei singure cuplări cu cargoul KA-6 în aer, primind atât combustibil cât să ajungă fară riscuri înapoi pe pământ. Avioanele care aveau suficient carburant urmau să-şi facă plinul la Chiang Mai sau pe drum, la Don Muong. Alţii, asemenea lui Tombstone şi lui Batman, coborâră la U Feng, aterizând pe pistele acoperite de nori grei de fum.

O văzu în timp ce cobora din avion.

— Pamela !

Ea alergă în braţele lui în timp ce casca de pilot se rostogolea pe cimentul pistei. O ţinu în braţe mult timp.

*Pam, sunt atât de fericit că te revăd !

După câteva clipe, Tombstone o împinse uşor un pas în spate.

— Unde-i Bayerly ?

Ochii Pamelei se umbriră şi Tombstone înţelese că Bayerly murise.

— Arată-mi.

Ea îl duse spre locul unde zăcea scheletul elicopterului Huey care încă mai ardea. Bayerly era acolo , prăbuşit pe spate, cu ochii goi, îndreptaţi spre cer.

— Tombstone... Bayerly a murit încercând să mă salveze, spuse ea. Credeam despre el că-i un laş, dar a murit încercând să-mi salveze viaţa.

Tombstone îngenunche lângă cadavrul lui Bayerly şi-i închise ochii cu grijă. Căută să facă ceva... ceva mai mult pentru omul care o salvase pe Pamela.

Dintr-o dată îşi dădu seama că ceva greu îi atâma în

buzunarul de la piept. Întinse mâna şi scoase acel ceva, curios să afle despre ce era vorba.

Medalia lui... Navy Cross. Tombstone îşi reaminti că era cât pe-aci s-o arunce când se afla pe puntea portavionului. N-ar fi putut niciodată s-o mai recupereze şi s-o pună în dulapul său din dormitor. Ce porcărie... Fusese pe punctul de a o arunca peste bord, convins fiind că eroismul lui era doar de paradă.

Se lăsă brusc în genunchi şi prinse medalia de cămaşa însângerată a lui Bayerly. Pamela îl prinse de braţ pe Tombstone şi-l strânse uşor.

— Nu contează medalia, ştii bine, spuse ea şoptit, ci omul.

EPILOG

Ceremonia avea loc în curtea exterioară a Marelui Palat, nu departe de magnificele turnuri de aur ale templului budist Wat Phra Keo, Templul lui Buddha de Smarald. Mulţimea se adunase acolo de câteva ceasuri. Erau bătrâne cu părul albit şi cu buzele date cu un ruj palid, elevi în haine de şcoală, oameni de afaceri, femei de societate îmbrăcate elegant, funcţionari, soldaţi în uniforme albe de paradă.

Ceva mai încolo, o gardă militară, care arăta ca scoasă din cutie, dădea onorul în faţa tronului aşezat pentru această ceremonie pe o terasă din faţa templului. Nu departe se zărea un grup numeros de ofiţeri de pe USS Thomas *Jefferson*, îmbrăcaţi în uniforme de un alb imaculat, ascultând cu atenţie discursul unui oficial care vorbea de pe un podium aşezat în apropierea tronului.

Pe tron se afla Regele Bhumibol Adulyadej, în haine albe de gală şi cu o eşarfa aurie prinsă de-a lungul pieptului.

Vorbitorul era ambasadorul american care mulţumea Aviaţiei Marinei şi oamenilor ei pentru felul în care apăraseră interesele americane în Thailanda. Ambasadorul vorbea de mai bine de douăzeci de minute şi Tombstone îşi spuse plin de mirare că nu aveau de ce să primească mulţumiri.

Acum cel puţin, gândi Tombstone, ştia pentru ce luptase şi mai ales împotriva cui luptase.

Lovitura de stat eşuase. Lipsiţi de sprijinul Regelui şi al

poporului, cu puşcaşii marini şi cu avioanele care deschiseseră drum trupelor loiale guvernului, cu port-avionul *Jefferson*, cu navele care îl însoţeau şi cu avioanele aflate în zona Bangkok-ului şi a bazei navale Sattahip, rebeliunea sfârşise înainte de a începe. Ofiţerii rebeli erau arestaţi. Soldaţii care îi urmaseră fuseseră dezarmaţi, dar li se dăduse voie să se întoarcă în cazărmile lor. Se vorbea despre o amnistie generală pentru toţi cei care nu puseseră în pericol viaţa civililor.

Ambasadorul american vorbea acum despre eroi.

Eroi ?! Da, erau foarte mulţi eroi. Bayerly fusese ucis pe când încerca s-o apere pe Pamela. Taggart şi Ziegler fuseseră doborâţi în lupta aeriană de la U Feng. Şi mai era şi marinarul acela, David Howard, tânărul propus pentru „Steaua de Argint“ pentru curajul dovedit în acţiunea de salvare a ostaticilor americani de la hotelul internaţional Thai.

Un erou aşa cum nu şi-ar fi putut imagina Tombstone, care, doar la optsprezece ani ai săi reuşise să-l doboare pe acel colonel rebel necunoscut. Kriangsak era încă în spital sub pază severă. Interogatoriul său relevase întreaga operaţiune în toate amănuntele ei, iar generalul burmanez capturat la U Feng lămurise restul.

În mod evident, întreaga operaţiune *Sheng li* fusese pusă la cale de Hsiao Kuoping, fost ofiţer de informaţii, un om cu legături strânse în lumea interlopă şi în cercurile revoluţionare din Asia de Sud-Est. Era incredibil acest întreg plan gândit fără consimţământul şi ajutorul Beijing-ului, dar cu un sfârşit atât de ciudat. În timp ce bastioanele puterii comuniste se sfarâmau în mai toate capitalele lumii, iată că unii încercau să se salveze făcându-şi drum către un loc unde să pună iar mâna pe putere.

Hsiao şi aliatul său, generalul burmanez Kol plănuiseră să înlocuiască guvernul thailandez cu unul pus de ei, probabil cu Kriangsak în funcţia de prim-ministru, lor

revenindu-le controlul asupra tronului. Hsiao şi organizaţia sa ar fi putut apoi să exercite un control strict asupra traficului de opium şi heroină din Triunghiul de Aur. Iar controlul acesta le-ar fi putut aduce fară îndoială miliarde de dolari, facând din cei trei, Kriangsak, Hsiao şi Kol cei mai prosperi şi puternici oameni de pe Pământ.

Ambasadorul american îşi încheie discursul şi coborî de pe podium în aplauzele furtunoase ale întregii asistenţe. O tăcere adâncă se lăsă deasupra mulţimii în timp ce Regele se ridică de pe tron şi facu câţiva paşi în faţă.

Generalul Duong, urcat pe podium, se apropie de microfon.

— Locotenent-commander Matthew Magruder, spuse el. Front and center ! În faţa frontului !

Tombstone îşi încleştă mâna înmănuşată pe mânerul săbiei sale de ceremonie şi păşi înainte. Repetase această mişcare de sute de ori, temându-se în secret să nu se împiedice cumva de vreun obstacol neprevăzut şi să se prăbuşească în iarbă în faţa întregii asistenţe.

Bhumibol ţinu un scurt discurs în thailandeză apoi se întoarse către Duong şi întinse mâna. Generalul deschise o cutie de lemn cu încrustaţii de aur şi scoase o medalie.

Ramathepbodi, Medalia Regelui Pentru Curaj, echivalentul thailandez al Medaliei De Onoare americane. Regele desfăşură panglica roşie de catifea şi-o prinse de gâtul lui Tombstone.

*Îţi mulţumesc, prietene, spuse Regele în engleză cu un accent bostonian care îi aminti lui Tombstone de comandantul Neil.

Tombstone îşi aduse aminte apoi că actualul rege se născuse la Cambridge, Massachusetts, pe când tatăl său studia medicina la Harvarcl.

*Avionul dumitale a salvat mulţi luptători de-ai noştri în încleştarea de la U Feng şi elicopterele şi forţe aeropurtate. Vă suntem datori, ţie şi oamenilor tăi. O

datorie pe care n-o vom putea plăti niciodată.
*Vă mulţumesc, Maiestate, spuse Tombstone salutând cu respect.

Regele îi întoarse salutul. Având grijă de sabie, Tombstone facu câţiva paşi în spate fară să se întoarcă şi îşi reluă locul în rând. Unchiul său stătea în faţa şirului de ofiţeri, cu faţa radiind de bucurie, şi Tombstone *ştiu* că un Magruder, altul decât amiralul Thomas J. Magruder, ar fi fost la fel de mândru. Sam Magruder care căzuse atacând podul Doumer din Hanoi.

O văzuse pe Pamela nu departe, între civilii din faţă, căutându-i privirea. Ea îi zâmbi, radioasă. Magruder ştia acum că ea îl iubeşte.

Şi asta era mai important decât orice medalie.

Sfârșit